ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Pratchett Terry\Pratchett Terry - Úžasná Zeměplocha - 23 - Carpe jugulum.pdb

PDB Name: Pratchett - UZ 23 - Carpe jugul
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 28.11.2006
Modification Date: 28.11.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Terry Pratchett

Úžasná Zeměplocha 23

CARPE JUGULUM

Potrhanými černými mračny se pohyboval oheň, podobný umírající hvězdě, a padal zpět k zemi -

- k zemi, přesněji řečeno k zemi Zeměplochy -

- tahle hvězda sice dělala něco, co žádná jiná hvězda předtím, občas totiž měnila svůj pád, zvedala se, točila, ale přitom stále klesala.

Na horských úbočích, která s praskotem přelétala, se nakrátko rozjiskřil sníh.

A země pod ní začínala rychle mizet. Záře se odrážela od stěn namodralého ledu, jak světlo proniklo do ústí kaňonu, a teď hřměla jeho zatáčkami a zákruty.

Pak světlo zhaslo. Něco ovšem dále prolétalo měsícem ozářenou puklinou mezi skalami.

Vyletělo to z kaňonu u vrcholku útesu, v místech, kde voda z tajícího ledovce padala hluboko dolů, do malého jezírka.

Proti všem předpokladům tady bylo údolí, nebo spíše celá síť malých údolí, těsně u okraje horského masivu, v místech, kde skaliska počínala svůj dlouhý pád k rovinám. V teplejším vzduchu se blýskalo malé jezírko. Byly tam husté lesy. Byla tam malá políčka, jako pokrývka sešitá z různých kousků látek a přehozená přes kamení.

Vítr se utišil. Vzduch byl teplejší.

Stín začal kroužit.

Hluboko dole, nepozorováno a nepozorovaně vstupovalo do oné malé hrstky údolí ještě něco jiného. Bylo však velmi těžké poznat, co to je. Hlodášové keře se třásly a ve vřesu to harašilo, jako kdyby se neobyčejně velká armáda tvořená množstvím neobyčejně malých postaviček pohybovala k jednomu cíli. Stín nakonec doletěl až k plochému kameni, který nabízel majestátní výhled dolů, na pole a lesy tam dole, a tam se také mezi kořeny stromů objevila skutečná armáda. Skládala se z malých modrých pidimužíků, z nichž někteří měli na hlavách špičaté modré čepice, ale většina z nich měla rudé vlasy nezakryté. Ani jeden z nich nebyl vyšší než patnáct centimetrů a všichni byli vyzbrojeni meči.

Seřadili se a upřeli pohledy do spleti údolíček a pak s pozdviženými meči ze sebe vyrazili bojový pokřik. Byl by mnohem působivější, kdyby se předtím dohodli na jednom společném hesle, ale takhle to znělo, jako kdyby si každý z oněch malých bojovníčků vytvořil svůj vlastní válečný pokřik a byl připraven pustit se do boje s každým, kdo by mu ho chtěl upírat.

"Nac mac Fígl!"

"'cpi si ho do trumpety!"

"Nákopem je!"

"Velký huby!"

"Je vás sotva tisícovka!"

"Aby vám Nac mac Fígl natrhnul…!"

"Natrhni si ji sám!"

Ona malá mísa plná údolíček, zářících v posledních zbytcích zapadajícího slunce, bylo Království lancreské. Lidé říkali, že z jeho nejvyšších míst se dá dohlédnout až na okraj světa.

Říkalo se také, i když ne právě mezi Lancreskými, že hned pod Okrajem, kde se moře v nekonečném krajopádu řítí do vesmíru, podpírají svět čtyři obrovští sloni, a ti prý zase stojí na krunýři želvy velké jako svět sám.

Lidé z Lancre o tom slyšeli. Mysleli si, že to zní docela rozumně. Svět byl očividně plochý, i když v Lancre byly ve skutečnosti jediné ploché či rovné věci jen stoly a temena hlav některých lidí, ale bylo známo, že želvy unesou pěkný náklad, a o slonech se každopádně ví, že jsou opravdu silná zvířata. Nezdálo se, že by v té tezi byl nějaký zásadní nedostatek, takže Lancreští tomu dále nevěnovali pozornost a nechávali to tak.

Ne že by je nezajímal okolní svět. Naopak, měli o něj hluboký, osobní a vášnivý zájem, ale místo aby se ptali:

"Proč jsme my, lidé, na světě?", ptali se: "Bude letos přede žněmi pršet?"

Filozof by to mohl nazvat nedostatkem duševních ambicí, ale to jedině tehdy, byl-li si dokonale jistý tím, kde vezme své další jídlo.

Je pravda, že zeměpisná poloha Lancre a jeho podnebí vychovávaly umíněné a přímočaré lidi, kteří se často ve světě tam dole skvěle uplatnili. Lancre dodalo dolů do rovin a na pláně řadu těch největších mágů a čarodějek. A jsme u toho - filozofové by mohli žasnout nad tím, jak je možné, že takoví prostí lidé dali světu tolik magických osobností, protože filozofové si neuvědomili, že jen ten, kdo stojí nohama pevně na kameni, dokáže stavět vzdušné zámky.

A tak synové a dcery Lancre vyráželi do světa, budovali si kariéry, stoupali po různých stupních slávy a proslulosti a při tom všem nezapomínali posílat domů peníze.

Ti, kdož zůstávali doma, si většinou jen zapamatovali zpáteční adresu z obálky, v níž bankovky ze světa přicházely, a jinak si hlavy myšlenkami na vnější svět příliš nezatěžovali. Nemysleli na něj.

Jenže svět tam venku myslel na ně.

Velký plochý kámen už byl opuštěný, ale na vřesovišti pod ním se jednotlivé vřesové keříky třásly a dělily v mohutném dlouhém "V", jehož hrot směřoval do údolí.

"Gin je šéfik!"

"Nac mac Fígl!"

Existuje mnoho druhů upírů. Víte, říká se, že existuje tolik druhů upírů, kolik existuje druhů nemocí. A to nemluvíme jen o lidských upírech (jsou-li vůbec upíři lidé). Všude v horách Beraní hlavy se věří, že kterýkoliv sebenevinnější nástroj či nářadí, když si ho alespoň tři roky nevšimnete, pak bude toužit po vaší krvi. Ve Vodvchodu dokonce věří v upíří melouny, i když pověsti už neříkají, co takový upír-meloun dělá. Možná vás okusuje na oplátku.

Hledače a lovce upírů vždycky mátly dvě věci. Jednaje: proč mají upíři takovou moc? Upíři se přece dají tak snadno zabít, říkají upírologové. Jsou přece tucty způsobů, jak se jich zbavit, a to jiných, než je onen proslulý dubový kolík do srdce. Jenže ten zase pochopitelně platí i na obyčejné lidi, takže když vám nějaké kolíky zbudou, nemusíte je vyhazovat. Podle všeho upíři stráví celý den v nějaké rakvi a nehlídá je nikdo než pouze postarší hrbáč, který nevypadá nijak zvlášť čiperně a jistě by utekl i před malým hloučkem. A přitom stačí právě jen ten jeden upír, aby držel celé okolí ve stavu zachmuřené hrůzy a poslušnosti…

Ta druhá hádanka je: Proč jsou upíři tak hloupí? Jako kdyby je už předem neprozrazovalo například to, že celý den chodí ve večerním úboru! Nebo proč nejraději žijí ve starých hradech, které nabízejí tolik prostředků ke zničení upírů, jako závěsy, které se dají snadno strhnout, nebo nástěnné dekorace, jichž se můžete zmocnit a znázornit jejich pomocí symbol víry? A myslíte, že vážně věří, že když budou svá jména vyslovovat pozpátku, nikdo to nepozná?

Sotva viditelnou cestou po blatech, mnoho kilometrů od Lancre, rachotil kočár. Podle toho, jak se pohyboval ve vyjetých kolejích, se dalo soudit, že cestuje nalehko. S kočárem však přicházela i tma.

Koně byli černí stejně jako kočár, s výjimkou erbu namalovaného na kočárových dveřích. Každý kůň měl mezi ušima černý chochol a černý chochol byl upevněn i na každém horním rohu kočáru. Možná že právě to dodávalo vozidlu zvláštní vzhled putujícího stínu. Zdálo se, že za sebou táhne noc.

Na nejvyšším hřbetě blat, kde z trosek jakési dávno rozpadlé budovy vyrůstalo několik stromů, se kočár se skřípěním zastavil.

Koně stáli klidně, jen občas některý udeřil nohou do země nebo pohodil hlavou. Kočí seděl shrbený nad opratěmi a čekal.

Těsně nad mraky, ve stříbrném měsíčním světle, letěly čtyři postavy. Podle zvuků jejich rozhovoru byl mezi nimi někdo, kdo se čímsi cítil velice dotčen, i když ostrý, nepříjemný tón hlasu dával tušit, že by možná bylo přesnější použít slova "namíchnutý k smrti".

"Nechal jsi to uletět!" Hlas v sobě měl kňouravý přízvuk notorického stěžovače.

"Byl raněný, Laci." Tenhle hlas zněl smířlivě rodičovsky, ale zněla v něm potlačovaná touha vytahat první hlas za ucho.

"Já ty věci fakticky nenávidím. Jsou tak… ukvákaně sentimentální!"

"Jistě, drahoušku. Je to symbol lehkověrné minulosti."

"Kdybych já dokázala tak krásně hořet, nepoflakovala bych se kolem a nesnažila se vypadat co nejkrásněji. Proč to dělají?"

"No, předpokládám, že jim to kdysi bylo k něčemu užitečné."

"Takže oni jsou… Jak jim to říkáš?"

"Slepá nebo mrtvá vývojová větev, Laci. Opuštěný trosečník na mořích pokroku."

"Takže já jim vlastně tím, že je zabíjím, dělám službu?"

"Ano, to je ono. Tak a teď, mohla bys…"

"Konec konců, třeba kuřata nehoří," pokračoval hlas, kterému říkali Laci. "Rozhodně ne snadno."

"Slyšeli jsme o tvém pokusu. Možná by nebyl špatný nápad předtím je zabít." To byl třetí hlas - hlas mladého muže, poněkud unavený tím mladším, dívčím. Když se ozýval, měl v každé slabice přízvuk "starší bratr".

"K čemu by to bylo dobré?"

"No, miláčku, rozhodně by to bylo tišší."

"Poslouchej otce, miláčku!" Tenhle čtvrtý hlas mohl patřit jen matce. Je v něm láska k ostatním hlasům, ať už udělaly cokoliv.

"Jste tak nespravedliví!"

"Nechávali jsme tě házet kameny na ty pidimužíky, drahoušku. Život není samá zábava."

Když se k němu z mraků donesly hlasy, kočí se pohnul. Vzápětí stály nedaleko vozu čtyři postavy. Kočí

pomalu slezl z kozlíku, a když se přiblížily, namáhavě otevřel dveře kočáru.
"Většina těch odporných mrňousů stejně utekla," řekla matka.
"To nevadí, má drahá," řekl otec.
"Já je fakticky nenávidím. Oni jsou taky mrtvá vývojová větev?" řekla dcera.
"No, pořád ještě ne dost mrtvá, bez ohledu na tvé odvážné pokusy. Igore? Do Lancre!"
Vozka se otočil.
"Jakh shi bhřejete, bháne!"
"Oh, tak naposled, člověče… Copak takhle se mluví?"
"Alhe jhá tho jhináč nheumím, bháne!" odpověděl Igor.
"A taky jsem ti řekl, abys z toho vozu sundal ty pitomé chocholy!"
Vozka si nejistě poposedl.
"Mhusíme mít čehrný hoholy, bháne! tho je trahdice!"
"Okamžitě je sundej!" přikazovala matka. "Co jen by si pomysleli lidé?"
"Ano, bhaní."
Igor zabouchl dvířka a pomalu se šoural kolem koní. Neochotně jim sundal chocholy a vstrčil je pod kozlík.
Z kočáru se ozval mladší hlas: "A Igor je taky slepá vývojová větev, tati?"
"Doufejme, má drahá."
"Khat abhy to sbral," zabručel Igor sám pro sebe a chopil se opratí.

Pozvání začínalo:
"Jste srdečně zváni…"
… a bylo vyvedeno tím vznešeným starodávným písmem, které se téměř nedalo přečíst, ale bylo tak oficiální.
Stařenka Oggová se usmála a postavila pozvánku zpět na krbovou římsu. Líbilo se jí slovo "srdečně". Pro ni mělo bohatý, důvěrný, a především alkoholický zvuk.
Žehlila si právě svou nejlepší spodničku. Tedy, přesněji řečeno, seděla ve svém houpacím křesle, zatímco skutečnou práci vykonávala jedna z jejích snach, jejíž jméno si právě v tomto okamžiku nevybavovala. Stařenka jí pomáhala tím, že ji upozorňovala na místa, která vynechala.
Je to po čertech dobré pozvání, pomyslela si. Zvlášť to zlaté lemování, husté jako sirup. Pravděpodobně to nebylo pravé zlato, ale ten lesk každopádně budil dojem.
"Támhle je kousek, který by potřeboval přejet ještě jednou, drahoušku," řekla a dopila své pivo.
"Jistě, Stařenko."
Další snacha, jejíž jméno si jistě během několika vteřin vybaví, čistila Stařenčiny červené boty. Třetí velmi opatrně kartáčovala plsť Stařenčina nejlepšího špičatého klobouku, umístěného na stojánku.
Stařenka vstala a přešla k otevřeným zadním dveřím. Venku bylo stále ještě trochu světla a několik časně vyšlých hvězd zčásti zastínily cáry mračen. Nasála vzduch. Tady v horách byla stále ještě ve vzduchu cítit zima, ale vítr s sebou přinášel neomylnou vůni jara.
Dobrý čas, pomyslela si. Vlastně ten nejlepší. Samozřejmě věděla, že rok začínal na svátek Prasečí hlídky, když začaly klesat teploty, ale nový rok začínal teď, když se začaly objevovat první zelené výhonky, které prorážely ven posledním sněhem. Ta změna už byla ve vzduchu a Stařenka to cítila v kostech.
Její přítelkyně Bábi Zlopočasná vždycky říkala, že kostem se nedá věřit, ale Bábi Zlopočasná takové věci říkala každou chvíli.
Stařenka Oggová zavřela dveře. Když pak temný závoj zahalil oblohu, ve stromech na konci zahrady, holých a bez listí, něco zapleskalo křídly a tiše zaskřehotalo.
Zatím o několik kilometrů dál stála před zrcadlem ve svém domku čarodějka Agnes Nulíčková a snažila se srovnat v hlavě dva názory, které měla na svůj nový klobouk. Agnes měla většinou dva názory na všechno.
Když si pečlivě zastrčila vlasy a kriticky se obhlédla v zrcadle, zazpívala si písničku. Zpívala si dvojhlasně. Ne, samozřejmě, s vlastním obrazem v zrcadle, protože taková hrdinka skončí dřív nebo později při zpěvu duetu s panem Modrým ptáčkem a ostatními obyvateli lesa a pak normálnímu světu nezbývá nic jiného než plamenomet.
Jednoduše si zpívala duet sama se sebou. Pokud se nesoustředila, stávalo se jí to v posledních dnech stále častěji. Perdita měla dost mečivý hlas, ale trvala na tom, že se přidá. Lidé se sklony k bezmyšlenkovité krutosti říkají, že v každé tlusté dívce je hubená dívka a spousta čokolády. Agnesina hubená dívka se jmenovala Perdita.
Nebyla si jistá, jak k téhle neviditelné spolucestující přišla. Matka jí vyprávěla, že když byla malá, měla zvyk svádět všechny své nehody a nepříjemnosti, jako třeba zmizení mísy smetany nebo rozbitou památeční mísu, na tu "druhou holčičku".
Teprve teď si začala uvědomovat, že povolovat podobným věcem není právě dobrý nápad, zvláště když - aniž za to můžete - máte v krvi pěknou dávku přirozené magie. Vymyšlená přítelkyně jednoduše vyrostla, nikdy neodešla, a jak se ukázalo, byla pěkně nepříjemná.
Agnes neměla Perditu ráda, protože Perdita byla sobecká a zlá, a Perdita ji zase nenáviděla za to, že musí zůstávat v Agnes, kterou považovala za tvárný, sentimentální lívanec, jejž by lidé měli rozšlapat, kdyby nebyl tak tlustý, že na něj nedosáhli nohou.
Agnes se utěšovala tím, že jméno Perdita si vymyslela proto, aby nějak označila všechny ty myšlenky a tajná přání, které jak věděla, by neměla mít, a pojmenovala toho jízlivého malého komentátora, jenž nám každému sedí na rameni a ušklíbá se. Jenže někdy ji napadalo, že i Perdita stvořila Agnes, aby si měla do čeho kopnout.
Agnes celkem ochotně poslouchala příkazy. Perdita je nenáviděla. Perdita si myslela, že neposlouchat příkazy

je, jak se říkalo cizím slovem, cool. Agnes si myslela, že příkazy jako "Nepadejte do jam plných zaostřených kůlů" tady jsou z nějakého důvodu. Perdita si myslela, abychom uvedli všeobecný příklad, že něco jako slušné způsoby u stolu je hloupé a omezující. Agnes na druhé straně vůbec nestála o to, nechat se otloukat kousky zeleniny, které odletovaly z cizího talíře.

Perdita si myslela, že klobouk každé čarodějky představuje mocný autoritativní symbol. Agnes si myslela, že menší plnoštíhlé dívky by neměly nosit vysoké klobouky, a černé už vůbec ne. Vypadala v nich, jako když někdo upustil na zem vzhůru nohama černý kornout se zmrzlinou.

Potíž byla v tom, že i když měla Agnes pravdu, Perdita ji měla taky. Špičatý klobouk měl v horách Beraní hlavy opravdu velkou váhu. Lidé hovořili ke klobouku, ne k osobě, která ho nosila. Když se lidé dostali do vážných obtíží, šli za čarodějkou.

A chodit v černé také musíte. Perdita černou milovala. Perdita si myslela, že černá je cool. Agnes si myslela, že černá není dobrá barva pro lidi… objemově výraznější…, aha, ano, a taky že cool je pitomé slovo, používané lidmi, jejichž mozek by nevyplnil ani polévkovou lžíci.

Magráta Česneková černou nenosila a pravděpodobně v životě neřekla slovo "cool", pokud nemluvila o kuželkách. Agnes si přestala v zrcadle prohlížet špičatost svého klobouku a rozhlédla se po domku, který dřív patřil Magrátě a v němž teď žila ona. Povzdechla si.

Pohled jí padl na draze vyhlížející pozvánku se zlatou ořízkou, opřenou na římse nad krbem.

No, Magráta už každopádně odešla na odpočinek, šla dělat královnu, a pokud o tom před nějakým časem někdo pochyboval, tak dnes už nikdo. Agnes jen nechápala způsob, jakým o Magrátě ještě dnes mluvily Staženka Oggová a Bábi Zlopočasná. Byly obě pyšné (více méně), že se Magráta provdala za prince, a souhlasily, že to je pro ni ten správný život. Jednu věc však nevyslovily, přestože jim při takových rozhovorech visela nad hlavami jako nápis v pestře vyvedených barvách: Magráta se spokojila s druhou cenou.

Když si to Agnes poprvé uvědomila, propukla málem v smích, ale člověk se s nimi nedokázal přít. Ony si ani nedokázaly představit, že by se s nimi někdo přít mohl.

Bábi Zlopočasná žila v domku na samotě, který byl pokrytý tak starými došky, že z nich už vyrůstal docela slušný stromek. Vstávala a chodila spát sama a myla se v sudu na dešťovou vodu. Zato Staženka Oggová byla tou nejzdejší osobou, s jakou se kdy Agnes setkala. Občas se vydávala na cesty, to ano, ale vždycky si brala Lancre s sebou jako nějaký neviditelný klobouk. Ale obě považovaly za samozřejmé, že jsou vrcholkem každého stromu a zbytek světa za hranicemi Lancre že tady je jen proto, aby se měly v čem vrtat.

Perdita si myslela, že být královnou je skoro to nejlepší, čím se můžete stát.

Agnes si zase myslela, že nejlepší ze všeho by bylo být co nejdále od Lancre a druhé nejlepší být ve své hlavě sama.

Upravila si klobouk na hlavě, jak nejlépe to dokázala, a vyšla z domku.

Čarodějky nikdy nezamykaly dveře. Nepotřebovaly to. Když vykročila do tmy, přistály na doškové střeše dvě straky.

Momentální aktivity čarodějky Bábi Zlopočasné by byly pro skrytého pozorovatele záhadou.

Vystrčila hlavu ze zadních dveří, prohlédla si dláždění před nimi a pak nohou zvedla hadrovou rohožku, která tam ležela.

Prošla domkem k předním dveřím, které nikdy nepoužívala, a opakovala se stejná procedura. Pak na obou stranách prohlédla skuliny ve stěnách kolem dveří.

Nakonec vyšla ven. V noci byl silný přízemní mrazík, zlomyslný malý trik zmírající zimy, a návěje starého listí ve stínech byly stále ještě šedobílé. V ostrém vzduchu prohledala květináče a křoví kolem dveří.

Pak se vrátila dovnitř.

Měla hodiny, Lancreští měli rádi hodiny, i když se o skutečný čas příliš nestarali, rozhodně ne, když se jednalo o časové jednotky menší než jedna hodina. Když jste potřebovali uvařit vajíčko, zazpívali jste si v duchu patnáct veršů oblíbené písně "Kde ty všecky žloutky jsou?". Ale tikání hodin bylo v noci tak příjemné!

Nakonec usedla do houpacího křesla a upřela pohled na dveře.

V lese už houkaly sovy, když někdo přiběhl po cestičce a zabušil na dveře.

Každému, kdo neslyšel o Bábině železné sebekontrole, na které by se daly rovnat podkovy, by se zdálo, že zaslechl tichý povzdech úlevy.

"No, už bylo na čase -" začala.

Vzrušení a veselý hluk v zámku doléhaly dolů do stájí jen jako vzdálený šum. Sokolové a jestřábi seděli na svých hřadech, ztracení ve svém vnitřním světě střemhlavých útoků a teplovzdušného stoupání. Občas zacinkal řetízek nebo zapleskalo křídlo.

Červenkauva, sokolník, se připravoval v malé vedlejší místnosti. Když ucítil tu změnu ve vzduchu, vyšel do tichých stájí. Všichni ptáci byli vzhůru, bdělí a plní očekávání. Dokonce i král Jindřich, orel, k němuž se Červenkauva odvážil přiblížit, jen když byl chráněný plnou plátovou zbrojí, se rozhlížel kolem.

Něco takového se stávalo, když se ve stájích objevila krysa, ale teď Červenkauva žádnou neviděl. Možná, že mezitím utekla.

Pro dnešní události vybral Červenkauva káně Vilmu, na které se mohl spolehnout. Spolehnout se sice dalo na všechny Červenkauvovy ptáky, ale většinou jen v tom směru, že na něj zuřivě zaútočí v okamžiku, kdy jim přijde na oči. Vilma si o sobě myslela, že je stále ještě mládě, a většinou nedělala problémy ani mezi lidmi.

Ale i Vilma teď věnovala okolnímu světu neobvyklou pozornost, což se stávalo jen zcela výjimečně, třeba v okamžicích, kdy viděla nezralou kukuřici.

Zvláštní, pomyslel si Červenkauva. A to bylo všechno.

Ptáci dál vrhali pohledy vzhůru, jako kdyby střecha neexistovala.

Bábi Zlopočasná upřela pohled do rudé, kulaté a ustarané tváře.

"Poslyš, ty ale nejsi -" Pak se sebrala. "Ty jsi Sumcovousův chlapec z Dílů, ne?"

"Mu'jt…" Zalykající se chlapec se opřel o zárubeň a lapal po dechu. "Mu'jtok -"

"Jen se vydýchej. Nechceš se napít vody?"

"Mutjítok -"

"Ano, ano, to je v pořádku. Jen se vydýchej."

Chlapec několikrát hlasitě lapí po dechu.

"MusítejítokamžitěkpaníBřečtaníkovéajejímumiminku!"

Slova se mu vyřinula z úst v jediném proudu.

Bábi stáhla z věšáku vedle dveří klobouk a vytáhla z trámků pod střechou koště.

"Myslela jsem, že na ni dává pozor stará paní Paternosterová," řekla a vrážela na místa kloboukové jehlice neomylnými gesty válečníka, který se spěšně chystá do nečekaného boje.

"Ona říká, že se to všechno nějak zvrtlo, paní."

To už se Bábi rozbíhala zahradní pěšinou.

Na konci mýtiny zem klesala příkrým, asi sedm metrů vysokým svahem k zatáčce pěšiny. Koště sice v okamžiku, kdy Bábi doběhla na okraj svahu, ještě nenastartovalo, ale Bábi se vrhla do prostoru a v letu přehodila jednu nohu přes násadu koštěte.

Magie zabrala zhruba v polovině pádu dolů, takže Bábiny boty sice škrtly o suché kapradí, ale pak se koště vzneslo k nočnímu nebi.

Cesta se klikatila horami jako bílá stuha, kterou tam někdo upustil. Tady nahoře neustále vál vítr.

Lapkův kůň byl obrovský černý hřebec. Byl to pravděpodobně také jediný kůň, který měl za sedlem připevněný krátký žebřík.

To proto, že lapka se jmenoval Casanovlez a byl trpaslík. Mnoho lidí považuje trpaslíky za rezervované, opatrné, zákonů dbalé a velmi zdrženlivé ve věcech srdce a dalších částečně souvisejících orgánů. To skutečně platilo pro většinu trpaslíků. Jenže genetika někdy vrhne na zelené sukno kostky v podivné figuře, a tak se stalo, že trpaslíci zplodili Casanovleze, jenž dával přednost zábavě před penězi a ženám věnoval veškerou vášeň, kterou mají trpaslíci vyhrazenu jen pro zlato.

Zákony považoval za užitečnou věc, ale respektoval je jen tehdy, když mu to vyhovovalo. Casanovlez zavrhoval olupování cestujících, ale člověk se při tom dostal na čerstvý venkovský vzduch, což bylo velmi zdravé, zvláště když se nejbližší městečka hemžila manželi nešetřícími nevraživostí a ranami.

Potíž byla v tom, že ho na silnicích nikdo nebral vážně. Zastavit kočár bylo jednoduché, ale lidé měli sklony říkat: "Cože? Ruce vzhůru? Snad dolů, he? Nejste na to ještě trochu malý, co? Že se nestydíte, takový kraťas! Ha, ha, ha!" a on byl nucen střelit je do kolena.

Dýchl si na ruce, aby si je trochu zahřál, a při zvuku přijíždějícího kočáru pozvedl hlavu.

Už už se chystal vyjet z úkrytu v houští, když viděl, jak z protější strany lesa vyjel jiný lupič.

Kočár zastavil. Casanovlez neslyšel, o čem byla řeč, ale druhý lupič dojel k jedné straně kočáru, sklonil se k okénku, aby promluvil s cestujícími…

…a z okénka se vysunula ruka, strhla ho z koně a vtáhla do kočáru.

Kočár se chvilku zuřivě pohupoval na pérech, pak se dvířka otevřela, lupič vyletěl ven a bezvládně padl do prachu.

Kočár se rozjel…

Casanovlez chvilku počkal a pak dojel k nehybnému tělu. Zatímco jeho pán odvázal žebřík a sestoupil na zem, kůň trpělivě stál.

Nebylo těžké poznat, že lapka je mrtev. Živí lidé a častokrát i většina čerstvě mrtvých v sobě mají nějakou krev.

Kočár zastavil o několik kilometrů dál, na vrcholu kopce, odkud cesta začínala svůj dlouhý, klikatý sestup do Lancre a nížin.

Čtyři cestující vystoupili a došli na místo, odkud měli dokonalý výhled.

Za zády se jim nad horami táhla mračna, ale vzduch před nimi byl křišťálově čistý a v měsíčním světle bylo vidět až k Okraji. Hluboko pod nimi, nedaleko hor, leželo ono malé království.

"Brána do světa," řekl hrabě de Strakupír.

"A naprosto nestřežená," dodal jeho syn.

"Naopak. Byl tady jeden z nejdokonalejších strážců," odpověděl hrabě. Pak se usmál do noci. "Alespoň… dodneška…"

"Čarodějky by měly být na naší straně," ozvala se hraběnka.

"Ona už každopádně brzo bude," odpověděl jí hrabě. "Je to velmi… zajímavá žena. Zajímavá rodina. Strýc často mluvil o její babičce. Ženy z rodu Zlopočasných vždycky stály jednou nohou ve stínu. Mají to v krvi. A většina jejich síly pochází z toho, že to popírají. Jenže," dodával a jeho zuby se zableskly ve spokojeném úsměvu, "ona už brzo

pozná, na které straně je její chleba namazaný."

"Nebo na které straně je její perník polévaný," přikývla hraběnka.

"Ach ano. Krásně vyjádřeno. To je samozřejmě daň za to býti Zlopočasnou. S přibývajícími lety začínají stále častěji slyšet třeskot železných dveří velké pece."

"No ale já slyšel, že je stejně pěkně tvrdá," řekl syn. "Prý má nesmírně bystrý mozek."

"Zabijme ji," ozvala se hraběcí dcera.

"Poslyš, Laci, drahoušku, nemůžeš zabít každého."

"Nevím proč ne."

"Ne. Mně se více zamlouvá pomyšlení na to, že bude… užitečná. A ona vidí všechno v černé a bílé.

To je většinou pro mocné dokonalá past. Ó, ano. Mysl, jako je ta její, se tak snadno… řídí. Stačí jí maličko napomoci."

V měsíčním světle prudce zapleskala křídla a hraběti na rameni přistálo něco dvojbarevného.

"A tohle…" řekl hrabě, pohladil straku a pak ji pustil. Vytáhl z vnitřní kapsy kabátu obdélník bílého papíru. Okraje obdélníčku se krátce zableskly zlatem. "Věřili byste tomu? Copak by se mohlo něco takového stát dřív? Na světě opravdu zavládl nový řád…"

"Máte po ruce kapesník, pane?" zeptala se hraběnka. "Dejte mi ho, prosím. Máte na bradě pár…"

Osušila mu bradu a zasunula mu kapesník ušpiněný od krve zpět do kapsy.

"Tak."

"Jsou tady ale ještě jiné čarodějky," zachmuřil se syn jako někdo, kdo převaluje v ústech sousto, které se dá jen velmi těžko rozkousat.

"Ach, ano. Doufám, že se s nimi setkáme. Mohlo by to být zábavné."

Pak nastoupili zpět do kočáru.

Zatím v horách se muži, jenž se pokusil přepadnout kočár, podařilo zvednout na nohy. V první chvíli měl dojem, že mu v něčem uvázly. Popuzeně si promnul krk a začal se rozhlížet po svém koni, kterého našel stát mezi balvany o několik kroků dále.

Když se pokusil chytit vraníka za uzdu, prošla mu ruka řemením i koňským krkem jako dýmem. Zvíře se vzepjalo a pološílené strachem se dalo na útěk.

Jak se zdá, pomyslel si lapka, nebude to zrovna dobrá noc. K sakru, ať mě čert, nejenže jsem přišel o kořist, ale teď ještě ke všemu o koně. Co to, u všech všudy, bylo za lidi? Nedokázal si přesně vybavit, co se stalo ve voze, ale rozhodně věděl, že to nebylo zábavné.

Lapka patřil k tomu jednoduchému druhu lidí, kteří si, když je udeří něco většího, než jsou oni, najdou něco menšího, než jsou oni, aby si na tom vylili vztek. Přísahal, že dnes v noci toho bude někdo litovat. Rozhodně si musí sehnat nového koně.

A jako na zavolanou se k němu náhle větrem donesl zvuk koňských kopyt. Vytasil meč a vyskočil na silnici.

"Stůj! To je přepadení!"

Přibližující se kůň poslušně zastavil několik kroků od něho. Takže to nakonec nebude zase tak špatná noc, pomyslel si lapka. Bylo to totiž skutečně úžasné zvíře, kůň spíše válečný než ke každodennímu užívání. Byl tak bílý, že se mu v srsti odráželo i světlo náhodných hvězd, a jak se zdálo, byl jeho postroj bohatě zdobený stříbrem.

Jezdec byl zahalen před lezavou zimou do těžkého pláště.

"Peníze, nebo život!" vykřikl lapka.

PROSÍM?

"Tvoje peníze," opakoval lupič, "nebo tvůj život! Které části z toho nerozumíš?"

AHA. UŽ CHÁPU. DOBRÁ. MÁM TADY JISTOU MALOU ČÁSTKU PENĚZ.

Na zmrzlou zem dopadlo několik mincí. Lupič se k nim sehnul, ale nedokázal je zvednout. To jenom rozdmychalo jeho vztek.

"Takže život!"

Postava v sedle potřásla hlavou. MYSLÍM, ŽE SE MÝLÍŠ, VÁŽNĚ.

Z pouzdra u sedla pak vytáhla dlouhou prohnutou hůl. Lapku napadlo, že je to kopí, ale vzápětí jako by ze dřeva vyskočila oblouková čepel a její okraje modře zasvětélkovaly.

MUSÍM ŘÍCI, ŽE MÁŠ NEOBYČEJNOU ŽIVOTNÍ SETRVAČNOST, řekl jezdec. Nebyl to ani tak hlas, jako dunivá ozvěna uvnitř lapkovy hlavy. I KDYŽ BYSTRÝ PRÁVĚ NEJSI.

"Co jsi zač?"

JSEM SMRŤ, odpověděl Smrť, A V ŽÁDNÉM PŘÍPADĚ TADY NEJSEM PROTO, ABYCH TĚ PŘIPRAVIL O PENÍZE. KTERÉ ČÁSTI Z TOHO NEROZUMÍŠ?

Na okně zámeckých stájí se něco unaveně třepotalo. V okně nebylo sklo, jen slabá dřevěná prkénka, aby se dovnitř dostal nějaký vzduch.

Ozvalo se tiché škrábání, pak ťukání a pak se znovu rozhostilo ticho.

Sokolové čekali.

Venku za oknem něco udělalo húmpf. Po protější stěně přeběhly paprsky oslňujícího světla a dřevěná výplň okna začala černat.

Stařenka Oggová věděla, že zatímco skutečný obřad bude ve Velké síni, ta pravá zábava se bude odehrávat venku, na nádvoří, kolem velkého ohně. Uvnitř to budou křepelčí vajíčka, paštika z husích jater a jednohubky, které si

musel člověk dát čtyři, aby měl pocit, že má do čeho kousnout. Venku to budou pečené brambory plovoucí ve škopících másla a celý jelen na rožni. A později tam bude divadelní představení objednané králem. Bude v něm vystupovat ten chlápek, co si hned na začátku pustí do kalhot lasičku, a to byla zábava, kterou Stařenka milovala víc než Velkou operu.

Bylo pochopitelné, že jako čarodějka byla všude vítána, a bylo dobře to tu a tam těm noblesám nahoře připomenout pro případ, že už zapomněly. Byla to těžká volba, ale nakonec se rozhodla, že zůstane venku a dá si k jídlu pořádný kus srnčího, protože stejně jako mnoho podobných stařenek i Stařenka byla, co se týče jídla podávaného zdarma, bezednou jámou. Pak ale zaskočí dovnitř a doplní zbývající volná místa těmi jejich nimravkami. Kromě toho, uvnitř jistě budou mít to drahé bublinkové víno a to dělalo Stařence moc dobře, ovšem za předpokladu, že jí ho servírovali v nějakém větším korbeli nebo džbánu. Faktem ale je, že si člověk musel udělat dobrý pivní základ, než se dal na ty legrační bublinky.

Uchopila velký korbel, přešla do čela fronty u pivního sudu a jemně odstrčila toho prvního v čele - muže, který žádnou nádobu neměl a vypadal, že chce vleže pod pípou strávit celý večer, a natočila si svou pintu.

Když se otočila, uviděla zeširoka našlapující postavu Agnes Nulíčkové, která se k ní blížila poněkud nejistě díky tomu, že měla poprvé na veřejnosti svůj zbrusu nový špičatý klobouk.

"Nazdar, holka," usmála se na ni Stařenka. "Zkus kousek zvěřiny, je skvělá."

Agnes vrhla na pečící se zvěřinu pochybovačný pohled. Lancreští hleděli především na kalorie a vitaminy jim mohly být ukradené.

"Myslíš, že tady někde mají salát?"

"Já doufám, že ne," odpověděla spokojeně Stařenka.

"Je tady spousta lidí," komentovala Agnes.

"Každý dostal pozvánku," přikyvovala Stařenka. "Myslím, že v tomhle směru byla Magráta opravdu velkorysá."

Agnes natáhla krk. "Ale ještě jsem nikde nezahlídla Bábi Zlopočasnou."

"Ta je určitě uvnitř a radí lidem, co mají dělat."

"Já ji poslední dobou vůbec nějak neviděla," zamyslela se Agnes. "Podle mě měla něco za lubem."

Stařence se zúžily oči.

"Myslíš?" řekla a v duchu si dodala: začínáš být opravdu dobrá, holčičko.

"Víš, myslím si to proto, že od té chvíle, co se začalo mluvit o té oslavě," Agnes mávla buclatou rukou směrem, který všeobecně zahrnoval okolní cholesterolové orgie, "byla pořád taková… jako napnutá. Drnčela."

Stařenka Oggová si nacpala dýmku a škrtla sirkou o podrážku.

"Ty si fakticky všimneš skoro všeho, co?" řekla a několikrát zkusmo zabafala. "Všímá si, všímá a všímá. Asi ti budeme říkat slečna Všímavá."

"No, každopádně jsem si všimla, že si začneš hrát se svou fajfkou, když ti v hlavě běží myšlenky, které se ti nelíbí," odpověděla klidně Agnes. "Je to takzvaná substituční činnost."

Stařenka se zahalila oblakem sladce voňavého dýmu a pomyslela si, že Agnes už zase četla knihy. Všechny čarodějky, které kdy žily v Agnesině nynějším domku, byly knižní typy. Myslely si, že se člověk může na svět dívat stránkami knih, což je samozřejmě nesmysl, protože vám v tom překážejí všechna ta slova.

"Byla taková tichá a nenápadná, to je pravda," přikývla. "Myslím ale, že v takových chvílích je lepší nechat ji, dokud ji to nepustí samo."

"Myslela jsem si, že má třeba něco proti tomu knězi, co má provést křest," řekla Agnes.

"Cože? Ne, to ne, starej bratr Perdělín je fajn," usmála se Stařenka. "Odžvaní si to v nějaký cizí hatmatilce, nebejvá to dlouhý, pak se mu dá šestipence za námahu, nalejou ho plnýho brandy, naložej na jeho osla a maj ho z krku."

"Cože? Tys to neslyšela?" vykulila na ni Agnes oči. "Ten přece leží ve Skundu. Spadl ze svého osla a zlomil si jedno zápěstí, a obě nohy."

Stařenka Oggová vytáhla dýmku z úst.

"A proč mi o tom nikdo neřekl?"

"To nevím, Stařenko. Mně to řekla včera paní Tkadlecová."

"No tohle! Ta ženská! Dneska ráno jsem ji potkala na ulici. Taky mohla něco říct!"

Stařenka zasunula dýmku zpět do koutku gestem, kterým jako by bodala do všech nesdělených drbů. "Jak si může někdo zlomit obě nohy, když spadne z osla?"

"Jel právě po té úzké stezce, co vede po úbočí Skundské rokle. Spadl dvacet metrů."

"Jak? Aha… No, tak to je dost vysoký osel, to je pravda."

"Takže, co vím, král poslal do omniánské mise v Ohulanu, aby nám poslali nějakého kněze," dodala Agnes.

"Cože udělal?" pozvedla Stařenka obočí.

Hned za hranicemi města stál malý, šedý a neuměle postavený stan. Sílící vítr pleskal volným plátnem a snažil se odervat další kus plakátu, který byl přibit na dřevěném lešeníčku.

Stálo tam: DOBRÁ ZPRÁVA! Om vás vítá!

Na malé úvodní bohoslužbě, kterou Mořihněv Ovísek dnes odpoledne uspořádal, se neobjevila živá duše, ale protože už ji ohlásil, odsloužil ji, zazpíval několik povzbudivých písní a pak odříkal krátkou modlitbu k větru a dešti.

Teď se tichý reverend Ovísek prohlížel v zrcadle. Kdyby měl přiznat pravdu, tak by řekl, že zrcadla v něm budí jakousi neurčitou nejistotu. Zrcadla totiž vedla k jednomu z mnohých shizmat jeho víry, protože na jedné straně se

říkalo, že jelikož podporují marnivost, jsou špatná, a na druhé, že odrážejí Omovo božství, a proto jsou svatá. Ovísek si ještě nevytvořil své vlastní mínění, protože patřil od přírody k lidem, kteří chtěli nejprve spatřit ten či onen problém z obou sporných stran, ale pravda je, že mu zrcadla v jedné věci pomohla - totiž urovnat si dosti složitý kolárek jeho víry.

Bylo to pro něj pořád ještě dost nové. Sám Velký reverend Pokořín, který jim přednášel Pastorální praktika, vždycky říkal, že nařízení o škrobu jsou jen jakýmsi orientačním vodítkem, ale Ovísek by byl nerad šlápl vedle a jeho kolárek se dal klidně použít místo břitvy.

Opatrně spustil svůj přívěsek Svaté želvy na místo, s jistým uspokojením zaregistroval jeho skvělý lesk a vzal do ruky umělecké vydání Knihy Omovy, kterou dostal při vysvěcení. Někteří jeho spolužáci strávili celé hodiny tím, že v knize listovali a mačkali a odírali stránky, aby svazku dodali věrohodnost knihy každodenně užívané, ale Ovísek nic takového nedělal. Kromě toho znal spisek prakticky nazpaměť.

S pocitem viny, protože v koleji padly mnohé námitky proti tomu, aby se svatá kniha užívala pouze k vykládání štěstí, zavřel oči a knihu namátkou otevřel.

Pak rychle otevřel i oči a přečetl si první řádky, na něž mu padly.

Bylo to někde v polovině druhého Bratova dopisu Omišským, v němž je jemně káral za to, že neodpověděli na jeho První list Omišským.

"…mlčení jest odpovědí, která si žádá tři další otázky. Hledej a nalezneš, ale nejprve musíš vědět, co hledáš…"

No - dobrá. Zavřel knihu.

Jaké příšerné místo! Jaká… díra! Po bohoslužbě si vyrazil na krátkou procházku, a jak se zdálo, končila každá pěšina buď na úpatí, nebo na vrcholu kolmého útesu. V životě nebyl v takové svislé zemi. V křoví kolem něj šustily různé neznámé a podezřelé věci a zablátil si celé boty. A co se týče lidí, které potkal… Jistě, jsou to takoví nevzdělaní venkovští lidičkové, sůl země, samozřejmě, ale většina z nich si ho prohlížela z uctivé vzdálenosti, jako by čekali, že se mu už brzo stane něco ošklivého, a nestáli o to být mu nablízku, až k tomu dojde.

Jenže, pomyslel si, říká se v Brutově dopise Simonitským, že chceš-li, aby bylo vidět světlo, musíš je odnést do tmy. A tohle bylo rozhodně temné místo.

Odříkal malou modlitbu a vyšel do větrné a blátivé temnoty.

Bábi letěla vysoko nad vrcholky stromů pod polovičním měsícem.

Takovému měsíci nedůvěřovala. Plný měsíc - ten mohl jen ubývat, měsíc v novu jen dorůstat, ale půlměsíc, balancující tak nebezpečně mezi světlem a temnotou…, ohó, ten mohl udělat cokoliv.

Čarodějky vždycky žily na okraji věcí. Bábi cítila pálivé řezání v rukou. Nebylo to jen z mrazivého vzduchu. Někde bylo nějaké skryté ostří. Někde něco začínalo.

Na druhé straně oblohy planula kolem hor ve Středu světa středová záře, dost jasná na to, aby se pustila do úspěšného boje se svitem měsíce. Nad ústředním horským masivem tancovala zelená a zlatá světla. V téhle roční době to byl úkaz velmi vzácný a Bábi přemýšlela, co asi může předznamenávat.

Díly se uhřadovaly na příkrém úbočí jedné propadliny v horách, která si nezasloužila název údolí. Když se začala snášet k zemi, zahlédla ve svitu měsíce bledou, k nebi vzhlížející tvář, která čekala ve stínech zahrady.

"Dobrý večer, pane Břečtaníku," pozdravila, když seskočila z koštěte. "Je nahoře?"

"Ve chlívě," odpověděl pan Břečtaník nevýrazně. "Kopla ji kráva… ošklivě." Bábin výraz se nezměnil. "Uvidíme," prohlásila krátce, "co se dá dělat." Když ale vešla do stáje, stačil jí jediný pohled do tváře paní Paternosterové, aby věděla, že už toho bohužel moc nebude. Ta žena nebyla čarodějkou, ale znala babicí praxi, jakou se v každé osamocené vesnici nějaká žena naučí, protože je třeba postarat se o krávy, kozy, koně a taky lidi.

"Je to špatné," zašeptala, když se Bábi zadívala na sténající postavu na slámě. "Obávám se, že přijdeme o obě…, nebo možná jen o jednu…"

Kdybyste věděli, co máte hledat, našli byste možná v jejím hlase náznak otázky. Bábi se soustředila.

"Je to chlapec," řekla.

Paní Paternosterová se neunavovala úvahami o tom, jak to Bábi ví, ale její výraz naznačoval, že tím byla k už tak těžkému údělu přidána nějaká ta troška navíc.

"Takže bych raději měla jít a říct Honzovi Břečtaníkovi, jak se věci mají, že?" podívala se tázavě na Bábi. Nestačila ani vykročit, když se jí na paži sevřela ruka Bábi Zlopočasné.

"Toho do té věci tahat nebudeme." Paní Paternosterová se zadívala do oněch modrých očí a byla si jistá dvěma věcmi. První byla, že pana Břečtaníka do té věci nebudou tahat, a druhá, že o tom, co se tady ve stáji stane, se už nikdy a nikde nebude mluvit.

"Myslím, že si je dost přesně vybavuju," řekla Bábi, pustila paní Paternosterovou a začala si vyhrnovat rukávy. "Příjemný párek, řekla bych. On je ve všech směrech pořádný manžel. Nalila horkou vodu z hrnce do umyvadla, které porodní babka postavila na žlab.

Paní Paternosterová přikývla.

"Jenže obdělávat tyhle krpály je i pro chlapa trochu moc, když to dělá sám," pokračovala Bábi, zatímco si myla ruce. Paní Paternosterová znovu zasmušile přisvědčila.

"Podívejte, myslím, že byste ho měla vzít do domu a udělat mu hrnek pořádného čaje," přikazovala Bábi. "Můžete mu říci, že dělám, co můžu."

Tentokrát paní Paternosterová vděčně přikývla.

Když zmizela z chléva, položila Bábi ruku na vlhké čelo paní Břečtaníkové.

"Takže teď, Květo Břečtaníková," řekla konejšivým hlasem, "podíváme se, co se s tím dá dělat. Ale ze všeho nejdřív… už necítíš bolest…"

Když pohnula hlavou, zahlédla nezaskleným oknem měsíc. Mezi světlem a tmou, ano, to je to místo, kde by té

člověk čekal.

JISTĚ.

Bábi se ani neunavovala tím, aby se otočila.

"Hned jsem si myslela, že tady budeš," řekla a klekla si do slámy.

A KDE JINDE? podivil se Smrť.

"Víš, pro koho jsi přišel?"

TO NEZÁLEŽÍ NA MNĚ. NA SAMÉM OKRAJI JE VŽDYCKY… NEJISTOTA.

Bábi ta slova zněla v hlavě několik vteřin jako malé roztápějící se ledové kostky. Na okraji, až na tom nejzazším okraji také musí být… soudnost.

"Tady bylo napácháno příliš mnoho škod," zabručela nakonec. "Příliš mnoho."

O několik minut později pocítila, jak kolem ní, oknem, tiše vyvanul život. Smrť měl tolik slušnosti, že odešel beze slova.

Když paní Paternosterová rozechvěle zaklepala na dveře a otevřela je, klečela Bábi Zlopočasná vedle krávy. Porodní babka viděla, jak Bábi vstává a zvedá v ruce velký trn.

"To ubohé zvíře ho mělo v noze celý den," řekla. "Není divu, že střečkovalo. Pokuste se…, ne, ujistěte se, že tu krávu nezabije, rozumíte mi? Budou ji potřebovat."

Paní Paternosterová vrhla koutkem oka pohled na stočenou deku na slámě. Bábi uzlík ohleduplně položila z dohledu paní Břečtaníkové, která teď spala.

"Tohle mu řeknu já," dodala ještě Bábi a oprášila si šaty. A co se jí týče… No… je silná a mladá a vy víte, co dělat. Dohlídněte na ni a já nebo Stařenka se tady zastavíme, jakmile se nám to bude trochu hodit. Až se na to paní bude cítit…, myslím, že v královském paláci budou brzo potřebovat kojnou a to by bylo dobré pro všechny zúčastněné."

Bylo velmi sporné, zda by se v celých Dílech našel někdo, kdo by odporoval Bábi Zlopočasné, ale přesto Bábi zahlédla ve tváři paní Paternosterové slaboučký stín nesouhlasu.

"Vy si pořád ještě myslíte, že jsem se měla zeptat pana Břečtaníka, kdo z nich…?" řekla.

"To bych udělala já…" zamumlala porodní bába.

"Vy ho nemáte ráda? Myslíte si, že je to zlý člověk?" zeptala se jí Bábi a upravovala si jehlice v klobouku.

"To ne!"

"Mně taky nikdy nic neudělal, tak proč bych mu měla tak hrozně ublížit?"

Agnes musela popobíhat, aby stačila. Když se Stařenka Oggová rozčilila, dokázala se pohybovat, jako kdyby ji poháněl pístový motor.

"Ale my tady přece máme kněží dost, Stařenko!"

"Ale ne omniánce!" odsekla jí Stařenka. "Ty jsme tady měli vloni. Dva z nich dokonce zabouchali u mých dveří!"

"No ale od toho dveře přece -"

"A pak mi pod ně strčili lístek, na kterém bylo napsáno ‚Kaj se!'." Stařenka Oggová rozhořčeně pokračovala. "Kát se? Já? Ta drzost! Já nemám čas začínat teď s nějakým pokáním! To bych vůbec nic neudělala! A kromě toho," dodala, "stejně většiny těch věcí nelituju."

"Mám dojem, že začínáš být trochu rozčilená -"

"Podpalují lidi!" zvýšila hlas Stařenka.

"Myslím, že jsem někde četla, že to skutečně dělali," přikývla Agnes, která byla celá zadýchaná námahou udržet se Stařenkou krok. "Ale to už bylo dávno, Stařenko! Ti, co jsem je viděla v Ankh-Morporku, jen rozdávali papírky s hesly, modlili se ve velkém stanu a zpívali takové nudné písničky -"

"Pch! Starého psa na novou kočku nevyučíš, děvče!"

Spěchaly chodbou a pak prošly kolem velkého parapetu za dveřmi do hlučného veselí Velké síně.

"Teď abychom se v hlavounech brodily," posteskla si Stařenka a natahovala krk. "Aha, támhle je náš Jeník -"

Momentální lancreská armáda se ledabyle opírala o jeden sloup, pravděpodobně v naději, že ji nikdo nepozná v livreji dveřníka a napudrované paruce, která ovšem byla vyrobena pro dveřníka mnohem většího.

Království nemělo mnoho výkonných orgánů vlády a většinu z nich pak představoval Stařenčin nejmladší syn. Navzdory těm nejupřímnějším pokusům krále Verence, jenž byl osvíceným, i když poněkud nervózním panovníkem myslícím do budoucna, ale nedokázal přesvědčit lidi z Lancre, a ti nechtěli za žádnou cenu přijmout demokracii. Celá vláda pak bohužel sama o sobě nesla jen nemnoho světlých stránek. Mnoho z těch nevyhnutelných procesů vykonával právě Jeník. Čistil palácové záchody, doručoval nečetnou poštu, hlídal na hradbách, byl jediným zaměstnancem Královské mincovny, vyvažoval státní rozpočet a ve volném čase pomáhal hradnímu zahradníkovi. V posledních dnech, kdy měl pocit, že je to nezbytné, hlídal i na hranicích - a Verence cítil, že ty žlutočerně natřené sloupy dodávají zemi jaksi… profesionální vzhled - a razítkoval cestovní pasy, nebo, za slušného tuzéra, jakýkoliv kus papíru, který mu návštěvníci předložili. Dělal to s láskou a razítkem, které si zručně vyřezal z poloviny brambory. Bral to nesmírně vážně. Při událostech, jako byla tahle, však většinou dveřníkoval, především proto, že starý dveřník a komoří Vzorflok míval volno, a i když ne, Jeník věděl, že bude každou chvilku třeba někam doběhnout či doskočit, a to vždycky rád přiložil ruku k dílu.

"Brej večír, náš Jeníku," zahlaholila Stařenka. "Koukám, že už máš zase na hlavě to mrtvý jehně!"

"Ale no tak, mami!" odpověděl pohoršeně Jeník a pokoušel se upravit si paruku.

"Kde je ten kněz, co má provést křest?" šla Stařenka k jádru věci.

"Cože, mami? Já nevím, mami! Přestal jsem vyvolávat jména už před půldruhá hodinou a začal jsem roznášet takové kousky sýra na párátku - hele, mami! Neměla by sis jich brát tolik najednou!"

Střenka Oggová nasála jediným dechem koktajlové pochoutky ze čtyř párátek najednou a zamyšleně se rozhlédla po přítomných.

"Potřebuju na slovíčko s mladým Verencem," řekla.

"Je to král, Stařenko," připomněla jí opatrně Agnes.

"To ještě není důvod, aby se choval jako nějaký hogo-fogo."

"No, já si myslím, že je."

"Nech si ty neomalenosti. Ty běž, najdi toho omniánce a pořádně ho hlídej!"

"A jak ho mám najít?" zatvářila se Agnes kysele. "To mám hledat, kde stoupá sloup dýmu?"

"Vždycky chodí celí v černém," poradila jí Stařenka pevně. "Pch! To je typické!"

"A co má být? My taky chodíme v černé."

"Správně! Ale ta naše je…, naše je…" Při každém "naše" se Stařenka udeřila do hrudi a způsobila tak dosti rozsáhlé vlnobití. "Naše je správná černá, rozumíš? Tak a teď běž a snaž se vypadat co nejmíň podezřele," dodala Stařenka - malá dáma s černým špičatým kloboukem zvícím šedesáti centimetrů na hlavě. Znovu se rozhlédla po přítomných a strčila loktem do syna.

"Jeníku, doručil jsi Bábi Zlopočasné pozvánku, že ano?"

Zatvářil se zděšeně. "Ale samozřejmě, mami!"

"Strčil jsi jí ten papír pode dveře?"

"Ne, mami. Víš, jak mě zpucovala posledně, vloni, když jí slimáci oslintali celou pohlednici. Zachytil jsem ho pěkně zvenčí do pantů a dal jsem si záležet, aby to drželo."

"Hodnej," přikývla souhlasně Stařenka.

Lancreští si na poštovní schránky moc nepotrpěli. Pošta byla velmi nepravidelná, zato ostré silné větry naopak. Proč mít ve dveřích škvíru, kterou by dovnitř mohly vniknout nezvané větry? Proto byly dopisy ukládány pod velké kameny, zastrkovány do květináčů nebo strkány pode dveře.

Ostatně nikdy jich nebylo mnoho. Lancre fungovalo na základě feudálního systému, který zhruba spočíval v tom, že všichni mezi sebou neustále bojovali a svůj boj předávali potomkům. Když se kácí les, létají třísky. Třísky z některých ramenou se předávaly z generace na generaci. Kvalitní zášť byla jako kvalitní staré víno. Pečlivě jste na ně dohlíželi a pak ho přenechali svým dětem.

Nikdy jste nikomu nepsali! Když jste chtěli někomu něco sdělit, řekli jste mu to do obličeje! To udržovalo věci hezky živé a žhavé.

Agnes se vmáčkla do zástupu. Cítila se dost hloupě. Na druhé straně, ona se tak cítila poměrně často. Teď už věděla, proč Magráta Česneková vždycky chodila v těch sentimentálně rozevlátých šatech a nikdy nenosila černý špičatý klobouk. Nasaďte si na hlavu černý špičatý klobouk a oblečte se do černého, a na Agnes bylo té černé nějaký kousek, a jistým způsobem vás každý viděl. Byla jste Čarodějka. Mělo to své dobré stránky. Mezi ty stinné patřilo, že se na vás lidé obraceli se svými potížemi a ani na okamžik je nenapadlo, že byste na ně právě neměli náladu.

Jenže se jí zase dostávalo jisté úcty, dokonce i od lidí, kteří si ji pamatovali z doby předtím, než si nasadila špičatý klobouk. Měli sklony ustupovat jí z cesty, i když lidé měli sklony ustupovat Agnes z cesty i předtím, pro případ, že by plula plnou parou. "Dobrý večer, slečno…"

Otočila se a spatřila Červenkauvu ve slavnostní uniformě. V takových okamžicích bylo velmi důležité se ovládnout a nesmát se, a proto Agnes zachovávala vážný obličej a ignorovala Perditin záchvat hysterického smíchu, který jí burácel v pozadí mozku. Vídala občas Červenkauvu na okraji lesů nebo na blatech. Obvykle se královský sokolník pokoušel ubránit vlastním dravcům, kteří na něj pro ukrácení dlouhé chvíle útočili, a král Jindřich ho dokonce opakovaně zvedal a pouštěl na zem v domnění, že sokolník je nějaká velká želva.

Nebylo to tím, že byl Červenkauva špatný sokolník. V Lancre si drželo dravé ptáky ještě několik dalších lidí a všichni si mysleli, že je Červenkauva jedním z nejlepších cvičitelů v horách, možná proto, že se k tomu upjal s takovou jednoznačností. On prostě vycvičil každého z těch rudookých vraždících tvorů tak dobře, že pak nemohli odolat touze ochutnat, jak jejich mistr chutná.

Nezasloužil si to. Nezasloužil si ani svoji obřadní uniformu. Obvykle, tedy když právě nebyl ve společnosti krále Jindřicha, chodíval v pracovním koženém oděvu a míval tři nebo čtyři náplasti v obličeji, ale to, co měl na sobě teď, bylo navrženo alespoň před sto lety, a to někým, kdo měl velmi lyrický vztah k venkovu a taky ho tak viděl. Bylo jasné, že ten člověk na druhé straně nikdy neprchal ostnatým trním, zatímco mu na uchu visí raroh. Kostým hodně využíval zlatou a červenou a byl by vypadal mnohem lépe na někom, kdo by byl o šedesát centimetrů vyšší a měl nohy, které by se hodily do rudých punčoch. O klobouku bylo lepší nemluvit, ale kdybyste už o něm hovořit museli, zřejmě byste se zmínili o něčem obrovském, rudém a zplihlém. S pérem.

"Slečno Nulíčková?" řekl Červenkauva.

"Promiňte…, dívala jsem se na váš klobouk."

"Je hezký, že?" usmál se Červenkauva společensky. "Tohle je Vilma, káně. Jenže ona si myslí, že je slepice. Neumí létat. Budu ji muset naučit, jak má lovit."

Agnes natahovala krk, aby zachytila sebemenší náznak nějaké náboženské aktivity, ale při popisu poničené osobnosti onoho načepýřeného tvora na Červenkauvově zápěstí k němu obrátila pohled. "A jak?"

"Musí prostě vejít do křovin a ukopat králíka k smrti. A už jsem ji skoro odnaučil kvokat, že Vilmo?"

"Neviděl jste tady nějakého omniánce?" zašeptala a naklonila se k němu.

"A co je to za ptáka, slečno?" zeptal se sokolník nejistě. Pokaždé, když se nemluvilo o ptácích, vypadal, jako

když je příliš zaměstnán, jako člověk s obrovskou encyklopedií, která nemá rejstřík.

"No, totiž… víte, nelamte si tím hlavu." Podívala se znovu na Vilmu. "Jak to? Tedy, myslím, jak si může takový pták myslet, že je… že je kuře?"

"To se stane jednoduše, slečno," odpověděl jí Červenkauva. "Tomáš Nesrovnalý z Kyselé Prdele ukradl jedno vejce z hnízda a šoupnul je pod slípku, co mu seděla na vejcích. A pak jí to kuře včas nevzal. Takže Vilma došla k názoru, že když je její máma slepice, ona je taky."

"No, to je ale -"

"Tak to většinou bývá, slečno. Když je vychovávám od vajíček, dělám to jinak. Hned jak se vylíhnou, mám speciální rukavici a -"

"To je skutečně úžasné, ale myslím, že už budu muset jít," vskočila mu Agnes do řeči.

"Jistě, slečno."

Spatřila svou kořist, která kráčela napříč halou. Bylo na něm něco nezaměnitelného. Jako kdyby byl čarodějkou. Nebylo to tím, že jeho černé roucho končilo u kolen a pak se měnilo v pár nohou obepnutých šedými punčochami a sandály, ani tím, že jeho klobouk měl sice nepatrné dýnko, ale zato krempu, na níž by se dalo prostřít k menší hostině. Bylo to tím, že když šel, pohyboval se ve středu malého volného prostoru, který se přesouval s ním, přesně jako u čarodějek. Nikdo se nechtěl otřít o čarodějky.

Neviděla mu do tváře. Jeho cesta se sice klikatila, ale mířila jedním určitým směrem - k bufetu. "Promiňte, slečno Nulíčková?" Vedle ní se objevil Jeník. Stál velmi zpříma, protože když se nějak nevhodně nebo prudce obrátil, měla paruka na jeho hlavě sklony se otáčet. "Copak, Jeníku?"

"Chce s vámi mluvit královna, slečno," řekl Jeník.

"Se mnou?"

"Ano, slečno. Je v Odporně zelené jídelně, slečno." Jeník se pomalu otočil. Paruka se naopak nepohnula a zůstala zírat opačným směrem.

Agnes zaváhala. Je to královský rozkaz, pomyslela si, i když ho vydala jen Magráta Česneková, a proto má jistě přednost přede vším, co jí nařídila Stařenka Oggová. Konec konců, toho kněze našla a nezdálo se, že by se chystal podpálit všechny návštěvníky sedící kolem stěn na divanech a kanapích. Udělá nejlíp, když půjde.

Za zády zkormouceného Igora se otevřelo malé okénko.

"A proč jsme zastavili tentokrát?"

"Na cestě je throll, bháne."

"Co je tam?"

Igor pozvedl oči k nebi. "Throll je tham."

Okénko se zavřelo. Ve voze se rozeběhla šeptem vedená konverzace. Okénko se otevřelo. "Ty myslíš trolla?"

"Nhó, bháne."

"Tak ho přejeď!"

Troll se přiblížil s plápolající pochodní pozvednutou nad hlavu. Před nějakým časem někdo řekl "Tenhle troll potřebuje uniformu" a pak zjistil, že jediné, co mu ze zbrojnice padne, je helma, a to ještě jen tehdy, když se mu na hlavu přichytí dlouhým řemínkem.

"Hrábě bhy mi nihdy neřhek, abhych ho bhřejel," zamumlal Igor a nebylo to právě pod vousy.

"Cos to říkal?" vyštěkl ve voze ženský hlas.

Troll došel ke kočáru a uctivě klepl klouby pravice do své helmy.

"Brej večír," pozdravil vychovaně. "Todle je kapku trapný. Heleď, víte, co von je to sloup? Dřevěnej? Závora?

"Shloup? Zhávhora?" zeptal se Igor podezřívavě.

"No, je to taková dlouhá kulatá věc ze dříví -"

"Jo? No a? Co s thím má bhýt?"

"Bychsem byl rád, dybyste si to předto… před-sta-vi-li, a taky že to má žlutej pruh, černej pruh, žlutej pruh a tak až nakonec. A je to přes cestu, jo? Jenže my máme akorát jeden. Kůl. Teda závoru. A ta je dneska na cestě k Ploskolebeč… lebčí hoře."

Okénko se otevřelo.

"Tak se pohni, chlape! Přejeď ho!"

"Já teda můžu tam jít a přinést ji sem," pokračoval troll a nervózně pře-šlapoval z jedné obrovské nohy na druhou. "Akorát že by tady ten zaboř… závora byla zejtra ráno, jo? Nebo můžete dělat, jako že je tady teďkom, a já budu dělat, jako že ji zvednu, a všecko je špígl nygl, he?"

"Thag jo, theda," přikývl Igor. Ignoroval nevrle vrčení za svými zády. Starý hrabě byl vždycky k trollům slušný, i když se do nich nedá kousnout, a tomu se u upírů říká skutečná klasa.

"Akorát že vám musím dát eště berany berany," pokračoval troll. V rukou svíral půl brambory a hadr nasáklý barvou.

"A phroč?"

"Aby se vědělo, že ste kolem tady projeli," odtušil troll.

"Nho jhó, ale dhyť my phrojedeme, tho khaždej vhidí, nhé?" odvozoval Igor. "Khdyž dhojedeme tam, tak bhude khaždý vědět, žhe jsme bhyli thady ne?"

"Ale takhle to budete mít úředně," odpověděl troll.

"A co bhy se sthalo, kdybhysme chtěli jen tak bhrojet?"

"No… tak to bych… vám tu závoru nezvedl," odpověděl troll.

Polapeni v této metafyzické šarádě oba zírali na cestu před kočárem, kde v další jízdě bránila pomyslná závora.

Za normálních okolností by Igor nemámil čas. Jenže rodina mu začínala lézt pěkně na nervy a on reagoval tradičním způsobem všech obtěžovaných služebníků - najednou neobyčejně zhloupl. Naklonil se k okénku a oslovil cestující ve voze.

"Tho je hraniční khontrola, bháne!" řekl. "Mháme si phrej dát něco ohrazídkovat!"

V kočáru se opět nějakou dobu šeptalo a pak někdo naprosto neceremoniálně vystrčil okénkem bílý obdélník lemovaný zlatem. Igor ho podal trollovi. "Je to ostuda," řekl troll, nejistou rukou kartičku orazítkoval a podal ji Igorovi zpět. "Thojejakhoco?"

"Co jako?"

"Thohle… tohle zhnamení?"

"No, brambora nebyla tak velká, aby se tam vešel celej oficiální pečeť, a já stejně nevím, jak takovej pečeť vypadá, ale myslím, že je to docela pěknej obrázek kačenky, co myslíš… té?" vysvětloval troll s jistou pýchou. "A teď… jste připravený? Protože… zvedám závoru! Už de nahoru! Vidíte, už je zvednutá. Tak a teďkom můžete ject."

Kočár popojel kousek a pak se zastavil přímo před mostem.

Troll, vědom si toho, že dostál své povinnosti, se k němu pomalu doloudal a vyslechl něco, co považoval za zmatený rozhovor, i když pro Velkého Jima Býka byla většina hovorů obsahujících víceslabičná slova zahalena závojem tajemství.

"Tak a teď chci, abyste všichni dávali pozor -"

"Táti, už jsme to dělali dřív…"

"Opakování - matka moudrosti. Tohle je řeka Lancre. Tekoucí voda. A my ji teď překonáme. Je dobře si uvědomit, že naši prapředkové, i když byli schopni podnikat cesty dlouhé stovky kilometrů, pevně věřili, že nedokážou přejít tekoucí, živou vodu. Mám vyjmenovat, proč to tak není?"

"Ne, táti."

"Výborně. Naše kulturní tradice by mohly být naše smrt, kdybychom nebyli dost opatrní. Jedem dál, Igore!"

Troll pozoroval, jak přejíždějí most. Zdálo se, že je přes most následuje chlad.

Bábi Zlopočasná byla znovu ve vzduchu a byla vděčná za čistý, ostrý vzduch. Letěla poměrně vysoko nad vrcholky stromů a k dobru všech zainteresovaných nikdo neviděl jejich obličej.

Pod ní ubíhala osamocená hospodářství, některá s rozsvíceným oknem, většina ale temných, protože spousta lidí se už odpoledne vydala do paláce.

Pod každou střechou se ukrýval příběh. Věděla o příbězích všechno. Ale ty ukryté pod střechami dole patřily k takovým, které nebudou nikdy vyprávěny, byly to malé tajné historky, odehrávající se v malých místnostech, na několika čtverečních metrech…

Příběhy o časech, kdy léky nezabírají a hlavologie je v koncích, protože mozek je jediná zuřící bolest v těle, které se stává svým vlastním nepřítelem, kdy jsou lidé vězni ve svých vlastních smrtelných schránkách. Právě v takových okamžicích je mohla nechat odejít. Nebylo potřeba provádět žádné odporné věci s polštářem nebo se úmyslně splést v lécích. Ne. Nevystrčili jste je ze světa, jen jste zabránili světu, aby je nepřitáhl zpět. Vy jste se prostě jen natáhli a… ukázali jste jim cestu.

Nikdy se o tom nemluvilo. Občas jste mohli vidět na tváři příbuzných otázku, prosbu, kterou nikdy neoděli do slov. Možná ještě tak někdo z nich řekl: "Nemohla byste pro něj, pro ni, něco udělat?" A to možná bylo to tajné heslo. Kdybyste se jich zeptali, chtěli se ujistit, šokovalo by je, že jste si vůbec mohli myslet něco jiného, než že když mluvili o milosrdném polštáři, mysleli tím pohodlnější.

A každá porodní bába, která chodí po malých vesničkách a samotách a tráví noci pod cizími střechami, zná další malá tajemství…

…, která nikdy nebudou vyprávěna. Byla tady čarodějkou celý život. A k údělu čarodějky patřilo stát často na okraji, tam, kde bylo třeba udělat rozhodnutí. Dělali jste je proto, aby je nemuseli dělat druzí, aby ti ostatní mohli sami sobě předstírat, že nejsou věci, které je třeba rozhodnout, žádná malá tajemství, že se věci prostě jen tak dějí. Nikdy jste nemluvili o tom, co víte. A nikdy jste nežádali nic na oplátku.

Viděla, že palác je skvěle osvětlen. Rozeznávala dokonce postavy kolem obrovského ohně.

Pak bylo její oko přilákáno ještě něčím jiným, protože teď se dívala kamkoliv jinam, jen ne na palác, a ta věc ji trochu vytrhla z nepříjemné nálady. Z hor se pomalu valila mlha a v měsíčním svitu se jako krupičná kaše vlévala do údolí. Jeden z jejích silných pramenů pomalu postupoval k paláci a velmi pomalu se vléval do lancreské rokle.

Jistě, na jaře, když se mění počasí, bývá mlh až až, ale tahle mlha přicházela z Überwaldu.

Dveře Magrátiny komnaty otevřela Miluška Ochládková, panská, která se Agnes uklonila, nebo spíš uklonila se jejímu klobouku, a nechala Agnes samotnou s královnou, která seděla u svého toaletního stolku.

Agnes si nebyla jista dvorním protokolem v podobných případech, ale pokusila se o jakousi republikánskou poklonu. To jí způsobilo viditelné pohnutí v některých okrajových oblastech.

Královna Magráta Lancreská se vysmrkala a zasunula si kapesník do rukávu županu.

"Ale, vítám tě, Agnes," řekla. "Sedni si, prosím tě. Nemusíš pořád poskakovat nahoru a dolů. Miluška mi to taky v jednom kuse dělá a já z toho dostávám mořskou nemoc. A kromě toho, jednoduše řečeno, čarodějky se klaní jen hlavou."

"Ehm…" začala Agnes. Podívala se na kolíbku v rohu místnosti. Byla ozdobena větším množstvím volánků a

kraječek, než má kterýkoliv kus nábytku právo být.

"Spí," řekla Magráta. "Ach tak, myslíš tu kolébku? Verence ji objednal až z Ankh-Moporku. Já říkala, že ta stará, která se tady užívala, vždycky stačí, ale on je hrozně…, víš… moderní. Prosím sedni si."

"Zavolala jste mě, Vaše Velič- " začala Agnes, protože stále tápala v nejistotě. Jak se zdá, bude to velmi složitý večer a ona si pořád ještě nebyla jista tím, jaké city vlastně k Magrátě chová. Ta žena po sobě zanechala ozvěny v domku - starý náramek zapadlý pod postelí, množství sentimentálních poznámek v jakémsi věkovitém sešitě, vázy plné uschlých květů… Člověk by si mohl vytvořit velmi zvláštní obrázek o člověku prostřednictvím věcí, které jim zapadly za skříň.

"Chtěla jsem si jen tak chvilku promluvit," řekla Magráta. "Je to tro-chu… Podívej, jsem vážně hrozně šťastná, ale… no, Miluška je moc hodná, jenže ať řeknu co řeknu, vždycky se mnou souhlasí a Stařenka s Bábi se mnou pořád jednají, jako kdybych nebyla… jaksi… královna a tak dále… Ne že bych stála o to, aby se ke mně lidé pořád chovali jako ke královně, ale… Prostě, byla bych ráda, kdyby si obě konečně uvědomily, že jsem královna, ale nechovaly se ke mně tak…, jestli chápeš, co tím myslím…"

"Asi ano," přikývla Agnes opatrně. Magráta mávla rukou v marném pokusu popsat nepopsatelné. Z rukávu se jí vyřinul vodopád použitých kapesníků.

"Jak bych ti to řekla… Už se mi dělá špatně z lidí, kteří se pořád klaní a klaní, takže bych byla ráda, aby si řekli, když mě vidí: ‚Hele, támhle je Magráta, ona je teď královna, ale já se k ní budu chovat docela normálně -'"

"Ale možná trochu uctivěji, protože přece jen, je to královna," napověděla jí Agnes.

"No… ano. Tak nějak. Víš, Stařenka není tak špatná, ta se alespoň chová ke všem úplně stejně, ale když se na tebe podívá Bábi, vidíš, jak si myslí ‚hele, támhle je Magráta. Postav na čaj, Magráto'. Ale jednoho krásného dne, a to přísahám, udělám nějakou velmi jízlivou poznámku. Někdy mám dojem, že ty dvě si myslí, že tohle dělám jako koníčka!"

"Teď nechápu, jak to myslíš?"

"Mám pocit, jako kdyby si myslely, že se toho jednoho dne zbavím a dám se s nimi zase do spolku jako čarodějnice. Ani jedna by se o tom samozřejmě nezmínila, ale určitě si něco takového myslí. Ony totiž ani nevěří, že existuje nějaký jiný život."

"To je pravda."

"Jak je na tom starý domek?"

"Je tam spousta myší," oznamovala Agnes.

"Já vím. Krmila jsem je. Ale Bábi to neříkej. Je tady, že?"

"Zatím jsem ji neviděla," odpověděla Agnes.

"No jistě, ta bude čekat na nějaký dramatický okamžik," usmála se Magráta. "A víš co? Nikdy jsem ji nepřistihla, že by doopravdy čekala na nějaký takový okamžik, rozhodně ne během té doby, co jsme…, co jsem s nimi…, no, během těch věcí, co jsme společně zažily. Víš, co myslím, kdybys to byla ty nebo já, tak se budem už teď opatrně potloukat v sále, ale ona ne, ona prostě v ten pravý okamžik vejde."

"Bábi říká, že si člověk musí ten správný čas sám udělat."

"Já vím."

"Hm."

"A říkáš, že tady ještě není? To byla první pozvánka, kterou jsme psali!" Magráta se naklonila k Agnes. "Verence na ni nechal udělat ještě jeden zlatý rámeček navíc. Divila jsem se jenom, že když se ta pozvánka pokládala na stůl, že nezvonila. Jak ti to jde s čajem?"

"Pořád si stěžujou," připustila Agnes. "Takže pořád, co? Tři kostky cukru pro Stařenku Oggovou, že?"

"A že by je napadlo dát mi sem tam na ten čaj nějaký šesták - to ne." Agnes zavětřila. Ve vzduchu byla slabě cítit jakási zatuchlina.

"Nestojí to ani za to, aby člověk pekl perníky, to ti řeknu rovnou," rozohnila se Magráta. "Strávila jsem celé hodiny, kdy jsem na ně malovala půlměsíce a netopýry a tak. Klidně jsem je mohla koupit v obchodě."

Pak i ona nasála vzduch. "To není dítě," řekla. "Skoro bych řekla, že Jeník Ogg měl minulý týden tolik práce s organizováním věcí, že nestačil vyvézt záchodovou šachtu," dodala. "Když fouká vítr, táhne ten zápach Věží gongu přímo nahoru do šatny. Pokoušela jsem se tam rozvěsit voňavé byliny, ale ty se tam vždycky rozpustí."

Vypadala dost nejistě, jako kdyby jí v hlavě leželo něco mnohem horšího než zanedbané sanitární zařízení. "Ehm… musela to pozvání dostat, že ano?"

"Jeník tvrdí, že pozvánku doručil," přikývla Agnes. "A ona pravděpodobně řekla," Agnesin hlas se najednou změnil, byl úsečný a drsný, "takové věcičky už mě v mém věku moc nezajímají. Já se nikdy netlačila dopředu, nikdo o mně nemůže říct, že jsem se někam cpala."

Magrátina ústa vykroužila užaslé "O".

"To znělo tak hrozně jako ona, až jsem dostala strach!" řekla.

"Je to jedna z mála věcí, ve kterých jsem dobrá," řekla Agnes svým obyčejným hlasem. "Spousta vlasů, dokonalá osobnost a prvotřídní sluch." A taky dvojí myšlenky, dodávala Perdita. "Ale stejně nakonec přijde," pokračovala Agnes a ignorovala vnitřní hlas.

"Ale už je půl jedenácté pryč… Dobrý bože, raději bych se měla obléct! Myslíš, že bys mi pomohla?"

Pospíšila si do oblékárny a Agnes cupitala za ní.

"Já dokonce dolů připsala řádek a prosila jsem ji, aby šla malé za kmotru," povídala Magráta cestou. Pak si sedla před zrcadlo a začala se přehrabovat v kosmetických potřebách. "Vždycky si tajně přála stát se kmotrou."

"To je pro dítě do vínku moc dobrá věc," řekla Agnes bez přemýšlení.

Magrátina ruka se zastavila v malém obláčku pudru na poloviční cestě k obličeji a Agnes spatřila v zrcadle její

zhrozenou tvář. Pak ale Magráta zaťala zuby a na chviličku měla stejný výraz, jaký se někdy objevoval na tváři Bábi Zlopočasné.

"No, kdybych si měla vybrat mezi tím, abych dítěti popřála zdraví, štěstí a bohatství, nebo tím, aby na její straně stála Bábi Zlopočasná, věděla bych, co zvolit," řekla Magráta. "Musela jsi ji přece vidět v akci."

"Jednou nebo dvakrát," připustila Agnes.

"Tu nikdo neporazí," pokračovala Magráta. "Jen počkej, až někdy zažiješ situaci, kdy je zahnaná do kouta. Dokáže… Uklidí část sama sebe někam do bezpečí. Je to, jako když se přenese do někoho jiného, aby ji na chvíli ukryl. Je to součást toho jejího Zapůjčení."

Agnes přikývla. Stařenka ji před tím varovala, ale i tak to bylo dost děsné, přijít do Bábina domku a najít ji, jak leží na podlaze natažená jako prkno a svírá ve zmodralých prstech kus lepenky s nápisem NEJSEM MRTVÁ. To prostě znamenalo, že je někde venku a pohlíží na okolní svět očima jezevce nebo holuba a veze se jako nepozorovaný cestující v jejich myslích.

"Víš ty co?" pokračovala Magráta. "Je to jako s těmi mágy v Jakazačistánu, kteří své srdce ukrývají někde ve džbánu, takže je nikdo nemůže zabít. V domku je nějaká kniha, kde se o tom píše."

"Ani by k tomu nebyl zapotřebí velký džbán," zamyslela se Agnes.

"To nebylo fér," řekla Magráta. "Alespoň většinou bys jí křivdila. Rozhodně často. Aspoň někdy. Mohla bys mi pomoci s tím zatraceným krejzlíkem?"

Z kolébky se ozvalo tiché zavrnění.

"Jak se bude jmenovat?" napadlo Agnes.

"Musíš počkat," zavrtěla hlavou Magráta.

To dávalo smysl, pomyslela si Agnes, když kráčela za Magrátou a služebnými do Velké síně. V Lancre se děti křtily o půlnoci, aby vstoupily do nového dne s novým jménem. Nevěděla, proč to dává smysl. Bylo to prostě jako něco, co kdosi vyzkoušel a zjistil, že to funguje. Lancreští nikdy neopouštěli to, co fungovalo. Potíž byla v tom, že oni to, co fungovalo jen výjimečně, i měnili.

Slyšela, že to působilo velmi depresivně na krále Verence, který se učil kralování z knih. Jeho plány pro lepší zavlažování a zemědělství lidé z Lancre přijali s nadšeným aplausem a pak si vše dál dělali po svém. Jeho plánů na vylepšení hygieny, respektive jeho přesvědčování, že by se měla zavést alespoň nějaká hygiena, si také nikdo nevšímal, protože Lancreští si pod pojmem kvalitní hygiena představovali dobře vysypanou cestičku na hajzlík, na které nemohli uklouznout, a co nejsilnější objednávkový kalendář na hodně měkkém papíře. Souhlasili s myšlenkou založení Královské společnosti pro pozvednutí lidstva, ale protože činnost společnosti většinou probíhala v úterý odpoledne, v čase, který si stačil Jeník Ogg utrhnout z ostatních povinností, nemuselo se lidstvo bát přílišného pozvednutí. Faktem je, že Jeník v rámci společnosti vymyslel rušiče průvanu, které se pak použily v největrnějších částech zámku, a byl za ně králem vyznamenán malou medailí.

Lidi z Lancre by ani ve snu nenapadlo, že by mohli žít v jiném státním zřízení než monarchii. Žili tak tisíc let a věděli, že to funguje. Naučili se však také, že není dobře věnovat příliš mnoho pozornosti tomu, co chce král, protože za nějakých plus minus čtyřicet let tady bude jiný král a ten bude zaručeně chtít něco jiného a oni by si všechnu tu práci přidělali zbytečně. Takže prozatím bylo jeho prací a povinností žít v paláci, cvičit kynutí davům, mít dost rozumu na to, aby se na mincích díval správným směrem a nechal lidi, aby se starali o své orání, setí, pěstování a sklízení. Tak měl podle nich vypadat sociální kontakt. Dělali, co dělali vždycky, a on je to nechal dělat.

Ale někdy kraloval…

Zatím se v lancreském zámku král Verence podíval sám na sebe do zrcadla a povzdechl si.

"Paní Oggová," řekl a upravil si korunu, "chovám, jak jistě víte, k lancreským čarodějkám upřímný obdiv a úctu, ale tohle je, abych tak řekl, s dovolením, v širším smyslu slova, záležitostí všeobecné politiky, a to je, jak vás uctivě informuji, věcí krále." Znovu si upravil korunu, zatímco Vzorflok, komoří a osobní sluha v jedné osobě, mu kartáčoval roucho. "Musíme být tolerantní. Vážně, paní Oggová, v takovém stavu jako dnes jsem vás ještě neviděl -"

"Ale oni upalují lidi!" prohlásila Stařenka při vší úctě dotčená.

"Upalovali," opravil ji Verence. "Kdysi."

"A upalovali hlavně čarodějky!"

Verence si sundal korunu, přeleštil ji rukávem s až provokativně soustředěným zájmem.

"Pokud tomu rozumím, tak oni upalovali kdekoho bez rozdílu," řekl. "Ale to bylo už hodně dávno, ne?"

"Náš Jeník kdysi slyšel v Ohulanu, jak se modlí, a říkali prý při tom moc ošklivé věci o čarodějkách," bránila své pozice Stařenka.

"Je to smutné, ale ne každý zná čarodějky jako my tady u nás," přikývl Verence s výrazem, který Stařenka považovala za zbytečně diplomatický.

"A náš Věnek tvrdí, že se pokoušejí obrátit lidi proti ostatním vírám," pokračovala. "Co si otevřeli tu svoji misi, sebrali si dokonce i Offleriáni svý hole a odešli. Pochop, je něco jiného říkat, že tvůj bůh je ten nejlepší, ale tvrdit, že je to jediný opravdový, tak to je podle mě trochu drzost. Vím, kde najít dva jejich kněze každý den v týdnu. A ti říkají, že každý se rodí jako špatný a dobrým se stane teprve tehdy, když začne věřit v Oma, což je samozřejmě pěkná pitomost. Teda, podívej se na svoji malou holčičku - jak se vlastně bude jmenovat…?"

"To se všichni dozvědí během dvaceti minut, Stařenko," odpověděl takticky Verence.

"Pch!" Stařenčin tón naznačoval, že rádio Ogg s podobným cenzurním opatřením zásadně nesouhlasí. "No, takže… nejděsivější věc, která se jí může dostat do ručiček, je nějaká ta špinavá plínka a nejhorší zločin, který může spáchat, je, že tě nenechá v noci vyspat. To se, podle mého mínění, dá těžko označit za hřích."

"Ale například proti Zachmuřeným bratřím jsi nikdy nic neměla Stařenko," bránil se Verence takticky. "Ani

proti Úžasníkům. A Rozkývaní mniši tady procházejí neustále."

"Ale nikdo z nich neměl námitky proti mně!" trvala na svém Stařenka.

Verence se odvrátil. Bylo to velmi nepříjemné. Znal Stařenku Oggovou dobře, ale především jako osobu, která vždycky stojí těsně za Bábi Zlopočasnou a neustále se usmívá. Nebylo snadné poradit si se Stařenkou rozzlobenou.

"Já si vážně myslím, že si celou tu věc berete příliš k srdci," prohlásil.

"To se Bábi Zlopočasné líbit nebude!" vynesla Stařenka poslední trumf. K její hrůze to nepřineslo předpokládaný účinek.

"Bábi Zlopočasná není král, paní Oggová," zamračil se Verence. "A svět se mění. Kdysi bývali trollové obludy, které požíraly lidi, ale teď, díky úsilí lidí a pochopitelně i trollů, dobré vůle a přátelských úmyslů, mezi sebou vycházíme dobře a já doufám, že si navzájem i rozumíme. Už nežijeme v době, kdy by se měla malá království zabývat jen malými věcmi. Jsme součástí velkého světa. A musíme hrát svou roli. Tak například, co takhle muntabská otázka, hm?"

Stařenka Oggová bez zaváhání položila muntabskou otázku. "A kde to má, k čertu, být, ten Muntab?"

"Několik tisíc kilometrů daleko, paní Oggová," odpověděl jí Verence. "Ale jeho zájmy směřují na střed, a jestliže vyhlásí válku Borogravii, budeme k tomu muset zaujmout nějaké stanovisko."

"V tom případě mně těch několik tisíc kilometrů vyhovuje," přerušila ho Stařenka. "Ale jinak nechápu -"

"Obávám se, že skutečně nechápete," zarazil ji Verence. "A taky nemusíte chápat. Jenže aféry vzdálených zemí mohou najednou skončit blízko vašeho domova. Jestliže Klač kýchne, Ankh-Morpork chytí rýmu. Musíme se mít na pozoru. Cožpak budeme věčně jen malou součástí zeměplošské hegemonie? Cožpak nejsme ve výjimečně výhodné situaci, protože se blížíme ke konci století Ovocného netopýra? Země protisměrně od hor Beraní hlavy se začínají zviditelňovat. ‚Vlkodlačí hospodářství', jak jim říká ankh-morporský Patricij. Vynořují se nové síly. Staré země pomrkávají v záři slunce nového tisíciletí. A kromě toho musíme udržovat přátelské vztahy se všemi uskupeními. A tak dál. Navzdory své bouřlivé minulosti je Omnia zemí přátelskou…, nebo já aspoň doufám, že by byla přátelskou zemí, kdyby se dozvěděla o Lancre. Kdybychom byli v tomto stadiu věcí nepříjemní na kněze jejich oficiální víry, příliš by nám to neposloužilo. Jsem si jist, že našeho rozhodnutí nebudeme litovat."

"Doufejme, že nebudeme," zabručela Stařenka. Pak vrhla na Verence spalující pohled. "A nezapomeň, že si tě pamatuju z doby, kdy jsi ještě byl mladík v šaškovské čepici."

Ani tohle nezabralo. Verence si ještě jednou ztěžka povzdechl a obrátil se ke dveřím.

"To jsem pořád, Stařenko," řekl. "Jenže tahle je mnohem těžší, abys věděla. A teď už musím jít, jinak necháme své hosty čekat. Á, Jeník…"

Ve dveřích se objevil Jeník Ogg a zasalutoval. "Jak se daří armádě, Jeníku?"

"Už jsem skoro dodělal ten nůž, Sire! Ještě tam přidám nůžtičky na chlupy v nose a skládací pilku. Ale teď jsem tady jako herold, Pane."

"Aha, takže už je čas."

"Ano, Pane."

"Tentokrát jen krátkou fanfáru, Jeníku, řekl bych," prohlásil král. "I když osobně obdivuji tvé umění, takováhle příležitost si žádá něco jednoduššího než několik taktů z Růžového ježka, nemyslíš?"

"Rozumím, Pane."

"Výborně, takže pojďme."

Prošli hlavní chodbou přesně ve chvíli, kdy se tam objevila i Magráta se svou skupinou, a král vzal Magrátu za ruku.

Stařenka Oggová se jim držela v patách. Král měl svým způsobem pravdu, jenže ona se cítila velmi… neobvykle, nenaložená a popudlivá, jako kdyby si oblékla příliš malou vestu, která by ji trápila a škrtila. No nic, Bábi tady musí být každou chvíli a ta ví, jak mluvit s králi.

Stařenka přiznávala, že na to je třeba speciální technika. Tak například nemůžete říkat věci jako "On tady někdo umřel a tebe udělal králem?", protože každý ví, jak to bylo. Nejvhodnější není ani, když vám druhá strana hrozí silou, odpovídat "Jo? Ty a kdo eště?". Prostě nemůžete, i když se Verencova armáda skládala jen z Jeníka a trolla a pro Jeníkovu matku by nebyla žádným nebezpečím, rozhodně ne, pokud by chtěl Jeník dál dostávat svá jídla v domě a u stolu.

Když procesí dospělo k vrcholku velkého schodiště a Jeník se postavil do čela, vzala Stařenka Agnes stranou.

"Pojď, z ochozu minstrelů budeme mít dobrý výhled," sykla a táhla ji za sebou na dřevěnou konstrukci z královského dubu, kam dorazily přesně ve chvíli, kdy trumpeta zahájila královskou fanfáru.

"Tak to byl můj chlapec," řekla Stařenka pyšně, když se po posledních tónech publikum rozševelilo.

"Pravda, málokterá královská fanfára končí melodií ‚stříhat a holit i bez nohou'," přikývla Agnes.

"Rozhodně to lidi hodně uklidňuje," prohlásila Jeníkova oddaná matka.

Agnes se zadívala dolů do davu a znovu pohledem zachytila omniánského kněze. Prodíral se mezi početnými návštěvníky.

"Našla jsem ho, Stařenko," řekla. "Nebylo to nijak těžké, protože se nyak neskrývá. Takhle mezi lidmi si asi nic nedovolí, že ne?"

"Který to je?"

Agnes ukázala. Stařenka si ho chvíli prohlížela a pak se k ní obrátila zpět.

"Někdy mám dojem, že váha té zatracené koruny je na Verencovu hlavu trochu moc," zabručela. "On si totiž skutečně neuvědomuje, co si pouští do království. Až se tady objeví Esme, prolítne tím knězem jak uleželá smetanová

zelňačka."

Teď už se hosté rozdělili po obou stranách rudého koberce, který začínal u úpatí schodiště. Agnes se zadívala na královský pár, který, těsně mimo dohled, nervózně čekal na správný okamžik, kdy vykročit dolů do sálu, a pomyslela si: Bábi Zlopočasná říká, že si člověk musí vytvořit svůj vlastní čas. Oni jsou královská rodina. Jediné, co potřebují udělat, je vykročit, a v tom okamžiku to bude správný čas. Dělají to špatně.

Několik lancreských hostí upíralo pohledy k velkým dvojitým dveřím, které byly pro dobu obřadu zavřeny. Později, na tu veselejší a zcela veřejnou část oslavy, budou otevřeny dokořán, ale právě teď vypadaly jako…

… jako velké dveře, které se najednou rozlétnou dokořán a zarámují temnou postavu odrážející se na pozadí ohně.

Agnes si ten obrázek dokázala naprosto přesně představit. To zabírají ta cvičení, která jí Bábi nepříliš nadšeně dala, pomyslela si Perdita. Agnes to přisoudila své zjitřené obrazotvornosti.

V královské skupince probíhala jakási rychlá diskuse a pak se Miluška rozeběhla k čarodějkám.

"Mág… královna se dá ptát, jestli přijde Bábi Zlopočasná?" vyřizovala zadýchané.

"Samozřejmě, že ano," přikývla Stařenka.

"Ono totiž… Totiž král začíná být trochu… nervózní. Říká, že na pozvánce bylo ‚potvrďte účast'," pokračovala Miluška a snažila se při tom vyhnout Stařenčinu pohledu.

"Ale, čarodějky to nikdy nedělají," broukla Stařenka. "Ty prostě přijdou."

Miluška zvedla ruku před ústa a nervózně si odkašlala. Vrhla zoufalý pohled směrem k Magrátě, která na ni dělala zuřivé posuňky.

"Jenže, totiž… Královna říká, že už bychom se dál neměli zdržovat, takže jestli prý byste… jaksi… nešla za kmotru vy, paní Oggová?"

Stařenka se usmála a na tváři jí při tom naběhlo dvojnásobné množství vrásek.

"Já vám něco řeknu," zaševelila medově. "Půjdu a chvilku tam s váma postojím, než Bábi dorazí, co říkáte?"

Bábi Zlopočasná znovu přešla sem a tam spartánskou šedí své kuchyně. Občas se podívala na podlahu. Pode dveřmi byla velká mezera a občas vítr a průvan zavály papíry na podivná místa. Jenže ta všechna Bábi dávno několikrát prohledala. Její podlaha teď byla jistě nejčistší v celém království. A stejně už bylo pozdě.

Ale i tak… Uberwald… Znovu přešla sem a tam kuchyní. "Ať se propadnu, jestli jí udělám tu radost," zamumlala.

Sedla si do houpací židle, ale vzápětí vstala tak rychle, že ji málem převrhla a začala opět přecházet sem a tam.

"Já přece nikdy nebyla osoba, která by se někde drala dopředu," řekla nahlas. "Já nejsem ta, která by chodila někam, kam ji nepozvali, o tom není pochyb."

Šla si uvařit šálek čaje, třesoucíma rukama naplnila konvici a postavila ji na oheň, upustila víčko cukřenky a rozbila je.

Pak její pohled přilákalo jakési světlo. Nad trávníkem v zahradě visel půlměsíc.

"Ne že bych neměla na práci spoustu jiných věcí," řekla. "Všichni nemůžou chodit do společnosti a užívat si," pokračovala v samomluvě. "Ostatně, stejně bych tam nešla."

Znovu se přistihla, jak chodí z rohu do rohu, a pomyslela si: Kdybych byla tu pozvánku našla, byl by Sumcovousův chlapec bušil na dveře prázdného domku. Byla bych pryč a někde bych se bavila. A Jan Břečtaník by teď seděl sám… "Kručíš!"

To byla nejhorší část toho, když byl někdo dobrý - mohlo vás to postihnout stejně při příchodu jako při odchodu.

Znovu dosedla do houpacího křesla a zabalila se do svého šálu proti chladnu. Netopila. Předpokládala, že dnes nebude doma.

Stíny pomalu vyplňovaly kouty, ale Bábi se neunavovala tím, aby rozsvěcela lampu. Svíčka by stačila.

Houpala se, pohled upírala na stěnu a stíny se prodlužovaly.

Agnes následovala Stařenku síní. Asi to tak nebylo myšleno, ale jen málokdo by si troufl přít se s kloboukem označujícím autoritu.

Malé země byly v téhle části hor Beraní hlavy zcela běžné. Každé ledovcové údolí, oddělené od svých sousedů cestou, kde bylo třeba šplhat, nebo dokonce použít žebříky, si více méně vládlo samo. Agnes se zdálo, že je tam celá přehršle králů, i když někteří z nich mohli kralovat až večer, poté co podojili krávu. Mnoho z nich tady bylo proto, že odmítnout jídlo zadarmo byl příliš velký přepych. Byli tady také někteří starší trpaslíci od Ploskolebčí hory a v dostatečné vzdálenosti od nich se držela skupina trollů. Neměli zbraně, a proto Agnes předpokládala, že jsou to politici. Trollové nebyli tak docela poddanými krále Verence, ale byli tady tak nějak proto, aby sdělili místní společnosti, že fotbal, hraný s lidskou hlavou místo míče je hra, kterou oni už neprovozují. Málokdy. Skoro nikdy. A nikdy tady v okolí. Vždyť proti tomu vlastně existují zákony.

Čarodějky byly dovedeny do prostoru před trůny a Miluška odspěchala.

Omniánský kněz jim kývl na pozdrav.

"Dobrý… hm… večer," řekl a je pravda, že nikoho příliš nenadchl. Nebyl nijak starý a vedle nosu měl pěkně uzrálý uher. Uvnitř Agnes na něj Perdita udělala obličej.

Stařenka Oggová zabručela. Agnes si dovolila kratičký úsměv. Kněz se hlasitě vysmrkal.

"Vy musíte být dvě z těch, hm, čarodějek, o nichž jsem tolik slyšel," řekl. Měl úžasný úsměv. Objevil se na jeho tváři, jako kdyby někdo náhle vytáhl roletu. V jednom okamžiku tam nebyl a najednou ano. A pak zase zmizel.

"No… ano."

"Kchm!" prohlásila Stařenka Oggová, která se dokázala k některým lidem obrátit zády, i když se jim dívala do očí.

"A já jsem, frk, já jsem, hééé…" začal kněz. Zarazil se a stiskl si prsty můstek nosu. "Promiňte, omlouvám se. Ten horský vzduch mi nedělá dobře," zahuhlal. "Jsem tichý reverend Mořihněv Ovísek."

"Vážně?" naklonila Agnes hlavu ke straně. K jejímu úžasu muž začal rudnout. Čím déle se na něj dívala, tím více si uvědomovala, že není o mnoho starší než ona.

"Přesně tedy Ovísek," dodával kněz. "V omniánštině je to pochopitelně kratší. Neslyšeli jste, náhodou, slovo Omovo?"

"Které slovo? Oheň?" zašklebila se na něj Stařenka. "Pch!"

Počínající náboženský konflikt byl náhle ukončen první oficiální královskou fanfárou, která skončila několika takty z "Ježčího odzemku". Královský pár začal sestupovat ze schodů.

"A nepotřebujeme tady žádné vaše plamenné agitace, děkujeme pěkně," huhlala Stařenka za pastorovými zády. "Ne abyste kolem sebe rozlejval vodu, olej, trousil písek, nebo aby vás napadlo odřezávat nějaké kousky, a jestli uslyším jediné slovo, kterému budu rozumět… No, stojím vám za zádama se špičatou holí!"

Z druhé strany slyšel šepot: "On není žádný strašlivý inkvizitor, Stařenko!"

"Možná, ale moje špičatá hůl je špičatá hůl, děvče!"

Co to do ní vjelo? pomyslela si Agnes, která pozorovala, jak pastorovi rudnou uši. Takhle by jednala Bábi. Perdita dodala: Možná si myslí, že přebírá velení, když tady ta druhá stará škatule ještě není.

Agnes byla dost šokovaná, když se při té myšlence přistihla.

"Tady se dělají věci po našem, jasné?" pokračovala Stařenka.

"On mi to… frk… král vysvětlil, frk," odpověděl jí kněz. "Ehm, nemáte něco na bolení hlavy? Obávám se, že -"

"Dáte jí klíč do jedné ručičky a necháte ji, aby se druhou chytila koruny," pokračovala Stařenka.

"Ano, frk, on mi to -"

"Pak jí řeknete, jak se jmenuje její matka a otec, a to druhé musíte trochu zamumlat pro případ, že by si matka nebyla -"

"Stařenko! Mluvíte o královské rodině!"

"Pch, já bych ti mohla vyprávět historky, děvče… a pak, dávejte pozor, ji podáte mě a já jí to zopakuju, pak vám ji dám zpátky a vy řeknete lidem, jaké se jí dává jméno, pak ji dáte mně a já ji předám jejímu otci a on s ní vyjde dveřmi a ukáže ji všem, všichni začnou vyhazovat klobouky a čepice do vzduchu a křičet hurá! No a pak už většina lidí pomaže k baru na nějakou tu sklenici a tydlencty koňské důry a zbytek si bude hledat klobouky a čepice. Začněte improvizovat nějaké projevy o hříchu a špatně to s váma dopadne."

"A jaká je… frk… vaše role, madam?"

"Já jsem tady zastupující kmotra!"

"A kterého kmotra zastupujete, madam?" Mladík silně znejistěl.

"To nic, toho si nevšímejte," pospíšila si Agnes. "Prostě a jednoduše je tady jako nastávající kmotra. Všechno bude v pořádku, my, jako čarodějky, věříme v náboženskou toleranci…"

"To je pravda," ozvala se Stařenka Oggová. "Ale jsme tolerantní jen k těm správnej vírám, takže si dávejte pozor!"

Královští rodiče mezitím došli ke svým trůnům. Magráta si sedla a k Agnesinu úžasu na ni lišácky mrkla.

Verence ale nemrkal. Stál a hlasitě si odkašlával.

"Ehm!"

"Mám tady někde pilulky na kašel," nabídla se Stařenka a ruka jí sjela k nohavici spodních kalhot.

"Ehm!" Verencovy oči se zabodly do trůnu.

Tam se v té chvíli rozbalilo něco, co doposud vypadalo jako velký šedý polštář, zažívalo to, vrhlo na krále krátký lhostejný pohled a začalo se to pečlivě mýt.

"Ale, Silvere!" rozzářila se Stařenka. "Už jsem si říkala, kam ses asi -"

"Mohla byste ho, prosím, odstranit, paní Oggová?" řekl král.

Agnes se podívala na Magrátu. Královna se napůl odvrátila, loket měla položený na opěradle trůnu a dlaní si zakrývala ústa. Ramena se jí třásla.

Stařenka sebrala svého kocoura z trůnu.

"Kočka se snad může dívat na krále," řekla.

"Ale ne s takovým výrazem," opáčil Verence. Pak ladně pokynul shromážděné společnosti a hradní hodiny začaly odbíjet půlnoc.

"Prosím, otče, začněte."

"Já, ehm, připravil jsem si k této příležitosti takové krátké kázaní, v naději, že -" začal tichý reverend Ovísek, ale nejbližší lidé slyšeli, že Stařenka zabručela, a kněz sebou mírně trhl kupředu. Jednou nebo dvakrát zamrkal a ohryzek mu poskočil nahoru a dolů. "Ale obávám se, že na něj, bohužel, nemáme čas," dokončil spěšně.

Magráta se naklonila a zašeptala manželovi něco do ucha. Agnes slyšela, jak Verence odpovídá: "Je mi to líto, miláčku, ale musíme, i když tady není…"

Objevil se Jeník, poněkud zadýchaný a s parukou nakřivo. Nesl polštář. Na vybledlém sametu ležel obrovský kovový klíč od zámku.

Miluška Ochládková opatrně podala dítě knězi, který ho držel dost neohrabaně.

Královskému páru se zdálo, že reverend najednou hovoří velmi váhavě. Obličej Stařenky Oggové za ním byl

pravým vtělením soustředěného zájmu, který se ovšem skládal ze sta procent umělých přísad. Přihlížející meli chvílemi také dojem, že páter trpí záchvaty křečí.

"- jsme se tady shromáždili před očima… ehm… všech ostatních…, abychom…"

"Cítíte se dobře, reverende?" zeptal se král a naklonil se kupředu.

"Nikdy jsem se necítil lépe, Sire, ujišťuji vás," odpověděl Ovísek roz-pačitě, " a proto tě křtím jménem…, tedy… křtím tě…"

Nastala dlouhá a strašlivá odmlka. Kněz se ztuhlou tváří podal dítě Milušce. Pak si sundal klobouk, vytáhl kousek papíru zastrčený za potní páskou, přečetl si ho, několikrát němě pohnul rty, jak si slova sám pro sebe opakoval, pak si klobouk nasadil na zpocené čelo a vzal si znovu dítě.

"Křtím tě jménem… Esmeralda Pečlivá Výslovnost Margareta Lancreská!"

Šokované ticho bylo náhle vyplněno. "Pečlivá Výslovnost? " řekly Agnes a Magráta současně.

"Esmeralda?" řekla Stařenka.

Dítě otevřelo oči.

A dveře se rozletěly dokořán.

Možnost volby. Vždycky tady byla možnost volby.

Ve Špačkově byl muž, ten co zabil ty malé děti. Zapíral. Lidé poslali pro ni a ona se na něj podívala a viděla, jak se mu v hlavě svíjí vina jako rudý červ. Pak ho vzala na jeho hospodářství a ukázala lidem, kde mají kopat, a on se vrhl na kolena a začal ji prosit o smilování, tvrdil, že byl opilý, že se všechno stalo v opilosti, když nevěděl, co dělá.

Ještě teď se jí vracela ozvěnou její vlastní slova. Řekla střízlivě: ukončete to konopím.

Lidé ho pak vytáhli ven a pověsili ho na konopném provazu a ona se šla dívat, protože mu dlužila aspoň tohle. Proklínal ji, což nebylo fér, protože oběšení je čistá smrt, rozhodně čistší než ta, která by ho čekala, kdyby si ji venkované troufli neposlechnout. Viděla stín, jak pro něj přišel Smrť, a pak za Smrtěm přešly malé, jasnější postavičky, a pak…

Houpací křeslo se pohybovalo ve tmě sem a tam a hlasitě skřípělo.

Vesničané řekli, že spravedlnost byla vykonána, a ona ztratila trpělivost a řekla jim, ať jdou domů a modlí se každý k těm bohům, ve které věří, aby se jim nikdy v životě nic podobného nepřihodilo. Samolibá maska počest-ného triumfu může být někdy stejně strašná jako tvář odhaleného zla.

Při té vzpomínce se otřásla. Téměř tak strašná, i když ne docela.

Zvláštní bylo, že na jeho pohřeb přišla celá řada vesničanů a několik lidí nad hrobem dokonce zamumlalo něco v tom smyslu, že je to jistě hrozné, ale když se to vezme hodně kol a kolem, tak on to zas nebyl tak docela špatný chlap… a co… vždyť to ona ho možná nakonec přinutila, aby tak strašně klel… A sklidila celou řadu nepřátelských pohledů. Co kdyby tady byla jednou stejná spravedlnost pro všechny? Za každého odbytého žebráka, za každé hrubé slovo, za každou zanedbanou povinnost, za každé povyšování se…, každou chybnou volbu… Protože v tom to přece bylo, že? Museli jste si vybrat, rozhodnout se. Mohli jste mít pravdu, mohli jste se mýlit, ale zvolit jste museli, někdy i v případech, kdy jste si nebyli jisti tím, kde je hranice mezi dobrem zlem, jindy dokonce, když jste volili ze dvou zel. Ale vždycky, vždycky jste na to byli sami. Vy jste byli ten člověk na hranici, který pozoruje a poslouchá. Nikdy žádné slzy, nikdy žádné omluvy, nikdy žádná lítost… To všechno jste si šetřili, abyste to mohli použít, až bude opravdu třeba.

Nikdy o tom nehovořila se žádnou jinou čarodějkou, dokonce ani se Stařenkou Oggovou ne. To by bylo porušení tajemství. Občas, pozdě v noci, když se rozhovor začal po špičkách krást kolem podobných věcí, Stařenka utrousila něco jako "Tak starej Skráblík nakonec odešel docela klidně" a mohla tím, ale taky nemusela, něco myslet. Pokud to Bábi vnímala, Stařenka se s tím příliš netrápila. Co se jí týkalo, některé věci bylo jednoduše nutno udělat a tím to končilo. Všechny myšlenky, které pak visely ve vzduchu, dokázala uzavřít a pevně zamknout ve svém nitru, dokonce i sama před sebou.

Bábi se zhoupla. Kdopak asi přijde na její pohřeb, až zemře? Nepozvali ji! V hlavě se jí vyrojily další myšlenky.

Ze stínů kolem svícnu vystoupily další postavy.

Zažila toho v životě hodně, podnikla mnoho věcí a navštívila mnoho míst. Objevila způsoby, jak svou zlost a zuřivost obrátit v případě potřeby ven, a některé z nich překvapily i ji. Několikrát bojovala s protivníky, kteří byli mnohem mocnější než ona. Kdyby jim ovšem ona dovolila, aby tomu uvěřili. Obětovala hodně, ale hodně se také naučila…

Bylo to znamení. Věděla, že se to dřív či později stane… Oni si to uvědomili a teď už ji nepotřebují…

Co z toho kdy měla? Odměnou za práci bylo ještě více práce. Když budete kopat nejlepší příkopy, dají vám největší lopatu.

A pak má tady ty šedé stěny, holou podlahu, nevytopený domek.

Temnota z koutů se začala natahovat ke středu místnosti a zaplétat se jí do vlasů.

Nepozvali ji!

Na oplátku nikdy nic nežádala. Když nežádáte nic na oplátku, je potíž v tom, že občas skutečně nic nedostanete.

Vždycky se snažila pohlížet směrem ke světlu. Ale čím upřeněji hledíte do světla, tím víc vás oslňuje, až nakonec začnete pomalu propadat pokušení, které vás navádí, abyste se otočili a podívali se, jak dlouhý, mocný a temný je teď váš stín…

Někdo řekl její jméno.

Na okamžik zablesklo světlo, zazněl hluk a zavládl zmatek.

Pak se probudila a upřela oči do tmy, která zaplavila okolí, a viděla věci černobíle.

"Omluvte nás…, zdržení na cestě, znáte to…"

Nově příchozí se rychle vmísili do davu, který si jich téměř nevšímal, protože všichni s napětím sledovali neplánované představení, které se odehrávalo kolem trůnů.

"Pečlivá Výslovnost?"

"Každopádně trochu složité," komentovala Stařenka. "Což ta Esmeralda, to jste trefili. Gyta by taky nebylo špatné, ale Esmeralda, jo, proti tomu ani slovo. Ale znáte fakany. Všichni na ni budou pokřikovat ‚Hečka Pecka' nebo ‚Slovňa hovna'."

"A to ještě když bude mít štěstí," dodala Agnes zachmuřeně.

"Nečekala jsem, že to taky přečte!" zasyčela Magráta. "Chtěla jsem jenom mít jistotu, že neskončí u ‚Magráty'."

Mořihněv Ovísek stál s očima upřenýma k nebesům a rukama sepjatýma před sebou. Občas ze sebe vydal tichý plačtivý zvuk.

"Můžeme to přece změnit," rozhlédl se zmateně král Veřence kolem. "Kde je královský historik?"

Jeník si odkašlal. "Dneska nemáme úterý odpoledne, Sire, a musel bych si skočit pro ten správný klobouk a -"

"Tak můžeme to změnit, nebo ne, člověče?"

"Ehm… bylo to vysloveno, Pane. Při oficiální příležitosti. Myslím, že to je teď skutečně její jméno, ale budu se muset podívat do knih. Všichni to slyšeli, Sire."

"Ne, to změnit nemůžete," zavrtěla hlavou Stařenka, která jako matka královského historika považovala za samozřejmé, že ví víc než královský historik. "Vemte si například starého Krávobuče Chudokura v Dílech."

"A co je s ním?" zajímal se král. "Ten se jmenuje celým jménem Jakub Proč Tady K Sakru Bučí Ta Kráva Chudokur," doplnila Magráta. "Byl to takový zvláštní den, dobře si to pamatuju," přikývla Stařenka.

"A kdyby měla moje máma dost rozumu a řekla otci Perdelínovi, jak se mám jmenovat, místo aby se upejpala a psala mu to na papírek, mohl být můj život docela jiný," prohlásila Magráta. Pak vrhla nervózní pohled na Verence. "Možná i horší," dodala.

"Takže já mám teď jít ukázat Esmeraldu jejímu lidu a říci mu, že její prostřední jméno je Pečlivá Výslovnost?" ujišťoval se Verence

"Víte, kdysi jsme měli krále, který se jmenoval Můj Bože Ten Je Ale Těžký," vzpomínala Stařenka. "Podívej, už nějaký čas se točí pivo, takže oni budou jásat, ať jim řekneš cokoliv," uklidňovala Verence.

Kromě toho, pomyslela si Agnes, vím, že existují lidé, kteří se jmenují Syfilíd Vylhal, Jódl Zlehoučka a Totál Keks, protože jsem se s nimi setkala. A taky jsou naživu.

Verence se usmál. "No dobrá…, půjčte mi ji…"

"Frk…" pokusil se něco říci Mořihněv Ovísek.

"… a možná, že byste měli tomu člověku něco nalít."

"Je mi to strašně líto, já se hrozně omlouvám," šeptal kněz, když král procházel uličkou mezi hosty.

"Já bych řekla, že už si svý vypil," komentovala situaci Stařenka Oggová.

"Já jsem se v životě alkoholu nedotkl!" zasténal reverend. Osušoval si oči plné slz kapesníkem.

"Já věděla, že s vámi něco není v pořádku, jen co jsem se na vás podívala!" zabručela spokojeně Stařenka. "Ale kde je ta Esme?"

"Já nevím, Stařenko!" odpověděla Agnes. "Až ta se o tom dozví, tak si to vetkne jako pírko za klobouk, pamatujte na má slova! Pojmenovali po ní princeznu! Budem o tom slyšet celé měsíce. Jdu se podívat, co se děje." A oddusala.

Agnes chytila kněze za paži. "Tak pojďte, vy -" povzdechla si.

"Já opravdu nedokážu vyjádřit, jak je mi líto, že -"

"Je to vůbec velmi zvláštní večer."

"Já… já… nikdy předtím jsem o tom zvyku neslyšel -"

"Lidé v našem kraji připisují slovům velkou důležitost."

"Obávám se, že král o mně podá bratru Melchiorovi špatnou zprávu…"

"Ale?" Existují lidé, kteří dokážou změnit i toho nejmírumilovnějšího člověka v útočného tyrana a Mořihněv, jak se zdálo, byl jedním z nich. Bylo na něm něco… téměř vlhkého, jistý druh bezmocné beznaděje, která lidi spíše popouzí, než nabádá k soucitu, jakási jistota, že kdyby byl celý svět jeden jediný mejdan, on spolehlivě najde cestu do kuchyně.

Zdálo se, že se ho nezbaví. Důležité osoby a osobnosti se tísnily kolem otevřených dveří a těmi se neslo hlasité jásání, které naznačovalo, že obyvatelstvo Lancre považuje Pečlivou Výslovnost za hezké jméno pro holčičku a budoucí královnu.

"Možná byste si tady měl sednout a trochu se sebrat," řekla Agnes. "Později se bude ještě tancovat."

"Promiňte, ale já netančím," zavrtěl hlavou Mořihněv Ovísek. "Tanec je past, která má polapit ty, kdož mají slabou vůli."

"Aha. Dobrá. V tom případě se venku na rožni pečou různé dobroty…"

Mořihněv si znovu osušil oči.

"Ehm, a mají tam i nějaké ryby?" zeptal se.

"O tom pochybuju."

"Tenhle měsíc jíme jen ryby."

"Aha." Odmítavý tón, jak se zdálo, nezabíral.

"Protože prorok Bruta se odřekl žvýkání masa, hm, když bloudil v poušti, víte?"

"Takže každé sousto čtyřicetkát nepřežvýknul?"

"Prosím?"

"Promiňte, myslela jsem na něco jiného." Proti svým úmyslům Agnes přece jen nedokázala tak docela potlačit svou zvědavost. "A jaké maso vlastně je v té poušti k mání?"

"Ehm, žádné, já myslím."

"Takže on ho v zásadě neodmítl jíst, že?" Agnes si prohlížela dav hostí, ale nezdálo se, že by měl někdo chuť přidat se k jejich prostému rozhovoru.

"O tom si budete muset… frk, popovídat s bratrem Melchiorem. Mně je to tak líto! Myslím, že na mě leze migréna…"

Ty nevěříš ani slovu z toho, co říkáš, co? pomyslela si Agnes, která cítila, jak z kněze vyzařuje nervozita a jakýsi primitivní strach. Perdita dodala: Jaký odporný malý červ!

"Já musím jít…, hm…, musím jít a… pomoci," řekla Agnes a pomalu ustupovala. Přikývl. Když byla pryč, znovu se vysmrkal, vytáhl z kapsy malou černou knížečku, povzdechl si a spěšně ji otevřel v místě, kde byla záložka.

Aby dodala svému alibi věrohodnosti, vzala Agnes namátkou jakýsi podnos a přistoupila ke stolu, kde byl studený bufet. Pak se přes rameno ohlédla k té nahrbené postavě, která působila dojmem zaběhlé ovce, a v chůzi narazila do někoho, kdo byl pevný a stabilní jako stromový kmen.

"Co je to za podivného člověka?" ozval se hlas vedle jejího ucha. Agnes slyšela, jak ji Perdita proklíná za to, že uskočila stranou, ale rychle se vzpamatovala a podařilo se jí dokonce nejistě se usmát na osobu, která na ni promluvila.

Byl to mladý muž, a jak si vzápětí uvědomila, velmi přitažlivý.

Přitažliví mladí muži se v Lancre zdaleka nevyskytovali v hojném množství. A takoví už vůbec ne. V Lancre totiž stačilo, aby si mladík před schůzkou plivl do dlaně a přihladil si vlasy, aby ho většina mladých lidí považovala za prudce elegantního.

Von má vohůnek! vyvřískla najednou Perdita. Tak tomu já říkám cool!

Agnes cítila, jak se dle svého zvyku začíná červenat někde v oblasti kolen a rudá barva nastupuje svůj nevyhnutelný vzestup vzhůru.

"Ehm… promiňte?" řekla.

"Vždyť ho člověk téměř cítí," řekl muž. Naklonil hlavu mírně směrem ke smutnému knězi. "Vypadá spíš jako opelichaná malá vrána, nezdá se vám?"

"Ehm… no, skoro ano," vypravila ze sebe Agnes. Ruměnec právě pracně překonával mocnou křivku jejího hrudníku a jako horká vlna stoupal dál. Muž s ohůnkem! To bylo v Lancre něco neslýchaného a střih oblečení také napovídal, že strávil alespoň nějaký čas v místech, kde se móda měnila víc než jedenkrát za život. Nikdo v Lancre nenosil vestu vyšívanou pávy!

Tak mu něco řekni! ječela hystericky Perdita.

"Acotakasi?" uklouzlo Agnes nevědomky nahlas. Zatím se kus za ní Mořihněv Ovísek narovnal a podezřívavě si prohlížel naaranžované pochutiny.

"Prosím?"

Agnes polkla, zčásti proto, že se ji Perdita pokoušela chytit za krk a zatřást s ní.

"Vypadá, jako kdyby měl každou chvíli zaplácat a letět, že?" řekla. Oh, prosím, ať se nezačnu zase tak hloupě hihňat…

Muž luskl prsty. Číšník, který kamsi spěchal s podnosem plným nápojů, změnil směr cesty o devadesát stupňů.

"Mohu vám něco nabídnout, slečno Nulíčková?"

"Hm… trochu bílého?" zašeptala Agnes.

"Ne, vy přece nechcete bílé, červená je mnohem… barvitější," řekl, vzal z podnosu sklenku a podal ji Agnes. "A co že to máme udělat teď…, aha, vzít si tady tu sušenku a troškou játrové paštiky, hmm…"

Zeptej se, jak se jmenuje! kvílela Perdita. Ne, nechci to zbytečně šponovat, pomyslela si Agnes. Ty hloupá slepice, kdybys na něj raději vyšponovala ty svoje -

"Prosím, dovolte, abych se představil. Jmenuji se Vlad," řekl laskavě. "Oh a teď… teď se vrhla na… ano, garnátové vol-au-vent. Garnáty, tady? Vidím, že král Verence opravdu nešetřil, že?"

"Nechal je dovézt na ledu až z Genovy," zamumlala Agnes.

"Tam mají skutečně skvělé mořské pochoutky, řekl bych."

"Nikdy jsem tam nebyla," podařilo se ze sebe vypravit Agnes. Perdita v její hlavě si lehla na zem a rozplakala se.

"Možná že se tam třeba jednoho dne podíváme," řekl Vlad.

Ruměnec dorazil Agnes na tváře.

"Je tady opravdu velmi teplo, co říkáte?" usmál se Vlad.

"To je tím ohněm," přikývla Agnes vděčně. "Je támhle," dodala a ukázala k velkému krbu, kde hořela větší část urostlého dubu plamenem, který by mohl nevidět jen člověk s kbelíkem na hlavě.

"Má sestra a já musíme -"

"Promiňte, slečno Nulíčková?"

"No copak je, Jeníku?" Hrom aby do tebe třísknul, Jeníku. Oggu, prohlásila Perdita.

"Naše mami říká, abyste za ní okamžitě přišla. Je na dvoře. Říká, že je to důležité."

"To je vždycky." Vrhla na Vlada rychlý úsměv. "Promiňte, musím jít a pomoci staré paní."

"Jsem si jistý, že se ještě sejdeme, Agnes," řekl Vlad.

"Oh, hm… děkuji vám."

Spěchala za Jeníkem a byla v polovině schodiště, když si uvědomila, že mu neřekla své jméno.

O dva schody níže si pomyslela: no a co, mohl se někoho zeptat.

O další dva schody dál se jí v hlavě zašklebila Perdita: A proč by se měl asi někoho ptát zrovna na tvoje jméno?

Agnes proklela skutečnost, že vyrostla s neviditelným nepřítelem v hlavě.

"Pojď honem a podívej se na tohle!" zasykla na ni Stařenka, která ji chytila za paži, jakmile vyšla na nádvoří. Pak ji odvlekla ke kočárům, za-parkovaným nedaleko stájí. Stařenka ukázala prstem na dveře toho posled-ního v řadě.

"Vidíš to?" řekla.

"Vypadá to velmi působivě," přikývla Agnes.

"Vidíš, co mají v klenotu?"

"No… vypadá to jako párek černobílých ptáků. Asi straky, ne?"

"Jasně, ale teď se podívej na ten nápis," řekla Stařenka Oggová s oním temným, poněkud morbidním potěšením, s nímž postarší dámy referují o věcech obzvláště ošklivých a zlověstných.

"Carpe Jugulum," přečetla Agnes nahlas. "To znamená… no, Carpe Diem znamená ‚Urvi den', takže tohle znamená -"

"Běž jim po krku," řekla Stařenka. "Víš, co náš král udělal, abychom mohli hrát svou roli v tom novém, měnícím se světovém uspořádání a dostali peníze na vypěstování hraničních plotů, protože Klači teče krev z nosu, kdykoliv si Ankh-Morpork narazí palec u nohy? Pozval sem taky několik hlavounů z Überwaldu, to udělal. Upíry a vlkodlaky a vlkodlaky a upíry. Všechny nás povraždí v našich postelích nebo v postelích našich sousedů." Přešla k přední části kočáru a zaklepala na dřevo vedle kočího, který seděl na kozlíku, zabalený do obrovského pláště. "Odkud jsi, Igore?"

Temná postava se obrátila.

"Bhroč si mhyslíte, žhe se jmhenuju Ighor?"

"Že bych to šťastnou náhodou uhodla?" řekla Stařenka.

"Vy si mhyslíte, že khaždý, kdo je z Übherwaldu, she mhenuje Ighor, co? Mohl bhych mít kterhýkoliv z tishíce jhinejch jmhen, žhenská!"

"Podívej se, jmenuju se Stařenka Oggová a dhohledo - é, promiň, tohleto je Agnes Nulíčková. A ty jsi…?"

"Já se jhmenhuju… Dhobrá, mhenuju se Ighor, abhych se přiznhal," řekl Igor. Pak ale rychle pozvedl prst. "Ale nhemusel jsem se thak jhmeno-vat."

"Je chladná noc. Mohli bychom ti něco donést?" nabídla se Stařenka dobrotivě.

"Třeba nějakou deku?" snažila se být Agnes užitečná.

Stařenka jí šťouchnutím lokte do žeber nenápadně naznačila, ať se do toho neplete. "Třeba sklenici vína?"

"Jhá vhíno… nebhiju," zavrtěl Igor pyšně hlavou.

"Taky tady mám trochu brandy," nevzdávala se Stařenka a začala si vyhrnovat sukni.

"Oh, thak tho je nhěcojinhého. Brhendy, toho já mhůžu hodhně."

V temnotě zadrnčela guma spodních kalhot.

"Tak," usmívala se Stařenka a podávala láhev. "A co děláte tak daleko od domova, Igore?"

"Bhroč je ten hlouphý trohll tham… na mhostě?" zeptal se Igor, uchopil láhev jednou obrovskou rukou, která byla, jak si všimla Agnes, směsicí ji-zev a stehů.

"Jo ten? To je Velký Jim Býk. Král ho nechává pod mostem bydlet pod podmínkou, že se bude tvářit úředně, když k nám někdo jede."

"Bhýk, to je ale divnhé jmhéno pro trohlla."

"Jemu se líbí zvuk toho jména," vysvětlovala Stařenka. "To je, jako kdyby si člověk říkal třeba Kameňák nebo Rocky. Kde jsme to… jo. Kdysi jsem znávala jednoho Igora z Überwaldu. Napadal na nohu. Jedno oko měl o trochu výš než to druhé. A mluvil jako ty. Skvělý mozkový žonglér."

"Thak to vhypadá na strhejdu Ighora," řekl Igor. "Mhy jsme bhracovali bhro dokthora Blithznitze. A tho bhyl bhravý šhílený dokthor, ne jakho ti šhílení dokthoři, jakho mháte dhneska, bhaninko. A shlužebníci? Tho je ješhtě horší! Nemhá to žhádnou čhest." Poklepal pro zdůraznění na láhev. "Kdhyž bhoslhali strhýce Ighora bhro bhravej mhozek, thak shakra thaky mhozek dosthali. V thom nebhyla žhádná z těch lehváren, žhádný akhvária, do ktherejch se nhěco nhaleje a vythánhe se ‚zharučeně bhravej šhílenej mhozek' a dhoufá se, žhe si thoho nikhdo nhevšimnul. A dhneska to děhlají fhurt."

Stařenka o krok ustoupila. Jediný způsob, jak bylo s Igorem možno vést konverzaci, byl, když stál člověk pod deštníkem.

"Myslím, že jsem o tom chlápkovi slyšela," přikývla. "Je to ten, co sešíval lidi z mrtvejch kousků?"

"Ne. Cože? To nemyslíte vážně?" začala šokovaná Agnes. "Au!"

"Tho bhyl on, bhaninko. Nějakhej bhroblém?"

"Ne, tomu já říkám šetrnost," řekla Stařenka a odtáhla svou nohu z nohy Agnesiny. "Moje matka uměla skvěle sešívat nová prostěradla z kousků starých a lidi mají mnohem větší cenu než prostěradla. Takže to je teď tvůj pán?"

"Ne, bhro něj stáhle bhracuje strhýc Ighor. Už do nhěj třisthakrát udheřil bhlesk a bhořád ještě dokháže bhracovat celhou noc."

"Dej si ještě kapku té brandy, je tady vážně velmi chladno," pobízela ho Stařenka. "Takže kdo je vlastně tvým pánem, Igore."

"Thěm vy říkháte bhanstvo?" zamračil se Igor a hlas se mu náhle naplnil jedovatým nesouhlasem. "Bh! To stharý hrabhě, to bhyl ghentlemhan ze stahré školhy. Tehn vědhel, jak na tho. Sphrávný večehrní úhbor ve dhne i v nhoci, to bhylo jeho bhravidlo!"

"Večerní úbor, ano?" rozplývala se Stařenka.

"Bhodejť! Thahle bhanda to noshí jenhom vhečer, věřhili bhyste thomu? A jhinak chodhí v rhůzných vhestách a bhundách a khrajkové kohšili! Bh! Vháte, co dokhonce udhělali?"

"Ne, povídejte…!"

"Onhi naohlejovali všechnhy bhanty!" Igor si bohatýrsky přihnul ze Stařenčiny láhve. "A bhřithom to něktherejm těm skhřípotům trvhalo celhý deshítky lhet, než se dolhadily do sphrávný thóniny! Alhe houbhy! Dneska je tho shamý ‚Ighore, vyhmeť ty bhavhouky z hladhomorhny' a ‚Ighore, objhednej nějahké bhořádné olejhové lhampy, thy bhlikavé a čmouhdivé bhochodně bhřed čtvhrt hodinhou dohohřely'. Myshlíte, že then jejhich hrad vyphadá sthaře? Být uphírem, to je přehce o khontinuitě, že ahno? Vhy se zthratíte v horhách a uvidhíte světéhlko v tajemhném hrahdě. Co očhekáváte? Skřípěhjící brhánu a starhou solhidní dvohrnost, žhe ano?"

"No, ano. A postel v pokoji s balkonem," přikyvovala Stařenka.

"Thák! Bhřeshně tho říhkám."

"Pořádně se vzdouvající záclony."

"Thojeohno!"

"Blikající svíčky, jejichž plamen se kývá ve větru?"

"Já sthrávil celhé věkhy thím, že jshem je hezhky okhapával, abhy dobřhe vypadhaly. Kažhdému je to jehdno…"

"No bodejť, tyhle podrobnosti jsou hrozně důležité, moje slova," přikyvovala Stařenka. "Dobrá, dobrá, dobrá… Takže náš král pozval na křtiny upíry, co?" Ozval se dutý náraz, jak Igor padl zády na přední stěnu kočáru, a slabé zacinkání, když napůl plná láhev brandy dopadla na kočičí hlavy, jimiž bylo dlážděno nádvoří. Stařenka ji zvedla a skryla někde na své osobě.

"Musím říct, že dost vydrží," poznamenala. Neexistovalo mnoho lidí, kteří by si byť jen troufli ochutnat Stařenčinu domácí brandy, bylo to totiž technicky nemožné. Jakmile jednou dosáhla teploty lidských úst, měnila se v páry. Museli jste ji pít nosem.

"Co budeme dělat?" ozvala se Agnes.

"Co budeme dělat? On si je pozval," zamyslela se Stařenka. "Vsadila bych se, že kdybych to Verencovi řekla, odbyl by mě, abych se starala o své věci. Samozřejmě, neřekl by to takhle," pokračovala Stařenka, protože věděla, že král nemá sebevražedné sklony. "Jistě by několikrát použil slovo ‚respekť'. Ale nakonec by to znamenalo totéž."

"No ale upíry! Co tomu řekne Bábi?"

"Poslyš, děvče, zítra budou pryč…, vlastně už dneska. Nespustíme z nich oko, a až budou odjíždět, zamáváme jim hezky na rozloučenou."

"Vždyť ani nevíme, jak vypadají!"

Stařenka se podívala na nehybného Igora.

"Máš pravdu, měla jsem se ho zeptat, dokud to ještě šlo." Pak se jí ale tvář rozjasnila. "Máme tady ale jeden způsob, jak je odhalit. Jedná se o něco, co o upírech každý ví…"

Dá se říci, že je mnoho věcí, které ví o upírech každý, aniž ovšem lidé berou v úvahu, že už je zná také každý upír.

Zámecká síň byla plná hlomozu. Kolem stolu s občerstvením se tísnil hustý dav. Stařenka a Agnes začaly pomáhat.

"Chce někdo jednuhubičku?" šveholila Stařenka a přistrkovala podnos ke skupině hostů, která se jí zdála podezřelá.

"Prosím?" podíval se na ni jeden z oslovených zděšeně. "Aha… jednohubky…"

Vzal si jeden zapečený košíček, zakousl se do něj a obrátil se ke zbytku společnosti.

"…a na to povídám jeho lordstvu… Co to má, k sakru, znamenat?"

Obrátil se, aby zjistil, že je sledován soustředěně zkoumavým pohledem vrásčité staré dámy v černém špičatém klobouku.

"Prosím?" řekla Stařenka.

"To… to… to je jen třený česnek!"

"Nemáte rád česnek, he?" zeptala se Stařenka s kamennou tváří.

"Já miluju česnek, ale česnek nemá rád mě. Ale tohle není s česnekem, tohle je samý česnek."

Stařenka se naklonila nad podnos s přehnaně zdůrazňovanou krátkozrakostí.

"Ale ne, že by…, je ho tam trochu… a víte, že máte pravdu? Možná nám trochu ujela ruka… Hned půjdu a řeknu jim… Přinesu nějaké…"

Ve dveřích do kuchyně se srazila s Agnes. Dva podnosy padly na zem, česnekem plněné pečivo se rozletělo na všechny strany, rozlila se česneková omáčka a vzduchem poletoval česnek nadívaný česnekem a malé kostičky česneku na párátku zapíchnutém do česnekových stroužků.

"Buď je tady upírů jako much, nebo děláme něco špatně," řekla Agnes zasmušile.

"Já vždycky říkala, že česneku není nikdy dost."

"Jenže všichni ostatní s tím nesouhlasí," řekla Agnes.

"Tak dobrá. Co dál? Všichni upíři nosí večerní společenský oděv, tihle nebudou jiní."

"Každý tady přece má na sobě nějaký večerní oděv, Stařenko. Kromě nás."

Stařenka Oggová přejela pohledem své popředí. "Tohle jsou šaty, které nosím každý večer."

"Upíři taky nejsou vidět v zrcadle, ne?" připomínala Agnes.

Stařenka luskla prsty. "To je nápad!" zaradovala se. "Jedno je na hajzlíku. Tak já se tam nenápadně nasadím. Dřív nebo později tam zajde každej."

"Ale co když tam přijde nějaký mužský?"

"To mně nevadí," mávla ledabyle rukou Stařenka, Já se nestydím."

"Myslím, že to by se nemuselo každému líbit," řekla Agnes a pokoušela se zapudit duševní obrázek, který se jí črtal v hlavě. Stařenka měla příjemný úsměv, ale jsou jisté chvíle, kdy by si ho většina z lidí vidět nepřála. "Ale něco dělat musíme! Kdyby se tady teď objevila Bábi, co by si pomyslela?" řekla Stařenka.

"Taky bychom se mohly prostě zeptat," řekla Agnes.

"Cože? To jako myslíš ‚Všichni upíři ruce vzhůru!'?"

"Dámy?"

Obrátily se. Blížil se k nim onen mladý muž, který se jim předtím představil jako Vlad.

Agnes se začala červenat.

"Myslím, že jste mluvily o upírech," řekl, vzal si z Agnesina podnosu jedno česnekové pečivo a s očividným potěšením se do něj zakousl. "Mohu vám nějak pomoci?"

Stařenka si ho prohlédla od hlavy k patě a naopak.

"Víte toho o nich hodně?" zeptala se.

"Víte, abych se přiznal, já sám jsem upír. Takže má odpověď je ano. Jsem okouzlen, že se s vámi setkávám, paní Oggová." Uklonil se a natáhl se po její ruce.

"Necháš toho!" vyjekla Stařenka a utrhla rukou. "Já s žádnými pijavicemi nepeču!"

"Já vím. Ale jsem si jistý, že nakonec budete. Nechtěly byste se seznámit s naší rodinou?"

"Jen ať klidně odprejsknou. Jak si to ten král vlastně představuje?"

"Stařenko!"

"No co je?"

"Nemusíš snad tak křičet. Není to… Je to dost nevychované. Já si nemyslím, že -"

"Vlad ze Strakupírů," doplnil Vlad s úklonou.

"- se mi chce zakousnout do krku!"

"Samozřejmě, že ne," odpověděl Vlad. "Měli jsme odpoledne na cestě nějakého loupežníka. Paní Oggová je, myslím, sousto, které se musí vychutnat. Nemáte ještě nějaké ty jednohubky s česnekem? Jsou opravdu pikantní."

"Co že jste?" ujišťovala se Stařenka.

"Vy… vy jste právě někoho zabili?" nechápala Agnes.

"Ale samozřejmě," přikývl. "Jsme přece upíři! Nebo, chcete-li, vampýři s tvrdým ‚y', to je teď moderní. Tak a teď pojďte a já vám představím svého otce."

"Vy jste skutečně zabili člověka?" opakovala Agnes.

"Dobrá! Tak to by stačilo!" zavrčela Stařenka. "Teď jdu pro našeho Jeníka a ten se na vás přijde podívat s velkým a ostrým -"

Vlad si tiše odkašlal. Stařenka se zastavila. "Je ještě několik dalších věcí, které lidé vědí o upírech," řekl. "A jedna z nich je, že dokážou celkem snadno ovládat mozky nižších stvoření. Takže teď zapomeňte na všechno o upírech, drahé dámy! To je příkaz. A pojďte se mnou a já vám představím naši rodinu."

Agnes zamrkala. Uvědomila si, že se před chviličkou stalo něco… něco. Cítila, jak jí věci unikají, jak jí poslední zbytky té zvláštní příhody klouzají mezi prsty.

"Zdá se, že je to roztomilý mladík," prohlásila Stařenka mírně zmateným hlasem.

"Já… on… ano," přikývla Agnes.

V myšlenkách se jí něco vynořilo, něco jako zpráva v láhvi, nezřetelně napsaná nějakým cizím jazykem. Zkoušela to, ale nedokázala ji přečíst.

"Přála bych si, aby tady byla Bábi," řekla nakonec. "Ta už by si s tím dokázala poradit."

"A s čím?" zavrtěla hlavou Stařenka. "Víš, že s ní ve společnosti nic není."

"Cítím se… nějak divně," řekla Agnes.

"Hm, to by mohlo být tím pitím," uklidňovala ji Stařenka.

"Já nic nepila."

"Ne? No vidíš, hned tady máme nějaký problém. Tak pojď."

Spěchaly do haly. I když už bylo hodně po půlnoci, dostupovala síla hluku a halasu ve Velké síni téměř prahu bolestivosti sluchu. Když se objeví ona hodina s půlnoci, podobná velké, na kyselo nakládané cibulce, mívá smích vždycky trochu jiný přízvuk.

Vlad na ně přátelsky zamával a posuňky je zval ke skupince hostů ko-lem krále Verence.

"Aha, to je Agnes a Stařenka," usmál se král. "Hrabě, dovolte, abych vám představil -"

"Gytu Oggovou a Agnes Nulíčkovou, pokud se nepletu," řekl muž, se kterým král právě hovořil. Muž se uklonil. Z nějakého neznámého důvodu očekávala malá část Agnesina podvědomí zachmuřeného člověka s čelními kouty a v širokém divadelním plášti. Nechápala proč.

Tenhle muž vypadal jako… jako gentleman nezávislé povahy a bystré mysli, možná takový, který chodí po ránu na dlouhé procházky a odpoledne tráví rozšiřováním svých vědomostí ve své soukromé knihovně, nebo jednoduchými pokusy s pastiňákem, a nikdy, ale opravdu nikdy, si nedělá starosti s penězi. Bylo v něm něco vznešeně vemlouvavého a také velká dávka onoho téměř všepohlcujícího nadšení, jaké zažíváme u lidí, kteří přečetli skvělou

knihu a teď jsou rozhodnuti co nejrychleji najít někoho, komu by o ní mohli říci vše.

"Dovolte, abych vám představil hraběnku Strakupírovou," řekl. "Tohle jsou ty čarodějky, o nichž jsem ti vyprávěl, má drahá. Myslím, že se synem už jste se sešli. A tohle je naše dcera, Lacrimosa."

Agnesin pohled se setkal s pohledem štíhlé dívky v bílých šatech, s velmi dlouhými černými vlasy a přehnanou dávkou očních stínů. Věřte, že nenávist na první pohled existuje.

"Hrabě mi právě vyprávěl, že se chystá nastěhovat do hradu a vládnout naší zemi," řekl Verence. "A já mu právě říkal, že si myslím, že to pro nás bude čest."

"Prima, prima," broukala Stařenka bez zájmu, "ale kdyby vám to nevadilo, nechtěla bych propást představení toho člověka s lasičkou…"

"Potíž je v tom, že lidé vždycky přemýšlejí o upírech pod zorným úhlem toho, čím se upíři živí," pokračoval hrabě v řeči, když Stařenka odspěchala. "To je podle mě velmi nesprávné a nevhodné. Vy se živíte masem zvířat a zeleninou, ale podle toho by vás nikdo nemohl charakterizovat, že?"

Verencova tvář se stáhla k úsměvu, ale ten byl škrobený a neskutečný.

"Ale vy pijete lidskou krev?" zeptal se.

"Samozřejmě. A občas zabíjíme lidi, i když v posledních dnech opravdu jen málokdy. A kromě toho, co je na tom vlastně špatného? Lovec a kořist, kořist a lovec. Co je to ovce? Nic jiného než večeře pro vlka, a ten je požírá jen proto, aby ovce nezničily krajinu. Když prozkoumáte své zuby, Sire, zjistíte, že jsou přizpůsobeny konzumaci jistého druhu potravy a, samozřejmě, celé tělo je přizpůsobeno jejímu příjmu. S námi je to stejné. Jsem si jistý, že vám ořechy ani zelí nic nevyčítají. Lovec a kořist jsou prostě částí velkého potravního řetězce."

"Úžasné," přikyvoval Verence. Po tváři mu pomalu stékaly krůpěje potu.

"Víte, v Überwaldu to každý podvědomě chápe," doplňovala hraběnka. "Ale pro děti je to místo přece jen trochu zaostalé. My se do Lancre tak těšíme!"

"To opravdu rád slyším," odpovídal Verence.

"A je od vás tak laskavé, že jste nás pozval," pokračovala hraběnka. "Jinak bychom samozřejmě přijít nemohli."

"No, tak docela to není," vskočil jí do řeči hrabě a usmál se na ni. "Ale musím připustit, že naše obtíže s tím, vstoupit na místa, kam jsme nebyli pozváni, se ukázaly skutečně téměř nepřekonatelné. Musí to mít něco společného s prastarými teritoriálními instinkty. Ale," dodával optimisticky, "už pracuji na vzdělávací technice, která by podle mě mohla během několika let -"

"Ale no tak, táti, nebudeš nám tady snad znovu opakovat všechny ty nudné řeči," vskočila mu do řeči Lacrimosa.

"Máš pravdu, myslím, že to může skutečně znít poněkud nudně," přikývl hrabě a usmál se na svou dceru. "Nemáte někdo ještě nějakou tu skvělou česnekovou jednohubku?"

Král vypadal poněkud nejistě, jak si Agnes všimla. A to bylo divné, protože hrabě a jeho rodina vypadali jako skutečně kouzelní lidé a to, co říkali, dávalo naprosto dokonalý smysl. Všechno bylo v nejlepším pořádku.

"Samozřejmě," přikývl Vlad, který stál vedle ní. "Tančíte, slečno Nulíčková?" Na druhé straně haly se právě rozezvučel lancreský Malý symfonický orchestr (MaSO pod taktovkou J. Ogga).

"Gurp…" podařilo se jí škytnutí změnit v zahihňání. "Vlastně ani ne. Rozhodně ne dobře…"

Copak neslyšíš, co říkají? Jsou to upíři!

"Buď zticha!" řekla nahlas.

"Promiňte?" podíval se na ni Vlad poněkud zmateně.

"A oni nejsou… Víte, tohle není nijak zvláštní orchestr."

Copak je ti opravdu úplně jedno, co říkají, ty neužitečná nekňubo?

"Je to velmi špatný orchestr," přikývl Vlad.

"Král koupil nástroje teprve minulý měsíc a oni se zkoušejí naučit hrát dohromady -"

Usekni mu hlavu! Dej mu česnekový klystýr!

"Není vám nic? Vy přece víte, že tady žádní upíři nejsou, že ano…"

Ovládá tě! ječela v Agnesině hlavě Perdita. Oni… ovlivňují lidi.

"Je mi z toho všeho vzrušení trochu slabo," zamumlala Agnes. "Myslím, že půjdu domů." Nějaký instinkt na úrovni morku kostí ji přinutil dodat: "Požádám Stařenku, aby mě doprovodila."

Vlad na ni vrhl podivný pohled, jako kdyby nereagovala tak, jak by měla. Pak se ale usmál. Agnes si všimla, že má velmi bílé zuby.

"Myslím, že jsem se nikdy nesetkal s někým, jako jste vy, slečno Nulíčková," řekl. "Na vás je něco tak… interního."

To jsem já! Celá já! Nemůže do mě takhle vidět! Musíme odsud obě vypadnout! křičela Perdita.

"Však my se brzy sejdeme."

Agnes přikývla, nejistým krokem odcházela a držela si hlavu. Měla po-cit, že má na krku balík vaty, v němž někdo zapomněl jehlu, která ji teď bodá.

Prošla kolem Mořihněva Ovíska, který upustil svou knihu, seděl sténající na zemi a svíral si rukama spánky. Pracně ji zvedl a zadíval se na Agnes.

"Ehm… slečno, nemáte něco, po čem by mě přestala tak příšerně bolet hlava?" řekl. "Je to… Bolí mě skutečně strašlivě."

"Královna dělá nějaké pilulky proti bolesti hlavy z vrbové kůry," odpověděla mu trhaně Agnes a spěchala pryč.

Stařenka Oggová stála na dvoře s pintou piva v ruce a zachmuřeným výrazem na tváři, což byla nevídaná kombinace.

"Ten chlap s lasičkou se vůbec neukázal," oznámila. "Dobrá, ale ať si mě nepřeje. V našem kraji má po pr… áci."

"Nemohla bys mi pomoci domů, Stařenko?"

"A co má být, kdyby ho náhodou kousla někam do privátu, to už patří k - ty, poslyš, není ti špatně?"

"Cítím se fakticky hrozně, Stařenko."

"Tak pojďme. Všechno slušné pivo je vypité, a když se tady není čemu zasmát, tak nevím, co bych tady dělala."

Když šly cestou k Agnesině domku, svištěl kolem štiplavý vítr. Vlastně to bylo spíš svištění a pískání než skutečný vítr. Stromy bez listí, kolem nichž procházely, skřípaly a slabé světlo zastřeného měsíce plnilo lesní zákoutí podivnými stíny. Na nebi se kupila mračna a vypadalo to, že se dá každou chvíli do deště.

Agnes si všimla, že když vyšly z městečka, sebrala Stařenka něco ze země.

Byla to silná hůl. Nikdy předtím neslyšela, že by čarodějka v noci nosila hůl.

"Na co to máš, Stařenko?"

"Co? Tohle? Já vlastně nevím. Je taková neklidná tmavá noc, nezdá se ti…?"

"Ale ty ses v Lancre přece nikdy ničeho nebá- "

Několik stínů se protlačilo houštím a s tichým klapotem vyběhlo na cestu před nimi. Agnes měla v první chvíli dojem, že jsou to koně, ale pak vběhli do měsíčního svitu. Vzápětí byli pryč, rozplynuli se ve stínech na druhé straně cesty. Slyšela jejich dusot mezi stromy.

"Tak tyhle už jsem tady neviděla opravdu velmi dlouho," zabručela Stařenka

"A já neviděla kentaury nikdy, jen na obrázcích," žasla Agnes.

"Museli sem přijít z Ubervaldu," uvažovala Stařenka. "Je hezké se s nimi zase setkat."

Když přišly do domku, Agnes urychleně zapálila svíčky a zatoužila po tom, aby měla na dveřích závory.

"Jen si sedni," nabádala ji Stařenka. "Já ti donesu trochu vody, víš, že se tady vyznám."

"To je v pořádku, já -"

Agnesina levá ruka se zkroutila. K majitelčině hrůze se pak ohnula v lokti a mávala jí dlaní před obličejem sem a tam jakoby o vlastní vůli. "Je ti trochu teplo, že?" řekla Stařenka. "Já tu vodu donesu!" vydechla Agnes. Rozeběhla se do kuchyně a pravou rukou si při tom svírala levou ruku v zápěstí. Jenže jak se zdálo, levá ruka věděla, co má dělat. Vytrhla se, sebrala z pracovní desky nůž, zabodla ho do stěny a několikrát jím smýkla sem a tam, takže v omítce vytvořila hrubý nápis UPÍR.

Pak upustila nůž, chytila Agnes za vlasy v zátylku a přistrčila jí obličej na několik centimetrů k nápisu.

"Jsi v pořádku?" volala Stařenka z pokoje.

"Ehm, ano, všechno je v pořádku." Její pohled přilákal jakýsi pohyb, který zachytila koutkem oka. Malý modrý mužík v modré čepici na ni zíral z police nad dřezem. Vyplázl na ni jazyk, udělal drobně obhroublé gesto a zmizel za sáčkem s pískem na mytí. "Stařenko?"

"Copak, zlato?"

"Existují takové věci jako modré myši?"

"Když jsi střízlivá, tak ne, drahoušku."

"Tak mám dojem… Asi si sama sobě dlužím nějaké pití… Nezůstala ti náhodou trocha té brandy?"

Ve dveřích se zjevila Stařenka a vytahovala zátku z láhve.

"Dolila jsem ji v zámku. To víš, je to jen obyčejné kupované zboží, od toho člověk nemůže chtít, aby -"

Agnesina levá ruka vyletěla kupředu a nalila jí do krku pořádnou dávku. Pak se Agnes rozkašlala tak strašlivě, že jí část alkoholu vytryskla z nosu.

"Haltuj, haltuj, tak slabá zase není!" mírnila ji Stařenka.

Agnes spěšně postavila láhev na kuchyňský stůl.

"Dobrá," prohlásila a její hlas zněl Stařence úplně jinak než dosud. "Jmenuju se Perdita, právě přebírám velení nad tímhle tělem."

Červenkauva si všiml pachu spáleného dřeva, když se vracel zpět do stájí, ale přičítal to táboráku na dvoře. Odešel ze společnosti brzo. Nikdo se s ním nechtěl bavit o dravých ptácích.

Ten pach byl velmi silný, a proto se zašel podívat na ptáky a uviděl uprostřed podlahy malý plamínek. Vteřinu na něj nevěřícně zíral, pak se ale chopil kbelíku s vodou a bleskově ho na oheň převrátil.

Plamínek dál klidně poblikával na kamenné podlaze, která se leskla vodou.

Červenkauva se rozhlédl po ptácích. Pozorovali plamínek se zájmem. Normálně by byli v přítomnosti ohně šílení strachem.

Červenkauva nebyl člověk, který by snadno zpanikařil. Chvíli ohníček pozoroval, pak vzal kousek dřeva a přistrčil ho k ohni. Ohníček vyskočil na klacík a poblikával dál. Dřevo ani nazahnědlo.

Vzal další klacík a otřel ho o ten první. Plamínky se přelévaly z jednoho dřívka na druhé. Všiml si, že to není oheň, ale jediný plamen. Nemnožil se, dva z něj být nechtěly.

Půlka dřevěných mříží v okně byla přepálená a na konci stájí bylo pár ožehlých starých ptačích budek. A nad nimi ve střeše díra s opálenými okraji a nad ní bylo vidět potrhanými mračny několik blikajících hvězd.

Něco tady hořelo, to viděl Červenkauva na první pohled. A hodně prudce, podle toho, jak to vypadalo. Ale navíc nějakým podivným způsobem, jen v určitých místech…, jako kdyby žár byl něčím omezován…

Natáhl se k plamínku, tančícímu nad koncem hůlky. Byl teplý, ale… ne tak horký, jak měl být.

Teď mu přeskočil na prst. Štípalo to. Když zakýval rukou, otáčeli ptáci hlavami tak, aby na světélko viděli.

V jeho světle si prohlédl zuhelnatělé zbytky ptačích budek. V popelu našel množství skořápek.

Červenkauva je posbíral a odnesl do přeplněného pokojíku na konci stájí, který mu sloužil jako dílna a ložnice současně. Plamínek položil opatrně na talíř. Tady, kde bylo mnohem větší ticho, slyšel, že ohýnek tiše syčí.

Ve slabém světle prohlédl řadu knih v knihovničce nad postelí a pak z ní vytáhl velký, silný a značně ohmataný svazek, na jehož přední desku někdo před mnoha lety napsal "Ptatzi".

Bylo to něco jako obrovský atlas. Hřbet byl odříznut a několikrát neuměle nastaven, aby kniha pojala další přidávané stránky, které tam někdo vlepoval.

Sokolníci z Lancre věděli o ptácích hodně. Království leželo na hlavním směru ptačích tahů mezi středem a okrajem. Sokolové i další dravci během stovek let ulovili mnoho podivných druhů ptáků a sokolníci si sice pracně, ale velmi pečlivě dělali poznámky. Stránky byly pokryty obrázky a hustými poznámkami, hesla přepisovaná, jak je majitelé během let doplňovali a upřesňovali. Tu a tam byla na stránkách opatrně nalepená pera, která ještě násobila sílu svazku.

S rejstříkem se nikdy nikdo neunavoval, ale některý z předchozích sokolníků uspořádal mnoho hesel podle abecedy.

Červenkauva se znovu zadíval na plamínek, který mu hořel na talíři, a začal pomalu a opatrně obracet praskající stránky a hledal O.

Chvilku se nechápavě mračil, až zjistil, že namísto O nalistoval Q.

Kdesi za ním ve stínech stájí se něco ukrývalo.

V Agnesině domku byly tři police plné knih. Na standardy čarodějek to byla obrovská knihovna. Dvě velmi malé modré postavičky ležící nahoře na knihách se zájmem sledovaly scénu, která se před nimi odehrávala.

Stařenka Oggová pomalu ustupovala a mávala pohrabáčem.

"To je v pořádku," uklidňovala ji Agnes, "teď už jsem to zase já, Agnes Nulíčková, ale… ona tady někde je…, ale já se držím! Ano! Ano! Dobrá, dobrá prostě sklapni, buď tak las… Podívej, je to moje tělo a ty jsi jen výplod mé představy… Dobrá! Fajn! Možná to není tak docela jasné. Hele, nech mě teď promluvit se Stařenkou, ano?"

"Tak která teď jsi?" zeptala se Stařenka Oggová.

"Pořád Agnes, samozřejmě." Pak obrátila oči v sloup. "Dobrá, k sakru! Jsem Agnes, které neustále radí Perdita, a ta je vlastně taky já. Svým způsobem. Tak tlustá zase nejsem, tak si to laskavě nech, ano?"

"A kolik vás tam vlastně je?" Stařenku to začalo zajímat.

"Co tím chceš říct ‚místo pro deset'?" zaječela Agnes vztekle. "Buď už laskavě zticha! Poslyš, Stařenko, Perdita říká, že mezi návštěvníky v paláci byli upíři. Rodina Strakupírova. Nechápe to, jak jsme se chovaly. Oni nějakým způsobem všechny… ovlivňovali, ovládali. Včetně mě, a to je taky důvod, proč dokázala prorazit - Ano, v pořádku, vždyť říkám: děkuju ti!"

"A proč nebyla ovlivněná ona?" zeptala se Stařenka.

"Protože ona má svůj vlastní rozum! Stařenko, nepamatuješ si něco z toho, co opravdu říkali?"

"Teď, když o tom mluvíš, tak ne. Ale vypadali jako velmi příjemní lidé."

"A pamatuješ si na náš rozhovor s Igorem?"

"Kdo je Igor?"

Maličké modré postavičky je fascinovaně pozorovaly a poslouchaly celou další půlhodinu.

Nakonec si na to Stařenka sedla a chvíli upírala oči ke stropu.

"Proč bychom jí měly věřit?" řekla nakonec.

"Protože ona je já!"

"Říká se, že uvnitř každé tlusté dívky je hubená dívka a -" začala Sta-řenka.

"Ale no jo," přikývla trpce Agnes. "To už jsem slyšela. Jasné. Ona je ta hubená, já ta spousta čokolády."

Stařenka se naklonila Agnes k uchu a pozvedla hlas. "Poslyš, a jak se tam uvnitř máš? Všechno v pořádku? Zacházejí s tebou dobře?"

"Ha, ha, ha, Stařenko. To je ale legrace. Fakt, k popukání."

"Takže oni tam vykládali všechny ty ohavnosti o tom, jak pijou lidem krev a zabíjejí lidi, a všichni jen přikyvovali a říkali ‚no ne, to je opravdu úžasné'?"

"Ano!"

"A jedli česnek?"

"Ano!"

"To přece není v pořádku, co myslíš?"

"Copak já vím? Třeba jsme použily nějaký špatný česnek."

Stařenka si přetřela zamyšleně rukou bradu, plna rozpaků, zmítaná mezi touhou po odhalení upírů a lačností po dalších pikantních podrobnostech o Perditě.

"A jak ta Perdita funguje?" zeptala se nakonec.

Agnes si povzdechla. "Podívej, víš přece, že téměř každý v sobě má kousek osobnosti, která by chtěla udělat věci, jež se my udělat neodvážíme, a myslí si myšlenky, které si sami netroufneme myslet?"

Starenčina tvář zůstala nehybná. Agnes se zarazila.

"Jako… třeba… strhat ze sebe šaty a vyběhnout nahá do deště?" odvážila se.

"Aha, ano. Rozumím," přikývla Stařenka.

"No… a Perdita je tahle moje část."

"Vážně? Tak ve mně jsem touhle částí vždycky byla já," zamyslela se Stařenka. "Nejdůležitější na tom je pamatovat si, kdes nechala oblečení."

Agnes si pozdě uvědomila, že Stařenka Oggová je v mnoha směrech velmi jednoduchá osobnost.

"Ale dobrá, já asi vím, co myslíš," pokračovala Stařenka. "Jsou chvíle, kdy bych měla taky chuť udělat jisté věci a v poslední chvíli se tak tak zarazím…" Potřásla hlavou. "Jenže… upíři… Verence by snad nebyl tak hloupý, aby poslal pozvání upírům, co myslíš?" Odmlčela se a chvíli přemýšlela. "Ale ano, byl by. Pravděpodobně by to považoval za něco jako ruku nabízenou ke smíru."

Vstala. "Dobrá, ještě neodjeli. Podíváme se jim na zoubek. Ty sežeň další česnek a pár pěkných kolíků a já dám vědět našemu Jeníkovi a Jasoňovi a dalším mládencům."

"To nebude k ničemu, Stařenko. Perdita viděla, co dokážou. V okamžiku, kdy se k nim dostaneš na dosah, na všechno zapomeneš. Mají nějaký vliv na tvoje myšlení, Stařenko."

Stařenka zaváhala. "Musím říct, že tolik toho o upírech zase nevím."

"Perdita si myslí, že oni ti dokonce dokážou namluvit, co si myslíš," řekla Agnes.

"Tak potom je to záležitost pro Esme," zabručela Stařenka. "Hry s myšlenkami a takové věcičky, to je pro nijako živá voda."

"Stařenko, oni mluvili o tom, že tady zůstanou! Musíme něco udělat!"

"Dobrá, ale kde je?" Stařenka téměř zakvílela. "Tohle by měla řešit Esme!"

"Třeba se k ní dostali jako k první!"

"To ale nemyslíš vážně, že ne?" vymáčkla ze sebe Stařenka a začala vypadat jako člověk, který propadá skutečné panice. "Nedokážu si představit upíra, kterému by se podařilo zakousnout se do Bábi Zlopočasné."

"Jen žádný strach, vrána vráně oči nevyklove." Byla to Perdita, komu ujel jazyk, ale Agnes, kdo schytal ránu. A nebyl to nějaký dámský pohlavek naznačující nesouhlas. Stařenka Oggová zkrotila několik nezdárných synů. Oggovská pravice byla síla podléhající jen svým vlastním zákonům.

Když Agnes, ležící na koberečku u krbu, zvedla hlavu, snažila se Stařenka vmasírovat si do ruky trochu citu. Vrhla na Agnes velmi vážný pohled.

"A víc o tom už nebudeme mluvit, jasné?" přikázala. "Já osobně nejsem pro to, aby se věci řešily tímhle způsobem, ale ušetří to spoustu času. Tak teď se ze všeho nejdřív vracíme do zámku. Musíme si to ujasnit hned."

Červenkauva zavřel knihu a podíval se na plamínek. Takže to byla skutečně pravda. V knize byl dokonce obrázek, který se tomu podobal jako vejce vejci. Nakreslil ho tam velmi pečlivě a pracně jiný královský sokolník před dvěma sty lety. Psal, že tu věc našel na jaře na louce vysoko v horách. Hořela tři roky a pak ji někde ztratil.

Když jste se na to podívali zblízka, mohli jste dokonce rozeznat nějaké podrobnosti. On to nebyl skutečně plamen. Vypadalo to spíš jako třpytně planoucí peříčko…

Dobrá. Lancre bylo na hlavních migračních cestách, a to pro ptáky všech druhů. Proto to byla jen otázka času.

Takže… někde tady kolem bylo nově vylíhlé ptačí mládě. V knize se psalo, že potřebuje čas vyrůst. Zvláštní, že snesl vejce zrovna tady, protože v knize se říkalo, že vždycky hnízdí a snáší vejce v rozžhavených pouštích Klače.

Vrátil se prohlédl ptáky ve stájích. Byli pořád neobyčejně ostražití.

Ale ano, dávalo to všechno smysl. Přiletěl sem, do příjemného prostředí, mezi ostatní ptáky, snesl vejce, přesně jak se říká v knize, a pak se upálil, aby tak vyseděl nového potomka.

Jestliže měl Červenkauva nějakou chybu, byl to jeho sobecký pohled na ptačí svět. Byli ptáci, které jste lovili, a pak ti, se kterými jste lovili. Byly tady samozřejmě ještě další druhy, ptáci, co štěbetali někde v houští, ale ti se nepočítali. Napadlo ho, že jestli existuje nějaký pták, se kterým by se dalo dokonale lovit, je to fénix. Pochopitelně. Teď bude malý, slabý a nemohl zaběhnout daleko.

Hmmm… ptáci, konec konců, většinou myslí a reagují podobně.

Bylo by pomohlo, kdyby byl v knize jeho obrázek. Skutečně jich tam několik bylo, všechny pečlivě nakreslené předchozími sokolníky, z nichž každý přísahal, že tohle je ten fénix, kterého viděl on.

Kromě toho, že měli všichni křídla a zobák, ani dva z nich si nebyli podobní. Jeden velmi silně připomínal volavku. Další vypadal jako husa. Třetí, a nad tím obrázkem se Červenkauva dost dlouho v zamyšlení škrábal za uchem, se zdál být špačkem. Tak trochu hlavolam, pomyslel si a vybral si obrázek, který vypadal alespoň trochu cizokrajně.

Podíval se na kožené rukavice na hácích na stěně, které používal při výcviku. Byl dobrý v krocení mladých ptáků. Dokázal je naučit, aby mu zobali z ruky. Později mu už spíš někteří z nich chtěli ruku sezobnout.

Ano. Chytit ho mladého a naučit na zápěstí. Bude to nejlepší lovecký pták.

Červenkauva si nedokázal představit fénixe jako kořist. Už z jednoho důvodu - jak byste ho chtěli uvařit.

…a v nejtemnějším koutě stájí si něco vyskočilo na bidýlko…

A znovu musela Agnes běžet, aby stačila Stařence, která spěšným krokem mířila přes nádvoří a pumpovala lokty jako písty. Stará paní došla ke skupině lidí, převážně mužů postávajících kolem jednoho sudu, a chytila dva z nich s takovou vervou, že si rozlili pití. Kdyby to nebyla Stařenka Oggová, došlo by k vyzvání rovnému hozené rukavici, nebo - v méně vznešených kruzích - lahvi rozbité o výčepní pult...

Jenže muži se tvářili přihlouple a jeden nebo dva v kroužku dokonce začali nervózně přešlapovat a pokoušeli se schovat své džbánky s pivem za zády.

"Jasoni? Štěpáne? Půjdete se mnou," přikazovala Stařenka. "Jdeme po upírech. Máme tady nějaké ostré kolíky?"

"To ne, mami," zavrtěl hlavou Jasoň Ogg, jediný lancreský kovář. Pak ale pozvedl ruku. "Ale před deseti minutami tady byl kuchař a nechal tady ten tác. Ptal se, jestli by někdo neměl chuť dojíst všechny ty věčičky, které někdo pomatlal česnekem. Tak jsem je dojedl, mami."

Stařenka zavětřila, pak ustoupila o krok a začala se rychle ovívat rukou. "Jo, to by mělo stačit," přikývla. "Až ti dám znamení, tak si musíš pořádně říhnout, jasný?"

"Obávám se, že to nebude nic platné, Stařenko," varovala ji Agnes tak rezolutně, jak se jen odvážila.

"To nevím proč ne, když to málem porazilo mě."

"Říkala jsem ti, že se k nim nikdy nedostaneš dost blízko, i kdyby to vůbec zabíralo. Perdita to cítí. Je to, jako když jsi opilá."

"Tentokrát na ně budu připravená," zavrtěla hlavou Stařenka. "Nezapomeň, že jsem se od Esme jednu nebo dvě věčičky přiučila."

"No jo, ale ona -" Agnes chtěla říci "Je mnohem lepší než ty", ale v poslední chvilce to změnila na "tady není".

"To je sice pravda, ale raději se postavím upírům, než abych vysvětlovala Esme, proč jsem se jim nepostavila. Jdeme."

Agnes následovala Oggovy, ale velmi nejistě a nerada. Nebyla si jistá, jak dalece může důvěřovat Perditě.

Několik hostů sice odešlo, ale pohoštění bylo skutečně velkolepé a lidé z hor Beraní hlavy, bez ohledu na sociální úroveň, nepatřili k těm, kteří by opustili prostřený stůl.

Stařenka se rozhlédla davem a pak odchytila Jeníka, který kolem pro-cházel s podnosem.

"Kde jsou upíři?"

"Cože, mami?"

"Ten hrabě… Straka…"

"Strakupír," opravila ji Agnes.

"Jo, ten."

"Ale on přece není…, šel…, šli nahoru do solária, mami. Všichni měli - odkud to tady tak hrozně táhne česnek, mami?"

"To je tvůj bratr. Dobrá, jdeme."

Solárium bylo v nejvyšším patře hlavní věže. Bylo staré, studené a neustále tam táhlo. Verence nechal na královnino naléhání obrovská okna zasklít, což ovšem mělo za následek jen to, že ve velké místnosti vznikl nový, dosud nevídaný druh průvanu. Ale byla to královská komnata - ne tak veřejná jako Velká síň, ale dostatečně vhodná k tomu, aby v ní král přijímal návštěvy, když chtěl být formálně neformální.

Expediční sbor Stařenky Oggové vystoupal po spirálovém schodišti. Pak postupovali po kvalitním, ale už opotřebovaném koberci ke skupince sedící kolem krbu.

Stařenka se zhluboka nadechla. "Ale, to je paní Oggová," ozval se Verence dost zoufalým hlasem. "Pojďte si přisednout."

Agnes se podívala koutkem oka na Stařenku a viděla, jak se její obličej poskládal do podivného cizího úsměvu.

Hrabě seděl ve velké klubovce u ohně a Vlad mu stál za zády. Agnes si pomyslela, že oba vypadají velmi mužně a příjemně. Verence, který měl na tváři neustále mírně vyplašený výraz a na sobě šaty, které mu nikdy tak docela nepadly, vypadal ve srovnání s nimi jako člověk, který sem nepatří.

"Hrabě nám právě vysvětloval, jak se Lancre stane duší jeho überwaldského panství," řekl Verence. "Ale budeme se neustále nazývat království, což od něj považuji za velmi velkorysé, co myslíte?"

"To je velmi příjemná nabídka," přikyvovala Stařenka.

"Budu muset pochopitelně vypsat nějaké daně," pokračoval hrabě. "Ne nějaké přemrštěné - netoužíme po krvi - obrazně řečeno!" Zazářil nad tím žertem, který považoval za vydařený.

"To se mi zdá skutečně rozumné," přitakala Stařenka.

"Že ano? No vidíte!" usmíval se hrabě. "Věděl jsem, že to při troše dobré vůle půjde. A jsem skutečně potěšen, Verence, vaším rozumným a moderním přístupem k celé té věci. Lidé mají o upírech naprosto zcestné představy, víte? Jsme snad odporní zabijáci?" Znovu na ně vrhl zářivý úsměv. "No, abych řekl pravdu, tak ano, jsme. Ale jen když je to nezbytně nutné. Upřímně, mohli bychom jen těžko věřit tomu, že povládneme nějaké zemi, kdybychom po ní chodili a zabíjeli lidi jednoho po druhém, že? Tak především už by nám pak nezbyl nikdo, komu bychom mohli vládnout, chápete?" Následoval všeobecný smích. Nejhlasitěji se smál hrabě.

Agnes to dávalo dokonalý smysl. Hrabě byl očividně muž bez předsudků. Každý, kdo neuvažoval jako on, zasloužil zemřít.

"A jsme také jen lidé," vmísila se do hovoru hraběnka. "No, i když nejen lidé. Což nekrvácíme, když nás píchnete? Mně to vždycky připadá jako strašlivé plýtvání!"

Už tě mají zase na háku, ozval se jí hlas v hlavě. Vlad sebou trhl. Agnes cítila, jak se na ni dívá. "Ale především jsme moderní," pokračoval v hovoru hrabě. "A moc se nám líbí, co jste udělal s tímhle hradem, jen co je pravda."

"Ty příšerné pochodně, co máme doma," prohlásila hraběnka a obrátila oči ke stropu. "A některé věci dole v hladomorně… Řeknu vám, že když jsem je viděla poprvé, málem jsem se studem propadla. Ty byly dobré tak… před patnácti sty lety. Když je někdo jednou upír, je prostě jednou upír," vydala ze sebe krátký afektovaný smích. "Rakve samozřejmě, proč ne, ale není snad třeba, abychom se plížili podzemím, jako kdybychom se styděli za to, co jsme, že? Všichni máme své přirozené… potřeby."

Všichni před nimi stojíte jako králíci před liškou! Perdita v prostorách Agnesina mozku zuřila.

"Ach," zatleskala radostně hraběnka rukama. "Vidím, že máte fortepiano!"

Stálo pod přehozem v rohu místnosti a bylo tam už čtyři měsíce. Verence je objednal, protože slyšel, že jsou velmi moderní, ale jediný člověk v království, jemuž se nástroj podařilo zčásti ovládnout, byla Stařenka, která občas zaskočila, jak ona tomu říkala, "provětrat té trojnožce slonovinu". Magráta ho dala pokrýt přehozem a v paláci se šeptalo, že Verence od ní dostal pěkně vynadáno za to, že koupil něco, co vypadá jak chcíplý slon.

"Lacrimosa by si tolik přála vám něco zahrát," vnucovala se hraběnka.

"Ale mami!" řekla Lacrimosa.

"To bychom byli moc rádi," přikývl Verence. Agnes by si nevšimla potu, který mu stékal po tváři, kdyby se neozvala Perdita. Pokouší se s tím bojovat, řekla. Nejsi ráda, že mě s sebou máš?

Nastalo krátké hemžení, z pianové stoličky byl vytažen štos notových záznamů a mladá dáma usedla, aby začala svou produkci. Než spustila ruce na klávesy, podívala se na Agnes. Mezi oběma dívkami byl výjimečný vztah, jenž by se dal nejlépe popsat jako chemická reakce toho druhu, při níž je obvykle nutno evakuovat celou budovu.

Je to strašlivý hlomoz, řekla Perdita uvnitř po několika prvních taktech. Každý se sice tváří, jako kdyby to byla božská melodie, ale je to jenom odporný kravál!

Agnes se soustředila. Hudba byla překrásná, ale když jí opravdu věnovala pozornost a k tomu jí ještě spílala Perdita, nebyla to vlastně žádná hudba. Znělo to, jako by někdo neuměle a vztekle hrál stupnice.

Tohle můžu říct, kdykoliv se mi zachce, pomyslela si. Kdykoliv budu chtít, tak se z toho omámení proberu.

Každý pak začal tleskat. Agnes to zkusila, ale najednou zjistila, že velení převzala její levá ruka. Perdita byla v její levačce mnohem silnější.

Vlad se jí ocitl po boku tak rychle, že si ani neuvědomila, že se pohnul.

"Vy jste… okouzlující žena, slečno Nulíčková. Mohu vám říci, jak krásné máte vlasy? Ale kdo je Perdita?"

"Ale, prakticky nikdo," zavrtěla hlavou Agnes. Bojovala proti nutkání sevřít levou ruku v pěst. Perdita už na ni zase ječela.

Vlad jí pohladil pramen vlasů. Věděla, že jsou to skutečně pěkné a kvalitní vlasy. Neměla jen obvykle vyčesaný účes, měla skutečně obrovskou korunu vlasů, jako kdyby se pokoušela vyvážit své tělo. Vypadaly jako hedvábí, nikdy se jí na koncích netřepily a byly výjimečně vychované až na to, že měly sklony pojídat hřebeny.

"Pojídat hřebeny?" řekl Vlad a natočil si pramínek vlasů na prst. "Ano, ony -" On ti čte myšlenky.

Vlad se znovu zatvářil nejistě, jako někdo, kdo zaslechl falešnou notu.

"Vy - vy dokážete odolávat, že?" řekl nakonec.

"Pozoroval jsem vás, když Laci hrála na piano, a viděl jsem, že u vás neuspěla. Nemáte náhodou nějakou upírskou krev?"

"Cože? Ne!"

"Ale to se dá zařídit, hahaha." Usmál se. Byl to onen úsměv, který by Agnes nazvala nakažlivý, ale to jsou i neštovice. Něco ji začalo pomalu zalévat jako růžový nadýchaný oblak, který jí říkal: to je v pořádku, všechno je, jak má být, přesně takhle je to nejlepší…

"Podívejte se támhle na paní Oggovou," upozornil ji Vlad. "Usmívá se jako lucerna z dýně, vidíte? A to je jednou z nejmocnějších čarodějek v horách. Z toho by na člověka až skoro padala tíseň, že?"

Řekni mu, že víš, že umí číst myšlenky, přikazovala Perdita.

Znovu ten nejistý, zamyšlený pohled.

"Vy umíte -" začala Agnes.

"Ne, ne tak docela. Jen u lidí," odpověděl jí Vlad. "Jeden se naučí. Časem na to přijdete. Dřív nebo později na to přijdete." Sesul se na sofa. Jednu nohu měl přes opěradlo a zamyšleně na ni zíral.

"Věci se teď začnou měnit, Agnes Nulíčková," řekl. "Otec má pravdu. Proč se plížit v temných hradech? Proč se stydět a skrývat? Jsme jednou upíři. Otec tvrdí, že je načase rozloučit se jednou provždy s hloupou a pověrami naplněnou minulostí. V každém případě - naše vina to není. My jsme se narodili jako upíři."

"Já si myslela, že jste se stali -"

"- upíry po kousnutí? Ale kdepak. Ano, umíme změnit člověka na upíra, to je velmi jednoduchý proces, ale k čemu by to bylo dobré? Když jíte… Počkejte co vy to vlastně jíte? Aha, ano čokoládu… Nechcete přece, aby se změnila na další Agnes Nulíčkovou, že ne? O to méně čokolády by vám zbývalo k jídlu." Povzdechl si. "Oh bože, pověry, pověry a pověry, kam se obrátíme. Není snad pravda, že tady jsme už víc než deset minut a vy nemáte na krku nic neobvyklého, až na trochu mýdla, kterou jste si zapomněla umýt?"

Agnesina ruka vyletěla ke krku.

"Takových věcí si všímáme," řekl Vlad. "A teď jsme tady právě proto, abychom si jich všímali. Víte, otec je svým způsobem velmi mocný a velmi pokrokový myslitel, ale myslím, že ani on si neuvědomuje v plném rozsahu, jaké možnosti se před námi otevírají. Já vám ani nedovedu popsat, jak skvělé je být pryč z toho místa, slečno Nulíčková. Vlkodlaci…, och bože, vlkodlaci…, úžasná stvoření, o tom není pochyb, a samozřejmě baron…, mají jistý i když dost drsný styl, ale… dejte jim pěkného jelena, a zbytek světa jim může být ukradený. Dělali jsme opravdu, co jsme mohli. Nikdo neudělal tolik jako otec, aby náš kraj důstojně přivedl do století Ovocného netopýra -"

"Ale to už skoro končí -" začala Agnes.

"Možná právě proto je tak horlivý," přikývl Vlad. "Náš kraj je plný… zbytků, dereliktů… Víte, co myslím? Třeba kentauři… Ti přece neměli žádné právo přežít! Ti už tady dávno nemají místo. A upřímně řečeno, všechny ostatní nižší rasy jsou stejně k ničemu. Trollové jsou hloupí, trpaslíci zlomyslní a nevyzpytatelní, skřítci zlí a pidimužíci lezou do zubů. Je čas, aby zmizeli. Vyženeme je všechny. Do Lancre vkládáme velké naděje." Poněkud znechuceně se rozhlédl. "Bude se to tady ale muset trochu přestavět a přezdobit."

Agnes se zadívala na Stařenku a její děti, jak soustředěně naslouchají té nejhorší hudbě, jaká se v lancreském zámku ozvala od doby, kdy dudy Jeníka Ogga někdo shodil ze schodů.

"A… vy chcete zabrat naši zemi?" zeptala se. "Jenom tak?"

Vlad na ni vrhl další úsměv, vstal a přistoupil k ní. "Ale jistě. Nekrvavě. No… tedy metaforicky. Vy jste skutečně moc zajímavá, slečno Nulíčková. Überwaldská děvčata jsou jako ovce. Ale vy…, vy přede mnou něco skrýváte. Všechno, co vnímám, mi říká, že jste v mé moci - a přesto to tak docela není." Zasmál se. "To je skutečně pikantní…"

Agnes cítila, jak se jí rovnají myšlenky. Hlavou jí plula růžová mlha…

…a z ní se tyčila jako obrovský ledovec Perdita. Agnes se propadala do růžové vaty, která ji jemně šimrala v rukou i nohou. Cítila se nepříjemně. Bylo to, jako kdybyste cítili, že vám někdo stojí kousek za zády, a on pak udělal ještě krůček kupředu.

Agnes by ho odstrčila. Tedy Agnes by se byla zachichotala a pokusila by se z celé situace vymluvit, a kdyby potom bylo potřeba někoho odstrčit, pořádně by se do toho opřela. Ale Perdita udeřila, a když byla její ruka na půli cesty, obrátila ji dlaní ven, aby mohla použít i nehty…

Vlad ji chytil za zápěstí - ruka mu vyletěla jako blesk.

"Dobrá práce," řekl se smíchem. Pak mu vystřelila druhá ruka, a když se Perdita pokusila pozvednout paži, uchopil ji i za druhé zápěstí. "Mám rád ženy, které mají ducha!" Tím mu ovšem došly ruce a Perdita měla pořád ještě v záloze koleno. Vladovi se oči zkřížily nad kořenem nosu a ze rtů se mu vydral tichý zvuk, který bychom snad mohli zapsat jako "gh-nií…".

"Úžasné," zakrákoral a složil se jako kapesní nůž.

Perdita se odtáhla, rozběhla se ke Stařence Oggové a chytila ji za ruku. "Stařenko, odcházíme!"

"Že by, drahoušku?" usmála se Stařenka a nepokusila se pohnout.

"A Jasoň a Štěpán taky!"

Perdita nečetla tolik jako Agnes. Myslela si, že knihy jsou nudné. Ale teď potřebovala vědět jednu věc: co se dá použít proti upírům?

Svaté symboly napověděla jí zevnitř Agnes. Perdita se zoufale rozhlédla. Nic, co bylo v místnosti, nevypadalo zvlášť svatě. Náboženství, s výjimkou toho, že sloužilo jako jistý kosmický archivář, se v Lancre nikdy příliš neuchytilo.

"Je vždycky dobře zkusit denní světlo, má drahá," ozvala se hraběnka, která musela zachytit okraje jejích myšlenek. "Váš strýc měl velká okna a závěsy, které se tak snadno shrnovaly stranou, že hrabě?"

"To je pravda," odpověděl hrabě. "A co se týče proudící vody, udržoval hradní příkop v dokonalé čistotě, hm?"

"Napájel ho z nějakého horského potoka, myslím," přikývl hrabě.

"A na upíra měl hrad přeplněný různými ornamentálními předměty, které se daly ohnout nebo přelomit a vytvořily tak některý ze svatých symbolů, pokud si pamatuji."

"Bohužel to tak bylo. Byl to upír ze staré školy."

"Tak tak." Hraběnka vrhla na manžela úsměv. "Z té hloupé školy." Pak se obrátila k Perditě a změřila si ji od hlavy k patě. "Takže zjistíte, že my jsme tady, abychom tady zůstali, má drahá. I když, jak se zdá, jste udělala jistý dojem na našeho syna. Pojď sem, děvče. Ráda bych si tě pořádně prohlédla."

Agnes, ukrytá v hustých vrstvách své mysli, ucítila, jak upírčina vůle dopadla na Perditu jako železná tyč a zahnala ji do úkrytu. Jenže to se jako druhý konec houpačky vynořila Agnes.

"Kde je Magráta? Co jste udělali s ní?" řekla.

"Šla uložit dítě, myslím," odpověděla hraběnka a pozvedla obočí. "Krásná holčička."

"Tak o tomhle se dozví Bábi Zlopočasná a vy si budete přát, abyste se nikdy nezrodili… nebo nenezrodili, nebo znovunezrodili, nebo co to vlastně děláte!"

"Těšíme se na setkání s ní," odpověděl jí hrabě klidně. "Ale teď jsme tady a nezdá se mi, že by tady byla i ta proslulá dáma. Možná byste pro ni měla zajít. A své přátele si vezměte s sebou. A až ji uvidíte, slečno Nulíčková, můžete jí vyřídit, že není důvodu, proč by spolu měli upíři a čarodějky bojovat."

Stařenka Oggová se pohnula, Jasoň si poposedl. Agnes je chytila za ruce a vlekla ke schodišti.

"My se vrátíme," křikla přes rameno. Hrabě přikývl.

"Výborně," zamávala jí hraběnka. "Jsme proslulí svou pohostinností."

Když se Červenkauva vydal na svou výpravu, byla pořád ještě tma. Chcete-li chytit fénixe, uvažoval, bude zřejmě nejlepší vydat se za ním potmě.

Měl s sebou přenosnou klec upletenou ze silného drátu, to na základě přepálených dřevěných mříží v okně, a nějakou chvíli taky strávil na úpravě rukavice.

Vypadala jako figurka ptáka vyrobená z lesklé žluté látky, na níž byly tu a tam jako peříčka přichyceny kousky lehké rudé a modré látky. Přiznával, že se příliš nepodobá ani jednomu z obrázků fénixe z knihy, ale věděl také, že ptáci nejsou nijak důkladní pozorovatelé.

Nově vylíhlí ptáci byli ochotni přijmout jako vlastního rodiče prakticky cokoliv. Každý, kdo jednou nasadil opuštěná vejce pod slepici, viděl, že kachňata si ochotně budou myslet, že jsou kuřata, a chudák káně Vilma toho bylo živoucím důkazem.

Fakt, že malý fénix nikdy neviděl své rodiče, a tedy nevěděl, jak mají vypadat, by mohlo být na obtíž při získávání jeho důvěry, ale tohle byla neprozkoumaná oblast a Červenkauva byl připraven vyzkoušet cokoliv. Jako

například návnadu. Měl s sebou kousek masa i trochu zrní, i když většina kreseb zachycovala ptáky, kteří vypadali spíše na dravce, ale pro případ, že by pták pojídal hořlavý materiál, měl s sebou Červenkauva i několik lihových kuliček proti molům a lahvičku rybího oleje. Síť nepřipadala v úvahu a ptačí lep už teprve ne. Červenkauva měl svou hrdost. A kromě toho by asi síť ani lep stejně nefungovaly.

A protože stálo za to zkusit cokoliv, měl s sebou i vábničku na kachny, na níž se předtím několikrát pokusil napodobit zvuk, který jeden z pradávných sokolníků popsal jako "křik káněte, ale mnohem hlubší". Z výsledků nebyl nijak nadšený, ale možná, že mladý fénix ani neví, jak zní křik dospělého fénixe. Mohlo by to zabrat, a kdyby to nezkusil, musel by si to až do smrti vyčítat.

Vykročil do temnoty.

Netrvalo dlouho a mezi mokrými temnými pahorky se začal ozývat zvuk připomínající křik kachny ve střemhlavém letu.

Když Bábi Zlopočasná opouštěla domek, začínal se na obzoru nesměle světlat první šedivý náznak přicházejícího rána a listy se třpytily pod lehkou námrazou, Měla před sebou příliš mnoho práce.

To, co se rozhodla vzít s sebou, měla zavěšeno na zádech v pytli na popruhu. Koště nechala stát v koutě u ohniště.

Dveře založila kamenem, aby se nepřibouchly, a bez jediného pohledu zpět vykročila k lesu.

Dole ve vesnici začali kohouti kokrhat a reagovali tak na první sluneční paprsky, ukryté kdesi za hustými mraky.

O hodinu později přistálo na trávníku vedle domku koště. Sesedla z něj Stařenka Oggová a pospíchala ke dveřím.

Byly pootevřené a založené kamenem, aby se nezabouchly. Podívala se na kámen, jako kdyby to bylo něco nebezpečného, pak ho opatrně obešla a vstoupila do šera uvnitř. O pět minut později vyšla ven a měla ustaraný výraz.

Další její kroky vedly k sudu s vodou. Rukou opatrně prolomila slabý led, kus vytáhla, pečlivě si ho prohlédla a odhodila na zem.

Lidé si často dělali o Stařence Oggové velmi mylné mínění a ona se pečlivě starala, aby to tak bylo i nadále. Jedna z těch věcí, které si téměř všichni mysleli, ale v nichž se mýlili, byla, že její myšlenky se nedostanou nikdy dál než na dno první sklenice.

Z nedalekého stromu na ni pokřikovala straka. Stařenka po ní hodila kamenem.

O půl hodiny později dorazila Agnes. Ta, pokud to bylo možné, raději chodila všude pěšky. Obávala se, že by z koštěte přece jen příliš přetékala.

Stařenka seděla na židli těsně za dveřmi a kouřila svou dýmku. Vytáhla troubel z úst a kývla Agnes na pozdrav.

"Je pryč," řekla.

"Pryč? Právě teď, když ji potřebujeme?" nechápala Agnes. "Co tím myslíš?"

"Není tady," vysvětlovala Stařenka.

"Třeba jen někam vyběhla?" uklidňovala se Agnes.

"Ne, je pryč," opakovala Stařenka. "Pokud se nepletu, tak odešla zhruba před dvěma hodinami."

"Jak to víš?"

Kdysi - pravděpodobně ještě včera - by to Stařenka s tajemným výrazem svedla na magické síly. Bylo vidět, jak vážně bere situaci, protože teď šla přímo k věci.

"První, co vždycky po ránu udělá, ať prší nebo svítí sluníčko, je, že si umyje obličej ve škopku s vodou," řekla. "Před dvěma hodinami někdo prolomil led. Když se dobře podíváš, je vidět, kde to znovu zamrzlo."

"Hm, a to je všechno?" řekla zklamaně Agnes. "Dobrá, ale co když ji jen zavolali někam…"

"Pojď se podívat sama," zavrtěla Stařenka hlavou a vstala.

Kuchyně byla dokonale uklizená. Každý vodorovný povrch byl dočista vydrhnut. Ohniště bylo pečlivě vymeteno a bylo v něm připraveno na nový oheň.

Většina malých předmětů z domku byla urovnána na kuchyňském stole. Byly tam tři šálky, tři talíře, tři nože, sekáček, tři vidličky, tři lžíce, dvě naběračky, nůžky a tři svícny. Dřevěná krabička byla plná jehel, nití a špendlíků…

Pokud se něco dalo vyleštit, bylo to vyleštěno. Někomu se dokonce podařilo dostat náznak lesku na staré cínové svícny.

Agnes cítila, jak jí ten malý uzlík napětí a nejistoty v žaludku narůstá. Čarodějky toho mnoho nevlastnily. Věci patřily k domku. Nemohli jste šije vzít s sebou.

Tohle vypadalo jako inventura.

Stařenka zatím za Agnes otevírala a zavírala zásuvky ve starodávném prádelníku.

"Prostě se sbalila a odešla," řekla Stařenka. "Očistila dokonce i rez z konvice na vodu. Spíž byla prázdná až na bochníček okovaného sýra a krabičku sebevražedných sušenek. V ložnici to vypadá stejně, její cedule JÁ NEJSEM MRTVÁ visí na hřebíku za dveřmi. A ministerstvo úlevy je tak vymydlený, že by se tam dal podávat čaj. A vzala si s sebou krabici."

"Jakou krabici?"

"Ale, měla v ní uložené různé věci. Suverentiéry."

"Sůvě-?"

"No, vždyť víš…, dárečky na památku, staré ikonografy, nějakej dopis a tak. To, co bylo její."

"A co je tohle?" zeptala se Agnes a pozvedla kouli ze zeleného skla.

"Oh, to jí dala Magráta," řekla Stařenka, nadzvedla roh koberce a nahlédla pod něj. "To je věcička, kterou kdysi dovezl náš Věnek od moře. Vyplavila to voda. Říká se tomu plovák. Je to koule, co používají rybáři k sítím."

"Nikdy jsem neslyšela, že rybáři mají takové skleněné koule," zavrtěla hlavou Agnes.

Pak v duchu zasténala a cítila, jak se červená. Ale Stařenka si toho nevšímala. Teprve v té chvíli si Agnes uvědomila, jak vážná je situace. Obvykle by Stařenka na takovou nahrávku skočila jako kočka po rybí hlavě. Stařenka dokázala najít druhý význam i v klasickém "dobré ráno". A rybáři se skleněným tentononc - Agnes se znovu začervenala - by Stařence vydrželi celé týdny. Zastavovala by i naprosté cizince a vyprávěla by jim: "Neuhádli byste, co tuhle řekla Agnes Nulíčková…"

Zkusila to. "Já řekla, že -"

"O rybářích toho moc nevím," odbyla ji Stařenka. Narovnala se a zamyšleně si okusovala nehet palce.

"Tady něco ošklivě smrdí," pokračovala. "Ta krabice… Nenechala tady po sobě vůbec nic…"

"Bábi by přece neodešla, že ne?" podívala se na ni Agnes nervózně. "Víš, co myslím, že by neodešla napořád. Vždyť tady byla pořád."

"Včera jsem ti říkala, vzpomeň si, že byla ve své kůži," připomenula Stařenka a usadila se do houpacího křesla.

"Myslíš spíš, že nebyla ve své kůži, ne?" nechápala Agnes.

"Já dobře vím, co myslím, děvče. Když je ve své kůži, štěká na lidi, mračí se a mluví o svých depresích. Nikdy jsi neslyšela o tom, jak se někteří lidé dají vyvést sami ze sebe? Ale teď mlč, musím přemýšlet."

Agnes se dívala na zelenou kouli, kterou držela v rukou. Skleněný rybářský plovák, osm set kilometrů od moře. Ozdoba, stejně jako lastura. Nikoli křišťálová koule. Mohli jste ho použít místo křišťálové koule, ale křišťálová koule to nebyla… a Agnes věděla, proč je právě tohle důležité.

Bábi byla velmi tradiční čarodějka. A čarodějky nebyly vždy populární. Mohly dokonce nastat časy - a v minulosti nastaly nejednou -, kdy bylo lepší nezmiňovat se o tom, že je někdo čarodějkou, a to byl důvod, proč ani jeden z předmětů na stole nepoukazoval na zaměstnání svého minulého majitele, tedy majitelky. Je pravda, že takový čas v Lancre nenastal už několik století, ale některé zvyky prostě přecházejí do krve.

Teď věci fungovaly opačným směrem - být čarodějkou se v horách považovalo za slušné zaměstnání, ale jen mladé čarodějky investovaly do pravé křišťálové koule, ornamentálních nožů a strojově vyráběných bílých svíček. Ty staré… se spokojily s obyčejným kuchyňským nožem, s vyleštěným rybářským plovákem, kousky dřeva, které vyplavilo moře, a tyhle obyčejnosti jen málokdy prozrazovaly povolání své majitelky. S nožem vyzdobeným runami dokázala být čarodějkou každá Nána, ale být jí se škrabkou na brambory, to vyžadovalo opravdu dlouhou praxi a mnoho zkušeností.

Najednou přestal jakýsi zvuk, který předtím neslyšela.

Stařenka zvedla hlavu. "Zastavily se hodiny," řekla. "Stejně ani neukazují správný čas," upozornila Agnes.

"Ne, ona je tady měla jen proto, aby jí tikaly." Agnes odložila skleněnou kouli. "Půjdu se ještě rozhlédnout kolem," ohlásila. Při svých návštěvách v domácnostech se už dávno naučila pořádně rozhlížet, protože domácnost je pro lidi něco jako oblečení, naučí se v něm žít, zvyknou si na ně a stává se součástí jejich já. Z domácnosti " často poznáte nejen, co dělali, ale i co si mysleli. Můžete jít na návštěvu k někomu, kdo si o vás myslí, že víte všechno o všem, a za takových okolností se snažíte využít každý prostředek, který je po ruce.

Někdo jí kdysi řekl, že čarodějčin domek je její druhá tvář. Když o tom tak přemýšlela, vzpomněla si, že jí to řekla Bábi.

Přečíst tohle místo by mělo být jednoduché. Bábiny myšlenky byly pádné jako údery kladivem a vbily Bábinu osobnost do všech stěn. Kdyby byl její domek postaven z většího množství organických hmot, byl by měl vlastní tep.

Agnes vešla do malé, vlhké přípravny spojené s umývárnou. Měděný dřez byl vyleštěn doruda. Vidlice a pár lesklých lžic ležely vedle něj, spolu s rýžovým kartáčem. Kbelík na odpadky se zářivě leskl, i když střepy jednoho šálku na jeho dně vypovídaly o tom, že poslední rozsáhlé domácí práce nezůstaly beze ztrát.

Pak otevřela dveře do starého kozího chlívku. Bábi teď momentálně kozy nechovala, ale na pracovním stolku tam bylo pečlivě srovnáno všechno nářadí a vybavení, které používala ve včelařství. Nebylo toho mnoho. Kdybyste potřebovali spoustu kouře a klobouk se závojem, na co byste byli čarodějka?

Včely…

O chvilku později už byla v zahradě ve včelíně a tiskla ucho k úlu.

Takhle brzo ráno sice ještě žádné včely nelétaly, ale zvuk uvnitř se podobal temnému řevu.

"Ty o ní budou vědět," ozval se jí hlas za zády. Agnes se narovnala tak rychle, že si narazila hlavu o vršek včelína.

"Jenže nám to neřeknou," dodávala Stařenka. "Ale vzpomenout si na ně, to byl skvělý nápad."

Z nejbližšího stromu na ně něco zaskřehotalo. Byla to straka.

"Dobré ráno, paní strako," zavolala Agnes automaticky.

"Zmiz, ty prevíte," řekla Stařenka a sehnula se pro kus dřeva, který by mohla po ptáku hodit. Straka přeletěla na opačnou stranu mýtiny.

"To je smůla," řekla Agnes.

"Byla by to její smůla, kdybych měla dost času zamířit," odtušila vztekle Stařenka. "Nenávidím tyhle uječené straky."

",Jedna je pro žalost,'" citovala Agnes slova ze staré dětské říkanky a dívala se, jak pták poskakuje po větvi.

"Vždycky jsem si byla skoro jistá, že se vedle té první rychle objeví druhá," zabručela Stařenka a odhodila kus dřeva.

",Dvě zase pro radost,'" pokračovala Agnes.

"Já to znám: ‚Ke smíchu dvě jsou dost.'"

"To je snad to samé, ne?"

"Tak to nevím," zavrtěla hlavou Stařenka. "Když se narodil náš Jeník, měla jsem strašnou radost, ale do smíchu mi při tom tedy ani trochu nebylo. Pojď, prohlídnem to ještě jednou."

Na prastaré doškové střeše přistály další dvě straky.

"Pak je ‚Tři jsou pro dívky' -" pokračovala nervózně Agnes.

"No, já se to učila: ‚Tři zjevy ptačí, pohřeb vždy, značí,'" zabručela Stařenka, "ale těch rýmovaček o strakách je hodně. Podívej, vezmi si koště a prohlídni to směrem k horám a já -"

"Počkej," řekla najednou Agnes.

Uvnitř na ni ječela Perdita a dožadovala se pozornosti. Chvilku ji poslouchala.

Trojice…

Tři lžíce. Tři nože. Tři šálky.

Rozbitý šálek odhozený do odpadků.

Stála naprosto nehybně, protože měla strašlivý dojem, že kdyby pohnula třeba jen prstem, stalo by se něco příšerného.

Hodiny se zastavily.

"Stařenko?"

Stařenka Oggová byla natolik bystrá, aby jí došlo, že se něco děje, a neplýtvala časem na zbytečné otázky.

"Ano?"

"Běž a řekni mi, kdy se zastavily ty hodiny, ano?"

Stařenka přikývla a tiše odcupitala.

Napětí, které Agnes cítila, neustále narůstalo, protahovalo se do tenká a vydávalo zvuk jako přetažená struna. Byla udivená jen tím, že její drnčení není slyšet po celé zahradě. Kdyby se pohnula, kdyby se pokusila popohnat věci násilím, byla by ta struna v ní praskla.

Stařenka se vrátila.

"Tři hodiny," řekla Agnes dřív, než Stařenka otevřela ústa.

"Chvilku po."

"Kolik po?"

"Dvě tři minutky."

"Dvě, nebo tři?"

"No, tak tedy tři."

Na dalším stromě přistály tři straky a s hlasitým pokřikem se začaly honit po větvích.

"Tři minuty po třetí," řekla Agnes a cítila, jak napětí povoluje a jak se v ní formují slova. "Trojice, Stařenko. Myslela ve trojicích. V kozím chlívku byl další svícen a taky nějaké kuchyňské náčiní. Ale v domku vyložila jen tři."

"Jenže některé věci tam byly po jedné a jiné po dvou," zamračila se Stařenka, ale její hlas se naplnil pochybnostmi.

"To když je měla jen dvě, nebo jednu," trvala na svém Agnes. "V přípravně bylo ještě dost dalších věcí, o kterých věděla. Chtěla jsem říct, že z nějakého důvodu nenechávala v domku víc věcí než tři."

"No, vím například docela jistě, že měla čtyři hrnky," přerušila ji Sta-řenka.

"Tři," zavrtěla hlavou Agnes. "Musela jeden z nich rozbít. Střepy jsou v kbelíku na odpadky."

Stařenka Oggová na ni upřela oči. "Ona není nešikovná, ze zásady," zamumlala. Dívala se na Agnes, jako kdyby se snažila ze všech sil vyhýbat nějaké strašlivé myšlence.

Prudký poryv větru zatřásl stromy. Do zahrady dopadly první dešťové kapky.

"Pojďme dovnitř," navrhla Agnes. Stařenka zavrtěla hlavou. "Je tam chladněji než tady," řekla. Něco se protáhlo mezi listím a přistálo na trávníku. Byla to čtvrtá straka. "‚Čtyři straky poskakují, nový život ohlašují'," dodávala spíš pro sebe. "To je určitě ono. Doufala jsem, že si toho nevšimne, ale Esme nic neunikne. Tak za to mladému Jeníkovi pořádně vydělám kůži! Přísahal mi, že jí pozvánku doručil!"

"Třeba si ji vzala s sebou?"

"Nevzala! Kdyby ji dostala, byla by dnes v noci na oslavě, na to vsadím krk!" odsekla Stařenka. "A čeho že si nevšimne?" nechápala Agnes. "Magrátiny dcery!"

"Cože? Ale já naopak nepochybovala, že si jí všimne. Dítě přece nikam neschováš! Mluví o tom celé království!"

"Ale já mluvím o tom, že má Magráta dceru! Stala se z ní matka!" pokračovala Stařenka.

"No, ano! Jinak to ani nejde. A co má být?"

To už jedna na druhou křičely a obě najednou si to uvědomily.

Mezitím se rozpršelo. Kdykoliv Agnes pohnula hlavou, odletovaly jí z klobouku vodní krůpěje.

Stařenka se trochu vzpamatovala.

"Dobrá, snad máme my dvě dohromady alespoň tolik rozumu, abychom nestály na tom dešti."

"A můžeme si aspoň zatopit," řekla Agnes, když vstoupily do ledové kuchyně. "Připravila na oheň -"

"Ne!"

"No, snad na mě nemusíš znovu křičet!"

"Podívej, nerozdělávej oheň, ano? A s ničím nehýbej víc, než je třeba!"

"Můžu donést náruč dřeva a je to za -"

"Dej si říct! To dřevo nebylo připraveno k tomu, abys ho zapálila ty. A ty dveře nech taky, jak jsou!"

"Měj rozum, Stařenko! Dovnitř prší a vítr sem žene listí!"

"Nech je být!"

Stařenka si sedla do houpacího křesla, vykasala sukni a zašmátrala v hlubinách levé nohavice spodních kalhot. Ruka se jí vynořila s lahví alkoholu. Dlouze se napila. Ruce se jí třásly.

"Já ještě nechci být babou, ve svém věku," zamumlala. "Nemám do toho ani jednu chuť. A ještě se na to nehodím."

"Stařenko?"

"Copak?"

"O Čem to, u všech kozlů, mluvíš? Dcera? Nezapalovat oheň? Baba?"

Stařenka vrátila láhev na místo a zašmátrala v druhé nohavici, odkud po chvilce vytáhla dýmku a kožený sáček na tabák.

"Nejsem si jistá, jestli bych ti to měla vůbec vykládat," zabručela.

Bábi Zlopočasná už vyšla z toho, čemu Lancreští říkali "naše lesy", a pohybovala se ve vysokohorském porostu. Šla po pěšině, kterou používali uhlíři a tu a tam nějaký ten trpaslík.

Lancre za ní už umíralo. Cítila, jak se jí pomalu vytrácí z mysli. Tam dole, i když byl klid, si vždycky uvědomovala, jak kolem ní všude bzučí myšlenky a mysli. Lidské i zvířecí, a to všechno se proplétalo v jakési duševní směsi. Ale tady cítila jen pomalé myšlenky stromů, které byly po prvních pár hodinách opravdu nudné a jež mohla klidně ignorovat. V dolících a puklinách na středových stranách stále ještě ležel sníh, ale ten se teď začal rozpouštět v padajícím dešti.

Vyšla na malou paseku a malé stádo jelenů pozvedlo hlavy, aby si ji prohlédlo. Ze zvyku se zastavila a pomalu se v mysli rozprostřela, takže z jeleního pohledu tady vlastně nikdo nebyl.

Když znovu vykročila, vystoupil z nedalekého houští nádherný jelen, stál a tiše pozoroval, jak prochází kolem.

Zažila to už několikrát. Občas vám o tom budou vyprávět i lovci. Můžete celý den stopovat stádo, plížíte se mezi stromy, čekáte na jedinou příležitost k výstřelu a pak, když konečně zamíříte, vynoří se najednou odněkud nádherný jelen, obrátí se k vám a dívá se - dívá se a čeká. A to byly ty chvíle, kdy lovec poznal, jak dobrý skutečně je…

Bábi luskla prsty. Jelen se otřásl a odklusal pryč.

Pomalu vystoupala ještě výš a sledovala při tom kamenné koryto potoka. Navzdory tomu, jak rychle voda ubíhala, třpytil se podél břehů led. Tam, kde voda padala dolů v kaskádě malých vodopádů, se obrátila a zadívala se do mísy, v níž leželo Lancre.

Byla plná mračen.

Pár desítek metrů pod sebou zahlédla černobílou straku, která zatřepetala křídly nad korunami stromů.

Bábi se obrátila a rychle se škrábala vzhůru po mokrých kamenech a k okraji blat za nimi.

Tady nahoře bylo mnohem více oblohy. Vládlo tady ticho. Vysoko na nebi pomalu kroužil orel.

Zdálo se, že je to široko daleko jediný zástupce života. Sem nikdy nikdo nechodil. Hlodáš a vřes se táhly mezi horskými hřbety celé kilometry a nekřižovala je jediná pěšina. Byl to spletený, pichlavý porost, který dokázal nechráněné části těla sedřít na kost.

Bábi si sedla na kámen a chvíli se dívala na neporušené pole skromných houževnatých rostlin. Pak sáhla do pytle na zádech a vytáhla silné podkolenky.

A vykročila. Dál a výš.

Stařenka Oggová se poškrábala na nose. Málokdy vypadala rozpačitě, ale teď bylo z jejího chování skutečně rozpaky cítit. Bylo to horší, než kdyby byla Stařenka rozčilená.

"Nevím, jestli je na to ten správný čas," řekla. "Podívej, Stařenko," naléhala Agnes, "my ji potřebujeme! Jestli je tady něco, co bych měla vědět, tak mi to řekni!"

"To je ta záležitost s… No víš přece… třemi čarodějkami," řekla. "Panna, matka a…"

"…ta třetí," dodala Agnes. "To ale znám. Ale to je pověra, ne? Čarodějky přece nemusí chodit ve třech."

"Ne, to ne. Samozřejmě, že ne," přikyvovala Stařenka. "Čarodějek může být i víc, ale nejvíc tak čtyři nebo pět."

"A co se stane, když jich bude víc? Něco strašného?"

"Ano, většinou dojde ke strašlivé hádce, někdy i pranici," odpověděla zachmuřeně Stařenka. "A většinou kvůli nějaké pitomosti. Pak se všechny rozejdou a trucují. Čarodějky se nerady mačkají pohromadě. Ale když jsou tři, tak to… většinou… funguje velmi dobře. Nepotřebuješ, abych ti k tomu kreslila graf, že ne?"

"A Magráta se teď stala matkou -" řekla Agnes.

"Hm, a to je právě to místo, kde to začíná být tak trochu… náročnější. Ta věc a pannou a matkou… není tak jednoduchá, chápeš? Takže ty -" Stařenka šťouchla do vzduchu směrem k Agnes troubelí své dýmky, Jsi panna. Jsi, doufám?"

"Ale Stařenko! Tohle jsou přece věci, o kterých mezi sebou lidé většinou nemluví!"

"Dobrá, já vím, že jsi, protože kdybys nebyla, já bych se o tom hezky rychle dozvěděla." Stařenka naopak patřila k lidem, kteří o podobných věcech mluví pořád. "Ale to není zvlášť důležité, protože my tady nemluvíme o technických podrobnostech, chápeš? Tak například já si myslím, že jsem mentálně nikdy panna nebyla. No no, nemusíš se hned tak červenat. Vzpomeň si na svoji tetu Máju v Proutěných Síťovicích. Má čtyři děti a pořád se ještě před chlapy červená. Ty máš holt ten svůj ruměnec po ní. Povyprávěj jí nějaký šťavnatý vtípek, a když sebou mrskneš, uvaříš jí na hlavě oběd pro šest lidí. Až budeš mít trochu víc zkušeností, slečinko, zjistíš, že u některých lidí těla a hlavy

nepracují vždycky společně."

"A kam patří Bábi Zlopočasná?" zeptala se Agnes a trochu zlomyslně, protože se jí Stařenčina poznámka o ruměnci dotkla, dodala: "Mentálně?"

"Ať se propadnu, jestli se mně to kdy podařilo zjistit," odpověděla jí Stařenka. "Ale řekla bych, že ona teď nabyla dojmu, že je tady nová trojice. To zatracené pozvání byla ta poslední kapka. Proto odešla." Zašťourala ve své dýmce. "Nemůžu říct, že by se mi chtělo převzít roli baby. Nemám na to tu správnou podobu, a kromě toho bych ani nevěděla, jak se pak chovat."

"Ale Bábi není…, nebyla…, víš, já myslím, že jako… Ona přece nevypadala jako -" začala Agnes.

"Je nesmysl dívat se na psa a říkat, že to není pes, protože pes vypadá jinak," řekla Stařenka jednoduše.

Agnes zmlkla. Stařenka měla samozřejmě pravdu. Stařenka byla něčí matka. To měla napsáno na čele. Kdybyste ji přesekli napůl, měla by uvnitř jedno "mami" vedle druhého. Některé dívky byly zcela přirozeně… matkami. A některé, dodala Perdita, se narodily k tomu, aby z nich byly profesionální panny. A co se týkalo toho třetího, pokračovala Agnes a nevšímala si vlastních přerušení, možná není tak divné, že lidé většinou volali Stařenku k porodům a Bábi k umírajícím.

"Takže ona si myslí, že už ji nepotřebujeme?"

"Nevím. Ale když jsme nebyly tři a teď jsme najednou čtyři…, potom musí někdo odejít, ne?"

"A co upíři? My dvě na ně nestačíme!"

"Ona se nám snažila naznačit, že jsme pořád tři," upozornila ji Stařenka.

"Cože? Magráta? Ale to je -" Agnes se zarazila. "Ona přece není Stařenka Oggová."

"No, můžeš si být jistá, že já taky ani zdaleka nejsem Esme Zlopočasná, když už to bereš takhle," řekla Stařenka. "Pro ni jsou tyhle duševní věci chléb a sůl. Dostat se někomu do hlavy, vyslat své myšlenky někam jinam…, to je její zahrádka. Ta by tomu hraběti sfoukla úsměv ze tváře. A jestli znám Esme, tak zevnitř."

Seděly a zachmuřeně zíraly do studeného ohniště.

"Možná jsme k ní vždycky nebyly zrovna nejmilejší," řekla Agnes a přemýšlela o rozbitém šálku. Byla si jistá, že se to Bábi Zlopočasné nestalo náhodou. Mohla si myslet, že se to stalo náhodou, ale co když máme každý v sobě nějakou tu Perditu? Procházela šerým domkem, který byl naladěn na její myšlenky stejně jako pes na myšlenky svého pána, a měla na mysli trojici. Tři, tři, tři…

"Esme nežije ze společenských příjemností," zavrtěla hlavou Stařenka. "Dones jí jablečný koláč, a ona ti vynadá kvůli těstu."

"Jenže lidé jí málokdy poděkovali. A tolik toho pro ně udělala."

"Nestojí ani o díky. Duševně. Abych ti řekla pravdu, v rodu Zlopočasných byla vždycky špetka něčeho temného a tam vznikají ty potíže. Podívej se na starou Aloisii Zlopočasnou."

"Kdo to byl?"

"To byla Esmina vlastní babička. Stala se z ní zlá čarodějka, alespoň se to říká, a jednoho dne se prostě a jednoduše sbalila a vydala se do Überwaldu. A co se týče Esminy sestry Lízy…" Stařenka se zarazila a pak pokračovala, "prostě to je ten důvod, proč vždycky jakoby stojí sama vedle sebe a kritizuje všechno, co udělala. Občas mám dojem, že má strach, aby se z ní nestala zlá čarodějka a ona si toho nevšimla."

"Z Bábi? Ale vždyť ta má tak pevnou morálku, že -"

"Ale ano, to má. Jenže to proto, že jí neustále přes rameno nakukuje Bábi Zlopočasná."

Agnes se znovu rozhlédla po spartánsky zařízené místnosti. Stropem teď pravidelně kapalo. Měla dojem, že vidí, jak se stěny mění v kluzký jíl. Měla dojem, že slyší, jak přemýšlejí.

"Věděla, že chce Magráta pojmenovat to dítě Esmeralda?"

"Asi ano. Je až neuvěřitelné, co všechno ví."

"Možná, že to nebylo právě taktní," zamyslela se Agnes.

"Jak to myslíš? Pro mě by to byla každopádně čest, kdyby pojmenovala holčičku po mně."

"Možná, že si Bábi myslela, že to jméno bylo předáno dál. Zděděno."

"Ale? A víš, že jo?" přikývla Stařenka. "Máš pravdu, dovedu si docela dobře představit, jak Esme, když na ni padnou ty její chmury, dojde k nějaké podobné pitomosti."

"Moje babička tvrdila, že když jsi moc ostrá, nakonec se sama pořežeš," řekla Agnes.

Seděly dál v šedém tichu a pak se ozvala Stařenka Oggová: "A moje babička zase měla takové venkovské pořekadlo, které vždycky používala, když byla v úzkých…"

"No?"

"Vodprejskni, ty malej hajzlíku, nebo ti useknu nos a nakrmím s ním kočku! Jenže to nám v naší situaci moc nepomůže, připouštím." Za zády jim něco zacinkalo. Stařenka se ohlédla a zrak jí padl na stůl. "Chybí tam lžíce…"

Ozvalo se další zazvonění, tentokrát ode dveří. Straka zanechala svých pokusů zvednout ukradenou lžíci ze schodu u dveří, naklonila hlavu ke straně a upřela na Stařenku korálkové oko. Tak tak stačila odstartoval, protože vzápětí na místo, kde předtím seděla, dopadl Stařenčin roztočený klobouk.

"Ty mrchy ukradnou všechno, co se jenom trochu leskne -" začala.

Hrabě Strakupír vyhlédl z okna směrem k záři ohlašující vycházející slunce.

"Tak prosím, vidíte?" prohlásil a obrátil se ke své rodině. "Je ráno a my jsme stále ještě tady."

"Udělal jsi zatažené ráno," ušklíbla se Lacrimosa. "O slunečním ránu nemůže být ani řeči."

"Jedno po druhém, má drahá," odpověděl hrabě spokojeně. "Chtěl jsem jenom zabodovat. Ano, dnes je ještě zataženo. Ale to vylepšíme. Zaklimatizujeme se. A jednoho dne… pláž…"

"Jsi opravdu velmi moudrý, můj drahý," ozvala se hraběnka.

"Děkuju ti, lásko," usmál se hrabě a spokojeně sám sobě přikývl. "Jak to vypadá s tou zátkou, Vlade?"

"Myslíš, že je to vážně tak dobrý nápad, táti?" podíval se na něj Vlad, který zápasil s láhví a otvírákem. "Víš, já myslel, že my nepijeme… víno."

"A já si myslím, že je načase s tím začít."

"Br," otřásla se Lacrimosa. "Já se toho ani nedotknu. Vždyť je to vymačkané ze zeleniny!"

"Z ovoce, myslím," řekl hrabě odměřeně. Vzal synovi láhev z rukou a vytáhl zátku. "Skvělý klaret, pokud vím. Zkusíš trochu, drahoušku?"

Jeho žena se nervózně usmála a podpořila svého manžela, i když to bylo proti jejímu lepšímu přesvědčení.

"Čeká se…, myslíš…, neměli bychom si to trochu ohřát?" nadhodila.

"Mělo by mít pokojovou teplotu."

"Dělá se mi špatně už jen z toho pomyšlení," prohlásila Lacrimosa. "Nechápu, jak můžete provozovat něco takového!"

"Měla bys to ochutnat, už kvůli otci, drahoušku," řekla hraběnka. "A rychle, než se srazí."

"Ne ne, drahoušku. Víno zůstává tekuté."

"Vážně? To je velmi výhodné."

"Vlade?" řekl hrabě a nalil sklenku. Syn ho při tom nervózně pozoroval.

"Možná by ti pomohlo, kdybys na to myslil jako na krev hroznů," pomáhal otec, když si od něj Vlad bral sklenku. "A co ty, Laci?"

Rezolutně ukryla ruce za zády. "Fuj!"

"A já myslel, že právě tobě se něco takového bude líbit, drahoušku," řekla hraběnka. "To jsou přesně ty věci, které tak miluje ta tvoje parta, nebo ne?"

"Nevím, o čem mluvíš!" nakrčila dívka nos. "No přece zůstávat vzhůru až do poledne, nosit barevné šaty a dávat si legrační jména," pokračovala hraběnka.

"Jako Gertruda," ušklíbl se Vlad. "Nebo Pam. Ony si myslí, že je to cool."

Lacrimosa se k němu vztekle obrátila a napřáhla ruce s dlouhými nehty. Chytil ji se smíchem za zápěstí.

"Do toho ti nic není!"

"Lady Strigoiulová mi vyprávěla, že její dcera si začala říkat Vendulka," vrtěla hlavou hraběnka. "Nechápu, proč to dělá, když Hieroglyfika je tak krásné dívčí jméno. A kdybych byla její matkou, dohlédla bych na to, aby měla alespoň náznak očních stínů -"

"No jo, ale nikdo nepije víno," odsekla Lacrimosa. "Víno pijou jenom faktičtí šílenci, co si pilujou zuby, aby je měli tupé a stejně dlouhé jako ostatní -"

"Malkadora Krvojacová ho pije," prohlásil Vlad. "Nebo ‚Freda', jak si taky říká -"

"Ne, ta ho tedy nepije!"

"Cože? Nosí na řetízku na krku stříbrnou vývrtku a občas jsem na vývrtce zahlédl i zbytky korku!"

"To je jenom takový módní doplněk! Pch, já vím, že občas utrousí něco o tom, že si tu a tam dá kapku portského, ale vím, že má ve sklenici vždycky jenom obyčejnou krev. Henry jednou partě koupil láhev, přinesl ji, a když ji otevřel, Malkadora z toho pachu omdlela."

"Henry?" podívala se na ni hraběnka.

Lacrimosa vzdorovitě sklopila oči k zemi. "Morituri de Composto," odpověděla.

"Ten, co si stříhá vlasy na krátko a předstírá, že je účetní," doplňoval její informace Vlad.

"No, v tom případě doufám, že to taky někdo řekl jeho otci," zamračila se hraběnka.

"Mlčte, prosím," ozval se hrabě. "Tohle všechno je jen kulturní otužování, chápete? Prosím! Tak těžce jsem pro tento okamžik pracoval! Jediné, co chceme, je kousek dne! Chceme snad příliš mnoho? A víno je jen víno. Není na něm nic tajemného. Tak a teď pozvedněte své sklenky. Ty taky, Laci. Prosím. Kvůli tátovi?"

"A až to řekneš ‚Cyrilovi' a ‚Timovi', uvidíš, jaký to na ně udělá dojem," řekl Lacrimose Vlad.

"Nech si to!" zasyčela na něj. "Táti, dělá se mi z toho špatně!"

"Ne, tělo si na to zvykne," zavrtěl hlavou hrabě. "Já už jsem to zkoušel. Je to trochu řídké, to možná, zvláštně nakyslé, ale docela chutné. Prosím?"

"No, dobrá…"

"Výborně," usmál se hrabě. "A teď tedy pozvedněme sklenice -"

"Le sang nouveau est arrivé," řekl Vlad. "Carpe diem," řekl hrabě.

"Za hrdlo," dodala hraběnka.

"Až jim to budu vyprávět, tak mi to nikdo neuvěří," řekla Lacrimosa. Všichni polkli.

"No vidíte," řekl hrabě Strakupír. "Že to nebylo tak strašné?"

"Trochu studené," odpověděl Vlad.

"Nechám tady nainstalovat ohřívač," přikývl hrabě. "Nejsem upír, s nímž by se nedalo mluvit. Ale doufám, že se mi během jednoho roku podaří, děti, vyléčit nás ze spánkové závislosti a že dokážeme pozřít i nějaký lehký salát -"

Lacrimosa se ostentativně obrátila k ostatním zády, naklonila se nad velkou vázu a vydávala zvuky, jako kdyby zvracela.

"- a pak budeš, Laci, svobodná. Už žádné opuštěné dny. Už žádné -"

Vlad to napůl čekal, a proto si zachoval zcela nevýraznou tvář, když otec z kapsy vytrhl obdélník tvrdého papíru s obrázkem a pozvedl mu ho před obličej.

"To je znak dvojitého hada, symbol vodního kultu ve Mžilibabě," odpověděl klidně.

"Vidíte?" rozhlížel se hrabě vzrušeně. "Nehnul jsi téměř brvou! Sakrofobie se dá vyléčit! Vždycky jsem to říkal! Může to být chvílemi těžké, ale -"

"Nenáviděla jsem ten způsob, jakým jsi na nás vyskakoval z chodeb v podzemí a strkal nám před oči obrázky svatých kultů!"

"Vůbec nebyly svaté," odpověděl jí otec. "Byly hodně upravené, takže svatost v nich byla pěkně naředěná. Byly sotva trochu nábožensky zaměřené. Ale posílily tě, že?"

"Vím jedině to, že jsem vždycky hrozné nastydla."

Ruka hraběte vyletěla z kapsy.

Lacrimosa si vydechla s teatrální nudou. "Vševidoucí tvář Ionianců," řekla unaveně.

Hrabě se dal téměř do tance.

"Vidíš? Funguje to! Ani jsi nemrkla! A podle toho, jak fungují svaté symboly, je tenhle opravdu velmi silný. Tak nestojí to za to?"

"To by muselo být něco opravdu silného, aby se to vyrovnalo tomu polštáři z česneku, na kterém jsi nás nutil spát."

Otec ji vzal za rameno a obrátil ji k oknu. "Není ti dost, když teď víš, že celý svět je tvá ústřice, kterou vysrkneš, kdy budeš chtít?"

Čelo se jí zkrabatilo úžasem. "Proč bych měla chtít, aby byl svět malým odporným mořským tvorem?"

"Protože ti se jedí živí," odpověděl jí hrabě. "Naneštěstí pochybuji, že by se mi podařilo najít v okruhu sta kilometrů jediný plátek citronu, ale to přirovnání není špatné."

Čelo se jí poněkud vyrovnalo. "Nó-ó…"

"Prima. Rád vidím svoji holčičku veselou," pokyvoval hrabě. "A teď, koho si dáme ke snídani?"

"To dítě!"

"Ne, myslím, že ne." Hrabě zvedl ruku a zatáhl za šňůru od zvonku. "To by bylo velmi nediplomatické. Ještě jsme tak docela nepřeskočili."

"Magrátu?"

"Víš, jako parodie na královnu mi připadá velmi bezkrevná. Ale Vlad by se měl každopádně držet té své tlusté holky," ušklíbla se Lacrimosa.

"Nezačínej zase," odsekl jí Vlad. "Agnes je velmi… zajímavá dívka. Cítím, že by v ní člověk mohl objevit mnoho… Má jistou vážnost…"

"Spíš váhu," zabručela Lacrimosa. "Necháváš si ji na později?"

"No, no," pokáral je hrabě, "vaše vlastní matka nebyla upírkou, když jsme se poznali -"

"No jo, jasně, to už jsi nám vyprávěl miliónkrát," odpověděla Lacrimosa a obrátila oči ke stropu s netrpělivostí někoho, kdo už je čtyřicet let v pubertě. "Balkon, noční košile, ty ve svém plášti, ona vykřikla -"

"Tenkrát to bylo všechno jednodušší," přikyvoval hrabě, "a taky velmi, velmi hloupé. Kde je ten Igor, k čertu?"

"Ehm. Už nějaký čas jsem si s tebou o něm chtěla promluvit, drahý," obrátila se k němu hraběnka. "Myslím, že se ho budeme muset zbavit."

"To se ví!" vykřikla Lacrimosa. "Čestně, už si, z něj dělají legraci i mí kamarádi!"

"Víš, ten jeho přístup typu, jsem mnohem gotičtější než vy všichni dohromady' je neobyčejně popuzující," pokračovala hraběnka. "Ten jeho pitomý přízvuk… a víš, při čem jsem ho přistihla minulý týden v hladomorně?"

"No, ani se neodvažuji hádat," odpověděl hrabě.

"Měl krabici pavouků a bič. Nutil je, aby předli pavučiny po celém podzemí!"

"Musím připustit, že nedlouho předtím jsem si říkal, jakje možné, že je jich tam tolik," zavrtěl hrabě hlavou.

"Souhlasím, táti," řekl Vlad. "Do Überwaldu je dobrý, ale těžko bychom mohli něco, jako je on, nechat otvírat dveře v civilizované společnosti, že?"

"A smrdí," dodávala hraběnka.

"No, víš, některé jeho části slouží v naší rodině celá staletí," přikývl hrabě. "Ale musím připustit, že to s ním už přestává být k smíchu." Znovu zatahal za šňůru.

"Ano, bháne?" ozval se Igor za ním.

Hrabě se vztekle otočil.

"Říkal jsem ti, abys mi tohle nedělal!"

"Abhych nedělhal co, bháne?"

"Aby ses mi tak tajemně neobjevoval za zády!"

"Já se jinhak objevhovat neumhím, bháne!"

"Běž a přiveď krále Verence, ano? Připoj se k nám na lehkou snídani."

"Rozhumím, bháne."

Dívali se, jak služebník kulhá pryč. Hrabě potřásl hlavou.

"Ten nikdy neodejde," ozval se Vlad. "Nikdy mu to nedojde."

"A je to tak staromódní, mít sluhu, který se jmenuje Igor," dodávala hraběnka. "To už je skutečně příliš."

"Podívejte, je to jednoduché," řekla Lacrimosa. "Vezmeme ho dolů do sklepení, zavřeme ho do Železné panny, nebo ho na den na dva natáhneme na žebřík nad oheň a pak ho nakrájíme od nohou na jemné plátky, aby to mohl pozorovat. Myslím, že tím mu uděláme opravdu laskavost."

"To asi bude opravdu ta nejlepší cesta," přikývl smutně hrabě.

"Vzpomínám si, jak jsi mi tenkrát řekl, ať ukončím trápení své kočky," připomínala Lacrimosa.

"Já tím vlastně myslel, abys jí už konečně přestala dělat ty věci, které jsi s ní prováděla," zabručel hrabě, "ale… vlastně ano, máš pravdu, Igor bude muset jít…"

Igor přivedl krále Verence, který stál uprostřed místnosti s mírně omámeným výrazem člověka, jenž se ocitl v přítomnosti hraběte.

"Ach, Vaše Veličenstvo," popošla k němu hraběnka, "zúčastníte se s námi lehké snídaně?"

Agnesiny vlasy se zapletly do větévek. Podařilo se jí postavit se jednou nohou na větev, ale druhou nohou stála na koštěti, které začalo pomalu odplouvat stranou a nutilo ji dělat to, co ani primabaleríny nedokážou bez jistého tréninku.

"Ještě nic nevidíš?" křičela Stařenka zdola.

"Myslím, že tohle je taky jenom staré hnízdo… Ale sakra, to ne…!"

"Co je?"

"Myslím, že mně praskly kalhotky…"

"Já mam nejraději spoďáry hodně volné," komentovala její nehodu Stařenka.

Agnes se podařilo postavit na větev i druhou nohou. Dřevo zapraskalo.

Ty sádlo, ušklíbla se Perdita. Na tohle bych vylezla jako gazela!

"Gazely nelezou po stromech!" odsekla jí Agnes.

"Co říkáš?" ozval se hlas zdola.

"Ale nic…"

Agnes se pomalu posouvala kupředu a najednou měla pohled plný černobílých křídel. Na větev, necelých třicet centimetrů od její tváře, se snesla straka a ječela jí přímo do očí. Z okolních stromů jich sem přilétlo ještě pět dalších a připojily se k pokřiku té první.

Agnes v žádném případě ptáky nemilovala. Byli příjemní, když poletovali, ale zblízka to byly malé kuličky plné bodavých jehel s chytrostí domácí mouchy.

Pokusila se odehnat tu nejbližší a straka povyletěla o větev výš, zatímco Agnes měla co dělat, aby udržela rovnováhu. Když se pod ní větev přestala houpat, poposunula se neohrabané ještě o kousek dál a nedbajíc na ječící rozzuřené straky, nahlédla do hnízda.

Bylo těžko odhadnout, zda to jsou pozůstatky starého, či základ nového hnízda, ale uvnitř byl kousek lesklého brokátu, několik skleněných střepů, které se leskly i pod dnešním zamračeným nebem, něco bílého… s lesklými okraji.

"Pět o stříbru hovoří… šest - to zlato zahoří…" řekla napůl pro sebe.

"Já to znám ‚pět nebe a světlo, šest tma a peklo'," volala nahoru Stařenka.

"Tak tak na to dosáhnu…"

Větev praskla. Pod ní jich bylo ještě několik, ale ty sloužily na cestě dolů jen jako body k částečnému zmírnění pádu. Ta poslední ji pak odhodila do cesmínového houští.

Stařenka vytáhla z Agnesiny natažené ruky pozvání. Inkoust už se v dešti rozpil, ale slovo Zlopočasná bylo pořád ještě celkem čitelné. Zaškrábala na zlatý okraj palcem.

"Zbytečně moc zlata," zabručela. "Takže tím by se vysvětlila ta pozvánka. Říkala jsem ti, že ti hnusní ptáci ukradnou všechno, co se blyští."

"Díky za optání, vůbec nic se mi nestalo," usekla Agnes špičatě. "Ta cesmína dost ztlumila můj pád."

"Já těm mrchám zakroutím krky," mračila se Stařenka. Straky ve větvích kolem domku na ni křičely na oplátku.

"Ale div jsem si nezničila klobouk," dodávala Agnes a pracně se zvedala na nohy. Tady však bylo zbytečné hledat nějaké sympatie a účast, takže to vzdala. "Dobrá, našly jsme pozvánku. Byla to hrozná chyba. Ale není to ničí vina. Takže teď musíme najít Bábi."

"Nenajdeme ji, jestli nechce, abychom ji našly," zamyslela se Stařenka a prsty přejížděla okraj pozvánky.

"Mohla bys udělat Zapůjčení. I když odešla brzo, určitě ji nějaká zvířata viděla a -"

"Já nedělám Zapůjčení. Nikdy, ze zásady. Já nemam tu sebekázeň jako Esme. Já se do toho vždycky moc… vcítím. Byla jsem divokým králíkem celé tři dny, než náš Jasoň šel a řekl to Bábi a ta mě přivedla nazpátek. Ještě den dva a už nebylo co přivést nazpátek."

"Králíci? To musí být dost nuda."

"No, mají své pro i proti."

"Dobrá, tak se podívejme do té skleněné boje," navrhovala Agnes. "Magráta mi říkala, že v tom jsi moc dobrá." Na druhé straně mýtiny odpadla z krbového komínu cihla.

"Ale ne tady," odpověděla Stařenka poněkud neochotně. "Jde mi z toho mráz po zádech… Ale ne, jako by toho nebylo už tak dost… Co ten tady dělá?"

Lesem se blížil Mořihněv Ovísek. Postupoval neohrabaně, jak chodí městští lidé, když musí jít nerovným terénem a po vlhké, listím zaváté a suchými větvemi pokryté zemi. Měl soustředěný pohled někoho, kdo je přesvědčen, že na něj každým okamžikem zaútočí přinejmenším sova nebo brouk roháč.

Ve svém podivném černobílém oblečení vypadal sám jako lidská straka.

Straky na stromech se rozkřičely.

‚Sedm strak je tajemství, o kterém se nemluví'," řekla Agnes.

‚Sedm strak, já to znám, to je přece ďábel sám'," citovala svou verzi Stařenka. "Ty máš svoje verše a já taky své."

Když Ovísek uviděl čarodějky, mírně pookřál a vysmrkal se.

"Jaké plýtvání plátnem," zabručela Stařenka.

"No ne, paní Oggová… a slečna Nulíčková," řekl a začal obcházet větší louži. "Doufám, že se máte dobře?"

"Až doteď to docela ušlo," odsekla mu Stařenka.

"Já… doufal jsem, že tady najdu paní Zlopočasnou."

Na okamžik bylo slyšet jediný zvuk - krákorání vran.

"Doufal?" zeptala se Agnes.

"Paní Zlopočasnou?" ujišťovala se Stařenka.

"Ehm, ano. Je to součást mě… Předpokládá se, že budu… Jedna z věcí, které my… Slyšel jsem, že je možná nemocná, a navštěvovat staré, nemocné a nemohoucí je součástí našich pastýřských povinností… Samozřejmě, já si uvědomuji, že technicky nemám žádné pastýřské povinnosti, ale i tak, pomyslel jsem si, že… No, zkrátka jsem tady."

Stařenčina tvář připomínala obrázek malovaný umělcem s poněkud zvrhlým smyslem pro humor. "Je mi opravdu velmi líto, že tady není," řekla a Agnes věděla, že tentokrát je Stařenka absolutně upřímná a současně neobyčejně zlomyslná.

"Ale ne! Podívejme. Chtěl jsem jí dát nějaké… Myslel jsem, že… ehm… Takže je v pořádku?"

"Jsem si jistá, že až se o vaší návštěvě dozví, bude jí ještě lépe, než jí je," odpověděla Stařenka a v jejích slovech byl zase ten zvuk poněkud dvojsečné pravdy. "To je věc, o níž bude mluvit celé dny. Můžete se tady zastavit, kdykoliv budete mít chuť."

Ovísek vypadal bezmocně. "No, v tom případě asi udělám líp, když se pomalu vrátím… do svého… stanu," řekl. "Mohu vás, dámy, doprovodit dolů do města? Cestou je možno v lesích narazit na různé… é, nebezpečné věci."

"Máme svá košťata," odmítla Stařenka pevně. Kněz se zatvářil zničeně a Agnes se rychle rozhodla. "Jedno koště," řekla. "Já vás - tedy, chtěla jsem říci, můžete doprovodit mě. Pokud chcete."

Zdálo se, že se knězi ulevilo. Stařenka si odfrkla. V tom odfrknutí byla jistá až zlopočasenská kvalita. "Takže u mě," řekla. "A žádné loudání a plýtvání časem," dodala.

"Nikdy se neloudám ani -" snažila se bránit Agnes.

"Já jen abys s tím nezačínala," vskočila jí Stařenka do řeči a šla si najít své koště.

Agnes a kněz kráčeli nějakou chvíli v rozpačitém mlčení. "Co vaše hlava?" zeptala se nakonec Agnes.

"Už je to mnohem lepší, díky. Úplně to přestalo. A Její Veličenstvo bylo tak laskavé, že mi dalo nějaké pilulky."

"To je hezké," přikývla Agnes. Měla mu raději dát jehlu! Podívej se, jak mu ten uher vyrostl! prohlásila Perdita, jedna z těch, které byly pro to vymáčknout ze všeho maximum. Proč s tím něco nedělá?

"Ehm…" odkašlal si Ovísek, "vy mě nemáte moc ráda, že?"

"Vždyť vás skoro neznám." Teprve teď si Agnes začala uvědomovat, že jí ošklivě táhne na zadní partie.

"Hodně lidí mě nemá rádo od první chvíle, kdy se se mnou setkají," sdělil jí Ovísek.

"No, asi to ušetří dost času," odpověděla Agnes a v duchu zaklela. Tohle byla Perditina práce, ale nezdálo se, že by tomu Ovísek věnoval nějakou pozornost. Povzdechl si.

"Myslím, že prostě neumím příliš vycházet s lidmi," pokračoval. "Obávám se, že nejsem stvořen pro pastýřskou práci."

Nezaplétej se s tím blbečkem, nabádala ji Perdita. Ale Agnes řekla: "To jako myslíte ovce a sýr a tak dál?"

"Víte, když jsem byl ve škole, zdálo se to všechno mnohem jednodušší," dal se do řeči Ovísek, který jako mnoho lidí téměř nevěnoval pozornost tomu, co říkají ostatní, když jim on předestírá své trable, "ale tady, když někomu vyprávím ty nejobyčejnější věci z knihy Omovy, říkají mi cosi jako ‚to je nesmysl, na poušti žádné houby nerostou', nebo ‚to je ale blbý způsob, jak ošetřovat vinici'. Všichni jsou tady takoví… doslovní."

Ovísek si odkašlal. Zdálo se, že má na mysli nějakou modlitbu. "Naneštěstí je Stará kniha Omova v předmětu čarodějek naprosto nesmlouvavá," řekl.

"Vážně?"

"Jenže když jsem prostudoval onu spornou partii v originále Druhého omniánského textu hlava čtyři, došel jsem k dosti pokrokové, i když odvážné teorii, že to sporné slovo, o které se především jedná, by se dalo pravděpodobně přesněji přeložit jako ‚švábi'."

"Ne?"

"Ano. Už proto, že text říká, že se dají zabít ‚prostřednictvím ohně' nebo ‚sladkých tekutin' a že často způsobují lascivní sny a neklidný spánek."

"Na mě se nedívejte," řekla Agnes. "Jediné, co můžete mít ode mě, je doprovod domů."

K jejímu úžasu a k Perditině rostoucímu potěšení zčervenal tak jako obvykle rudla ona sama.

"Počkejte, počkejte, to sporné slovo v té části textu by se taky dalo přeložit jako ‚vařený humr'."

"Stařenka Oggová říká, že omniánci dřív upalovali čarodějky," řekla Agnes.

"My jsme dřív upalovali prakticky každého," uklidnil ji Ovísek. "I když je fakt, že některé čarodějky jsme utopili ve velkých sudech s melasou, pokud vím."

A hlas měl taky nudný. Jevil se všeobecně jako celkově nudná osoba. Bylo to až příliš dokonalé, jako kdyby se pokoušel udělat ze sebe naprosto nudnou osobu. Jedna věc však nedávala pokoj Agnesině zvědavosti.

"Proč jste vlastně přišel navštívit Bábi Zlopočasnou?"

"No, všichni o ní mluví s takovým… respektem a úctou," odpověděl jí a vybíral slova jako člověk, který tahá švestky z hrnce s vařící vodou. "A taky se říká, že se včera neukázala na slavnosti, což je prý velmi podivné. Tak jsem si pomyslel, jak to musí být pro starou paní těžké, žít tak docela sama. A…"

"Ano?"

"No, pokud tomu rozumím, tak je už dost stará a nikdy není pozdě na to, zvážit stav své nesmrtelné duše,"

přiznával Ovísek, "kterou má samozřejmě i ona."

Agnes na něj vrhla kosý pohled. "To nevím, nikdy o tom nemluvila," řekla.

"Pravděpodobně si myslíte, že jsem hlupák."

"Já si jen myslím, že jste měl neobyčejné štěstí, pane Ovísku."

Na druhé straně… dost lidí mu řeklo, co je Bábi Zlopočasná zač, a on se bez ohledu na to vydal do hustých lesů, které mu naháněly hrůzu, aby ji navštívil, přestože mohla být třeba švábem nebo humrem. Nikdo z Lancre nepřišel Bábi navštívit, pokud od ní něco nechtěl. Občas za ní lidé chodili s malými dárky (protože nebude dlouho trvat a budou po ní zase něco chtít), jistě, ale většinou se předtím ujistili, že je někde venku. Na panu Ovískovi muselo být víc, než kolik bylo vidět pouhým okem, pomyslela si Agnes.

Z křovisek vyběhl párek kentaurů a odklusal po stezce. Ovísek se zachytil stromu.

"Běhali kolem mě, když jsem šel sem!" zvolal. "Žijí tady běžně?"

"Nikdy předtím jsem je neviděla," přiznala Agnes. "Museli sem přijít z Überwaldu."

"A ti strašliví malí modří pidimužíci? Jeden z nich na mě dělal velmi přisprostlá gesta!"

"Tak o těch nevím vůbec nic."

"A upíři? Víte, je mi jasné, že tady je dost věcí jinak, ale přece jen -"

"Upíři? Vy jste viděl upíry? Včera večer?"

"Ale ano! Studoval jsem je dlouho v semináři, ale nikdy mě nenapadlo, že je někdy uvidím takhle postávat a povídat si o pití krve a takových věcech. Jsem skutečně překvapen, že to král dovolí -"

"A oni… neovlivnili vaše myšlení?"

"Měl jsem jen tu strašlivou migrénu. To se počítá? Myslel jsem, že to bylo z těch krevet."

Lesem se rozlehl křik. Byl složen z mnoha zvuků, ale hlavně zněl jako křik krocana, kterého někdo škrtí na opačném konci dlouhé plechové roury. "A co bylo, u všech všudy, tohle?" vykřikl Ovísek. Agnes se ustrašeně rozhlédla. Vyrostla v lancreských lesích. Je pravda, že jste v nich občas zahlédli různé podivné věci a tvory, kteří jimi procházeli, ale všeobecně vzato, jediné nebezpečí v nich představovali jiní lidé. Teď, v omezeném světle, začínaly dokonce i stromy vypadat podezřele.

"Víte co? My to zkusíme s Kyselou Prdelí," řekla a zatahala Ovíska za ruku. "S čím že to… co to?"

Agnes si povzdechla. "To je nejbližší vesnice."

"Kyselá Prdel?"

"Podívejte, tady je to chudý kraj a lidé se vždycky živili tím, co jim dala jejich políčka a les. Brambory, med, ovoce, zvěřina. Jeden z proslulých místních receptů je králičí zadek na kyselo. Jenže lidé tady moc řečí nenadělají. Vím, že králičí zadek nakládaný na kyselo by byl mnohem přijatelnější, ale divíte se, že mužský, který třetí den po sobě dostal na stůl zbytky králíka, zařval: ‚Zas ta kyselá prdel?'"

Lesem znovu zazněl děsivý výkřik. Agnes si vzpomněla na řeči, v nichž lidé vzpomínali, co všechno žije v horách, a táhla Ovíska za sebou jako špatně připřažený vůz.

Pak se ten zvuk ozval přímo před nimi a na okraji paloučku u cesty se z houští vynořila hlava.

Agnes viděla obrázky pštrosa.

Takže si představte jednoho z nich, ale obarvěte mu hlavu a krk zářivou žlutí, na hlavu přidejte chochol per ve všech odstínech červeně a dvě velké kulaté oči, jejichž panenky se opile točí sem a tam, jak se hlava pohybuje dopředu a dozadu…

"To je nějaký místní druh kuřete?" troufl si Ovísek.

"O tom pochybuji," odpověděla Agnes. Jedno z dlouhých per mělo tar-tanový vzor.

Pták začal znovu křičet, ale zvuk přestal, sotva začal, protože Agnes postoupila kupředu, chytila ptáka za krk a zatáhla. Z podrostu se vynořila postava, kterou Agnes táhla za ruku, na níž byla navlečena rukavice s ptačí hlavou a krkem. "Červenkauva?"

Něco na ni zakvákal.

"Vyndejte si laskavě tu věc z úst, ano?" požádala ho Agnes. "Kvákáte jako nějaký rákosníček."

Vytáhl z úst vábničku. "Promiňte, slečno Nulíčková."

"Červenkauvo, proč - a je mi jasné, že se mi vaše odpověď nemusí líbit - proč se schováváte v lese, máte jednu ruku maskovanou jako kuře Napipi a vydáváte nějakou trubkou strašlivé zvuky?"

"Snažím se přivábit fénixe, slečno."

"Fénixe? To je přece mytický pták, Červenkauvo."

"To je pravda, slečno. Ale jeden je tady, v Lancre. Je to ještě mládě, slečno. Proto jsem si myslel, že bych ho mohl přivábit."

Podívala se na pestrobarevnou rukavici. Pravda, když chcete vychovávat kuřata, musíte jim nějak naznačit, jaký z nich vyroste pták, a tak používáte něco jako maňáska. Jenže… "Červenkauvo?"

"Prosím, slečno?"

"Já samozřejmě nejsem odborník, ale pokud si pamatuji základní pověst o fénixovi, tak je jasné, že své rodiče nikdy nespatří. Existuje vždycky jen jeden fénix. Je to automaticky sirotek. Chápete?"

"Ehm, mohl bych něco říci?" ozval se Ovísek. "Slečna Nulíčková má pravdu. Fénix si postaví hnízdo, pak vzplane a uhoří a z jeho popela povstane nový fénix. Tak jsem to četl. Ale i tak, je to jen alegorie."

Červenkauva se zadíval na ptačí hlavu na svém předloktí a pak rozpačitě sklopil hlavu ke špičkám nohou.

"Promiňte, slečno."

"Takže jak vidíte, fénix nikdy nemůže spatřit jiného fénixe," řekla Agnes.

"No, to si nejsem tak docela jistý, slečno," odpověděl Červenkauva s očima stále upřenýma k zemi.

Agnes najednou dostala nápad. Červenkauva žil prakticky pořád venku. "Červenkauvo?"
"Prosím, slečno?"
"Jste v lese celé dopoledne?"
"Jistě, slečno."
"Neviděl jste náhodou Bábi Zlopočasnou?"
"Viděl, slečno."
"Vážně?"
"Ano, slečno."
"Kde?"
"Nahoře v horách nedaleko hranic, slečno. Za svítání."
"Proč jste mi to neřekl?"
"No… a vy jste to chtěla vědět, slečno?"
"Hm. Vlastně… Ano, promiňte. Co jste tam dělal?"
Místo vysvětlení Červenkauva několikrát teskně zakvákal na svou vábničku. Agnes chytila kněze za loket.
"Pojďte, musíme se dostat na cestu a co nejdřív dohonit Stařenku -"

Červenkauva zůstal sám se svou maňáskovou rukavicí, vábničkou a batohem a velmi zmatenými pocity. Byl vychován k úctě k čarodějkám a slečna Nulíčková byla čarodějka. Muž, který ji doprovázel, nebyl čarodějka, ale jeho chování ho řadilo do třídy lidí, které Červenkauva řadil mezi ty, kdož byli "lepší" než on, i když to ve skutečnosti byla dost velká kategorie. Většinou nechtěl "těm lepším" odporovat. Červenkauva byl jednomužný feudální systém.

Na druhé straně, pomyslel si, když se balil a připravoval na cestu, knihy o světě většinou byly napsány lidmi, kteří spíš věděli všechno o knihách než o světě. Všechny ty povídačky o ptácích vstávajících z popela, musely být napsány někým, kdo o ptácích nevěděl vůbec nic. A co se týkalo toho, že existuje jen jeden jediný fénix, to očividně napsal člověk, který by měl častěji chodit na čerstvý vzduch a seznámit se s nějakými mladými děvčaty. Ptáci se líhnou z vajíček. Ale ano, fénix byl jedno z těch bájných stvoření, která se naučila užívat kouzla, včlenila je do svého života a své existence, ale magie je ošidná věcička a nikdo ji nepoužíval víc, než bylo nezbytně nutné. Takže tady bude určitě vajíčko. A vajíčka potřebují teplo, ne?

Červenkauva o těch věcech během dopoledne hodně přemýšlel, zatímco se prodíral mokrým houštím. Také se seznámil s několika osamocenými a velmi zklamanými kachnami. Nikdy se příliš nezajímal o historii, kromě historie sokolnictví, samozřejmě, ale věděl, že kdysi existovala - a v některých případech stále ještě existují místa s vysokou hladinou zbytkové magie, která jsou naprosto nevhodná k výchově mláďat.

Možná že fénix, ať už vypadá, jak chce, byl prostě pták, který přišel na to, jak zkrátit inkubační dobu na minimum, a líhnul se po snesení vejce neuvěřitelně rychle.

Červenkauva se ve svých úvahách dostal velmi daleko, a kdyby byl měl ještě víc času, jistě by si byl promyslel i svůj další krok.

Bylo už chvíli po poledni, když Bábi Zlopočasná vyšla z rašeliniště a pozorovatel by mohl uvažovat o tom, proč jí trvalo tak dlouho překonat onen poměrně úzký pruh blat.

Uvažoval by pravděpodobně ještě víc o horkém potůčku, který si vymlel koryto v kamenitém podkladu pod odplavenou rašelinou. Přeskočilo by ho i dítě, natož dospělá žena, ale někdo přes něj přesto položil velký plochý kámen jako most.

Bábi se na něj chvíli dívala a pak sáhla do svého pytle a vytáhla dlouhý pruh černé látky a zavázala si oči. Pak vykročila na kámen. Dělala jen malé, opatrné krůčky a ruce měla doširoka rozpažené, aby s jejich pomocí udržovala rovnováhu. Když byla v půli cesty, padla na kolena, opřela se o ruce a několik minut tak setrvala a pracně lapala po dechu. Pak začala po čtyřech, centimetr po centimetru, postupovat kupředu.

O necelý metr níž půvabný potůček vesele bublal po kamenech.

Obloha se třpytila. Byla to obloha s modrými pruhy a cáry mračen, ale měla podivný vzhled, jako obrázek malovaný na skle, který někdo rozbil a pak špatně složil střepy. Letící mrak zmizel v místě, kde byla nějaká neviditelná linka, a pak se začal objevovat v úplně jiném místě oblohy.

Věci nebyly tím, čím se zdály. Ale jak Bábi často říkala, tak to bylo vždycky.

Agnes musela Ovíska do domu Stařenky Oggové doslova vtáhnout. Oggovic dům měl tak daleko k běžně rozšířené představě o tom, jak má vypadat chaloupka čarodějnice, že se k ní prakticky blížil z opačné strany. Byl plný veselých, hravých barev namísto černé a byl cítit leštěnkou na nábytek. Nebyla tam jediná lebka ani podivné svíce, až na jednu, růžovou a přesvědčivě tvarovanou, kterou si kdysi Stařenka přivezla z Ankh-Morporku, aby ji ukazovala hostům s tím správným smyslem pro humor. Bylo tam mnoho stolků a stolečků hlavně proto, aby měla Stařenka kam umístit kreslené nebo ikonografické portréty početných členů Oggova klanu. Na první pohled byly nastavěny bez ladu a skladu, ale to jen do té doby, než jste rozluštili správný kód. Ve skutečnosti byly obrázky v místnosti umístěny podle toho, v jaké byl ten či onen rodinný příslušník oblibě, a ti, jejichž obrázky stály na malém rozkývaném stolku vedle kočičí misky, před sebou měli těžkou a nevděčnou práci. A co bylo horší, každý mohl padnout v tomto nemilosrdném hodnocení, ne snad proto, že udělal něco špatného, ale proto, že všichni ostatní, udělali něco dobrého. A proto byla ta místa, kde nestály rodinné portréty, zastavěna dekoračními předměty, protože žádného Ogga, který docestoval blíže než dvacet kilometrů k Ankh-Morporku, ani ve snu nenapadlo vrátit se bez dárečku. Oggové milovali Stařenku Oggovou a - přiznejme si to rovnou - existovala ještě horší místa než rozkývaný stoleček vedle kočičí misky. Jeden ze

vzdálených bratranců kdysi skončil v předsíni.

Většina oněch předmětů patřila k těm levným věcičkám nakoupeným na stáncích, ale to Stařence nevadilo, pokud byly barevné a lesklé. Proto mezi nimi bylo hodně šilhavých psů, růžových pastýřek a korbelů s nápisy plnými chyb jako "Nejlepší mamince na svjetě" nebo "Máme ráti Stařenku". Obrovský porcelánový korbel na pivo, zdobený zlatem, který když se zvedl, hrál "leh bin Ein Rattarsedschwein", známou melodii ze Studentského koně, byl zavřen v prosklené skříni jako poklad příliš vzácný na to, aby se jen tak veřejně vystavoval, a vysloužil Shirlu Oggovi doživotní místo na prádelníku.

Stařenka Oggová už mezitím vyklidila na stole místo pro zelenou kouli. Když Agnes vstoupila, vrhla na ni pátravý pohled.

"To ti to trvalo! Koketovalas?" prohlásila hlasem, kterým by se dal řezat pancíř.

"Stařenko, takhle by to řekla Bábi," odpověděla jí Agnes smířlivě.

Stařenka se otřásla. "Máš pravdu, děvče," přikývla. "Musíme ji najít tak rychle, jak to půjde… Já jsem příliš veselá, než abych mohla dělat starou babu."

"Všude se objevují podivná stvoření!" oznamovala jí Agnes. "V lesích je spousta kentaurů. Museli jsme před nimi seskočit do příkopu!"

"Ale? Všimla jsem si, že máš trávu a listí po celých zádech," přikývla Stařenka. "Ale mám vychování, nechtěla jsem o tom mluvit."

"Odkud všichni přišli?"

"Podle mě sestupují z hor. Proč jsi s sebou přivedla Vymydlený mejdlo?"

"Protože je od hlavy k patě zamazaný blátem, Stařenko," odpověděla Agnes poněkud popuzeně, "a já mu řekla, že se tady bude moci umýt."

"A tohle je skutečně chaloupka čarodějky?" odvážil se otázky Ovísek, jehož oči zatím vyděšeně bloudily po shromážděných řadách oggenýrů. "Ale božíčku," vypravila ze sebe Stařenka. "Otec Melchior říkal, že jsou to žumpy nemravnosti a semeniště pohlavních úchylek." Mladík nervózně ustoupil, narazil na malý stolek a spustil tak malou tanečnici s hodinovým strojkem, která se roztočila na svém podstavci za doprovodu melodie "Já mám devět kanárů".

"Bodejť že máme žumpu," ušklíbla se Stařenka, "Kolik dáte za koupel?"

"Myslím, že musíme být rádi, že to Stařenka komentovala jen takhle," řekla Agnes. "Netrap ho, Stařenko, bylo to dost namáhavé dopoledne."

"Ehm, takže kudy k pumpě?" zeptal se Ovísek pokorně. Agnes mu ukázala cestu. Vděčně odspěchal.

"Mokrej jak hnůj," zavrtěla Stařenka hlavou.

"Bábi viděli nahoře nad dlouhým jezerem," oznamovala Agnes novinky, zatímco si sedala ke stolu.

Stařenka prudce zvedla hlavu. "V té části blat?" zasmušila se.

"Hm."

"Tak to je špatné. Tam nahoře je pokroucený kraj."

"Pokroucený?"

"Křivý, pomačkaný."

"Cože? Vždyť jsem tam byla. Roste tam jen vřes a kručinka a na konci údolí je několik starých jeskyní."

"Ano? Vážně? A dívala ses na mraky? No nic, podíváme se na to…"

Když se Ovísek vrátil, vydrhnutý a rozzářený, hádaly se. Zdálo se, že když se objevil, upadly do rozpaků.

"Řekla jsem, že na to budeme muset být tři," prohlásila nakonec rezolutně Stařenka a odstrčila skleněnou kouli. "Zvlášť když je tam nahoře Esme. Pokřivený kraj roztočí věštby jako kolotoč. Nemáme na to prostě dost síly."

"Ale já nechci jít zpátky do paláce!"

"Magráta je v takových věcech dobrá."

"Má malé dítě, o které se musí starat, Stařenko!"

"Jo, v hradu plném upírů. Mysli trochu. Kdo ví, kdy zase dostanou hlad. Bylo by pro ty dva lepší, kdyby byli pryč."

"Ale -"

"Okamžitě běž! Šla bych sama, ale říkalas, že jsem tam jen seděla a hloupě se usmívala."

Agnes najednou ukázala prsten na Ovíska. "Vy!"

"Já?" zeptal se nejistě.

"Vy jste přece říkal, že jste viděl upíry, ne?"

"To jsem říkal?"

"Říkal!"

"Dobrá, říkal. Ehm… a?"

"Neměl jste pocit, že jsou vaše myšlenky jako sladká růžová vata?"

"Myslím, že moje myšlenky nikdy nebyly sladké ani růžové, ani šťastné," odpověděl Ovísek.

"Tak jak je možné, že se k vám upíři nedostali?"

Ovísek se nejistě usmál a zašátral v kapse.

"Chrání mě ruka Omova," odpověděl.

Stařenka prozkoumala přívěsek. Byla na něm postava ležící na zádech želvy.

"A jděte?" řekla. "Takže je to nějaký dobrý fígl."

"Právě tak, jak Om natáhl svou ruku, aby zachránil proroka Brutu od mučení, tak rozprostřel svá křídla nade mnou, až nadejde čas zkoušky," odpověděl jí Ovísek. Jeho hlas ale zněl tak, jako kdyby se snažil přesvědčit spíš sebe než Stařenku. Pak pokračoval: "Mám také krátký spisek, kdybyste se chtěly dozvědět víc," a tentokrát byl jeho tón

mnohem jistější, jako kdyby existence Omova byla poněkud nejistá, zatímco existence spisku jasná a průkazná každému člověku otevřené, logicky uvažující mysli.

"To nechceme," oznámila mu Stařenka. Pustila medailon. "Dobrá. Bratr Perdelín nikdy nepotřeboval žádnou magickou bižuterii na to, aby mohl bojovat s lidmi, to říkám já."

"To je pravda, tomu na ně stačilo jen dýchnout a padali po těch alkoholových výparech, co z něj táhly," ušklíbla se Agnes. "Dobrá, půjdete se mnou, pane Ovísku, protože já už odmítám postavit se proti princi Slizounovi sama. A ty raději drž zobák!"

"É… já nic neříkal…"

"Já nemyslela vás, já myslela… Podívejte, říkal jste, že jste studoval upíry, ne? Co byste doporučil…?"

Ovísek se na chvilku zamyslel. "No… pěknou suchou rakev, spoustu čerstvé krve, é… hodně temné bouřkové nebe nebo větrnou noc… " Když viděl její výraz, hlas se mu vytratil. "Aha, vy to… no. To záleží na tom, kde žijí. Überwald je nesmírně rozlehlé místo. Hmm… useknout hlavu a vrazit jim kolík do srdce… To většinou bývá efektivní."

"To musí zabrat na každého," utrousila Stařenka Oggová.

"Ehm… v Černuhlově určitě umřou, když jim vložíte do úst stříbrnou minci a useknete jim hlavu…"

"To by jeden nečekal," zabručela Stařenka a vytáhla odněkud poznámkový blok.

"No a… v Uzlovišči, tam zase umírají, když jim vpravíte do úst citrón -"

"No, to už je lepší."

"- potom, co jim useknete hlavu. Myslím, že v Glanzpiglu jim musíte naplnit ústa solí, natlouci jim do každého ucha mrkev a pak jim useknout hlavu."

"Jak vidím, může to být docela legrace."

"Ano, a v údolí Ach věří, že nejlepší je uříznout jí hlavu a uvařit ji ve vinném octě."

"No, tak to budeš potřebovat někoho, kdo ti všechny ty krámy pomůže nést, Agnes," komentovala Stařenka Oggová.

"Okamžik… v Kešnaprkně říkají, že je třeba useknout jim prsty a prorazit krk hřebem."

"A useknout jim hlavu?"

"Očividně už ne."

"Prsty, to je jednoduché. Starej Vindra v Kyselý Prdeli si usekl dva prsty na noze rýčem a ani nechtěl."

"A pak se dají pochopitelně porazit taky tak, že jim ukradnete levou ponožku," pokračoval Ovísek.

"Pardon?" podívala se na něj Agnes. "Já vám asi dobře nerozuměla."

"Hm, oni jsou totiž až chorobně puntičkářští, víte. Pedanti. Některé z cikánských kmenů v Borogravii říkají, že když upírovi seberete levou ponožku a dobře ji ukryjete, stráví zbytek věčnosti tím, že ji hledá. Upíři prostě nesnášejí, když věci nejsou na svém místě, nebo dokonce chybějí."

"No, tak tohle bych já nepovažovala za zvlášť rozšířenou pověru," zabručela Stařenka.

"Víte, v některých vesnicích dokonce tvrdí, že je hodně zpomalíte, když po nich hodíte hrst máku," vzpomínal dále Ovísek. "Mají neodolatelné nutkání mák spočítat. Navíc vzhledem k druhu potravy trpí upíři pravidelně zácpou, víte."

"Tak vám řeknu, nestála bych ani o to potkat některého, který by trpěl opakem," řekla Stařenka. "Ano, no tak dobrá, ale teď…," pospíšila si Agnes, "nemyslím, že budeme mít čas vyptávat se hraběte na jeho přesnou adresu. Vlétneme tam, najdeme Magrátu a vracíme se sem, ano? Jak to, že jste na upíry takový expert, pane Ovísku?"

"Vždyť jsem vám říkal, že jsem tyhle věci studoval na škole. Museli jsme znát nepřítele, proti kterému máme bojovat. Všechny ty zlé síly… jako upíry, vlkodlaky, démony a čaroděj- " zarazil se.

"No jen do toho," pobízela ho Stařenka hlasem sladkým jako arzen.

"Ale můžete počítat s tím, že co se týče čarodějek, čekalo se ode mě jen, že jim ukážu, po jak chybných cestách chodí," odkašlával si nervózně.

"No, tak na to se těším," přikyvovala Stařenka. "A to si představte, že na sobě nemám ani ohnivzdorný korzet. Tak, na cestu… všichni tři!"

"My jsme tři?" zajímal se Ovísek.

Agnes cítila, jak se jí třese levá ruka. Proti její vůli se jí ohýbala v zápěstí, dlaň se jí otáčela vzhůru a dva prsty se pokoušely narovnat. Všimla si toho jen Stařenka Oggová.

"O čem to mluvila?" zeptal se Ovísek, když byli na cestě z hradu.

"Její mysl se někdy toulá po zvláštních cestách," odpověděla Agnes hlasitě.

Po silnici k hradu rachotilo několik plachtami krytých vozů tažených voly. Agnes a Ovísek ustoupili ke straně a mlčky je pozorovali.

Vozkové, jak se zdálo, se o přihlížející ani v nejmenším nezajímali. Byli oblečeni v ošumělé, špatně padnoucí oblečení a jeden jako druhý měli ko-lem krku šátky, uvázané tak, že vypadaly skoro jako obvazy.

"Vsadím se, že buď se v Überwaldu rozšířila epidemie angíny, nebo pod těmi hadry mají dvě ošklivá malá bodnutí," řekla Agnes.

"É… frk… já vím něco o způsobech, jakým kontrolují lidi," řekl Ovísek.

"Ano?"

"Zní to možná hloupě, ale četl jsem to v jedné staré knize."

"No?"

"Čím jsou lidé prostší, tím hůř je pak dokážou ovládat."

"Prosté lidi?" opakovala s podezřením Agnes. Kolem projely další vozy.

"Já vím, že to nezní logicky. Člověk by si myslel, že čím je člověk chytřejší a duševně schopnější, tím hůř se ovládá. Vysvětluji si to tak, že do většího cíle se snáz trefuje. Je známé, že v některých vesnicích se lovci upírů nejdřív opili. Ochrana, chápete? Nemůžete zasáhnout mlhu."

Takže my jsme mlha? řekla Perdita. To on taky, podle toho, jak vypadá.

Agnes se otřásla. Na tvářích vozků byl jakýsi prostý, téměř prázdný výraz. Podobný měli i někteří obyvatelé Lancre, ale u nich byl většinou překryt směsí lišáctví, selského rozumu a umíněné tvrdohlavosti. U vozků stačilo podívat se do očí, aby člověk poznal, že jsou jejich pohledy vypnuté. Jako dobytek, pomyslela si Perdita. "Máš pravdu," přikývla Agnes. "Prosím?" podíval se na ni Ovísek. "Jen jsem přemýšlela nahlas." Přemítala o tom, že stačí jeden člověk a může kontrolovat stádo krav, z nichž každá by ho mohla nechat za sebou v podobě malého krvavého uzlíku zadupaného do země, kdyby se jí zachtělo. Předtím o něčem takovém nikdy nepřemýšlela.

Dobrá, předpokládejme, že jsou lepší než my, pomyslela si. Předpokládejme, že v porovnání s nimi jsme jen…

Jsi příliš blízko hradu! křikla jí v hlavě Perdita. Už začínáš myslet jako kráva!

Pak si Agnes uvědomila, že za každým vozem pochoduje skupinka mužů. Ti ovšem vypadali úplně jinak než muži na kozlících.

A tihle, řekla Perdita, to jsou poháněči dobytka.

Měli něco jako uniformy, a černým a bílým znakem Strakupírů, ale nebyli to muži, kteří v uniformách vypadají úpravně. Vypadali spíše jako lidé, kteří jsou ochotni zabíjet jiné lidi za peníze, a to dokonce i za dost málo peněz. Jednoduše řečeno, vypadali jako lidé, kteří by si spokojeně dali na svačinu kus chleba obložený štěnětem. Několik z nich se zašklebilo na Agnes, ale byl to jen genetický škleb, vyprovokovaný tím, že na sobě měla něco, co připomínalo sukni.

A za nimi jely další vozy.

"Stařenka Oggová říká, že příležitost se musí chytit za předkožku," utrousila Agnes, a když kolem projížděl poslední vůz, vrhla se kupředu.

"Vážně?"

"Obávám se, že nejen to. Ale na to si zvyknete."

Chytila se vzadu vozu a vytáhla se nahoru. Pak mávla na Ovíska, aby ji následoval.

"To se na mě pokoušíte udělat dojem?" zeptal se, když ho vytáhla nahoru.

"Na vás určitě," odfoukla si Agnes. A v tom okamžiku si uvědomila, že to, na čem sedí, je rakev.

Ve voze byly dvě, obě pečlivě obloženy senem.

"To si dovnitř stěhují nábytek?" zeptal se Ovísek.

"Ehm…, já…, víte, myslím, že jsou možná plné," řekla Agnes.

Když odklopil víko jedné z nich, téměř vykřikla hrůzou. Rakev byla prázdná.

"Vy pitomče! Co kdyby uvnitř někdo byl?"

"Upíři jsou během dne velmi slabí. To ví každý," odpověděl Mořihněv Ovísek káravě.

"Já… já je cítím… tady někde," řekla Agnes. Skřípění vozů se změnilo, když kola vjela na kočičí hlavy nádvoří.

"Slezte z té druhé a já se tam mrknu."

"Ale co když -" Odstrčil ji a zvedl víko dřív, než se zmohla na další protesty.

"Tady taky žádný upír," oznámil jí. "Co kdyby najednou z té rakve upír vystrčil ruku a chytil vás za krk?"

"Om jest můj štít," odpověděl Ovísek.

"Opravdu? To je úžasné."

"Teď byste se měla ještě vítězoslavně rozesmát."

"Já se nikdy vítězoslavně nesměju."

"Mohla byste. Klidně. Ale já jsem si jistý, že děláme tu správnou věc. Cožpak Symfon nezhubil Obludu batrigorskou v její vlastní peleši?"

"To nevím."

"Zahubil. A nezdolal snad prorok Ureid draka Širtynka po třídenním boji na Gonokokských pláních?"

"No, nevím, jestli máme tolik času -"

"A co Synové Exequiálu? Neporazili na hlavu armádu Murmillonských?"

"Porazili."

"Vy jste o tom slyšela?"

"Neslyšela. Ale všiml jste si? Zastavili jsme. Já tedy nijak zvlášť nestojím o to, aby mě tady našli, vy ano? Rozhodně ne teď. A ne těmi strážnými. Vůbec mi nepřipadají jako příjemní lidé."

Vyměnili si významné pohledy zahrnující rakve a došli k jisté nevyhnutelné myšlenkové shodě zahrnující jejich velmi blízkou budoucnost.

"Všimnou si, že jsou těžší, ne?" řekl Ovísek. "Ti lidé, kteří řídí vozy, nevypadají jako někdo, kdy by si vůbec něčeho všímal."

Agnes se podívala na rakev vedle sebe. Na dně bylo trochu prachu, ale jinak byla docela čistá a v hlavě měla polštářek. Ve vyložení také bylo ně-kolik postranních kapes.

"Je to nejschůdnější způsob, jak se dostat dovnitř," řekla. "Vy vlezte do téhle a já sem. A poslyšte… Ti lidé, o kterých jste mi teď vyprávěl, to je kdo? Nějaké historické postavy?"

"Jistě. Oni -"

"Dobrá, tak se je nepokoušejte napodobovat, ano? Jinak se z vás taky rychle stane historická postava." Zavřela víko, ale pořád ještě měla dojem, že je někde nablízku upír.

Rukou narazila na jednu z bočních kapes. Bylo v ní něco měkkého, ale současně pichlavého. Její prsty začaly

předmět v rozechvělé hrůze zkoumat a brzo zjistily, že je to klubko vlny propíchnuté párem dlouhých pletacích jehlic. Dávalo tušit, že tady někdo provozuje velmi domáckou formu voo-doo, nebo plete ponožku.

Kdo by pletl ponožku v rakvi? I když, na druhé straně, je možné, že i upíři někdy nemohou spát a převalují a obracejí se celý den.

Když někdo rakev zvedl, vzepřela se o stěny a pokusila se zaměstnat mysl představami, kam bude asi odnesena. Slyšela zvuk kroků na dláždění, pak odlišný zvuk kroků na schodišti, ozvěnu zvuků ve Velké síni a najednou cítila, jak klesá…

To znamená podzemí. To bylo logické, ale ne dobré. To děláš, abys na mě udělala dojem, ozvala se Perdita. Děláš to proto, abys jistila, jaké to je, být dynamický extrovert.

Buď zticha, pomyslela si Agnes. Jakýsi hlas venku řekl: "Bholožte je shem a zhmizte."

To byl přece ten muž, který se jmenuje Igor. Agnes si začala přát, aby ji bylo napadlo vzít si s sebou zbraň.

"Thak oni bhy se mě chtěli zbhavit, co?" pokračoval hlas na pozadí vzdalujících se kroků. "Tho všechno skhončí bhod zhemí. Jo, bhro ně je to všechno fhajn, ahle kdho zashe bhude mushet jhít a zahmetat bhrach, he? Tho ať mi někdho řhekne. Kdo jhim buhde tahat hlavhy z bhikshly od okurhek? Kdho už je tholikrát vyhrahbal? Mushel jshem odnoshit vhíc bhytlů, než kohlik mně zha to dhali žhivejch vehčeří…"

Igor nejdřív roztál. Usmál se - měl geometricky zajímavý úsměv, protože mu ho v pravidelných vzdálenostech křižovaly stehy - a řekl: "Ale, ale, thády nékhdo bhoslouchal vhíc bhovhídaček, než je bhro něj zdrhávo! Mháte néjakhý česnhek?"

"Spoustu," lhala Agnes.

"Nefunghuje. A co svěcehnou vhodu?"

"Litry."

"Tak ta- "

Na hlavu mu dopadlo víko rakve a ozval se podivně kovový zvuk. Igor pomalu zvedl ruku, pohladil si naražené zátylí a obrátil se. Tentokrát mu víko rakve dopadlo přímo do obličeje.

"Oh… thohle," řekl a pomalu se svezl k zemi. Za ním se v otevřené rakvi vztyčil Mořihněv Ovísek přetékající spravedlivým hněvem a adrenalinem. "Zdrtil jsem ho mocně!"

"Výborně, to bylo fajn, ale teď bychom odsud měli co nejrychleji vypadnout! Pomozte mi vylézt!"

"Můj hněv na něj dopadl jako -"

"No, to víko je dost těžké a on už není nejmladší,"" přikývla Agnes. "Podívejte, kdysi jsem si tady hrávala jako malá holka a vím, jak se dostaneme k zadním schodům -"

"Tohle není upír? Rozhodně tak vypadá. To je poprvé, co vidím chlapa, který je skutečně sešívaný…"

"Tohle je jenom jejich sluha. Tak a teď už, prosím, pojďme -" Agnes se odmlčela. "Dokážete vyrobit svěcenou vodu?"

"To jako myslíte tady?"

"No, já myslím jako posvětit ji, nebo zasvětit Omovi, vyvařit z ní peklo, nebo co já vím," napovídala mu Agnes, "copak já vím, jak se to dělá?"

"Existuje jistý obřad, který bych mohl -" zarazil se. "To je ono! Upíři se dají zastavit svěcenou vodou!"

"Výborně. Takže to vezmeme přes kuchyň."

"Rozlehlé kuchyně byly skoro prázdné. V těchto dnech v nich většinou nebývalo rušno, protože noví královští manželé obvykle nevyžadovali snídaně na vidličku, ani maso ke každému jídlu a v této chvíli se tady vyskytovala jen postarší kuchařka, paní Kurdějcová, která s ledovým klidem mísila těsto.

"Dobré odpoledne, paní Kurdějcová," pozdravila Agnes, která se rozhodla, že nejlepší taktikou bude projít přímo a spoléhat se na autoritu špičatého klobouku. "Zaskočili jsme si sem jen pro trochu vody, nedělejte si s námi starosti, vím, kde je pumpa, ale kdybyste našla pár prázdných lahví, tak by nám to opravdu hodně pomohlo."

"To je pravda, drahoušku," odpověděla paní Kurdějcová.

Agnes se zastavila a otočila. Paní Kurdějcová byla proslulá svou nevrlou zatrpklostí, zvláště co se týkalo sójového masa, kotlet z tofu, vegetariánských jídel a každé zeleniny, kterou nemohla uvařit do žluta. Dokonce i král musel sbírat odvahu na to, aby v její přítomnosti vkročil do kuchyně, ale zatímco on byl vystaven jen jejímu zuřivému mlčení, ostatní smrtelníci se stali většinou terčem její všeobecným směrem zaměřené nenálady. Paní Kurdějcová byla neustále rozzlobená, stejně jako jsou hory neustále velké.

Dnes měla bílé šaty, bílou zástěru, rozlehlou bílou čelenku a bílý obvaz kolem krku. A navíc vypadala - a pro nedostatek jiných slov je třeba oheň výraz použít - šťastně.

Agnes rychlým gestem zahnala Ovíska k pumpě. "Najděte něco, co by se dalo naplnit," sykla a pak začala zvesela: "A jakpak se cítíte, paní Kurdějcová?"

"Děkuju za optání, slečno, jste hodná, že se staráte, ale fajn."

"Máte teď asi hodně práce, když je tady tolik hostů, že?"

"To víte, slečno."

Agnes si odkašlala. "A copak jim ták vaříte ke snídani?"

Mohutné růžové kuchařčino čelo se zachmuřilo. "A víte, že si to nějak nevybavuju, slečno?"

"Skvělá práce."

Ovísek do ní opatrně strčil. "Naplnil jsem několik lahví a provedl jsem s nimi Omův očistný rituál."

"A bude to fungovat?"

"Musíte mít víru."

Kuchařka je přátelsky pozorovala.

"Děkuji vám, paní Kurdějcová," řekla Agnes. "Pokračujte v práci, nenechte se rušit…"

"Jistě, slečno." Kuchařka se obrátila a připravila si vál a váleček.

To je nějakých jídel, ozvala se Perdita, skvělá kombinace, kuchařka a špajz v jedné osobě…

"To bylo nechutné!" vykřikla Agnes.

"Cože?" zamračil se kněz.

"Ale… to mě jen napadla taková myšlenka. Tak, teď se vrátíme k zadním schodům."

Byly to holé kamenné schody, které byly spojeny s věžními prostorami dveřmi v každém patře. Na druhé straně dveří byly stěny stále ještě kamenné, ale byla to čistší a pečlivější zednická práce a k tomu ještě většinou pokrytá čalouny a koberci. Agnes dveře otevřela. Za nimi v chodbě spatřili několik überwaldských mužů, nesoucích větší předmět ukrytý pod přehozem. Nevěnovali nově příchozím jediný pohled a Agnes s rostoucí jistotou vykročila ke královskému apartmá.

Když vešli dovnitř, stála Magráta na židli. Podívala se na ně shůry, zatímco kolem vzpažených rukou se jí rozkývaly malované dřevěné hvězdy a zvířátka.

"To je ale prevít," zabručela. "Člověk si myslí, jak to nebude jednoduché, co říkáte? Vítej, Agnes. Nemohla bys mi podržet židli?"

"Co to děláš?" zajímala se Agnes. Opatrně se rozhlížela. Magráta na krku žádný obvaz neměla.

"Pokouším se na svícen připevnit tenhle mobil," povzdechla si Magráta. "No… konečně, už je to! Stejné se to, zmetek, pořád zaplítá! Verence tvrdí, že je to skvělé pro malé děti, protože na tom vidí spoustu pestrých barev a tvarů. Urychluje to vývoj, to tvrdí on. Jenže nikde nemůžu najít Milušku."

Hrad je plný upírů a ona si tady zdobí dětský pokoj, řekla Perdita. Na té dřevořezbě něco není v pořádku.

Agnes se nějak nedokázala přinutit vypravit ze sebe varování. Kromě toho se jí zdalo, že se židle kývá.

"Malá Esme má teprve dva týdny," připomněla Agnes. "Není na vzdělávání ještě trochu mladá?"

"Verence říká, že na to, začít někoho něco učit, nikdy není příliš brzy. Co pro vás můžu udělat?"

"Potřebujeme, abys šla s námi. Hned teď."

"A proč?" nakrčila Magráta čelo a k Agnesině úlevě sestoupila ze židle.

"Proč? Magráto, hrad je plný upírů! Strakupírovi jsou upíři!"

"Nebuď hloupá, jsou to velmi příjemní lidé. Mluvila jsem s hraběnkou právě dnes ráno -"

"O čem?" zeptala se Agnes. "Vsadím se, že si nevzpomeneš o čem!"

"Já jsem královna, Agnes," odpověděla Magráta káravě.

"Promiň, ale oni dokážou ovlivnit myšlení lidí -"

"Třeba tvoje?"

"Ehm, ne, moje ne. Já mám… Já jsem… asi imunní," lhala Agnes.

"A jeho?" řekl Magráta ostře.

"Já jsem chráněn svou vírou v Oma," odpověděl jí Ovísek.

Magráta pozvedla obočí a obrátila se zpět k Agnes.

"Je?"

Agnes pokrčila rameny. "Zdá se, že ano."

Magráta se k ní naklonila blíž. "Ale není opilý, že? Nese dvě pivní láhve."

"Ty jsou plné svěcené vody," zašeptala Agnes.

"Verence říká, že omnianismus vypadá jako velmi smysluplné a stabilní náboženství," sykla Magráta.

Obě se podívaly na Ovíska a v duchu se snažily porovnat ho s oněmi slovy.

"Jdeme?" zeptal se.

"Samozřejmě, že ne!" odsekla Magráta a narovnala se. "To všechno jsou přece hlouposti. Jsem vdaná žena. Jsem královna. Mám malé dítě. A ty sem přijdeš a vyprávíš mi něco o upírech! Mám tady hosty a -"

"A ti hosté jsou právě upíři, Vaše Veličenstvo," snažila se Agnes. "Král je pozval! "

"Verence říká, že se musíme naučit stýkat a vycházet s různými lidmi -"

"Myslíme si, že Bábi Zlopočasná je v ošklivých nepříjemnostech," přerušila ji Agnes.

Magráta se zarazila. "V jak ošklivých?" zeptala se.

"Stařenka Oggová si dělá veliké starosti. Je hrozně nervózní. Říká, že na to, abychom našly Bábi, musíme být tři."

"No, ale já -"

"A Bábi si vzala krabici, ať už to znamená cokoliv," doplnila Agnes.

"Tu, co měla na prádelníku?"

"Tu. Stařenka mi ale neřekla, co všechno v ní bylo."

Magráta rozpažila ruce jako rybář popisující rybu střední velikosti.

"Tu z leštěného dřeva? Asi takhle velkou?"

"Já nevím, nikdy jsem ji neviděla. Stařenka si myslí, že to je důležité. Neřekla mi, co v ní bylo," opakovala Agnes jen pro případ, že by si to Magráta neuvědomila.

Magráta spojila ruce, sklopila oči a zahryzla se do kloubů prstů. Když hlavu zvedla, měla na tváři rozhodný výraz. Ukázala na Ovíska.

"Vy najděte nějaký pytel, nebo něco takového, a naskládejte do něj všechno, co je támhle v té horní zásuvce, a vezměte nočníček a ten malý vozík, jo, a támhleta látková zvířátka a pytel plínek a pytel na použité plíny a vaničku a pytel s osuškou a ručníky a krabici s hračkami a taky ty legrace na klíček a hrací skříňku a sáček šaticek, potom vlněný klobouček, a ty, Agnes, najdi něco, z čeho bychom mohli udělat závěsník. Přišli jste po zadních schodech, že? Půjdeme

stejnou cestou."

"Na co budeme potřebovat závěsník?" Magráta se sklonila nad kolébku a zvedla dítě zabalené v přikrývce.

"Přece ji tady nenechám, ne?" řekla.

Od Mořihněva Ovíska se ozvalo zachřestění. Měl obě ruce plné a v zubech svíral velkého vycpaného králíka.

"Budeme to všechno vážně potřebovat?" začala opatrně Agnes.

"Člověk nikdy neví," odpověděla Magráta.

"I tu krabici hraček?"

"Verence si myslí, že by to mohlo být předčasně vyspělé dítě," řekla Magráta.

"Vždyť jsou jí teprve dva týdny!"

"Ano, ale správné podněty v časném věku jsou životné důležité pro roz-voj mladého mozku, který se teprve utváří," odpověděla Magráta, položila malou Esme na stůl a natahovala jí dupačky. "A taky musíme co nejdříve začít s nácvikem koordinace oko-ruka. Není dobré tyhle věci zanedbat.

To víte… Aha, taky můžete vzít tu malou skluzavku. A žlutou gumovou kačenku do vany. Jej… a mycí houbu, co vypadá jako medvídek, a toho medvídka, co vypadá jako mycí houba!"

Z dolní části hromady kolem Ovíska se znovu ozvalo zařinčení.

"Proč je ta krabice tak důležitá?" zeptala se Agnes.

"Ona není důležitá jako taková," odpověděla jí Magráta. Ohlédla se přes rameno. "Víte co? Přidejte ještě tu hadrovou pannu, ano? Jsem si jistá, že se na ni Esme dívá. Ale k sakru! Ještě tu červenou krabičku, tam máme léky, děkuji vám… Co ses to ptala?"

"Bábina krabice," připomněla Agnes.

"Aha, ano… Je pro ni hrozně důležitá."

"Je kouzelná?"

"Cože? Ne, není. Alespoň co já vím, tak ne. Ale všechno, co je uvnitř, patří Bábi, rozumíš? Ne k domu," odpovídala Magráta a zvedla dcerku. "Kdopak je mámina hodná holčička? No to víš, že ty!" Rozhlédla se. "Nezapomněli jsme nic?"

Mořihněv Ovísek vyplivl vycpaného zajíčka. "Snad už jen strop."

"Výborně, tak jdeme."

Straky poletovaly kolem hradních věží. Většina veršů o strakách končí někde při deseti či dvanácti ptácích, ale tady jich byly stovky, tedy dost na to, aby se podle nich dala vyrobit i ta nejšílenější prognóza. O strakách je mnoho rýmů, ale žádný z nich není příliš spolehlivý, protože to nejsou ty rýmy, které o sobě říkají straky.

Hrabě seděl ve tmě podzemí a naslouchal jejich myšlenkám. Před očima mu přeletovaly obrázky. Tohle je způsob, jak vládnout zemi, pomyslel si. Lidskou mysl bylo velmi těžké přečíst, pokud k vám člověk nestal tak blízko, že jste viděli slova vznášející se téměř na prahu vyslovení. Ptáci se však dostali kamkoliv, viděli každého sedláka v polích a lovce v lese. Byli i dobrými naslouchací. Mnohem lepšími než netopýři nebo krysy. Znovu došlo k tomu, že byly tradice překonány.

Ani stopy po Bábi, pomyslel si. Možná že je to nějaký trik. Ale na tom nezáleží. Ona ho nakonec najde. Nebude se ukrývat dlouho. Neměla to v povaze. Zlopočasní se vždycky postaví a budou bojovat, i když vědí, že budou poraženi. Jak předvídatelné. Několik ptáků zahlédlo drobnou postavu, která se pachtila sem a tam po království a vlekla za sebou osla naloženého sokolnickým nářadím. Hrabě se na Červenkauvu zadíval a našel mozek přeplněný od jednoho k druhému konci poštolkami, sokoly a osly, a přestal se o něj zajímat. Jak on, tak ti jeho hloupí ptáci budou muset nako-nec taky jít, protože straky jsou z něj nervózní. Udělal si v duchu poznámku, aby v tomto směru informoval stráže.

"Óáááéééíííík!"

Pravděpodobně neexistuje shluk hlásek, které by alespoň zčásti udělaly čest výkřiku, který ze sebe Stařenka vyrazila, když spatřila mimino. Zahrnoval kvality, které snad znaly jen kočky.

"No není ta maličká slaďoučká?" rozplývala se Stařenka. "Počkej, mám tady někde něco sladkého -"

"Ona ještě její tuhou potravu," upozornila ji Magráta.

"Pořád tě ještě budí po nocích?"

"I ve dne. Ale dneska, díky bohu, spala moc dobře. Stařenko, dejte ji tady panu Ovískovi a vyřiďme ty naše věci."

Mladý kněz nervózně přijal dítě a držel je, jak to někteří muži dělávají, jako předmět, který by se měl každou chvíli polámat nebo vybuchnout.

"No, no, no," řekl nejistě.

"Takže… co je s Bábi?" zeptala se Magráta.

Řekly jí to, přičemž v důležitých bodech přerušovaly jedna druhou.

"Pokřivený kraj tam nahoře na konci lesů?" ujišťovala se Magráta, když byly skoro u konce.

"Jo, to je ono."

"Co je Pokřivený kraj?" nechápala Agnes. "V těch horách je spousta magie, to víš, ne?" obrátila se k ní Stařenka. "A každý ví, že hory vznikly ve chvíli, kdy se srazily kusy země, že? Dobrá, a když lapíš magii do pasti, dostaneš… Jak bych ti to řekla… kus země, kde je prostor jakoby… polámaný, rozumíš? Ten prostor by byl dost velký, kdyby mohl, ale je jako kus sukovitého dřeva ve starém stromě. Nebo jako použitý kapesník. Malý chomáček, který má ovšem dvě poměrně velké strany."

"Ale vždyť já tam byla a je to jen kousek blat!"

"Musíš znát ten správný směr," řekla Stařenka. "Není lehké proniknout do těch míst. Jsou celá pokřivená. Jako kdyby ses pokoušela podívat na něco, co je současně velmi blízko i daleko. Z tvé křišťálové koule nezůstane nic než voda."

Přistrčila k ní zelenou kouli.

"Tak, vy dvě se teď soustřeďte a já budu kormidlovat -"

"Ehm… promiňte, ale máte v úmyslu provozovat nějakou magii?" ozval se za nimi Ovísek.

"A v čem je problém?" zajímala se Stařenka.

"No, myslel jsem…, jestli k tomu… jestli při tom…," zrudl, "é… jestli si při tom nemáte v úmyslu vysvléci šaty, tančit sem a tam a vyvolávat obscénní a oplzlé obrazy a stvoření? Protože… obávám se, že… é… něčeho takového bych se nemohl účastnit. Kniha Omova zakazuje obcovat s falešnými zaklínači a podvodnými věštci, chápete?"

"No, ani já bych neobcovala s podvodným věštcem," přikývla Stařenka. "Většinou se ukáže, že má falešné nejen vousy, ale i jiné věci."

"My jsme pravé," poznamenala Magráta.

"A v žádném případě nevyvoláváme obscénní a oplzlé obrazy ani stvoření," dodala Agnes.

"Pokud nechceme," uchechtla se sama pro sebe téměř neslyšně Stařenka.

"No pak tedy… V tom případě… je to v pořádku," přikývl Ovísek.

Když rozvinuly sílu, slyšela Agnes, jak si Perdita bručí ta Magráta se mi nelíbí. Není už, jak bývala. No bodejť, že není. Ale ona teď přebírá velení, už se tak nekrčí, jak to dělávala, už nemá mlíko na bradě. To je tím, že je matka, pomyslela si Agnes. Takže už jí to mléko na bradě oschlo.

Ona sama nebyla nějak zvlášť bez sebe z mateřství jako takového. Bylo jasné, že se to bez něj neobejde, ale bylo taky očividné, že na něm není nic obtížného. Zvládly to přece i kočky. Ale ženy se tvářily, jako kdyby to bylo nějaké vyznamenání, které jim dávalo oprávnění šéfovat svému okolí. Jako kdyby jen proto, že ony mají nálepku s nápisem "matka", všichni ostatní měli malé kousky nálepky, na níž stojí "dítě"…

V duchu pokrčila rameny a soustředila se na úkol, který měly před sebou. Uvnitř zelené koule střídavě sílilo a slábo světlo. Agnes se čtení z koule účastnila předtím jen několikrát, ale nepamatovala si, že by světlo někdy takhle pulsovalo. Kdykoliv, kdy se v kouli objevil obraz, uvnitř to zablikalo a světlo se odrazilo někam jinam… pás vřesu… strom… vířící mračna…

A pak se na okamžik objevila Bábi Zlopočasná a byla ta tam. Obraz se objevil a zmizel ve zlomku vteřiny a záblesk, který se s ostentativní rozhodností vzápětí přehnal koulí, zřetelně hlásil "tak to je všechno, lidičky, můžete jít spát".

"Ležela někde," řekla Magráta, "bylo to celé rozmazané."

"To znamená, že je v jedné z jeskyní. Kdysi mi říkala, že až bude jednou chtít být sama se svými myšlenkami, půjde tam," řekla Stařenka. "Viděly jste, jak sebou trhla? Snaží se nás odradit, držet si nás od těla."

"Ty jeskyně tam nahoře jsou stejně jen prohlubně ve skále," řekla Agnes.

"Ano… a ne," řekla Stařenka. "Zdálo se mi to, nebo měla opravdu v rukou nějakou ceduli?"

"Myslíš tu ‚Já nejsem mrtvá'?" řekla Magráta.

"Ne, tu nechala za dveřmi domu."

"Takže teď, když ji opravdu potřebujeme, odešla a lehla si do jeskyně?"

"A ví vůbec, že ji potřebujeme? Ví o těch upírech?" vyptávala se Agnes.

"A nemohly bychom tam zaskočit a zeptat se jí?" napadlo Magrátu.

"Háček je v tom, že tam nemůžeme celou cestu letět," řekla Stařenka a poškrábala se na bradě. "Nad pokřiveným krajem se nedá pořádně lítat. Košťata se tam chovají divně."

"Tak doletíme, kam to jde, a zbytek cesty dojdeme pěšky," řekla Magráta. "Vždyť do západu slunce máme spoustu času."

"Ty snad a námi neletíš, ne?" obrátila se k ní užaslá Agnes.

"Samozřejmě, že ano!"

"A co s dítětem?"

"Jak se zdá, docela se jí v tom závěsu líbí, a je hezky v teple a nevím o tom, že by tam nahoře byly nějaké nebezpečné obludy," řekla Magráta. "A já si každopádně myslím, že se dá zkombinovat mateřství s kariérou."

"A já myslela, že už jsi čarodějnictví nechala," podívala se na ni Agnes.

"Ano… tedy… ano… Podívejte, musíme se ujistit, že je Bábi v pořádku, vyřešit tuhle situaci a pak mám samozřejmě na práci spoustu jiných věcí…"

"Ale to přece může být nebezpečné!" varovala Agnes. "Co myslíš, Stařenko?"

Stařenka Oggová se obrátila v židli a podívala se na dítě.

"Kuči, kuči, kuči?" řekla.

Malá hlavička se překulila a Esme otevřela modré oči.

Stařenka Oggová na ni zamyšleně zírala.

"Vezmi ji s námi," řekla po chvíli. "Brávala jsem našeho Jasoně všude, když byl ještě maličký. Oni jsou nejraději, když můžou být u mámy."

Obdařila dítě dalším dlouhým tvrdým pohledem.

"Ano," pokračovala, "myslím si naopak, že je to skvělý nápad."

"Ehm… mám pocit, že v takových věcech vám asi nebudu příliš užitečný," ozval se Mořihněv Ovísek.

"Ó, to by bylo opravdu velmi nebezpečné, vzít s sebou vás," odpověděla mu Stařenka odmítavě.

"Ale mé modlitby vás budou pochopitelně doprovázet."

"Jejka, tak to jsme moc rády."

Když Červenkauva poklusával k hradu, smáčel ho chladný déšť až na kůži. Voda se dostala i do vábničky a zvuk, který teď vydávala, by mohl přilákat snad jen nějaké podivné, ztracené stvoření, jež se tajně plížilo prastarým ústím velké řeky. Nebo ovci, která měla těžké bolení v krku. Pak zaslechl strací hašteření. Uvázal osla ke slabému stromku a vyšel na malou paseku. Ptáci křičeli všude ve větvích kolem, ale při pohledu na krále Jindřicha, sedícího na svém místě na sedle oslíka, se poplašeně zvedly a daly se na útěk. Přikrčená k mechem obrostlému kameni tam byla…

…malá straka. Byla umáčená, zplihlá a divná, jako kdyby ji složil někdo, kdo ji sice viděl, ale nevěděl, jak má fungovat. Když ho spatřila, snažila se pohnout. Pera zavířila a najednou seděla na zemi menší verze krále Jindřicha a snažila se rozprostřít umolousaná křídla.

Červenkauva ustoupil. Zatím orel na bidýlku u oslího sedla nakláněl hlavu ke straně a pozoroval podivného ptáka…

…, který se postupně měnil v holuba, drozda, střízlíka…

Náhlé tušení zkázy přinutilo Červenkauvu, aby si zakryl oči rukama, ale zahlédl záblesk i hmotou svých prstů, zaslechl náhlé zahučení plamene a ucítil pach spálených chloupků na hřbetech rukou.

Po obvodu kruhu spálené země doutnalo několik drnů. Uprostřed svítila patetická hrstka drobných, doruda rozpálených kostí, které se vzápětí rozpadly na jemný popel.

Kdesi v lese se rozkřičely straky.

V temnotě místnosti se pohnul hrabě Strakupír a otevřel oči. Zorničky se mu rozšířily, aby zlepšily noční vidění.

"Myslím, že se utekla k zemi," řekl.

"To bylo až neuvěřitelně rychlé," ozvala se hraběnka. "Myslela jsem, žes říkal, jak je silná."

"Ale jistě, to ona je. Jenže je člověk. A stárne. S věkem přicházejí pochybnosti. Je to tak jednoduché. Sama v tom pustém domku, žádná společnost, jen světlo svíčky… Je tak jednoduché otevřít všechny ty malé prasklinky a nechat ji, aby se její myšlenky obrátily proti ní samé. Je to totéž, jako když pozoruješ lesní požár, pak se najednou změní vítr a v plamenech jsou všechny ty domy, o nichž si člověk myslel, jak bytelně jsou postaveny."

"Jak graficky vyjádřeno!"

"Díky."

"Byl jsi tak úspěšný v Povranovci, to je jasné…"

"To je takový model budoucnosti. Upíři a lidé konečné v harmonickém soužití. Tady skutečně není důvod pro nějaký odpor, přesné, jak jsem vždycky říkal."

Hraběnka přešla k oknu a opatrně poodhrnula závěs. Navzdory zatažené obloze proniklo dovnitř šedé světlo.

"A není ani důvod, proč být takhle opatrný," prohlásil její manžel. Vstal, došel k ní a rázným trhnutím roztáhl závěs až do konce. Hraběnka se otřásla a odvrátila tvář.

"Vidíš? Neuškodí nám to. Každý den a v mnoha směrech jsme lepší a lepší," řekl hrabě Strakupír spokojeně. "Musíme pomoci sami sobě. Chce to pozitivní myšlení. Trénink. Obeznámit se s věcmi. Česnek? Příjemné koření. Citrony? Obyčejná návyková chuť. Představ si, včera jsem někam založil ponožku a bylo mi to docela jedno. Mám spoustu ponožek. Chybějící ponožka se dá nahradit!" Smích mu zmizel z obličeje, když si všiml výrazu své ženy. "Máš na jazyku slovo ‚ale'," řekl.

"Chtěla jsem jen říci, že v Povranovci nebyly čarodějky."

"Ale o to je to místo příjemnější!"

"Jistě, jenže -"

"A jsme zase u toho, má drahá. V našem slovníku není místo pro slovo ‚ale'! Je to zvláštní, ale Verence měl pravdu. Vzniká nový svět a v něm nebude místo pro ty odporné malé skřítky, čarodějky ani kentaury, a zvláště ne pro ohnivé ptáky! Pryč s nimi! Buďme pokrokoví! Oni nejsou vybaveni k tomu, aby přežili!"

"Ale toho fénixe jsi jen poranil."

"O tom přece mluvím! Nechal se poranit, a proto mu hrozí vyhubení. Ne, má drahá, když nedokážeme splynout se starým světem, musíme si vytvořit nový. čarodějky? Myslím, že čarodějky už patří minulosti."

Košťata nakonec přistála kousek nad koncem lesa, na kraji rašeliniště. Jak řekla Agnes, bylo tak malé, že si snad ani ten název nezasloužilo. Slyšela dokonce zurčení horského potůčku na druhé straně.

"Já tady nevidím nic pokřiveného," ozvala se Agnes. Věděla, že je to hloupá řeč, ale Magrátina přítomnost jí tak trochu šla na nervy.

Stařenka se zadívala k obloze. Její dvě společnice sledovaly její pohled.

"Oko si musí přivyknout, ale uvidíte to, když se budete dívat pozorně," vysvětlovala Stařenka. "Je to vidět, jen když stojíte na blatech."

Agnes se dívala na zatažené nebe.

"Já… já myslím, že už to vidím," zamračila se Magráta.

Vsadila bych se, že nic nevidí, řekla Perdita. Já teda nic nevidím. A pak to uviděla i Agnes. Bylo to ošidné místo, jako vlasové spojení mezi dvěma tabulemi skla, a kdykoliv si začínala být jistá, že je to ono, jako by se to posunulo o kousek dál. Byla v tom jakási ... nespojitost, poblikávání, něco, co se pohybovalo na okraji zorného pole.

Stařenka si olízla prst a nastavila ho do větru. Pak ukázala rukou.

"Tudy. A zavřete oči."

"Vždyť tady není žádná pěšina," podivila se Magráta.

"Správně. Ty se budeš držet za ruku mě, Agnes tebe. Šla jsem tudy už několikrát. Není to těžké."

"Je to jako z pohádky pro děti."

"Přesně, takže teď musíme být velmi opatrné, rozumíte," řekla Stařenka. "No… jdeme…"

Agnes vykročila kupředu a cítila, jak se jí o kotníky otírá vřes. Otevřela oči.

Blata se táhla na obě strany i za nimi téměř do nedohledna. Den byl temnější, mračna těžší, vítr kousavější. Hory se zdály daleko, hodně daleko, ležely až někde na obzoru. Z dáli byl slyšet tlumený hukot vody.

"Kde jsme?" zeptala se Magráta. "Pořád tam, kde jsme byly," odpověděla jí Stařenka. "Vzpomínám si, jak můj otec občas říkal, že se stává, že do Pokřiveného kraje zaběhne jelen nebo jiné zvíře, když ho pronásledují lovci."

"Tak to už musí být opravdu zoufalé," ozvala se Agnes. Vřes tady byl tmavší a škrábal, jako kdyby měl trny. "Všechno tady vypadá tak… nepřátelsky."

"Tady hraje svou roli šíře přístupu a vnímání každého jednotlivce," řekla Stařenka a poklepala nohou na něco ve vřesu. Byl to stojící kámen - menhir, i když teď to byl spíš… ležící kámen. Byl hustě porostlý lišejníkem.

"To je ukazatel. Je skoro nemožné dostat se zpět, když o něm nevíte," poznamenala Stařenka. "My se teď vydáme přímo k horám. Je Esme dobře zabalená, Magráto? Myslím malou Esme?"

"Spí."

"Ano," přikývla Stařenka, ale řekla to slovo s přízvukem, který Agnes považovala za podivný. "Taky dobře, pokud tomu rozumím. Tak jdeme. Okamžik, myslela jsem si, že by se nám mohly hodit… koukněte…" Zašmátrala v bezedných hlubinách nohavice svých spodků a vytáhla ponožky tak silné, že když se opřely jedna o druhou stály jako prkénka.

"Lancreská vlna," řekla. "Náš Jasoň je plete po večerech a víte, jak ten má silné prsty. Když si je obujete, můžete klidně prokopnout zeď a ani si toho nevšimnete."

Zatímco trojice čarodějek pospíchala blaty, vřes se marně snažil proniknout vlnou, která měla sílu a odolnost drátu. Svítilo sice slunce, přesněji řečeno nad mraky byla vidět jasná skvrna, ale ze země jako by vystupovala temnota.

Agnes… ozval se Perditin hlas v nitru jejich společného mozku.

No, co je? pomyslela si Agnes.

Stařenka si dělá starosti s něčím, co souvisí s Magrátiným dítětem a Bábi. Všimla sis?

Agnes si pomyslela: Vím, že se Stařenka neustále dívá na malou Esme, jako kdyby se pokoušela v něčem rozhodnout, jestli máš na mysli tohle.

Víš, já si myslím, že to má něco společného se Zapůjčením…

Myslí si, že Bábi používá dítě k tomu, aby nás pozorovala?

Nevím. Ale něco se děje…

Bublavý hukot před nimi zesílil.

"Je tam takový potůček, že?" řekla Agnes.

"Ano," přikývla Stařenka. "Přímo před námi."

Vřesoviště před nimi končilo. Dívaly se do strašlivé hlubiny, která se neunavovala tím, aby jim pohled oplácela, natož aby se na ně ohlížela. Dole tak tak rozeznávaly pásek divoce zpěněné dravé vody. Kolem tváří jim vál studený, vlhký vítr.

"To není možné!" zvolala Magráta. "Vždyť je to hlubší a širší než Lancreská rokle!"

Agnes se zadívala dolů do bělavého oparu. Je to široké sotva metr, sdělila jí Perdita. Vidím každý oblázek na dně.

"Perdita si si myslí, že je to…, no, že je to jen optický klam," řekla Agnes nahlas.

"To může mít pravdu," přikývla Stařenka. "Pokřivený kraj, chápeš? Uvnitř je větší."

Magráta vzala kámen a hodila ho dolů. Několikrát se odrazil od kolmé kamenné stěny, převracel se ve vzduchu a pak po něm nezbylo nic než kamenná ozvěna. Řeka byla příliš hluboko, než aby bylo vidět, kde voda vystříkla.

"Ale vypadá to velmi skutečně, že?" řekla mdle.

"Můžeme použít most," řekla Stařenka a ukázala bradou.

Obrátily pozornost k mostu. Měl, aby se tak řeklo, jisté záporné kvality. Kdyby se však pokusily přejít rokli vzduchem, existovala by tady v důsledku pravděpodobnosti jistá, i když velmi vzdálená možnost, že by se molekuly vzduchu v jednom okamžiku začaly pohybovat stejným směrem - vzhůru - a mohlo se jim to podařit. Představa, že by se o to mohly pokusit po tomhle mostě, byla jednoduše k smíchu.

Nebyla v něm žádná malta. Pilíře byly navršeny z kamenů jako suché zídky a jejich vrcholy spojovaly volně položené kamenné desky. Výsledek by zřejmě popsali jako primitivní i lidé, kteří byli ještě natolik primitivní, že ani neznali výraz "primitivní". Most ve větru zlověstně skřípal. Slyšely, jak se tře kámen o kámen.

"To je hrozné," řekla Magráta. "Stačí, aby se do toho trochu opřel vítr, a -"

"Na to, aby ten most spadl, stačí úplné bezvětří," řekla Agnes. "Já nevěřím, že je ve skutečnosti skutečný."

"Aha, vidím, že tím se nám celý ten přechod mírně komplikuje," ozvala se Stařenka.

Je to jen kamenná deska položená přes úzký příkop, vedla si svou Perdita. Mohla bych přes něj udělat hvězdu. Agnes zamrkala.

"Oh, už tomu rozumím, to je něco jako zkouška! Je to tak? Určitě. Máme strach a strach z toho příkopu dělá hlubokou rokli. Perdita je vždycky tak sebevědomá, že si toho skoro ani nevšimla…"

"Já bych byla radši, kdybych si mohla uvědomit, že je to most," řekla Magráta.

"Maříme čas," rozhodla se Agnes a rázně vykročila po kamenných deskách. V půli cesty se zastavila.

"Trochu se to houpe, ale jinak to celkem jde," zavolala zpátky. "Musíte se hlavně -"

Plochý kámen pod nohama jí ujel a shodil ji do hlubiny.

Rozhodila ruce a díky nesmírnému štěstí se jednou z nich zachytila okraje desky. Bohužel, i když měla poměrně silné prsty, většina Agnes se kývala pod mostem.

Podívala se dolů. Nechtěla, ale byl to směr, který jí teď zabíral značnou část světa.

Vodu máš asi třicet centimetrů pod nohama, fakticky, oznamovala jí Perdita. Stačí se pustit a stojíš po kolena ve vodě…

Agnes znovu sklopila oči. Hloubka byla taková, že tady nahoře by pravděpodobně nebylo slyšet ani to žbluňknutí, které by udělala ona. Nebylo to tak, že by v tom jen viděla hloubku. Ona v tom hloubku i cítila. Kolem ní proudil vlhký vzduch. Cítila pod nohama nenasytnou hlubinu.

"Magráta tam přece hodila kámen," sykla.

Ano, viděla jsem, jak padá celých čtyřicet centimetrů.

"Teď ležím na břiše a Magráta mě drží za nohy," sdělila jí konverzačním tónem Stařenka Oggová, která jí vykoukla nad hlavou. "Chytím tě za zápěstí, a když se trošku zhoupneš, jistě se ti podaří zachytit se pilíře na některé straně a pak už to bude procházka rajskou zahradou."

"Nemusíš na mě mluvit, jako kdybych byla nějaký strachem potentovaný blbeček!" odsekla jí Agnes.

"Pokouším se jen být na tebe příjemná!"

"Nedokážu pohnout rukama!"

"Ale ano, dokážeš. Dávej pozor, chytím tě za ně."

"Nedokážu jimi pohnout!"

"Nikam nespěchej, máme na to celý den," uklidňovala ji Stařenka. "Takže až budeš připravená…" Agnes chvilku visela. Teď už ruce ani necítila. To tedy pravděpodobně znamenalo i to, že ani neučiti, kdy jejich sevření povolí. Kameny znovu zaskřípěly. "Ehm… Stařenko?"

"Jo?"

"Nemohla bys se mnou ještě chvilku mluvit jako se strachy potentovaným blbečkem?"

"Jásňačka."

"Hm, nevíš proč se říká ‚procházka rajskou zahradou'?"

"A víš, že mě to nikdy nenapadlo? To je zajímavé. Možná proto, že -"

"A mohla bys na mě mluvit? Perdita na mě křičí, že když spadnu třicet centimetrů, budu stát po kolena v potoku."

"A myslíš, že má pravdu?"

"Rozhodně ne, co se týče těch třiceti centimetrů!"

Most zaskřípěl.

"Pravda, něco takového člověk vidí málokdy," přikyvovala Stařenka. "Poslyš, drahoušku, jak ti to jde? Víš, já nemám dost síly, abych tě vytáhla nahoru. A už přestávám cítit ruce i já."

"Nedosáhnu nohou na pilíř!"

"Magráto!" křikla Stařenka.

"No, možná je to pro Perditu jen úzký potůček. Pokřivená země může být dvě věci najednou, chápeš? Takže jestli to ona vidí takhle…, nemohla bys ji nechat, aby se s tím vypořádala sama?"

"Ona dělá takové věci, jen když jsem já ve skutečném stresu. Drž hubu!"

"Já chtěla jen -"

"Ne, ty ne! Ty! Proboha ne -"

Její levá ruka, bledá a téměř bez citu, sklouzla z kamene a vytrhla se ze Stařenčina sevření.

"Nenechávej ji, aby nám tohle dělala!" zaječela Agnes, "Vždyť se teď zřítím stovky metrů dolů na špičaté kameny!"

"Dobrá, ale protože se tomu už stejně nevyhneš, stojí za to zkusit cokoliv, ne?" řekla Stařenka. "Kdybych byla na tvém místě, zavřela bych oči -"

Agnes povolila i pravá ruka.

Zavřela oči.

Perdita oči otevřela. Do bot jí tekla voda.

"K sakru!" a Agnes by nikdy neřekla "k sakru" a to byl ten hlavní důvod, proč to Perdita říkala při každé sebeméně vhodné příležitosti.

Natáhla ruku ke kamenné desce, kterou měla asi ve výši hlavy. Sevřela její okraj prsty a vytáhla se nahoru. Když pak zahlédla Stařenčin výraz, přehmátla si rukama do nové polohy a vykopla nohama. Ta hloupá Agnes si nikdy neuvědomila, jak je doopravdy silná, pomyslela si Perdita. Má všechny ty svaly, které se bojí používat…

Zapojovala je postupně jeden po druhém a zvedala se, až jí chodidla trčela k obloze, a provedla tak dokonalý stoj o rukou na okraji propasti. Cítila, že celý efekt byl poněkud narušen tím, že jí sukně spadla přes oči.

"Koukám, že máš pořád ještě natržený ty spoďáry," ozvala se ostře Stařenka.

Perdita se přemetla na nohy.

Magráta měla oči pevně zavřené. "Nedělala stoj o rukou na okraji, že ne?" zeptala se opatrně.

"Jo udělala," zabručela Stařenka. "Tak a teď, Ag… Perdito, přestaň se předvádět, protože už jsme i tak ztratily moc času. Vrať Agnes tělo, víš přece, že je její -"

Perdita udělala hvězdu. "Toho těla je pro ni škoda," prohlásila. "A to byste měli vidět, co jí! A víte, že má pořád ještě doma dvě police plné plyšáků? A panenek? A přitom se diví, že se nějak nedokáže domluvit s klukama!"

"Máloco tak vyvede mládence z míry, jako když na něj odněkud z poličky nad postelí zírá plyšový medvěd,"

řekla Stařenka Oggová. "Pamatuješ starou paní Rukávkovou, Magráto? Když to na tu přišlo, musely jsme u toho být dvě."

"Co to má co společného s hračkami?" nechápala Perdita.

"A proč to teď - aha, máš pravdu," přikývla Magráta.

"Teď si vzpomínám na toho starého zvoníka z Ohulanu," pokračovala zcela bezelstně Stařenka, která se posouvala v čele výpravy. "Ten měl v hlavě sedm osobností. Tři z nich byli mužští a tři ženské. Chudák. Říkal, že on byl vždycky ten přebytečný. Povídal nám, jako ho ti ostatní nechají oddřít všechnu práci a dýchání a jídlo a tak a oni si jenom užívají. Vzpomínáš? Vyprávěl o tom, jak pekelný je to pocit, když se chystal pořádně napít a cítil, jak se perou o chuťové papily. Stěžoval si, že občas neslyší v hlavě vlastní myšlenku, takový je tam kravál, a říkal… Teď, teď, teď!"

Agnes otevřela oči.

Stařenka ji upřeně a zblízka pozorovala, zatímco se snažila vmasírovat si do zápěstí trochu citu. Ze vzdálenosti těch několika centimetrů její tvář vypadala jako přátelská hromádka staršího prádla.

"Jo, teď je to Agnes," přikývla a ustoupila. "Její tvář je vždycky mnohem ostřejší, když je v ní ta druhá. Já říkala, že to bude Agnes, kdo se vrátí. Ta v tom má větší cvik."

Magráta pustila Agnes, kterou zatím držela za ruce, a ta si zamnula bradu.

"To bolí," řekla vyčítavě.

"Trocha drsné lásky," odpověděla jí Stařenka. "Nemůžeme Perditě dovolit, aby v takových situacích pobíhala kolem."

"Ty ses prostě a jednoduše nějak zachytila toho mostu a vyskočila jsi zase nahoru," vrtěla hlavou Magráta.

"Cítila jsem, jak stojí na dně potoka!" odpověděla jí Agnes.

"A ještě tohle, ke všemu," zabručela Stařenka. "Tak jdeme. Už to odsud není daleko. Většinou. A hlavně všechno v klidu, rozumíte? Některé z nás mohou padnout mnohem hlouběji než ostatní."

Pomalu postupovaly kupředu navzdory hlasu, který sílil v Agnesině hlavě a snažil se jí sdělit, že je zbabělec a že se jí samozřejmě nemůže nic stát. Pokoušela se ho ignorovat.

Jeskyně, které si Agnes pamatovala, vypadaly spíše jako skalní převisy nebo velmi mělké jeskyně. Tohle byla skutečná jeskyně. Rozdíl mezi těmi a těmi je asi jako mezi nádherou ošumělou a romantickou. I když tyhle měly dostatek obojího.

"Pokřivený kraj je tak trochu jako ledovec," ozvala se Stařenka a vedla je soutěskou k největší jeskyni. "Devět desetin je z něj pod vodou?" řekla Agnes. Brada ji pořád ještě bolela.

"Ne, je na něm mnohem víc, než kolik je možno zahlédnout pouhým okem, to jsem chtěla říct."

"Támhle někdo je!" upozorňovala Magráta. "To je jenom Čarodějka," vysvětlovala Stařenka. "Té si nevšímejte."

Světlo od vchodu padalo na shrbenou postavu, sedící mezi kalužemi vody. Zblízka postava vypadala jako socha a už zdaleka ne tak lidská jak lidské oči signalizovaly z větší vzdálenosti. Na jejím povrchu se leskla voda. Na konci dlouhého zahnutého nosu jí rostla kapka a tu a tam s hlasitým "zbluňk" padala do jezírka u jejích nohou.

"Kdysi jsem tady byla s jedním mladým mágem," vzpomínala Stařenka, "to jsem ještě byla děvče. Nedělal nic raději, než že obcházel skály a oklepával je takovým malým kladívkem… No, skoro nic," dodala s úsměvem obráceným k minulosti a pak si šťastně povzdechla. "Ten říkal, že Čarodějka je jenom obrovské množství nečistot, které po sobě zanechala kapající voda. Moje babička ale tvrdila, že to je skutečná čarodějka, která tam kdysi seděla, vymýšlela velké kouzlo a zkameněla. Co se mě týče, já si vyhrazuju právo dodatečného rozhodnutí."

"Je to velký kus cesty na to, aby si sem člověk někoho vodil," řekla Agnes.

"Ale co, nás bylo doma bůhví kolik dětí a taky hodně pršelo a na provozování dobré geologie potřebuješ spoustu soukromí," odpověděla jí Stařenka nepřítomně. "Myslím, že tady někde pořád ještě leží jeho kladívko. Po nějaké chvíli na ně úplně zapomněl. Dávejte pozor, kam šlapete, kameny jsou tady ošklivě kluzké. Co malá Esme, Magráto?"

"Začíná si vrnět. Už brzo ji budu muset nakrmit."

"Musíme na ni dávat pozor," upozorňovala Stařenka.

"No jistě. Samozřejmě."

Stařenka sepjala ruce a pomalu dala dlaně od sebe. Záře, která se objevila, nebyla onou brilantní cirkusovou září, jakou vyvolávají mágové, spíš teskným hřbitovním světlem, ale stačila na to, aby ani jedna z nich nespadla do nějaké jámy.

"Na takovém místě budou pravděpodobně i nějací trpaslíci," uvažovala Magráta, když pomalu postupovaly tunelem.

"Neřekla bych. Oni nemají rádi místa, která se mění. Sem nikdo nechodí, jen zvířata - a Bábi, když chce být sama se svými myšlenkami."

"A ty, když si chceš zaklepat na kamení," doplnila ji polohlasem Magráta.

"Pch! Ale tehda to bylo jiný! Na blatech kvetly kytky a most - to bylo pár kamenů v potoce. To proto, že jsem byla zamilovaná."

"To chceš říct, že se to skutečně mění podle toho, jak se člověk cítí?" zeptala se Agnes.

"Teď jsi to trefila na hlavičku. Je neuvěřitelné, jak vysoký a nebezpečný je ten most, když na něj vlezeš ve špatné náladě. Já to vím."

"Tak by mě zajímalo, jak vysoký připadal Bábi?"

"Pravděpodobně tak, že pod ním proplouvala mračna, děvče."

Stařenka se zastavila na rozcestí chodeb a pak na jednu z nich ukázala.

"Řekla bych, že šla tudy. Počkejte -" Napřáhla ruku. Kámen zasténal a v pršce drobných oblázků a prachu ze stropu vypadla velká kamenná deska.

"Takže tohle budeme muset přelézt," pokračovala Stařenka tímtéž nevzrušeným tónem.

"Něco se nás pokouší odradit od další cesty," řekla Agnes.

"Ale neodradí," zavrčela Stařenka. "A taky si myslím, že nám to neublíží."

"Ale byl to obrovský balvan!" upozorňovala ji Agnes.

"Byl. Ale minul nás, ne?"

O kus dál byla podzemní řeka, proud zpěněné vody ubíhající tak rychle, že se rozmazávala. Hnala se kolem a přes hromadu naplaveného dřeva, na níž, zrovna jako by vybízela k přechodu, ležela silná a dlouhá kláda.

"Poslyšte, to není rozhodně něco, na co by měla lézt matka s dítětem!" zvolala Agnes. "Copak to nevidíte? Ty jsi její matka, Magráto!"

"Ano, já vím, byla jsem u toho, když se narodila," odpověděla Magráta s klidem, při němž Agnes propadala zuřivosti. "Ale tohle nevyzařuje nebezpečí. Bábi je někde nablízku."

"To je pravda," přikývla Stařenka. "A cítím, že už hodně blízko."

"Možná, ale ona přece nedokáže ovládat řeky a kameny -" začala Agnes.

"Tady? To nevím. Tohle je velmi… citlivé místo."

Pomalu a opatrně přešly kládu a podávaly při tom dítě jedna druhé.

Agnes se opřela o kamennou stěnu. "Jak je to ještě daleko?"

"Podívej, technicky pár decimetrů," odpověděla jí Stařenka. "Člověku pomůže, když to ví, ne?"

"Zdá se mi to," ozvala se Magráta, "nebo se tady opravdu oteplilo?"

"Ale támhletomu," ukázala Agnes bradou, "tomu tedy nevěřím."

Na konci mírného stoupání se v kamenné stěně otevírala průrva a z ní se teď vyřinula rudá záře. Zatímco na ni zíraly, vyvalila se z ní ohnivá koule, vyletěla vzhůru a rozprskla se pod stropem.

"Ale jeminářku," zabručela Stařenka, na které byla řada nést dítě. "Kdyby tady někde v okolí byla nějaká sopečná činnost, ale to ona ne. Na co asi myslí?" Zamířila přímo k ohni.

"Opatrně!" vykřikla Agnes. "Perdita tvrdí, že je to skutečné!"

"A co to má společného s cenou ryb?" ušklíbla se Stařenka a vstoupila přímo do plamenů.

Plameny s bliknutím zhasly.

Magráta s Agnes stály ve studeném vlhkém šeru.

Magráta se otřásla. "Stařenko, neseš dítě."

"Tady ti může ublížit jen to, co si přineseš s sebou," odpověděla Stařenka. "A celé tohle místo formují Bábiny myšlenky. Nikdy by neudělala nic, co by ublížilo dítěti. To by ani nedokázala. Nemá to v sobě."

"To myslíš, že tohle místo reaguje na její myšlenky?" zeptala se Agnes.

"Myslím, že ano," přikývla Stařenka a vykročila na další cestu.

"Nechtěla bych být v její hlavě ani za nevím co!"

"No jo, ale skoro v ní jsi," upozornila ji Stařenka. "Jdeme. Přešly jsme řeku. Minuly jsme oheň. Myslím, že už máme všechno za sebou."

Našly ji v jeskyni. Na zemi v písku, hladkém a rušeném jen jednou řádkou stop. Klobouk si pečlivě odložila na zem vedle hlavy. Hlavu měla opřenou o srolovaný pytel. V tuhých rukou držela cedulku s nápisem:

BĚŽTEŽ ODTADEVÁ.

"To není příliš vstřícné," ozvala se Magráta, sedla si a položila si dítě na klín. "A po všech těch obtížích."

"Nemohly bychom ji vzbudit?" zeptala se Agnes.

"To je hrozně nebezpečné," odpověděla Stařenka Oggová. "Pokusit se ji přivést zpátky, když na to není připravená? To je složitá věc."

"Dobrá, a nemůžeme ji například odnést odsud? Že bychom si ji jako vzaly s sebou?"

"V ostrých zatáčkách by se nám sice špatně ohýbala, ale zato bychom ji mohly použít jako most," zamyslela se Stařenka. "Ale ne, ona sem přišla z nějakého důvodu."

Bábi se ani nepohnula, když jí Stařenka vytáhla zpod hlavy pytel a otevřela ho.

"Svrasklé jablko, láhev vody a obložený chleba se sýrem, ztvrdlý tak, že by se na něm daly ohýbat podkovy," oznamovala. "A její krabice."

Sedly si proti sobě na kamenitou zem.

"Co je v ní?" zeptala se Agnes.

"Celkem nic, jen nějaké ty drobnosti. Suverentiéry, jak jsem řekla. Takové věcičky," vysvětlovala Stařenka. "Ona vždycky říkala, že ta krabice je plná věcí, pro které už nemá použití." Stařenka zabubnovala prsty na krabici, jako kdyby doprovázela své myšlenky na pianu, a pak zvedla víko.

"Myslíš, že se to hodí?" zeptala se Agnes.

"Ne," odpověděla Stařenka. Vytáhla svazeček papírů převázaný stužkou a odložila ho stranou. Všechny viděly světlo, které vycházelo odněkud zpod nich. Znovu sáhla do krabice a vytáhla malou skleničku na léky, pevně uzavřenou, a pozvedla ji. Záře uvnitř byla v temnu jeskyně docela jasná.

"Tu lahvičku už jsem viděla předtím," broukla Stařenka. "Má tady všechny možné věcičky, ale já si nikdy nevšimla, že by ta lahvička svítila."

Agnes vzala lahvičku do ruky. Uvnitř bylo něco, co vypadalo jako malý lístek kapradí, nebo… ne, bylo to peříčko, naprosto černé - s výjimkou samotné špičky, která byla žlutá a jasná jako plamen svíčky.

"Víš, co to je?"

"Nevím. Ona vždycky sbírala různé krámy. Tu lahvičku má hrozně dlouho, protože já ji u ní zahlídla už -"

"Vá vi viděva fevrat du -" Magráta si vytáhla z úst spínací špendlík. "Já ji viděla sebrat tu věcičku v lese před mnoha lety," zopakovala. "Bylo to touhle roční dobou. Procházely jsme lesem a najednou nad námi proletěla létavice a odpadlo z ní světýlko a my se za ním vydaly a ukázalo se, že je to tohle. Vypadalo to jako plamen, ale ona to klidně sebrala rukou."

"To vypadá, jako kdyby to bylo pírko ptáka ohniváka," řekla Stařenka. "Vyprávělo se o něm několik pohádek i pověstí. Přelétali nad zdejším krajem. Ale když se chcete dotknout jejich peří, měly byste si být jisté samy sebou, protože v těch pověstech se říká, že zlého člověka ošklivě popálí -"

"Pták ohnivák? To myslíš fénixe?" zeptala se Agnes. "Červenkauva dnes mluvil o fénixovi, dokonce ho hledal."

"Toho už jsem neviděla roky," řekla Stařenka. "Když jsem byla malá holka, mohl člověk občas zahlédnout dva i tři pohromadě, jak letí vysoko na obloze."

"Ne, to asi ne, fénix… existuje přece vždycky jen jeden, v tom je celý ten vtip," odporovala jí Agnes.

"Jedno cokoliv je na houby," prohlásila Stařenka.

Bábi Zlopočasná tiše zamlaskala jako někdo, kdo se probírá z hlubokého, velmi hlubokého spánku. Víčka se jí zachvěla.

"Já věděla, že když otevřu její krabici, zabere to," ušklíbla se Stařenka spokojeně.

Bábi Zlopočasná otevřela oči. Chvíli je upírala ke klenbě jeskyně a pak stočila pohled ke Stařence Oggové.

"V'd'" zamumlala. Agnes jí rychle podala láhev s vodou. Dotkla se při tom Bábiných prstů. Byly chladné jako kámen.

Stará čarodějka se napila.

"Aha. To jste vy tři," zašeptala. "Proč jste sem přišly?"

"Chtěla jsi to po nás," odpověděla Agnes.

"Ne! To tedy ne!" vyštěkla Bábi. "Napsala jsem vám snad něco takového?"

"Ne, ale všechny ty věci -" Agnes se zarazila. "Prostě jsme si myslely, že chceš, abychom sem přišly."

"Tři čarodějky?" rozhlédla se Bábi. "No, vlastně proč ne? Panna, matka a -"

"Buď opatrná," varovala ji Stařenka Oggová.

"- a ta třetí," dopověděla Bábi. "No, to je na vás, to je jisté. Rozhodně to není nic, k čemu bych se chtěla vyjadřovat. Podívejte, předpokládám, že před sebou máte nějaké to tancování, takže vám přeju hezký den. A taky bych prosila nazpátek svůj polštář, ano?"

"Víš, že jsou v Lancre upíři?" zeptala se Stařenka.

"Vím. Oni byli pozváni."

"A víš, že se tam snaží zmocnit vlády?"

"Vím!"

"Tak proč jsi utekla sem nahoru?" útočila Agnes.

Teplota v jeskyních obvykle zůstává neměnná, ale zdálo se, že v téhle jeskyni prudce poklesla.

"Můžu si jít, kam chci," odsekla Bábi.

"Asi ano, ale měla bys -" začala Agnes. Vzápětí zoufale zatoužila, aby mohla svá slova vzít zpět, ale už bylo pozdě.

"Ale? Tak já bych měla, ano? Kde je psáno, že bych měla? Nepamatuju si, že by se kde mluvilo něco o tom, že bychom měly. Je moc věcí, které by se měly, řekla bych. Ale se nejsou."

"Víš, že tvou pozvánku ukradla straka?" nadhodila jen jako mimochodem Stařenka. "Náš Jeník ti ji doručil jako první, ale ty prašivé zlodějky viděly, jak se blýská, a v tu ránu ji odnesly do svého hnízda."

Vytáhla odněkud zpod sukní a spodniček pomačkanou, ušmudlanou, ale stále ještě zlatem se blýskající pozvánku.

Agnes měla dojem, že v nastalém tichu slyší, jak rostou krápníky. "Ano, samozřejmě, že jsem o tom věděla," přikývla nakonec Bábi. "To bylo první, co mě napadlo." Onen okamžik však byl přece jen příliš dlouhý a příliš tichý.

"A víš, že Verence pozval omniánského kněze, aby pokřtil malou Esme?"

A znovu… o téměř neznatelný zlomeček času delší a nekonečně hlubší ticho. "Víš, že se starám především o své povinnosti," odpověděla Bábi. Podívala se na dítě, které chovala Magráta na klíně. "Proč má špičatý klobouk?" zeptala se. "To je taková čepička, co jí upletla Stařenka," vysvětlovala Magráta. "Měla tak vypadat. Nechceš si ji pochovat?"

"Vypadá, že se jí líbí tam, kde je," odpověděla Bábi odmítavě.

Nevěděla, jak se dítě jmenuje! zašeptala Perdita.

Říkala jsem ti to! Stařenka si myslí, že Bábi pronikla do hlavy dítěti, to mi bylo jasné podle toho, jak se na malou Esme dívá, ale kdyby to bylo pravda, věděla by Bábi, jak se dítě jmenuje. Jenže ona to nevěděla, na to jsem ochotna přísahat. Nikdy by neudělala nic, co by ublížilo dítěti…

Bábi se otřásla. "A vůbec, jestli máte nějaký problém, dobrá, jste tři čarodějky. Není nikde psáno, že by jedna z nich měla být Bábi Zlopočasná. Prostě si to přeberte. Já už ve zdejším kraji provozovala čarodějnictví příliš dlouho a je čas… jít zas dál… dělat něco jiného…"

"To se prostě a jednoduše ukryješ tady a hotovo?" podívala se na ni Magráta.

"Nebudu se pořád opakovat, milé děvče. Teď už mi lidé nebudou říkat, co bych měla, už ne. Já vím, co by se mělo a co ne. Tvůj manžel pozval do království upíry, nebo ne? To je to vaše moderní. No, každý přece ví, že upír nad tebou nemá moc, dokud ho sama nepozveš, a jestliže je takhle pozval král, pak už brzo zatnou zuby do hrdla celé země.

A já, stará ženská, která žije v lese, to mám teď nějak napravovat? Když jste tady vy tři? Mezi mohla a nemohla jsem prožila celou věčnost v měla, a teď to mám za sebou a budu vám vděčná, když vypadnete z mé jeskyně. A tím končím."

Stařenka se podívala na své dvě společnice a pokrčila rameny.

"Tak pojďte," řekla. "Když sebou pořádně hodíme, mohly bychom být do večera zpátky u košťat."

"To je všechno?" nechápala Magráta.

"Všechno někde končí," odpověděla Bábi. "Já si tady chvilku odpočinu a pak půjdu dál. Na světě je tolik míst, kam se dá jít."

Teď bys ji měla přinutit, aby vám řekla pravdu, naváděla Perdita. Agnes zaťala zuby do rtu. Přinutit? Už měla nadělalo zla až až.

"Takže my zase půjdem," oznámila lakonicky Stařenka. "Pojďte."

"Ale -"

"Ale žádné ale," zamračila se Stařenka. Jak by jistě řekla Bábi."

"Správně!" souhlasila Bábi a začala se ukládat do původní polohy.

Když se vydaly na zpáteční cestu podzemím, slyšela Agnes, jak Perdita začala počítat.

Magráta se začala poklepávat po kapsách. Stařenka se začala poklepávat po neviditelných nohavicích spodních kalhot.

Magráta řekla: "Ale tohle? Musela jsem tam zapo- "

"Aby to bukač zkvoknul, nechala jsem tam fajfku," řekla Stařenka tak rychle, že její věta předeběhla tu, kterou začala vypouštět z úst Magráta.

Pět vteřin, řekla Perdita. "Nevšimla jsem si, že bys ji vytahovala," řekla Agnes.

Stařenka na ni vrhla zuřivý pohled. "Vážně? Takže bude lepší, když půjdu a nechám ji tam, ne? Tys tam taky něco nechala, Magráto? To nevadí, já se ti tam po tom podívám, ať už je to cokoliv."

"No tohle!" řekla Magráta, když Stařenka vyrazila nazpět.

"Bábi nám každopádně neříkala pravdu," ozvala se Agnes do tmy.

"Samozřejmě, že ne, to ona neříká nikdy," souhlasila Magráta. "Předpokládá, že to zjistíš sama."

"Ale má pravdu, když říká, že jsme tři čarodějky."

"Ano, jenže já nikdy neměla v úmyslu se k tomu vracet, mám na práci spoustu jiných věcí. Nebo možná tu a tam, až bude Esme starší, zkusit trochu něco, jako je aromaterapie, ale rozhodně ne čarodějku na plný úvazek. Tenhle názor na sílu tří je… no, pěkně staromódní…"

A co to tady máme teď? ozvala se znovu Perdita. Poučenou, ale technicky nezkušenou mladou ženu, nervózní mladou matku a stříbrovlasou příslušnici zlaté éry… To nezní nijak zvlášť myticky, že? Ale Magráta sbalila svoje mimčo hned, jak slyšela, že má Bábi potíže, a udělala to dokonce tak rychle, že neměla ani čas starat se o svého manžela…

"Počkej chvilku… slyšíš?" řekla Agnes.

"Co?"

"Jen poslouchej…, tady v jeskyních je dost zvláštní ozvěna…"

Stařenka Oggová si sedla do písku a několikrát se zavrtěla, aby se jí se-dělo pohodlněji. Pak vytáhla svou dýmku.

"Tak," prohlásila k nehybné postavě, "a kromě toho všeho, jak se cítíš?"

Žádná odpověď.

"Potkala jsem se dneska ráno s paní Paternosterovou," pokračovala Stařenka konverzačním tónem. "S tou z Dílů. Jen tak si krátila dlouhou chvíli. Říkala mi, že paní Břečtaníková se drží dobře."

Vyfoukla oblak dýmu.

"Vysvětlila jsem jí pár věcí," dodala. Postava ležící ve stínu stále mlčela. "Křest proběhl celkem v pohodě. Kněz byl ale zajoch, mokrej ne jenom za ušima, ale po celejch zádech, to ti řeknu."

"Nedokážu je porazit, Gyto," řekla Bábi. "Nedokážu je porazit, a to je fakt."

Jedna ze skrytých dovedností Stařenky Oggové spočívala v tom, že věděla, kdy má mlčet. Tím zanechala mezeru v rozhovoru, kterou se druhá osoba cítila povinna vyplnit.

"Mají mozky jako z oceli. Nedokážu k nim proniknout. Už jsem zkoušela všechno. Každý trik, který znám! Hledali mě, ale nedokážou se dost dobře soustředit, když jsem tady. Ten nejlepší z nich mě málem dostal doma. V mém vlastním domku!"

Stařenka Oggová chápala tu hrůzu. Domek každé čarodějky byl její pevností.

"Nikdy jsem nic takového nezažila. Měli na to stovky let, aby se takhle vylepšili. Všimla sis těch strak? Používají je jako oči. A jsou chytří. Ten hrabě vám neskočí na česnekový chlebíček, tenhle ne. To už mi došlo. Tihle upíři se učili. To nikdy předtím nedělali. Nedokážu najít jedinou cestu, kterou bych se jim dostala na kůži. Jsou mnohem silnější, mocnější, myslí jim to rychleji… Říkám ti, postavit se proti němu mozek proti mozku, to je jako pokoušet se plivat proti bouři."

"Takže co budeš dělat?"

"Nic! Nemůžu dělat nic! Nerozumíš tomu, co ti říkám? Copak nevíš, že tady ležím celý den a pokouším se něco vymyslet? Vědí všechno o magii, proměna ve zvíře je pro ně druhá přirozenost, jsou rychlí a o nás si myslí, že jsme jen jateční zvířata, která umějí náhodou mluvit… Nikdy jsem nic podobného nečekala, Gyto. Probrala jsem to už ze všech stran a nenapadla mě jediná věc, kterou bych mohla udělat."

"Vždycky je něco, co se dá udělat," řekla Stařenka.

"Ale mě prostě vůbec nic nenapadá," zavrtěla hlavou Bábi. "Tak je to, Gyto. Mohla bych tady klidně ležet tak dlouho, až bych se změnila v kámen, jako ta stará čarodějka tam u vchodu."

"Ty na něco přijdeš," podívala se na ni Stařenka. "Zlopočasní se nikdy nedali porazit. Musíte mít něco v krvi, jak já vždycky říkám."

"Já už jsem poražená, .Gyto. Dřív, než jsem začala bojovat. Možná něco napadne někoho jiného, ale mě ne. Stojím tady proti mozku, který je lepší než ten můj. Dokážu hraběte tak tak držet od sebe, ale do jeho mozku se dostat neumím. Nedokážu proti němu bojovat!"

Kdesi v hlavě a žaludku Stařenky Oggové začínal klíčit ledový pocit, že to Bábi Zlopočasná myslí vážně. "V životě mě nenapadlo, že tě uslyším říkat něco takového," zamumlala.

"Raději běžte. Nemá cenu vláčet dítě v téhle zimě po venku."

"A co máš v plánu ty?"

"Možná že půjdu dál. Možná ale, že zůstanu tady."

"Tady nemůžeš zůstat věčně, Esme."

"Zeptej se té, co sedí u dveří."

Zdálo se, že to je opravdu všechno. Stařenka vyšla ven, našla své dvě společnice, které se tvářily až příliš nevinně, ve vedlejší jeskyni a vyvedla je ven, pod otevřené nebe.

"Takže jsi našla svou dýmku," řekla po chvíli Magráta.

"Jo, našla, díky."

"Co chce dělat?" nadhodila Agnes.

"Co myslíte?" zasmušila se Stařenka. "Vím, že jste poslouchaly. Nebyly byste ani čarodějky, kdybyste neposlouchaly."

"No ale můžeme my udělat něco, co nemůže ona? Jestliže je poražena ona, tak my taky, ne?"

"Co myslela Bábi tím ,od mohla po nemohla'?" zajímala se Magráta.

"Od prvního okamžiku rána, kdy můžeš vidět kolem sebe, do poslední minuty dne, kdy už kolem sebe vidět nemůžeš," odpověděla jí Stařenka. "Cítí se vážně hrozně špatně, co…?" Stařenka se zastavila u kamenné čarodějky. Vyhasla jí dýmka. Rozškrtla sirku o zahnutý nos.

"Jsme tři," řekla. "To je správné číslo. Takže začneme tím, že si uspořádáme skutečný coven - sraz čarodějek…"

"Nemáš strach?" zeptala se Agnes. "Ona… ona to vzdává…"

"Takže je na nás, abychom s tím něco udělaly, ne?" odpověděla jí Stařenka.

Stařenka postavila pro lepší vzhled doprostřed místnosti kotel, i když coven pod střechou nevyvolával právě ty správné pocity a bez Bábi Zlopočasné už teprve ne.

Perdita prohlásila, že při tom vypadají jako sentimentální holky, které už nevědí, na co by si hrály. Jediný oheň v místnosti hořel v obrovském železném sporáku, nejnovějším modelu, který Stařence instalovali její milující synové. A na něm se právě začala vařit voda v konvici.

"Udělám čaj, ano?" řekla Magráta a vstala.

"Ne, sedni si. Dělat čaj, to je Agnesina práce," zavrtěla Stařenka hlavou. "Ty jsi matka, takže tvou povinností je nalévat,"

"A jakou povinnost máš ty?" zeptala se Magráta.

"Vypít ho," odpověděla Stařenka bez zaváhání "Musíme o nich zjistit co nejvíce, dokud se ještě chovají přátelsky. Agnes, ty se vrátíš s Magrátou a dítětem zpět na hrad. Magráta bude stejně potřebovat nějakou výpomoc."

"K čemu to bude dobré?"

"To bys měla spíš říct ty mně," usmála se Stařenka. "Upíři na tebe nepůsobí. Ve chvíli, kdy se pokusí najít Agnesin mozek, Agnes se potopí a na druhé straně houpačky se objeví Perdita. A když se jim podaří soustředit na Perditu - hup, a je tady znovu Agnes. Mladý Vlad po tobě háže očkem, co?"

"To bych se moc divila!"

"No jo, jasně," ušklíbla se Stařenka. "Chlapi vždycky letěli na ženské, které v sobě mají nějaké tajemství. Mají rádi výzvu, chápeš? A zatímco on bude koukat po tobě, ty budeš koukat po Magrátě, chápeš? Každý má svou slabost. Možná že nám tihle upíři neukážou záda a neodejdou s prohlášením, že je tady tak trochu přecpáno, ale třeba najdeme nějaký jiný způsob."

"A když ne?"

"Vdej se za něj," prohlásila Stařenka pevně. Magráta zalapala po dechu a konvice jí zachrastila v rukou.

"To je příšerné!" prohlásila. "To bych se raději zabila," prohlásila rezolutně Agnes. Ale až ráno, zabručela Perdita.

"Nemuselo by to být nijak dlouhé manželství," pokračovala Stařenka. "Strč si za podvazek pěkné naostřený kolík a náš mládenec může být studený dřív, než dole začnou krájet svatební koláč."

"Stařenko!"

"A nebo bys ho mohla jen… změnit…, tak trochu ho předělat…" pokračovala Stařenka. "Je až neuvěřitelné, co ženská dokáže, když ví, co chce. Musí samozřejmě znát své myšlenky a pochopitelně především myšlenky svého partnera. Podívejte se například na krále Verence prvního. Než si vzal královnu, byl zvyklý kosti odhazovat přes rameno, ale netrvalo dlouho a naučila ho odkládat je na okraj talíře. Já byla vdaná za prvního pana Ogga necelý měsíc a už lezl z vany, když se mu chtělo čurat. Manžela můžeš vychovat. Možná bys ho mohla přeorientovat směrem ke krvavé tlačence, husí krvi a krvavým biftekům."

"Ty opravdu nemáš žádné zábrany, Stařenko, že?" řekla Agnes.

"Ne," odpověděla jednoduše Stařenka. "My tady mluvíme o Lancre! Kdybychom byly muži, hovořily bychom

teď o tom, jak za svou zem položíme své životy. Jako ženy můžeme mluvit jen o tom, že se položíme."

"Já tyhle věci nechci slyšet," protestovala Magráta.

"Nechci od ní nic, co bych nebyla ochotna udělat sama," protestovala Stařenka.

"Vážně? Tak proč -"

"Protože to po mně nikdo nechce," odpověděla zasmušile Stařenka. "Ale řeknu ti jednu věc - kdybych byla o padesát let mladší, tak by pan Špičatý Tymolín nejpozději na jaře chroupal cibuli."

"To jako chceš říct, že protože je ženou, měla by na něj použít sexuální lákadla?" řekla Magráta. "To je tak… tak... prostě stařenkovsky oggovské! Víc o tom nemůžu říct!"

"Měla by na něj použít jakékoliv lákadlo, které by jí umožnilo dostat se mu na kobylku," zamračila se Stařenka. "Bez ohledu na to, co říká Bábi, vždycky existuje nějaká cesta. Jako ten hrdina v Tsortu, nebo kde to bylo. Byl neporazitelný, ale měl jedno slabé místo, patu, a někdo mu do ní vrazil oštěp a zabil ho…"

"A co čekáš od ní? Že ho celého opíchá, aby zjistila, kde má choulostivé místo?"

"Já té historce stejně nikdy nerozuměla," bručela Stařenka. "Rozumíš, když vím, že jediné místo, které je pro mě smrtelné, je moje pata, tak nepotáhnu do boje v sandálech, ale v nějakých pěkně těžkých botách -"

"Vy nevíte, jaký je," prohlásila Agnes, aniž si všímala Stařenčina kličkování… "Dívá se na mě, jako kdyby mě svlékal očima."

"Oči jsou dovolené," upozornila ji Stařenka.

"A pořád se na mě usmívá! Jako kdyby věděl, že ho nemám ráda, a díky tomu z toho má ještě větší legraci!"

"Tak, a teď marš do zámku!" zamračila se Stařenka. "Za Lancre! Za krále! Za každého obyvatele téhle země! A kdyby dostal příliš mnoho, ať převezme velení Perdita, protože bych skoro řekla, že jsou jisté věci, ve kterých je určitě lepší."

V šokovaném tichu se ozvalo tiché cinknutí od jednoho ze Stařenčiných odkládacích stolků.

Magráta si odkašlala. "J-jako za starých časů. Pořád se hádáme."

Stařenka vstala a sundala z hřebíku těžkou litinovou pánev, která jí visela nad sporákem.

"Takhle přece nemůžeš s lidmi zacházet," prohlásila Agnes uraženě.

"Ale můžu," odpověděla jí Stařenka, která se mezitím po špičkách plížila k odkládacímu stolku. "Já jsem teď ta třetí, chápeš?"

Když těžká pánev dopadla dnem nahoru, rozletěly se trosky památečních předmětů na všechny strany.

"Mám tě, ty modrej pidižvíku!" křikla. "Myslels, že tě nevidím -"

Pánev se zvedla. Stařenka se opřela o rukojeť celou vahou, ale pánev se i tak s lehkým kolébáním pomalu posouvala po desce stolku, až dorazila k okraji.

Na zem dopadlo něco rudého a modrého a vydalo se k zavřeným dveřím.

V tom okamžiku kolem Agnes prolétl Silver, podobný šedivé čmouze, a stále ještě zrychloval. A pak si ve chvíli, kdy se už už chystal ke skoku, celou věc rozmyslel. Ze všech čtyř tlapek současně mu vyletěly drápy a zaťaly se do podlahy. Několikrát se překulil, vyskočil a začal se umývat, jako kdyby se nic nestalo.

Červenomodrá čmouha se zastavila a změnila se v modrého mužíka, patnáct centimetrů vysokého, s rudými vlasy. V rukou třímal meč skoro tak velký, jak byl on sám.

"Ajncvaj schmatni hentu kota, bo zlape takú po čuni, že to obečíte oba!" zaječel.

"Aha, to jsi ty," řekla Stařenka a uklidnila se. "Nechceš kalíšek něčeho k pití?"

Meč maličko poklesl, ale nesl rozhodný náznak toho, že může být kdykoliv opět pozvednut.

"Klůt? A cák máš?"

Stařenka se natáhla k bedýnce, kterou měla vedle křesla, a začala se probírat lahvemi.

"Mačkadlici? Mou nejlepší. Starou, uleželou," usmívala se.

Prťouskovi zasvítila očička.

"Z outeřiska minutyho tejdně?"

"Správně. Z minulého týdne. Agnes, otevři mi, prosím tě, košík se šitím a podej mi náprstek, buď tak hodná. Tak pojď sem, člověče," obrátila se k modrému mužíkovi a vytáhla zátku z hrdla láhve. "Dámy, tohle je… Počkejte, mrknu se na jeho tetování… Jo, tohle je jeden z Nac mac Fíglů. Ti malí prevíti slejzají z hor a podnikají zhruba jednou ročně nájezd na mou palírnu. Poznávám ten vzor."

"Na faň, vidiště ju. Máš recht," řekl modrý mužík a zvedl náprstek.

"Ale co je zač?" ptala se Magráta.

"Jsou to pidimužíci," odpověděla Stařenka.

Mužík spustil náprstek. "Špirci."

"No dobra, skřítci, když na tom tak trváš," přikývla Stařenka. "Žijí vysoko nahoře na blatech, na hranicích Überwaldu -"

"Ach. Toť už včil vhačka, babušo. Ďasa! Už nee! To ta pazgřivina pazgřivá, krveslopná, vykynožit by nás to chtělo, nespřaty pofňurské a -"

Stařenka ho poslouchala a mlčky přikyvovala. Uprostřed jeho tirády mu nalila další náprstek.

"Ale, to je zajímavé," řekla, když se zdálo, že pidimužík skončil. "Říká, že Nac mac Fíglové byli upíry vyhnáni z míst, kde žili. Upíři vyhánějí všechny…" rty se jí pohybovaly, když se pokoušela najít ten nejsprávnější překlad, "… staré lidi…"

"To je strašně kruté!" zvolala Magráta.

"Ne, počkej… Já tím myslím starý lid…, příslušníky starých ras. Bytostí, které žily… ve stínech. Víte, ty, které většinou málokdy vidíte…, kentaury, strašidelné lesní bytosti, nómy -"

"Špirky!"

"No, jistě… skřítky. A vyhánějí je z kraje."

"Proč by to dělali?"

"Asi už se jim nějakým způsobem nehodí do krámu," uvažovala Stařenka.

Agnes se na skřítka upřené zadívala. Posuzován dle měřítka nadpozemských věcí, kalibrovaného od jedné do deseti, vypadal, že by se měl poměřovat podle nějakého jiného měřítka, pravděpodobně podle nějakého, které se utopilo hluboko v mořském bahně. Teď teprve viděla, že modrá barva jeho kůže pochází od hustého tetování a barvy. Rudé vlasy mu stály na všechny strany. Celou ochranou proti nepřízni počasí byla kožená bederní rouška. Všiml si, že si ho prohlíží.

"Co zízáš? Pól ně ďupu! Nevidělas nikdá špirka? Nesprata bidlovatá! Habouni!"

"É, promiň," omluvila se rozpačitě Agnes.

"To je jazyk, co?" usmála se Stařenka. "Štipec vřesu a kupka hnoje. Ale když máte na své straně Nac mac Fígly, jste na tom dobře."

Skřítek zamával na Stařenku prázdným náprstkem.

"Tomu ty pravíš slop? Je to deščenica!"

"Aha, tebe člověk vážně neošidí, co? Ty chceš pravé zboží, jak vidím," řekla Stařenka. Nadzvedla látkový přehoz křesla, který sahal až k zemi, a zpod něj vytáhla láhev z černého skla, jejíž zátka byla zajištěna drátem, obtočeným kolem hrdla, podobně jako u šampaňského.

"Nechceš mu přece dát vážně tohle, že ne?" vyděsila se Magráta. "To je přece tvoje medicinální whisky!"

"A všem lideni říkáš, že je jen k zevnímu použití!" dodala Agnes.

"No tak, Nac mac Fíglové jsou tvrdá rasa," zavrtěla hlavou Stařenka a podala láhev mužíkovi. K Agnesinu úžasu vzal láhev dvakrát větší, než byl sám, s nedbalou lehkostí. "Je tvoje, chlape," usmála se Stařenka. "Poděl se s kámošema, protože já dobře vím, že jsou tady někde blízko."

Od příborníku se ozvalo zacinkání. Čarodějky zvedly hlavy. Mezi okrasnými předměty a suvenýry se najednou objevily doslova stovky modrých pidimužíků. Většina z nich měla špičaté čapky, které byly zahnuty tak, že jejich špičky ukazovaly prakticky dolů, a všichni měli meče.

"Je úžasné, jak dokonalou mají schopnost splynout s okolím. To je to, co je všechny ty roky chránilo a co jim poskytovalo bezpečí, To a pak taky to, že zabili každého, kdo je viděl."

Silver se velmi tiše zvedl a došel pod těžkou kuchyňskou židli, kde si sedl.

"Takže… vás, pánové, vyhnali z vašich domovů upíři, je to tak?" řekla Stařenka, zatímco odzátkovaná láhev poskakovala hustým modrým zástupem. Ozval se řev. "Grázelove!"

"Ho, ti hogofogo tuližbudě!!"

"Byž by pozgrgali, ludry ludrácké!"

"Habouni!"

"Víte, myslím, že byste se mohli usadit v Lancre," překřikla Stařenka sbor rozhořčených hlásků.

"No počkej, Stařenko -" začala Magráta. Stařenka ji umlčela spěšným mávnutím ruky.

"V jezeře je ostrov," pokračovala a zesílila hlas. "Hnízdí tam volavky. To by bylo něco pro vás, co? Spousta ryb a nahoře v údolí plno zvěře."

Modří mužíci se seběhli do hloučku. Pak jeden z nich zvedl hlavu.

"Recht? Hojsa! Dozajistě? A nebude tam nasýsat kdehenten haboun?"

"Ne, budete mít klid," odpověděla Stařenka. "Ale žádný krádeže dobytka, jasný?"

"Tihle kradou dobytek?" podivila se Agnes. "Dospělý dobytek? A kolik je jich na to potřeba?"

"Čtyři."

"Čtyři?"

"Jeden pod každou nohu. Já je při tom párkrát viděla. Vidíte krávu na pastvě, stojí, žere, stará se o svý, pak zašustí tráva, jeden z těch malejch hajzlíků zaječí ‚hup, hup, hup' a to ubohý zvíře vššccc! prolítne kolem vás, aniž hne nohou," vysvětlovala Stařenka. "Jsou silnější než švábi! Kdybyste si chtěli šlápnout na takovýho pidimužíka, tak vám doporučuju, abyste si na to vzaly boty s pořádně silnýma podrážkama!"

"Stařenko! Nemůžeš jim dát ostrov! Vždyť není tvůj!" ozvala se Magráta.

"Nepatří nikomu," odpověděla klidně Stařenka.

"Patří králi!"

"Jo tak. No, co je jeho, je tvoje, tak jim ten ostrov dej a Verence jim může později podepsat nějaký papír. Stojí to za to. Jinak uvidíte, jak vám vaše krávy bleskově mizí jedna za druhou v lese. Někdy dokonce pozpátku."

"Aniž hýbají nohama?" ujišťovala se Agnes.

"Správně!"

"No -" začala Magráta opatrně.

"A budou nám určitě užiteční," dodala Stařenka tlumeným hlasem. "Nejraději ze všeho mají boj."

"Raci slop klútať, čaragaňa pofňurná."

"Ne, nejraději pijou," opravila se Stařenka.

"Nee, slop a prálku!"

"Pití a boj mají nejraději," upřesnila Stařenka.

"Ai počórno múhovad!"

"A krádeže krav," překládala Stařenka. "Nejraději mají pití, boj a krádeže dobytka. Poslyš, Magráto, obrazně řečeno, buduje mít raději tady, na očích, a budu koukat, aby čurali přes hranice ven, než aby byli tam někde venku a

čurali nám přes hranice dovnitř. Jsou mrňaví, ale je jich hodně, a za chvíli bychom byli mokří až po kolena."

"Ale co by mohli tihle prckové udělat?" vrtěla hlavou Magráta.

"No… podívej, Silver z nich má strach," upozornila Stařenka.

Silver se proměnil ve velký chomáč chlupů a pár ustaraných očí - jedno bílé a druhé ve stínech žlutě zářící. To na čarodějky udělalo opravdu dojem. Silver kdysi strhl losa. V praxi neexistovalo nic, na co by nebyl ochoten zaútočit, a to včetně architektonických objektů.

"No, v tom případě nechápu, jak můžou mít potíže s upíry," podivila se nahlas Agnes.

"Ho, my nedokážme flip flop. Myslíte, že smě květinoví voplégři potróblech divožinek?"

"Oni neumějí létat," vysvětlovala Stařenka.

"Ale i tak, je to přece jen moc pěkný ostrov…" zamumlala Magráta.

"Děvče, tvůj manžel se zapletl do politiky, a proto jsme v ošklivém maléru, a když chceš něco dostat, musíš něco dát. On je teď nemocný a ty jsi královna, takže můžeš dělat, co uznáš za vhodné, nemyslíš? Není tady nikdo, kdo by ti poroučel, co máš dělat, ne?"

"No, asi máš -"

"Tak už jim k sakru dej ten zatracenej ostrov a oni budou mít za co bojovat! Jinak prostě jenom projdou přes Lancre, a v tom jim nezabráníš, a cestou nám ukradnou všechen dobytek. Zabal to celý do pěknejch řečiček a máš politiku jedna radost!"

"Stařenko?" nadhodila Agnes.

"Jo?"

"Nezlob se, ale nebylo by možné, že nám Bábi tohle všechno dělá naschvál? Tedy to, že se tak drží zpátky, abychom musely vytvořit trojici a spolupracovat?"

"A proč by to dělala?"

"Abychom si zdokonalily vnitřní pohled, rozšířily vnitřní obzory a naučily se v nouzi něco navíc?" doplnila Magráta.

Stařenka se zarazila s dýmkou na půli cesty k ústům. "Ba ne," odpověděla. "Nemyslím, že by Bábi uvažovala takhle, protože to by podle ní bylo sentimentální haraburdí. Poslyšte, chlapi…, tady je klíč ke skříni s pitím ve špajzu. Vypadněte odsuď a trochu si užijte. Jediné, na co byste neměli sahat, je ten mix v zelených lahvích, protože to je… No, myslím, že to bude dobré."

Směrem ke dveřím se udělala modrá čmouha a pokoj byl až na tři čarodějky prázdný.

"Máme věci, které Bábi nemá," řekla Stařenka.

"Ano?" podivila se Agnes.

"Magráta má dítě. Já nemám žádné skrupule. A my obě máme tebe."

"A k čemu jsem já asi dobrá?"

"Víš, tak především máš vždycky na každou věc dva názory -"

Ze spíže se ozval cinkot skla a výkřik: "Ho, vy zmoci! Nemyslete, že to spatrýbáte sami, skomly takové!"

"Vy kriploši! Co vy tento? Helvtti! Sertevire mi taky tu butilu! Pazgřívci! Sem tu korku!"

"Šmakni tuto! Klútni! Prďácká, nae?" Třesk další rozbité sklenice.

"Vrátíme se všechny do hradu," řekla Stařenka. "Ale za našich podmínek. A postavíme se tomu hraběti tváří v tvář. A vezmeme s sebou všechny citrony a česnek a všechny ty ostatní věci. A taky trochu té páně Ovískovy svěcené vody. Neříkejte mi, že když všechny ty krámy zkombinujeme, že to nebude fungovat."

"A ty myslíš, že nás pustí dovnitř?" zeptala se Agnes.

"Ti teď mají spoustu jiných starostí, když mají davy před branami. Proklouzneme tam zadem."

"Jaké davy?" užasla Magráta. "No, nějaký už zorganizujeme," odbyla ji Stařenka.

"Nemůžeš organizovat dav, Stařenko," odpověděla Agnes. "Dav je něco, co se shromáždí samo o sobě!"

Stařence Oggové zablesklo v očích. "Tady v okolí žije sedmdesát devět Oggů," prohlásila. "Takže se shromáždí sami o sobě, to se spolehni!"

Pohled jí na okamžik spočinul na hájku rodinných portrétů, pak si vyzula botu a zabušila jí na stěnu vedle sebe. Za několik vteřin slyšeli bouchnout dveře a pod oknem zazněly spěšné kroky.

Jasoň Ogg, kovář a mužská hlava Oggova klanu, nahlédl hlavními dveřmi. "Ano, mami?"

"Během, hm… půl hodiny dojde k samovolnému shromáždění davu, který se pak vrhne na hrad," oznámila mu Stařenka. "Řekni to ostatním."

"Jasně, mami."

"A nezapomeň každého upozornit, že jsem řekla, že to samozřejmě pro nikoho není povinné," dodala Stařenka. Jasoň se rozhlédl po hierarchii Oggů na okolních stolcích. K poslední větě už nemusela Stařenka nic dodávat. Každý věděl, že Silverova krabice potřebuje čas od času vyložit novým papírem.

"Dobrá, mami. Řeknu jim, že nemusej chodit, když se jim nechce."

"Hodný chlapec."

"A budou to hořící pochodně, nebo srpy, kosy a tak dál?"

"To je vždycky problém. Ale řekla bych, že nejlíp od každého trochu."

"Dobývací beran, mami?"

"Ehm… ne, myslím, že ne."

"Měl by dav rozhořčeně vykřikovat něco speciálního, mami?"

"Ne, stačí všeobecný pokřik."

"Čím budeme házet?"

"Stačí jen tu a tam nějaký kámen," velela Stařenka.

"A ne velké!" přidala se Magráta. "Kusy zdí kolem hlavní brány jsou už dost zchátralé!"

"Dobrá, takže nic tvrdšího než pískovec, rozumíme si? A řekni našemu Štofimu, aby vyvalil sud mého piva číslo tři," dodávala Stařenka. "A myslím, že by nebylo na škodu věci, kdybys do něj nalil láhev brandy, aby se lidi mohli trochu zahřát. Zima dovede člověku pěkně zalízt za nehty a za límec, když postává a pokřikuje před hradní branou. A sežeň našeho Nevilla a řekni mu, ať skočí k Chudokurům a vyřídí, že se paní Oggová nechá uctivě poroučet a že bychom potřebovali půl tuctu velkých sýrů a deset tuctů vajec, a řekni paní Povozníkové, aby byla tak hodná a přenechala nám velký džbán svých skvělých nakládaných cibulek. Je to hanba, že už nemáme čas nic upéct, ale obávám se, že se budete muset s tou trochou nepohodlí vyrovnat, když máte být bezprostřední." Stařenka mrkla na Agnes. "Jasně, mami."

"Stařenko?" ozvala se Magráta, když Jasoň odspěchal.

"Copak, drahoušku?"

"Před pár měsíci, když Verence navrhoval zavedení daně na vyvážený alkohol, protestoval proti tomu na hradním náměstí početný zástup lidí a Verence pak řekl: No, než bych to udělal proti vůli lidu -"

"Ale to přece byla vůle lidu," podivila se Stařenka upřímně.

"Aha. Hm. No dobrá."

"Oni akorát občas zapomenou, jaká ta jejich vůle je," dodávala Stařenka. "No, malou Esme můžeš nechat vedle, u Jasoňovy ženy -"

"Ne, vezmu ji s sebou," odpověděla Magráta. "Myslím, že je na mých zádech docela šťastná."

"To přece nemůžeš udělat!" ozvala se Agnes.

"Neodvažuj se se mnou přít, Agnes Nulíčková," odpověděla jí Magráta a narovnala se. "A od tebe nechci taky slyšet ani slovo, Stařenko."

"Ani ve snu by mě to nenapadlo," zavrtěla hlavou pohoršené Stařenka. "Nac mac Fíglové s sebou taky vždycky nosí děti do boje. Představ si, používají je jako zbraně, když dojde na nejhorší."

Magráta se trochu uvolnila. "Dnes ráno řekla své první slovo," oznámila a zatvářila se pyšně.

"Cože? Vždyť je jí čtrnáct dnů?" naklonila Stařenka nevěřícně hlavu ke straně.

"Ale ano. Řekla ‚blurp'."

"Blurp?"

"No. Bylo to spíš takové zabublání než slovo."

"Tak si to všechno dejme dohromady," řekla Stařenka a vstala. "Jsme tři, jsme tedy coven, dámy. Jsme trio. Postrádám Bábi, že ani nevíte jak, ale musíme se s věcmi vypořádat tak, jak by to udělala ona." Několikrát se zhluboka nadechla. "Tohle totiž nedovolím."

"Zní to líp, když to říká ona," ozvala se Agnes.

"Já vím."

Červenkauva se najedl sám v jídelně pro služebnictvo vedle kuchyně. Kolem bylo jen málo lidí, ale Červenkauva si i tak nesokolníků téměř nevšímal. V hradě byli vždycky další lidé a většinou měli svou práci, a kdyby byl někdo na Červenkauvu naléhal, byl by sokolník přiznal, že si vzdáleně uvědomuje, že každý týden nechává své prádlo v pytli u kuchyňských dveří a vždycky po dvou dnech že ho tam najde vyprané a vyžehlené. A pak tady byla jeho jídla. O zvěřinu, kterou nechal na kamenné desce v dlouhé spíži, se někdo postaral. A tak dále.

Vracel se do stájí, když se ho najednou chopil jeden stín, položil mu ruku na ústa a odtáhl ho do tmy.

"Hmpf?"

"To jsem já, paní Oggová," řekla Stařenka. "Jsi v pořádku Červenkauvo?"

"Hmpfl" Tím slovem se Červenkauva pokusil oznámit, že není schopen verbální komunikace, když ho dusí něčí palec.

"Kde jsou upíři?"

"Hmph?"

Stařenka uvolnila sevření.

"Upíři?" vydechl sokolník. "To jsou ti, co chodí pomalu sem a tam?"

"Ne, to je jejich… jídlo," odpověděla Stařenka. "A nějací lidé, kteří by vypadali normálně? A co vojáci?"

Odněkud ze stínů se ozval tlumený náraz a někdo řekl: "Sakra, upustila jsem fusak. Neviděli jste, kam spadl?"

"No, je pravda, že v hradě jsou noví pánové a dámy," přikývl Červenkauva. "Většinou se potulují kolem kuchyní. A taky nějací muži v kroužkové zbroji."

"Ale k sakru!" odplivla si Stařenka.

"Je tady malá branka do Velké síně," vzpomněla si Magráta. "Ale ta je vždycky zamknutá zevnitř."

Agnes polkla. "Dobrá. Tak já tam skočím a odemknu ji."

Stařenka jí poklepala na rameno. "Myslíš, že to zvládneš?"

"No, mě kontrolovat nedokážou…"

"Ale chytit by tě mohli."

Vlad by si nepřál, aby ti někdo ublížil, řekla Perdita. Viděla jsi, jak se na tebe díval…

"Myslím…, doufám…, že to zvládnu," odpověděla Agnes.

"No, ty musíš své já znát nejlíp," zabručela Stařenka. "Máš svěcenou vodu?"

"Doufejme, že to zabere líp než ten česnek," řekla Agnes.

"Hodně štěstí," popřála jí Stařenka. Pak naklonila hlavu ke straně. "Zdá se mi, že u brány se začíná samovolně

shromažďovat náhodný dav. Tak běž!"

Agnes vyběhla do deště a pustila se kolem hradních budov ke dveřím do kuchyně. Byly dokořán. Dostala se až do chodby za kuchyněmi, když ji za rameno chytila těžká ruka a pak se před nijako blesk z čistého nebe objevili dva mladíci.

Byli oblečeni tak trochu jako mladí milovníci opery, které viděla během svého pobytu v Ankh-Morporku, až na to, že jejich pestré vesty by solidní členové přátel opery považovali za nevkusně křiklavé. Kromě toho měli dlouhé vlasy jako básníci, kteří věří, že romanticky rozevláté lokny nahradí jejich notorickou neschopnost vytvořit rým na slovo "pampeliška".

"Kampak ten spěch, děvče?" řekl jeden.

Agnes poklesla na duchu. "Koukněte," odpověděla, "mám spoustu práce. Nemohli bychom to urychlit? Mohli bychom vynechat všechny ty úsměvy, úšklebky a cenění zubů a takové ty řečičky jako ‚mám rád děvčata, která mají ducha' a podobné pitominky? Nemohli bychom rovnou přikročit k onomu proslulému kousnutí, kdy se já vám vykroutím a kopnu vás do -"

Jeden z nich ji tvrdě uhodil přes tvář.

"Ne," odpověděl.

"Řeknu to na vás Vladovi!" zaječela Perdita Agnesiným hlasem.

Druhý upír zaváhal.

"Pch. Já se s ním znám!" řekly Agnes a Perdita najednou.

Jeden z upírů si ji prohlédl od hlavy k patě.

"Cože,ty?"

"Ano, ona," odpověděl další hlas.

Rychlým krokem se k nim blížil Vlad s palci zaháknutými do kapes své ozdobné vesty.

"Démone? Karmíne? Šli byste laskavě ke mně?"

Dvojice se přesunula a zůstala před ním pokorně stát. Něco se zamíhalo a jeho palce se vrátily zpět do kapsiček u vesty, zatímco dvojice upírů se pomalu sesouvala k zemi.

"Tohle je něco, co našim hostům zásadně neděláme," prohlásil Vlad, překročil Démonovo kroutící se tělo a napřáhl obě ruce k Agnes. "Neublížili vám? Řekněte slovo a já je dám Lacrimose. Ta totiž právě zjistila, že tady na hradě máte mučírnu. A to jsme si mysleli, že je Lancre zaostalé!"

"Ach, vy myslíte tu starou mučírnu?" zmohla se Agnes na odpověď. Karmínovi se draly z úst bublavé zvuky. Nestačila jsem ani sledovat, jak se jeho ruce pohnuly, hlásila Perdita. "Víte… ta už je tam celá staletí…"

"Ale ne? Vážně? Ale Lacrimosa říkala něco v tom smyslu, že tam není dost popruhů a přezek. Ale ona je velmi… vynalézavá. Stačí slovo."

Tak ho řekni, nabádala ji Perdita. Řekni nějaké slovo a bude jich hned o dva míň.

"É… ne," zavrtěla hlavou Agnes. Ah… morální zbabělost tlusté dívky. "Ehm… co jsou ti dva zač?"

"Víte, přivezli jsme na vozech pár příbuzných. Otec říká, že by mohli být užiteční."

"Aha, takže příbuzní?" Bábi Zlopočasná by to slovo řekla, zašeptala Perdita.

Vlad si tiše odkašlal. "Pokrevní," řekl. "Ano, svým způsobem ano. Ale… nižší, podřízení. Tudy."

Vzal ji opatrně za ruku a vedl ji zpátky chodbou, přičemž tvrdě dupl Karmínovi na ruku, která se stále ještě chvěla.

"Vy chcete říct, že… upírství je něco jako… pyramidový prodej?" podívala se na něj Agnes. Byla s Vladem sama. To bylo na jednu stranu mnohem lepší než být sama s tamtěmi dvěma, ale i tak měla pocit, že pro svůj klid a jistotu potřebuje slyšet zvuk vlastního hlasu. Třeba už jen proto, aby si dokázala, že je stále ještě naživu.

"Promiňte, ale co tím myslíte? Někdo prodává pyramidy?"

"Ne, to je tak… Podívejte… Kousněte do pěti krků a během dvou měsíců budete mít vlastní krvavé jezírko?"

Usmál se, ale poněkud opatrně. "Vidím, že se máme ještě mnoho co učit," odpověděl. "Rozumím každému slovu v té větě, ale přesto ne jejímu smyslu. Jsem si jistý, že byste mě mohla naučit mnoho věcí. A já bych, samozřejmě, mohl různé věci naučit vás…"

"Ne," odpověděla Agnes okamžitě.

"Ale my přece… No ne, co to ten tupec dělá teď?"

Směrem od kuchyní se sem nesl oblak prachu, v jehož středu bylo vidět Igora s kbelíkem a lopatou.

"Igore!"

"Ano, bháne?"

"Ty už jdeš zase rozhazovat prach, že?"

"Ano, bháne."

"A proč rozhazuješ ten prach, Igore?" zeptal se Vlad ledově.

"No bhřece mhusíme mít bhrach. Je tho thradi-"

"Igore, matka ti to přece říkala. My nechceme prach. My nechceme velké svíčky, nechceme mít v očích všech obrazů vyříznuté pozorovací dírky a rozhodně nestojíme o tu tvoji zatracenou bednu pitomých pavouků, které honíš sem a tam malým bičem!"

Ve zvonícím, do ruda rozpáleném tichu sklopil Igor oči ke špičkám nohou.

"…bhavoučí shítě - to jhe věc, ktehrou lidhi ohčekávají, bháne…" zamumlal.

"My je prostě nechceme!"

"…stahrý hrabě miloval moje bhavouky…" řekl Igor a jeho hlas se podobal nějakému malému hmyzu, který bude tak jako tak rozmáčknut.

"Je to nesmyslné Igore."

"…mhíval ve zvhyku vždhycky mi bhřát ‚bhěkný bhavučiny', dnheska, Ighore…"

"Podívej, prostě… seber se a odejdi, chápeš? Zkus, jestli bys nedostal ten strašný puch z oblečení. Matka říká, že jí z něho slzí oči. A narovnej se a choď jako normální lidé!" volal za ním Vlad. "Kulhavá už na nikoho dojem nedělají!"

Agnes viděla, jak se ustupující Igor na okamžik zastavil, a myslela si, že něco odpoví. Ale obrovský sluha se vzápětí otočil a odcházel.

"Je jak velké děcko," řekl Vlad a potřásl hlavou. "Je mi líto, že jste se toho musela účastnit."

"Ano, i mně je to líto," přikývla Agnes.

"Musíme ho vyměnit. Otec už si ho nechává jen ze sentimentu. Víte, zdědili jsme ho se starým hradem, se skřípajícími krovy a branami a podivnými zápachy, i když ty nebyly zdaleka tak zlé jako ty, se kterými jsme se setkali tady. Ale tohle… Podívejte se na tohle, hm? Stačí, abychom se otočili na pět minut zády a…"

Byla tam velká svíce hořící v černém svícnu, silně pokapaném roztopeným voskem.

"Král Verence má všechny ty olejové lampy, překrásné moderní osvětlení, a Igor chodí a nahrazuje je znovu svíčkami! A my ani nevíme, kde ty svíčky bere! Laci si myslí, že schraňuje ušní maz a -"

Byli teď v dlouhé komnatě vedle Velké síně. Vlad pozvedl svícen tak, že plamen ozářil stěny.

"Aha, vidím, že už pověsili obrazy. Měla byste poznat členy naší rodiny…"

Světlo ozářilo obraz vysokého, hubeného a šedovlasého muže ve večerním obleku a pláštěnce podšité rudým hedvábím. Vypadal jistým, vzdáleným nepřítomným způsobem velmi vznešené.

"To je můj… prastrýc," vysvětloval Vlad. "Poslední… ležící."

"A ta šerpa a hvězda, co má?" ptala se Agnes. Z dáli slyšela zvuky davu, které pomalu sílily.

"To je gvotský řád. To on vybudoval náš domov. Říkali jsme mu hrad Nepřibližujtesek. Nevím, možná jste o něm slyšela?"

"To je podivné jméno."

"Víte, on se tomu vždycky smál. Místní vozkové a kočí tak vždycky varovali návštěvníky. ‚Nepřibližujte se k hradu,' říkali. ‚I kdybyste měli strávit noc na stromě, nepřibližujte se nikdy k hradu… Ať už se bude dít cokoliv, nevstupujte do hradu.' Strýc tvrdil, že to byla úžasná reklama. Někdy byly už v devět večer všechny ložnice plné a na vrata stále ještě bušili lidé, kteří se chtěli dostat dovnitř. Cestující si často byli ochotni zajít obrovský kus cesty, jen aby zjistili, kolem čeho se to dělá takový humbuk. Takoví, jako byl on, už se dneska nevidí, kdepak. Nejraději se předváděl většímu množství lidí. Vstával z rakve tak často, že si na ní nechal udělat otočné víko. Ano, a tohle je… sestřenka Carmilla……a tady tetička Bathoryová." Agnes zírala na velmi vážnou ženu ve velmi přiléhavých černých šatech, se rty namalovanými výraznou tmavofialovou rtěnkou.

"O té se říkalo, že se kdysi vykoupala v krvi dvou set panen," pokračoval Vlad. "Já tomu nevěřím. Použij víc než osmdesát panen, a každá vana ti přeteče. To alespoň spočítala Lacrimosa."

"Tyhle malé drobnosti jsou velmi důležité," přikývla Agnes, pobízena hrůzou. "A kromě toho určitě je těžké v takové koupeli najít mýdlo."

"Lidé dokážou být tak nevděční."

"Mám dojem, že ji rozsápal dav."

"A tohle…" světlo se přesunulo k dalšímu portrétu, "…to je můj dědeček."

Holá hlava. Hluboko zapadlé oči rámované kruhy. Dva špičáky jako jehly, dvě uši jako netopýří křídla, nehty nestříhané celé roky…

"Ale větší část obrazu je jen prázdné plátno," upozornila Agnes.

"Rodinná historka říká, že to dědeček Magyrato dostal hlad. Vidíte tady ty rudohnědé skvrny? To je velmi stylové, že? A tady… no, to je nějaký velmi vzdálený prapředek, víc nevím."

Obraz byl z větší části temná plocha. V ní byl náznak přihrblé postavy, jíž z hlavy trčelo něco jako zahnutý zobák.

Vlad se rychle odvrátil. "No, prodělali jsme samozřejmě dlouhý vývoj," řekl. "Urazili jsme dlouhý kus po cestě evoluce, jak říká otec."

"Vypadají velmi… mocně," řekla Agnes.

"To každopádně. Tak nesmírně mocní a tak hloupí," přikývl Vlad. "Otec si myslí, že hloupost je jedna ze základních vlastností upírů, což je stejný nesmysl, jako kdyby někdo tvrdil, že touha po čerstvé krvi je spojena s nutností být hubený jako lunt. Otec je velmi neobvyklý upír. On a matka nás vychovali… jinak."

"Jinak?" opakovala Agnes.

"Upíři nejsou příliš rodinné typy, víte? Otec říká, že je to přirozené. Lidé vychovávají své potomky, ale my žijeme velmi dlouho, takže upír si vlastně vychovává své konkurenty. Proto se toho o rodinné lásce a milém příbuzenstvu mnoho nenamluví."

"To je opravdu velmi zajímavé." V hlubinách kapsy sevřela Agnes ruku kolem lahvičky se svěcenou vodou.

"Otec ale tvrdí, že vzájemná pomoc je jediný způsob, jak se dostat ven z onoho bludného kruhu. Je třeba přelomit ten kruh hloupostí, říká. Dával nám do potravy malá množství česneku, abychom si na něj zvykli. Zkusil nám ukazovat různé, zprvu upravené náboženské symboly - řeknu vám, drahoušku, že jsme měli v našem dětském pokojíku zřejmě nejpodivnější tapety, jaké si člověk dokáže představit, a to nemluvím o Gertě, česnekové panně - a musím říci, že jejich účinky už jsou skoro zanedbatelné. Nutil nás dokonce chodit ven a hrát si na nádvořích během dne. Co vás nezabije, říkal, to vás posílí."

Agnesina ruka se pozvedla. Svěcená voda vystříkla z hrdla lahvičky a v malých kaskádách stékala Vladovi po

hrudi, po kalhotách a kapala mu do bot. Upír vykřikl.

Nepředstavovala si, že to bude snadné.

Zvedl hlavu a mrkl na ni.

"Podívejte se na tu vestu! No jen se na ni podívejte! Víte, co dokáže voda udělat s hedvábím? Vždycky po sobě zanechá mapy. Nikdy se jich už nezbavíte." Podíval se na její ztuhlý výraz a povzdechl si.

"Myslím, že bychom si konečně měli některé věci vyjasnit jednou a provždy," řekl. Rozhlédl se po zdi a stáhl ze závěsu obrovskou a na obou koncích špičatou sekeru. Tu jí hodil.

"Vezměte si tohle a zkuste mi useknout hlavu," prohlásil. "Podívejte, sundám si kravatu. Nechtěl bych si ji umazat od krve, chápete…? Tak. Ano?"

"To se mi pokoušíte říct, že i tohle je něco, v čem jste byli vychováni?" začala cítit zlost. "A jak? Každé ráno po snídani cvičení s malou sekerkou? Každý den usekneme kousek hlavy, pak to ve skutečnosti nebude bolet?"

Vlad obrátil oči ke stropu. "Každý ví, že useknout upírovi hlavu je mezinárodně přijatelná věc. Jsem si jist, že Stařenka Oggová už by se v téhle chvíli rozmachovala. Tak jen do toho, v těchhle buclatých pažích jsou dost slušné svaly, o tom ne- " Máchla sekerou.

Natáhl se jí zezadu přes ramena a sebral jí nástroj z rukou.

"- pochybuji," dokončil. "A jsme také velmi, opravdu velmi rychlí."

Přejel palcem po ostří. "Tupá, jak vidím. Drahá slečno Nulíčková, uvědomte si, že odstranit nás by mohlo vyžadovat mnohem víc úsilí, než za kolik to ve skutečnosti stojí, chápete? Podívejte, starý Magyrato by Lancre nikdy neudělal takovou velkomyslnou a laskavou nabídku, jakou děláme my. Ani nápad, drahoušku! Cožpak plundrujeme zem? Ne. Vynucujeme si násilím vstup do cizích ložnic? Samozřejmě, že ne. Co je nějaká ta trocha krve ve srovnání s dobrem celé společnosti? Je jasné, že Verence bude muset ze svého postavení trochu ustoupit, ale řekněme si to upřímně, ten člověk je spíš úředník než král. A naši… přátelé zjistí, že víme, co je to vděčnost. Kde je tedy smysl nějakého odporu?"

"Dokážou být upíři skutečně vděční?"

"Naučíme se to."

"Takže vy mi tady říkáte, že výměnou za to, že nebudete strašliví, budete jen trochu zlí, je to tak?"

"My říkáme jen to, drahoušku, že přišel náš čas," ozval se za nimi další hlas.

Oba se otočili.

Do galerie vstoupil hrabě. Měl na sobě smoking. Po každém boku mu kráčel jeden ozbrojenec.

"Ale ale, Vlade… zase už i hraješ s jídlem? Dobrý večer, slečno Nulíčková. Jak se zdá, shromáždil se nám před branami dav, Vlade."

"Vážně? To je opravdu vzrušující! Nikdy jsem skutečný dav neviděl."

"Přál bych ti, aby ten tvůj první byl i tvůj nejlepší," přikývl hrabě a zavětřil. "Jenže v něm nějak není ta pravá vášeň. Ale i tak, bylo by velmi únavné poslouchat to celou večeři. Řeknu jim, aby šli pryč."

Dveře do Velké síně se zdánlivě samy od sebe otevřely.

"Půjdeme se podívat?" obrátil se Vlad galantně k Agnes.

"No, myslím, že bych se měla skočit přepudrovat, takže… Omluvte mě na minutku," řekla Agnes a pomalu ustupovala.

Vyrazila úzkou chodbou, která vedla k malým dvířkům, a odtáhla závory.

"Zrovna včas," ozvala se Stařenka a spěchala dovnitř. "Tady venku je pěkně sychravo."

"Všichni se šli podívat na dav před branami," hlásila Agnes. "Ale jsou tady i další upíři, nejen stráže! Ty ostatní museli přivézt na vozech. Jsou…, nejsou to… sloužící, ale přijímají od Strakupírů rozkazy."

"Kolik jich je?" zeptala se Magráta. "To jsem nezjistila. Vlad se pokouší líp se se mnou seznámit!"

"Skvělý plán," souhlasila Stařenka. "Zjisti, jestli náhodou nemluví ze spaní."

"Stařenko!"

"Pojďme se podívat na jeho lordstvo v akci, co říkáte?" navrhla Stařenka. "Mohly bychom proklouznout podél brány do staré strážnice a podívat se střílnou."

"Já z toho chci dostat Verence!"

"Ten nikam nepůjde," odbyla ji Stařenka a mířila do malé místnosti vedle dveří. "A myslím, že ho rozhodně nemají v plánu zabít. Kromě toho, teď když jsme tady, už má nějakou ochranu."

"Myslím, že tohle jsou opravdu novodobí upíři," ozvala se Agnes. "Rozhodně jsou jiní než ti staří."

"Pak se jim musíme postavit tady a teď," trvala pevné na svém Stařenka. "To by alespoň docela určitě udělala Esme."

"Ale jsme na to dost silné?" podívala se na ni Agnes. Bábi by se na něco takového neptala, zasykla Perdita.

"Jsme tady přece tři, ne?" usmála se Stařenka. Pak ze svých tajných skrýší vytáhla láhev a odzátkovala ji. "Trocha první pomoci. Potřebuje ještě někdo kromě mě trochu první pomoci?"

"To je brandy, Stařenko!" zamračila se Magráta. "To se chceš postavit upírům opilá?"

"Tak nějak mi to připadá mnohem příjemnější, než se jim postavit střízlivá," přikývla Stařenka, upila pořádný doušek a otřásla se. "To je, myslím, jediná užitečná informace, kterou Agnes dostala z pana Ovíska. Lovci upírů musí být trochu pod parou, tak to říkal. Fajn, já vždycky dám na dobrou radu…"

Vítr rozechvíval plamen svíce dokonce i uvnitř stanu, v němž měl Mořihněv Ovísek svůj dočasný domov. Ten teď seděl nehybně a s ostražitým výrazem na svém polním lůžku, protože to se při každém prudším pohybu skládalo se

zuřivostí, po níž mu zůstávaly modřiny a krevní podlitiny pod nehty.

Kněz si s rostoucí panikou listoval ve svých poznámkových blocích.

Nepřišel sem, aby tady působil jako expert na upíry. Duchové, zjevení a jiná nečistá stvoření byl krátký cyklus jednohodinových přednášek, které měl hluchý dákon Skorotrop jednou za čtrnáct dní. Nikoho nezajímaly, vždyť se ani nepočítaly do závěrečného bodového skóre, u Oma! To při srovnávací teologii strávili dvacetkrát tolik času! Právě teď si ale zoufale přál, toužil po tom, aby mu tenkrát na přednáškách někdo řekl, například, kde přesně leží srdce a jakou silou je třeba udeřit na kolík, aby jím pronikl.

Skvěle… tady to je, několik stran popsaných nedbalými, téměř nečitelnými poznámkami, které se tady uchovaly jen proto, že na druhé straně měl poznámky pro svůj esej týkající se Třapcova Života proroků.

"…Krev je život…upíři jsou podřízeni tomu, kdo je v upíry proměnil… alliin - enzymy - allicin. Vyvřeliny… nedostatek? Přejaté reakce?…rodná zem velm... důl…z jedné oběti pije co nejvíc, aby byla otrokem všech… hvězdicové sání…krev jako předmět nečistého uctívání…upíři ovládají: netopýry, krysy, stvoření noci, počasí…oproti legend, většina obětí je jen pasiv…NESTÁVAJÍ se upíry…kdo se má změnit v upíra, zažívá pravá muka, touží po krvi…ponožky…česnek, svaté symboly… prudké světlo - smrtelné?…zabije se upír, osvobodí se všechny jeho oběti…tělesná síla!…"

Proč mu nikdo neřekl, že je to tak strašně důležité? Pokryl tehdy zcela zbytečně půl stránky karikatúrou diákona Skorotropa, který byl pořád ještě naživu.

Ovísek zasunul zápisky do kapsy a plný naděje sevřel svatý medailon. Po čtyřech letech v teologické koleji si nebyl jistý tím, v co vlastně věří, a to z větší části proto, že v jeho církvi docházelo k rozkolům tak často, že celé její vyznání se někdy změnilo během jediného odpoledne. Ale přesto…

Varovali je před tím. Nečekejte to, říkali. Nestává se to nikomu, jen prorokům. Takhle Om nepůsobí. Om působí zevnitř.

… ale on doufal, že se Om, aspoň jednou, projeví nějakou zjevnou formou a jednoznačným způsobem, který by se nedal zaměnit s působením větru nebo souhrnem náhodných jevů. Přál si, aby se alespoň jednou jedinkrát, třeba jen na deset vteřin, oblaka rozdělila a shůry zazněl mocný hlas: "ANO, TY, KTERÝ MOŘÍŠ-HNĚV-A-CHVÁLY-JEST-JSI-HODNÝ-NEB-UCTÍVÁŠ-OMA, OVÍSKU! TO VŠECHNO JE PRAVDA. MI-MOCHODEM, TO BYL VELMI MOUDRÝ PAPÍR, KTERÝ JSI SE-PSAL V DOBĚ KRIZE VÍRY PLURALISTICKÉ SPOLEČNOSTI!"

Nebylo to tím, že by postrádal víru. Ale víra nebyla dost. On potřeboval vědět.

Právě teď by se byl ovšem spokojil se spolehlivým manuálem na téma, jak se zbavit upírů.

Vstal. Za ním se okamžitě se zlověstným třeskem zavřelo polní lehátko.

Našel vědění a vědění mu nepomohlo.

Cožpak Joto neučinil, že se Hrůzný leviathan vrhl na pevninu a moře pak zrudlo krví? Cožpak Orda, silný ve své víře, nezpůsobil, že strašlivé sucho a pak hladomor navštívily krajinu malovínskou?

Jistěže to dokázali. Věřil tomu bezmezně. Ale jedna jeho část přece jen nedovedla zapomenout na to, že četl o malinkatých tvorečcích, kteří vzácně působili rudé přílivy na pobřeží Urtu, a na účinek, jaký pak ony přílivy měly na místní mořskou faunu a flóru, nebo o podivném větrném cyklu, který vždy po několika desítkách let způsobil, že se Malovínu celý rok vyhýbaly dešťové mraky.

Tohle v něm přece jen probouzelo starosti. Díky tomu, že byl tak dobrý ve starých jazycích, dovolili mu studovat v nových knihovnách, které vyrůstaly kolem Citadely, a to byl původ jeho dalších starostí, protože zatímco myslel, že bude věčným hledačem pravdy, nacházel čím dále tím víc zvláštních skutečností. Tak například popis Třetí cesty proroka Ceny byl až neuvěřitelně podobný překladu Písečného testamentu z Laotanské knihy všehomíra. Jen v jedné jediné polici našel třiačtyřicet velmi podobných popisů Potopy světa a v každé z nich nějaký muž, navlas stejný jako biskup Horna, zachránil skupinu vyvolených osob tím, že postavil obrovský koráb. Podrobnosti se samozřejmě lišily. Někdy byla loď ze dřeva, jindy z banánových listů. Někdy zprávu o tom, že se objevila suchá zem, přinesla labuť, jindy iguana. Je jasné, že tyhle cesty, popsané ve svatých knihách jiných zemí a jiných náboženství, byly jen pestrobarevné lidové báje a pověsti, zatímco Kniha Omova byla svatá pravda. Ale přesto…

Mořihněv Ovísek dostudoval, ale z nižšího reverenda postoupil do hodnosti tichého reverenda ustaraný mladý muž. Byl by rád své objevy s někým probral, ale v jeho církvi docházelo k tolika rozporům, že nikdo nebyl ve své funkci tak dlouho, aby mu naslouchal. Bušení svatých mužů, kteří přibíjeli své vlastní verze pravdy na vrata Omových chrámů, bylo ohlušující. V jedné chvíli dokonce málem podlehl nutkání koupit si také kus papíru a vlastní kladivo a napsat se do pořadníku čekatelů na volná místa na vratech Omova chrámu. Nakonec to však sám sobě rozmluvil.

Protože měl, jak věděl, na všechno dva názory.

V jedné chvíli uvažoval o tom, že se udá a nechá ze sebe vymítat zlého ducha, ale pak od toho ustoupil, protože církev v podobných případech používala dosti radikální prostředky a ty vážné muže, kteří se jen výjimečně usmívali, by jistě příliš nepobavil, kdyby jim řekl, že onen podezřelý duch, kterého chce dát vymést, je jeden z jeho vlastních.

Myslel na ně jako na hodného Ovíska a zlého Ovíska. Potíž byla v tom, že jeden jako druhý bezvýhradně souhlasili s názvoslovím, ale každý ho pak v praxi aplikoval jinak.

Už když byl malý, měl v sobě jistou část, která si myslela, že chrám je pěkně nudné místo, a nutila ho, aby se smál, když měl naslouchat žalmům. A rostlo to s ním. To byl ten Ovísek, který tak dychtivě četl všechno, co se mu dostalo pod ruku, a vždycky si pamatoval přesně ty pasáže, které vrhaly pochybnosti na faktickou pravdu Knihy Omovy - pošťuchoval ho a říkal: a jestli to není pravda, čemu pak můžeš věřit?

A jeho druhá půlka bude říkat: musí být ještě jiný druh pravdy.

A on odpoví: jiný druh, než je ten druh, který je skutečně pravdou, myslíš? A on řekne: definuj skutečně! A on vykřikne: nuže, skutečně vzato, ještě před nedávném by tě omnianci umučili už za to, že takhle myslíš. Pamatuješ? Pamatuješ, kolik lidí zemřelo proto, že používalo k myšlení mozek, který, jak se říká, jim daroval Bůh? Jaký druh pravdy by omluvil všechnu tu bolest?

Nikdy však nepřišel na to, jak onu otázku přesné vtělit do slov. A pak začaly ty strašlivé bolesti hlavy a noci beze spánku. Neustálé církevní rozkoly, a ten jeho byl jedním z nejtěžších, protože on prakticky vedl náboženskou válku ve své vlastní hlavě.

A když pomyslí na to, že sem byl poslán kvůli svému zdraví, protože bratr Melchior měl starost, když viděl, jak se Ovískovi třesou ruce a jak sám se sebou vede dlouhé dialogy! Klid a čerstvý vzduch!

Neopásal bedra svá, protože dost dobře nevěděl, jak se to dělá, a nikdy se neodvážil zeptat, ale upravil si klobouk a vykročil do divoké noci pod temná a nepřátelská mračna.

Brána hradu se otevřela dokořán a v ní stanul hrabě Strakupír, doprovázený po obou stranách ozbrojenci.

To samozřejmě neodpovídalo klasickému průběhu vyprávění. I když lidé z Lancre byli v podobných věcech více méně nováčky, kdesi uvnitř, na genetické úrovni, věděli, že když se u bran shromáždí dav, má už jeho plánovaná oběť křičet o pomoc v hořící laboratoři či právě podléhat v boji, který vede s kladným hrdinou na útesu nad propastí nebo na hradbách vysoko nad řekou.

Neměl by si zapalovat doutník. Ztichli, zatímco kosy a vidle se zastavily v půli pohybu. Jediné, co bylo slyšet, bylo tiché praskání pochodní.

Hrabě vyfoukl dokonalý kroužek.

"Dobrý večer," řekl a díval se, jak kroužek odlétá. "Vy asi budete dav."

V pozadí davu byl zřejmě někdo, kdo nešel s dobou a hodil po hraběti kámen. Hrabě Strakupír ho zcela ledabyle zachytil, aniž mu věnoval pohled.

"Ty vidle jsou působivé," řekl. "Mám rád vidle. Jsou takové… modelově tradiční. A pochodně…, to se samo sebou rozumí. Ale kosy… ne, ne, obávám se, že ty sem nepatří. Ty jednoduše nejsou k ničemu. To nejsou správné zbraně pro dav, to vám musím říci rovnou. Dejte si ode mě říct. Jednoduchý srp je mnohem účinnější. Začněte kolem sebe mávat kosou a někdo zaručeně přijde o ucho, ne-li o něco horšího. Jen si to zkuste."

Naklonil se směrem k obrovskému muži, který v rukou svíral vidle.

"A jakpak se jmenujete vy, mladý muži?"

"Ehm… Jasoň Ogg, pane."

"Kovář?"

"Ano, pane."

"Ženě a rodině se doufám daří dobře?"

"Ano, pane."

"To rád slyším. Máte všechno, co potřebujete?"

"Ehm… ano, pane."

"Výborně. Tak pokračujte. Byl bych vám moc vděčný, kdyby se vám podařilo ztišit se alespoň na chvíli, než se navečeříme. Jinak samozřejmě chápu, že musíte hrát svou tradiční roli. Dám příkaz služebnictvu, aby vám co nejdříve donesli pár džbánů s grogem." Oklepl si popel z doutníku. "Aha, a mohl bych vám představit seržanta Chrchlotta, kterému jeho kamarádi přezdívají, myslím, ‚Křivý Piero', a tenhle gentleman, který si právě čistí zuby nožem, je desátník Schvindell, který, pokud tomu dobře rozumím, žádné přátele nemá. Je tady, myslím, vzdálená možnost, že si tu nějaké udělá. Oni a jejich muži, kterým, jak doufám, můžeme říkat vojáci, pokud budeme jejich statut brát poněkud volněji a spíše v tom smyslu, že jsou to lidé, kteří si s ničím příliš nelámou hlavu a nekoukají na nějakou tu ránu, i když padne vedle sousedovi" - desátník Schvindell se zašklebil a vyškrábl si odněkud z mezery mezi zažloutlými stoličkami zbytek blíže neznámého původu - "nastoupí do služby zhruba za hodinu. Čistě z bezpečnostních důvodů, chápete?"

"A pak vás píchnem jak prasata, rozpářem jako žáby a vycpeme senem," dodal desátník Schvindell.

"No vidíte. To je ta jejich vojenská hantýrka, které já sám skoro nerozumím," usmál se hrabě. "Takže doufám, že tady nedojde k žádnému nedorozumění, natož nepříjemnosti."

"Já doufám, že jo," ozval se seržant Chrchlott.

"To jsou, pane, veselé kopy, co?" řekl hrabě. "Takže všem ve spolek hezký večer. Pojďte, pánové."

Vešel na nádvoří. Brána, jejíž dubové dřevo s věkem ztvrdlo jako železo, se za ním s třeskem zavřela. Na druhé straně bylo ticho, po chvíli následované mírně zmateným chórem hráčů, kterým někdo sebral míč.

Hrabě zamával na Vlada a teatrálně rozhodil ruce.

"Pa-dá! A takhle se to dělá -"

"A myslíte, že by se vám to podařilo dvakrát?" ozval se hlas ze schodiště.

Upíři se otočili a zadívali se na tři čarodějky.

"Ach, to je paní Oggová," řekl hrabě a netrpělivým gestem propustil vojáky. "A Vaše Veličenstvo. A Agnes… hmm… Bylo to tři pro vítězství, nebo tři pro smrt?"

Strakupír vykročil kupředu a pod Stařenčinýma nohama zapraskal kámen.

"To si vážně myslíte, že jsem tak hloupý, mé dámy?" řekl. "Vážně si myslíte, že bych vás tady nechal pobíhat sem a tam, kdyby hrozilo sebemenší nebezpečí, že byste nám mohly nějak ublížit?"

Nebem se zaklikatil blesk.

"Dokážu ovládat počasí," upozornil hrabě. "A také nižší stvoření, což, abyste rozuměly, zahrnuje i lidi. A vy neustále intrikujete a myslíte si, že s námi vedete něco jako souboj? Jak roztomilá představa. Nicméně…"

Čarodějky náhle něco pozvedlo do vzduchu. Zavířil kolem nich horký vzduch. Vítr venku zesílil tak, že se plameny pochodní protáhly jako vlající prapory.

"Co se stalo s naším pevným úmyslem spojit síly dohromady?" zasyčela Magráta.

"No jo, když on chvíli nepostojí," odpověděla Stařenka.

"Okamžitě toho nechte!" vykřikla Magráta na hraběte. "A jak si dovolujete kouřit v mém paláci? To by mohlo vážně poškodit zdraví lidí okolo vás!"

"Tak řekne už některá z vás konečně ono magické ‚to vám neprojde'?" rozesmál se hrabě, aniž si jí všímal. Pomalu stoupal po schodech. Vznášely se před ním a kolébaly se jako tři velké nafukovací balónky. Dveře do Velké síně se za nimi zavřely.

"No tak, někdo to říci musí," pobízel je.

"Tak tohle ti jen tak neprojde!"

Hrabě se rozzářil. "A to jsem si ani nevšiml, že by některá z vás pohnula rty -"

"Odejdi odsud a vrať se do hrobu, ze kterého jsi vystoupil, obludo nečistá!"

"Kde se tady ten, u všech čertů, vzal?" užasla Stařenka, když na zem před upíry dopadl Mořihněv Ovísek.

Plížil se nad nimi po ochozu pro hudebníky, oznámila Perdita Agnes. Občas vůbec nedáváš pozor.

Kněžův plášť byl pokryt prachem a špínou a límeček měl natržený, ale jeho oči plály svatým vytržením.

Napřáhl ruku a nastavil něco hraběti přímo před obličej. Agnes viděla, jak vrhl rychlý pohled do malé knížečky, kterou svíral v druhé ruce.

"Ehm… Tímto tě tedy zaklínám, hnusný červe z Reumu, vrať se, odkuďs vzešel, a již nikdy -"

"Prosím?" nastavil hrabě ucho.

"- již nečiň potíže, ni -"

"Mohl bych něco podotknout?"

"- tvůj duch, který nedává ti pokoje - cože?"

Hrabě vzal Ovískovi knížečku z náhle povolné ruky.

"To je z Janeradovy knihy Malleus Malificarium," řekl. "Čemu se tak diviš? Já mu to pomáhal napsat, ty směšný malý hlupáku!"

"Ale… vy… To přece bylo před stovkami let!" vypravil ze sebe Ovísek.

"No a? A přispěl jsem i do Auriga Clavorum Malificarium, Torquus Simiae Malificarium… a sepsal jsem to celé Area Instrumentarum, abych řekl pravdu. Žádná z těch pitomostí samozřejmě na upíry nezabírá, to jsi nevěděl?" Hrabě téměř vrčel. "A víš, že si pamatuju vaše proroky? Byli to šílení, vousem zarostlí chlapi s hygienickými návyky starých kozlů, ale u všeho šíleného, byla v nich vášeň! Ti neměli své omezené svaté mozky plné nejistoty a pochybností. Odříkávali ta pitomá slova, jako kdyby jim opravdu věřili, a v koutcích úst jim vyskakovaly bublinky svaté pěny. To byli opravdoví kněži, břicha plná ohně a žluči! Ty? Ty jsi jenom parodie!"

Odhodil knížečku stranou a vzal Ovískovi z ruky amulet. "A tohle je Svatá želva Omova, která by asi měla způsobit, že začnu ve strachu ustupovat. Safra, safra. A přitom to není ani kvalitní napodobenina. Laciný šmuk."

Ovísek sebral všechny síly. Podařilo se mu ze sebe vypravit: "A jak víš tohle, obludo pekelná?"

"Ne, tohle ne, to se říká démonům a ďáblům," povzdechl si hrabě ublíženě.

Pak podal amulet nazpět Ovískovi. "Ale i tak to byl slušný pokus, uznávám," přikývl. "Až jednou dostanu chuť na šálek dobrého čaje, nějaký ten koláč a možná jednu dvě veselé písně, pak jistě navštívím vaši misii. Ale právě v tomhle okamžiku mi stojíš v cestě!"

Pak udeřil kněze takovou silou, že ubohý Mořihněv zmizel pod dlouhým stolem.

"Tak, a to máte tu úctu," zavrčel. "Teď už zbývá jedině, aby se tady zjevila Bábi Zlopočasná. Mělo by se to stát každou chvilku. Opravdu si myslíte, že uvěřila, že se vám to podaří vyřídit?"

Halou se rozlehl zvuk obrovského klepadla dopadajícího na hlavní vrata. Hrabě spokojeně přikývl. "To bude ona," přikývl. "Samozřejmě. Nejdůležitější je načasování."

Když se dveře otevřely, vletěl dovnitř se zaskučením vítr a ve víru před sebou hnal úlomky větví, déšť a Bábi Zlopočasnou, která vypadala jako napůl uschlý list. Byla promočená a pokrytá blátem a šaty měla na několika místech potrhané.

Agnes si uvědomila, že ještě nikdy neviděla Bábi promočenou, dokonce ani po té nejstrašnější bouři ne, ale teď byla prosáklá až na kůži. Voda z ní stékala v pramíncích a zanechávala stopy na zemi.

"Paní Zlopočasná! Je to od vás opravdu hezké, že jste zašla!" zahlaholil hrabě. "Taková daleká cesta a za temné noci! Sedněte si na chvíli ke krbu a odpočiňte si."

"Tady odpočívat nebudu," odpověděla Bábi.

"Tak se alespoň něčeho napijte nebo něco zakousněte."

"Tady nebudu ani pít, ani jíst."

"Tak co budete dělat?"

"Víte velmi dobře, proč jsem přišla."

Vypadá hrozně malá, řekla Perdita. A taky unavená.

"Chápu. Klasická vojenská operace. Velká hra. Výrobní značka Zlopočasných. A… okamžik… Na papírku ‚nezapomeň' dnes máte napsáno ‚jestliže vyhraju, tak všechny osvobodíte a vrátíte se zpět do Überwaldu', že ano?"

"Ne. Předpokládám, že zemřete," odpověděla Bábi.

Ke své hrůze Agnes viděla, že se stará paní mírně potácí.

Hrabě se usmál.

"Výborně! Ale… já vím, jak uvažujete, paní Zlopočasná. Vždycky máte nějaký plán v zásobě. Teď tady stojíte,

nemáte daleko do zhroucení a přece… si nejsem tak docela jistý, jestli věřím všemu, co vidím."

"Mně je docela ukradené, čím jste si jistý," odpověděla mu Bábi. "Ale neodvážíte se nechat mě odsud odejít, to vím. Protože byste si nebyl jist tím, kam půjdu, ani tím, co udělám. Za každým párem očí, které vás budou pozorovat, bych mohla být já. Mohla bych být za každými dveřmi. Mám pár oblíbenců, které bych mohla přivolat. Mohla bych se k vám přiblížit kdykoliv a odkudkoliv. A zákeřnost je mou silnou stránkou."

"Tak? Kdybych byl tak nevychovaný, mohl bych vás zabít tady, na místě. Stačil by na to jediný šíp. Desátníku Schvindelle?"

Žoldnéř mávl rukou, což bylo gesto, které v jeho představách zastupovalo zasalutování, a pozvedl kuši.

"A jste si jistý?" řekla Bábi. "Je si ta vaše opice jistá, že stihne vystřelit podruhé? Že budu pořád ještě na svém místě?"

"Vy neumíte změnit tvar, paní Zlopočasná. A podle toho, jak vypadáte, nejste ani ve stavu, kdy byste dokázala rychle utíkat."

"Ona mluví o tom, že se ukryje do něčí hlavy," řekl Vlad.

Čarodějky se podívaly jedna po druhé. "Promiň, Esme," řekla Stařenka Oggová, "nedokázala jsem na to nemyslet. Asi nejsem dost opilá."

"Ach ano," přikývl hrabě. "Proslulé Zapůjčení."

"Jenže vy nevíte kde, ani jak daleko," pokračovala Bábi unaveně. "Nevíte dokonce ani do jaké hlavy. A nevíte, jestli to vůbec musí být hlava. Všechno, co o mě víte, je jen to, co jste dokázal dostat z vědomí jiných lidí, a ti o mně nevědí všechno. Ani zdaleka ne."

"Takže vaše já se ukryje někam jinam," přikývl hrabě. "Primitivní. S něčím podobným už jsem se na svých cestách setkal, abyste věděla. Podivní starci s korálky a v péřových čelenkách, kteří dokázali své vnitřní já přenést do ryb nebo hmyzu…, dokonce i do stromu. Jako kdyby na tom záleželo. Dřevo hoří. Je mi líto, paní Zlopočasná. Jak rád říká král Verence, žijeme ve světě, který má nový řád. Ten nový řád - to jsme my. Vy jste už jen historie -"

Trhl sebou a po tváři mu proběhl výraz bolesti. Tři čarodějky padly k zemi.

"Skvělá práce," řekl. "Varovný výstřel, co? Cítil jsem to. Opravdu to bolelo. V celém Überwaldu se nenašel nikdo, komu by se něco takového podařilo."

"Dokážu víc než to," upozornila ho Bábi.

"Nemyslím," podíval se na ni hrabě. "Protože kdyby tomu tak bylo, už byste to udělala. Žádné smilování s upírem, že? Řev rozzuřeného davu, který se táhne celou historií!"

Vykročil k ní. "To si vážně myslíte, že jsme jako nějací rodově zatížení elfové nebo tupí lidé, které dokážete zastrašit rozhodným chováním a několika lacinými triky? Už jsme byli vypuštěni z oné pověstné skříňky, paní Zlopočasná. Pokoušel jsem se chovat se k vám s porozuměním, protože máme mnoho společného, ale teď -"

Bábino tělo sebou trhlo nazpět jako papírová panna, kterou zasáhl náhlý poryv větru.

Hrabě byl na poloviční cestě k ní, ruce v kapsách smokingu. Na vteřinku se zastavil.

"Ale bože, tak tenhle jsem taky cítil," přikývl. "Byl tohle váš nejlepší?"

Bábi se zapotácela, ale pozvedla ruku. Těžké křeslo u stěny se zvedlo a rozletělo se přímo k hraběti, ale pak padlo k zemi.

"Na člověka to bylo opravdu dost dobré," přikývl hrabě.

Bábi sebou trhla a pozvedla druhou ruku, na stěně se začal chvět těžký svícen.

"No ne!" prohlásil hrabě. "Ale pořád ještě to nestačí. Ani zdaleka to nestačí."

Bábi teď narazila zády na stěnu. "Ale slíbím vám tohle," řekl hrabě. "Nezabiju vás. Naopak -"

Neviditené ruce Bábi zvedly a přirazily ji ke zdi. Agnes postoupila o krok kupředu, ale Magráta ji chytila za paži.

"Nepovažujte to za prohru, Bábi Zlopočasná," prohlásil hrabě. "Budete žít navěky. Tomu bych já říkal dobrý obchod, co vy na to?"

Navzdory vypětí, které se jí zračilo na tváři, se Bábi podařilo pohrdavě odfrknout.

"Něco takového může za dobrý obchod považovat jen člověk bez ambicí," odpověděla. Tvář se jí stáhla bolestí.

"Sbohem," řekl hrabě.

Čarodějky pocítily ten mentální úder. Síň se zavlnila.

Ale bylo tady ještě něco jiného, v říši mimo obyčejný vesmír. Něco zářícího a stříbřitého, něco, co se mrskalo jako ryba…

"Je pryč," zašeptala Stařenka. "Odeslala se někam jinam…"

"A kam? Kam?" zasykla Magráta. "Nemysli na to!" varovala ji Stařenka. Magrátin výraz ztuhl. "Ne… ne snad…" začala. "Nemysli na to! Nemysli na to!" volala na ni Stařenka naléhavě. "Růžoví sloni! Růžoví sloni!"

"Přece by ne -"

"Lalala! Ej-ej-ej-hopsa hej!" pozpěvovala Stařenka a táhla Magrátu ke kuchyňským dveřím. "Tak rychle, pojď. Agnes, teď je to na vás dvou!"

Dveře za nimi zapadly. Agnes slyšela, jak se zasouvají závory. Byly to silné dveře a silné závory. Konstruktéři lancreského hradu nevěděli, k čemu je fošna slabší než čtyři a půl centimetru nebo závora, která nevydrží náraz dobývacího berana.

Ten čin by mohl někomu, kdo přišel zvenčí, připadat silně sobecký. Ale logicky, místo tří čarodějek v nebezpečí byla teď v nebezpečí jen jedna. Tři čarodějky by strávily příliš mnoho času obavami jedna o druhou a rozhodováním, co dál. Jedna čarodějka šéfovala jen sama sobě.

Tohle všechno Agnes věděla, a přesto jí to připadalo sobecké.

Hrabě se blížil k Bábi. Koutkem oka Agnes viděla, že Vlad a jeho sestra se blíží k ní. Za zády měla pevné dveře. A Perditu právě nic nenapadalo.

Proto začala ječet. To byl jeden z jejích talentů. Mít dvě osoby v jedné hlavě, to nebyl talent to bylo jednoduše soužení. Ale Agnesin rozsah byl takový, že tóny na jeho vrcholku trhaly ušní bubínky.

Začala dost vysoko a viděla, že usuzovala správně. Když překonala bod, kdy z trámů padali netopýři a červotoči a dole ve městě se rozštěkali psi, ucpal si Vlad uši rukama.

Agnes se rychle a zhluboka nadechla.

"Ještě krok a zopakuju to hlasitěji!" vykřikla.

Hrabě zvedl Bábi Zlopočasnou, jako kdyby to byla hadrová panna.

"Jsem si jistý, že byste to dokázala," přikývl. "Ale dříve či později by vám došel dech. Vlade, přiběhla za tebou až domů, můžeš si ji nechat, ale musíš se o ni starat. Budeš ji krmit a čistit jí klec."

Mladý upír se opatrně přiblížil k Agnes.

"Chováte se jako blázen," zasyčel.

"Výborně!"

A pak stál najednou vedle ní. Na rozdíl od Agnes to však Perdita očekávala, a když se objevil, letěl mu už její loket vstříc a zasáhl ho přesně do žaludku dřív, než s tím mohl něco udělat. Když se zlomil v pase, vykročila rázně kupředu a letmo si pomyslela, že nepoučitelnost bude jedním z upířích charakteristických rysů.

Hrabě položil Bábi na stůl.

"Igore!" vykřikl. "Kde zase vězíš, ty pitomé -"

"Ano, bháne?"

Hrabě se bleskem otočil.

"Proč se mi vždycky takhle nečekaně objevíš za zády?"

"Stahrý hrabhě phokaždé…, on tho odhe mě očehkával, bháne. To je bhrofesiohnální vhěc."

"Tak už s tím jednou přestaň!"

"Dobhrá, bháne!"

"A ten huhňavý hlas…, toho nech taky. Běž a zazvoň k večeři."

"Ano, bháne."

"A už jsem ti několikrát říkal, jak hrozné chodíš!" křičel za ním popuzený hrabě, když Igor, nakloněný ke straně kulhal velkou síní. "Už to není ani zábavné!"

Igor prošel kolem Agnes a bylo slyšet, jak tiše kleje.

Vlad dohonil Agnes, když byla téměř u stolu, a ona byla skoro ráda, protože nevěděla, co udělá, až se tam dostane.

"Musíte jít," lapal po dechu. "Nedovolím, aby vám ublížil, to je jasné, ale on je otec někdy dost nedůtklivý."

"Ne bez Bábi."

V hlavě se jí ozval slabý hlas: Nech… mě… tady…

To jsem nebyla já, pípla Perdita. Myslím, že to byla ona.

Agnes upřela pohled na nehybné tělo Bábi Zlopočasné. Bábi vypadala mnohem menší, než když byla při vědomí.

"Chtěla byste tady zůstat na večeři?" podíval se na ni hrabě.

"Vy opravdu… Po všech těch řečech, vy vážně chcete… Vy jí vysajete krev?"

"My jsme upíři, slečno Nulíčková. Upíři to dělají. Je to tak trochu… mysticky obřadné, připouštím, ale…"

"Jak můžete? Vždyť je to stará paní!"

Otočil se a stál najednou těsně u ní.

"Pomyšlení na mladší aperitiv mě neobyčejně láká, to mi věřte," prohlásil. "Ale Vlad by zase trucoval. Podívejte se, krev si s časem rozvíjí… charakter, jako vaše stará vína. Nezabijeme ji. Ne jako živého tvora. V jejím věku jistě přivítá kousek nesmrtelnosti."

"Ale ona upíry nenávidí!"

"To by jí mohlo pěkně zkomplikovat život, až se probere, protože bude patřit k našim služebníkům. Ach, a ještě tohle -" řekl hrabě, sehnul se pod stůl a jednou rukou vytáhl Ovíska. "Jaké chudokrevné představení. Pamatuju omniánce plné jistoty a ohně, v jejichž čele stáli muži odvážní a nemilosrdní, i když neuvěřitelně šílení. Jak ti by se pohoršili nad tím mlékem a vodou dnešních dnů. Vezměte si ho s sebou, prosím."

"Nemohli bychom se zítra zase vidět?" zeptal se Vlad a dokázal tak Agnes, že samečkové každé rasy mají jistý gen omezenosti.

"Nedokážete ji přeměnit v upíra!" nevšímala si ho. "Nedokáže tomu odolat," odpověděl jí hrabě. "Bývá to v krvi, když se rozhodneme to tam dát."

"Odolá tomu."

"V tom případě to bude stát za to vidět." Hrabě shodil Ovíska na zem. "A teď už běžte, slečno Nulíčková. A toho zmoklého kněze si vezměte s sebou. Zítra… Nuže, zítra můžete mít tu svou starou čarodějnici zpět. Ale to už bude naše. U nás jsou přísně hierarchické poměry. To ví každý…, kdo ví něco o upírech." Ovísek za jeho zády začal zvracet. Agnes si vybavila lidi s prázdnýma očima, kteří teď v hradě pracovali. To si nikdo nezaslouží. Uchopila kněze za roucho mezi lopatkami a zvedla ho jako tašku.

"Sbohem, slečno Nulíčková." Vynesla bezvládného Ovíska k hlavní bráně. Venku teď silně pršelo, byl to mocný, těžký a nemilosrdný déšť, který padal z oblohy jako kovové tyče. Držela se u zdí, aby se alespoň trošku

chránila, a v jednom místě strčila Ovíska pod silný proud tryskající z tlamy jednoho chrlíče.

Otřásl se. "Oh, ta ubohá stará žena," zasténal a znovu omdlel. Padl na znak přímo do proudu vody a na čele se mu rozstřikovala plochá vodní hvězda.

"Ano," přikývla Agnes. Ty dvě utekly. Měly společné myšlenky - a Perdita to taky věděla. Všechny pocítily ten šok, když Bábi osvobodila svou mysl a … no jistě, vždyť to dítě se dokonce jmenovalo Esmeralda. Ale… nedokázala si představit, jak se jí Bábin hlas dostal do hlavy. Musela být někde nablízku…

"Strašlivě jsem to zvoral, co?" zeptal se Ovísek.

"To tedy ano," přikývla Agnes nepřítomně. Ano, kdyby přenesla své já do dítěte, v tom by byl jakýsi druh naplněné spravedlnosti, dotyk touhy vyjádřené v lidových pověstech, příchuť romantiky, a proto tomu Stařenka a Magráta věří, jenže Bábi by to ze stejných důvodů naopak nikdy neudělala. Bábi nemá v duši romantiky, ani co by se za nehet vešlo, pomyslela si Agnes. Ale ví líp než kdokoliv jiný, jak využít romantiku ukrývající se v ostatních lidech.

Takže… kde jinde by ještě mohla být? Něco se stalo. Ukryla esenci sebe sama někam do bezpečí a bez ohledu na to, co řekla hraběti, ji nemohla ukrýt příliš daleko. Musí být v něčem živém, ale pokud to bude v člověku, ten si to samozřejmě ani neuvědomí…

"Kdybych tak byl použil skutečného exorcismu -" zamumlal Ovísek.

"Stejně by to bylo nefungovalo," přerušila ho Agnes ostře. "Myslím, že tohle nejsou právě upíři, kteří by se obávali čehokoliv z víry."

"Taková možnost se knězi naskytne sotva jednou za život…"

"Nebyl jste pro to tou správnou osobou," těšila ho Agnes. "Kdyby byly správnou zbraní proti nim v té chvíli modlitba a zaříkání, nebylo by na světě nad vás lepšího."

Podívala se na ležícího Ovíska. Perdita také.

"Bratr Melchior bude velmi pohoršený," řekl a pracně se zvedl na nohy. "No, podívejte se na mě, jsem samé bláto. Ehm… proč se na mě takhle díváte?"

"To nic… Jen mě napadlo něco zvláštního. Upíři se vám pořád ještě nedostali do hlavy?"

"Jak to myslíte?"

"Neovlivňují vaše myšlení? Nevědí, co si myslíte?"

"Pch! Většinu času sám nevím, co si myslím," odpověděl jí Ovísek zasmušile.

"Vážně?" řekla Agnes. Vážně? přidala se Perdita.

"Měl pravdu," bručel Ovísek, který je neposlouchal. "Nechal jsem vlastně všechny na holičkách, že? Měl jsem zůstat v koleji a vzít to místo tlumočníka."

Déšť nedoprovázely ani hromy, ani blesky. Byl stálý, silný a vyvolával pochmurnou náladu.

"Ale jsem… připraven pustit se do druhého kola," řekl Ovísek.

"Ano? A proč?"

"Cožpak se Okarín třikrát nevrátil do údolí Mahagor a nevyrval nakonec pohár Kopákův Oolitským, zatímco spali?"

"A udělal to?"

"Udělal. A já… jsem si tím jist."

"A neřekl snad Om proroku Brutovi ‚i na těch nejtemnějších místech budu tě provázeti'?"

"Dovedu si představit, že něco takového řekl."

"Jistě, že řekl. Musel něco takového říct."

"A," zajímala se Agnes, "jen na základě toho se tam chcete vrátit?"

"Ano."

"Proč?"

"Protože kdybych to neudělal, k čemu bych byl? A k čemu vůbec jsem?"

"Myslím, že podruhé už bychom to nepřežili," řekla Agnes místo odpovědi. "Tentokrát nás nechali jít, protože to bylo velmi kruté. Zatraceně! Musím se rozhodnout co teď, ale jak to mám asi udělat? Já jsem přece panna, u všech bohů!" Když viděla jeho poplašený výraz, dodala, z důvodů, kterými si sama nebyla v té chvíli jistá: "To je technický termín pro nejmladší z tria čarodějek. Já bych neměla rozhodovat. Ale ano, já vím, je to lepší než jen vařit čaj."

"Ehm… já přece neříkal nic o nějakém čaji -"

"Ne promiňte to byl někdo jiný. Co mám podle ní asi dělat?"

Zvláště by tě to zajímalo teď, když si myslíš, že víš, kde se ukrývá, co ? dodala Perdita.

Ozvalo se zaskřípění a viděli, jak se hlavní vrata otevřela. Z budovy na okamžik vyhřezlo světlo, v mlze vyvolané deštěm se roztančily stíny, ozvalo se šplouchnutí a vrata se znovu zavřela. A jak se zavírala, ozval se výbuch smíchu.

Agnes se rozeběhla k úpatí schodiště a za ní s hlasitým šplouchánim po-spíchal kněz.

Na tomhle konci nádvoří už se vytvořila velká a blátivá kaluž. V té teď ležela Bábi Zlopočasná, šaty potrhané a drdůlek, který měla vždy pevně stažený v týle, napůl rozpadlý.

Krk měla celý od krve.

"Oni ji dokonce ani… nezamkli někam do cely nebo něco…" syčela Agnes překypující vztekem. "Vyhodili ji… Odhodili ji jako ohlodanou kost!"

"Předpokládám, že už je jejich, chudák stařenka," řekl Ovísek. "Musíme ji dostat alespoň někam pod střechu…"

"Ano… jistě, samozřejmě."

"Co třeba k někomu do vesnice?" navrhl Ovísek, který se potácel pod svým koncem břemene.

"To není dobrý nápad," odmítla Agnes.

"No ale, jistě by -"

"A co byste jim řekl? ‚Tohle je Bábi, můžeme ji tady nechat, jo a až se probudí, bude z ní upír'?"

"Hm."

"Jako kdyby nestačilo, že ji lidé nijak zvlášť rádi nevidí ani za normálních okolností…, dokud nejsou nemocní…"

Agnes napínala oči do deště.

"Pojďte, obejdeme to ke stájím a chlívům, tam jsou různé přístavky a podobné…"

Král Verence otevřel oči. Po okně jeho ložnice stékaly husté proudy dešťové vody. V komnatě nebylo žádné světlo, jen to, které tam pronikalo pode dveřmi, a on tak tak rozeznával postavy dvou strážných, kteří klimbali na svých židlích.

Zacinkalo okenní sklo. Jeden z Überwalďanů šel, otevřel okno, vyhlédl do divoké noci, neobjevil tam nic zajímavého, okno zavřel a odšoural se zpět na své místo.

Všechno bylo tak… příjemné. Verencovi se zdálo, že leží v teplé koupeli, což bylo velmi uvolňující a pohodlné. Starost o svět připadla někomu jinému. Vznášel se tiše a šťastně jako vyplavenina na vlahém moři života.

Slyšel velmi slabé hlasy, které zcela zřetelně přicházely odněkud zpod jeho polštáře.

"Faňoš, tak kdy spaknem ty habouni?"

"Třá v sám mžik!"

"Taják?"

"Až skřéknu tři… tři!"

"Švihýc! Švihýc!"

Něco zašustilo na podlaze. Židle s jedním strážcem se zvedla do vzduchu a se strašlivým zrychlením vyrazila směrem k oknu.

"Švihýc!" Židle, muž, rám a sklo vyletěli ven.

Druhý strážný se stačil postavit, ale ve vzduchu před ním začalo něco růst. Verencovi, absolventu školy Cechu šašků a kašparů, připadalo, že je to neobyčejně vysoká pyramida z mnoha velmi malých lidí.

"Hup! Hup!

"Švihýc!"

"Hup!"

Pyramida dorostla do výšky mužova obličeje. Poslední a jediná postavička nahoře zaječela: "Co nasýsáš, jak voskřípanej? Veškéřáš se? Tak flák!" Mužík se vrhl střemhlav na místo mezi mužovýma očima. Ozvalo se tiché zapraskání a strážný se v bezvědomí skácel na záda.

"Hup! Hup!"

"Švihýc!"

Lidská pyramida se rozlila do úrovně podlahy. Verence slyšel ťapot mnoha drobných nohou a najednou mu na bradě stál malý, modře potetovaný mužík ve špičaté čepici.

"Tě voko, králíku! Na ty zezihlavy máme z chřtánu, he?"

"Skvělá práce," zamumlal Verence. "Jak dlouho už vás mám, vy halucinace? Ale je to docela prima."

"Si mákoš? Rozřekni se? To špflcuješ?"

"Moc pěkné," usmíval se Verence zasněně.

"Hé!" zachmuřil se pidimuž. "Je s ním oštera, lap hoamygoš!"

"Švihýc! Švihýc!"

Verence cítil, jako ho něco zvedlo z postele. Šel z jedné stovky malých rukou do druhé a plynulým pohybem projel místností a oknem vyklouzl do noci.

Byla to kolmá stěna a on si zasněně pomyslel, že vůbec neví, proč po ní tak klidně a pomalu klouže za doprovodu výkřiků: "Včiraz já! Včiraz ty! Sem habouna! Švihýc!" Malé ruce ho držely za límec, noční košili, za ponožky…

"Skvělé představení," zamumlal, když hladce sklouzl ze svislé stěny na vodorovnou zem a byl ve výšce šestnácti centimetrů nad zemí odnášen do noci.

V dešti bylo vidět světélko. Agnes zabušila na dveře a promočené dřevo ustoupilo poněkud příjemnějšímu zjevu sokolníka Červenkauvy.

"Potřebujeme pod střechu!" oznámila mu.

"Samozřejmě, slečno Nulíčková."

Poslušně ustoupil a přihlížel, jak vnášejí Bábi do jeho malého pokojíku.

"Je zraněná, slečno?"

"Vy přece víte, že na hradě jsou upíři, ne?" zeptala se Agnes.

"Vážně, slečno?" řekl Červenkauva. Jeho hlas napovídal, že mu někdo sdělil jistý fakt a on teď uctivě čeká, až mu k tomu ten dotyčný ještě sdělí, zda se jedná o zprávu dobrou či špatnou.

"Pokousali Bábi Zlopočasnou. Potřebovali bychom ji někde uložit."

"Tuhle mám postel, slečno."

Postel byla tvrdá a úzká - kus nábytku navržený pro lidi, kteří si chodí lehnout proto, že jsou k smrti unaveni.

"Mohla by trochu krvácet," upozorňovala Agnes.

"To nic, to já tady krvácel mnohokrát," odpověděl Červenkauva vesele. "A kolikrát na podlahu! Mám tady spoustu obvazů a mastí, jestli by to nějak pomohlo."

"No, uškodit to nemůže," přikývla Agnes. "Ehm… Červenkauvo, vy víte, že upíři sají lidem krev, že?"

"Ano, slečno? No, kdyby se jim jednalo o tu mou, museli by se postavit do fronty až za mé ptáky."

"Vám to nenahání strach?"

"Paní Oggová mi dala velkou tubu speciální masti, slečno."

Jak se zdálo, tím to pro něj končilo. Za podmínky, že se nedotkne ptáků, bylo Červenkauvovi téměř jedno, kdo v hradu vládne. Celá staletí sokolnictví se sokolníci museli starat jen o ty důležité věci, jako je sokolnictví, které potřebuje mnoho času a cvičení, a kralování přenechávali amatérům.

"Je promoklá na kůži," ozval se Ovísek, "zabalte ji alespoň do nějaké přikrývky nebo do něčeho takového."

"A budeme potřebovat silný provaz," dodávala Agnes.

"Provaz?"

"Vzbudí se."

"To jako myslíte…, že bychom ji měli svázat?"

"Když vás chce upír přeměnit na upíra, co se stane?"

Ovískova ruka podvědomě sevřela želví amulet. Pokoušel si vzpomenout. "Já… myslím, že jim dají něco do krve," odpověděl nakonec. "Řekl bych, že když vás chtějí proměnit v upíra, tak vás promění. A to je všechno. Pochybuju, že by se tomu někdo ubránil, když to pak má v krvi. Nemůžete říct, že nechcete do party. Myslím, že je to síla, které se nedá odolat."

"V odolávání bylá vždycky skvělá," řekla Agnes.

"Tak skvělá?" nakrčil čelo Ovísek.

Jeden z Überwalďanů se tiše šoural chodbou. Najednou zaslechl jakýsi zvuk, zastavil se, ohlédl, ale když nespatřil nic, co by mohlo onen zvuk způsobit, vydal se šouravým krokem dál.

Ze stínů vystoupila Stařenka Oggová a mávla rukou na Magrátu, aby ji následovala.

"Promiň, Stařenko, ale je to hrozně těžké, udržet dítě v klidu -"

"Psst! Od kuchyní slyším nějaký kravál. Co by tak asi mohli upíři vařit?"

"Myslím, že jsou to spíš ti lidé, které si přivezli s sebou," sykla Magráta. "Stěhovali dovnitř nový nábytek a teď je třeba je nakrmit."

"Jasně, jako domácí zvířata. Já si myslím, že nejjednodušší bude, když tam vejdem, jako když nám to tady patří, he? Tihle lidi už moc samostatně myslet nebudou, co říkáš? Připravená?" Jen tak mimochodem upila z láhve, kterou nesla v ruce. "Tak, teď hezky za mnou -"

"Ale počkej! Co s Verencem? Nemůžu ho přece opustit! Je to můj manžel!"

"Podívej, jestliže se rozhodli, že s ním něco udělají, čemu bys mohla zabránit, kdybys byla s ním?" podívala se na ni Stařenka. "Musíš se hlavně starat o to, aby bylo v bezpečí vaše dítě, to je důležité. Tak to bylo vždycky. A kromě toho… řekla jsem ti, že je Verence pod ochranou. To jsem už zařídila."

"Pod jakou ochranou? Magickou?"

"Má mnohem lepší! Tak, teď pojď za mnou a chovej se hodně nadutě a arogantně. Když jsi královna, musíš se to naučit. Nesmí je ani napadnout, že nemáš právo být tam, kde jsi!"

Vykročila do kuchyně. Nuzně odění lidé na ni vrhali napůl vyděšené a napůl prázdné pohledy, jako psi, kteří zjišťují, jestli si pán nese bič. Na obrovském sporáku, tam, kde obvykle mívala paní Kurdějcová celé zástupy čisťoučkých hrnců a kastrolů, teď stál jediný, velký a zčernalý kotel. Jeho obsah byl v zásadě šedý. Stařenka by jím nebyla zamíchala ani za tisíc tolarů.

"Jen tudy procházíme," prohlásila ostře. "Pokračujte v tom, co děláte!"

Všechny hlavy se obrátily ke dvojici. A na konci kuchyně se ze starého křesla, kde sedávala paní Kurdějcová, zvedla jakási postava a vykročila k čarodějkám.

"Ale husa aby ho kopla," zabručela Stařenka, "to je jedna z těch pijavek a stojí akorát mezi náma a dveřma…"

"Dámy!" zahlaholil upír s úklonou. "Mohu vám nějak pomoci?"

"Právě odcházíme," oznámila mu Magráta nafoukaně.

"Možná taky, že ne," odpověděl jí upír. "Promiňte, mladý muži," začala svým tolikrát vyzkoušeným hlasem typu "drobná bezmocná babička-věchýtek" Stařenka, "ale mohla bych se zeptat, odkud pocházíte?"

"Z Überwaldu, madam."

Stařenka přikývla a podívala se na kousek papíru, jejž vytáhla z kapsy. "To je milé! A z které části?"

"Z Klotzu."

"Opravdu? Ale to je překvapení! Promiňte." Otočila se k mladíkovi zády, ozvalo se zadrnčení gumy a pak se Stařenka, samý úsměv, obrátila zpět, jako by se nic nestalo.

"Víte, já se hrozně zajímám o lidi," pokračovala v hovoru. "Tak Klotz, říkáte? Jak se tam jmenuje ta místní řeka? Um? Eh?"

"Ah," pokusil se odpovědět upír. Stařenčina ruka vyrazila kupředu a vrazila mu do zubů něco žlutobílého. Chytil ji za ramena, ale než stačil cokoliv udělat, udeřila ho přes hlavu.

Padl na kolena, snažil se vstrčit obě ruce do úst a současně vykřiknout přes citron, do kterého se právě zakousl.

"Vypadá to jako staré pověry, ale jak vidíš, funguje to," prohlásila spokojeně Stařenka, když se mu v koutcích začala tvořit pěna.

"Je potřeba jim ale taky useknout hlavu," vzpomněla si Magráta.

"Vážně? No vlastně máš… Počkej, támhle někde jsem viděla na polici velký sekáček na maso, takže -"

"Nemohly bychom raději jít?" navrhla Magráta. "Než sem přijdou další?"

"Tak jo. Tohle stejně není žádný noblesní upír, ale nějaký obyčejný poskok," přikývla Stařenka milostivě. "Vždyť ani nemá zajímavou vestu," dodala s pohrdáním.

Noc byla stříbrná deštěm. Čarodějky se se skloněnými hlavami prodíraly temnotou.

"Musím přebalit dítě!"

"No, nejvíc by asi ocenilo pláštěnku," zabručela Stařenka. "Teď?"

"Víš, je to už akutní!"

"No dobrá, takže… támhle…"

Vběhly mezi stáje a namátkou proběhly jedněmi dveřmi. Stařenka vystrčila hlavu ven, a když se rozhlédla na obě strany, tiše za nimi zavřela.

"Je tady strašná tma," stěžovala si Magráta.

"Když jsem byla mladá, uměla jsem přebalovat děti po hmatu."

"Já bych to potmě raději nedělala, když to nemusí být. Podívej…, támhle je světlo…"

Na vzdáleném konci dlouhé budovy bylo vidět roztřesené světlo svíce.

Igor hřebelcoval koně, až se leskli. Ruce se mu pohybovaly sem a tam a při tom si mumlal do rytmu. Zdálo se, že mu něco nejde z hlavy.

"Thak hlouphej hlas, jho? Hlouphá chůze, jho? Co voň, u ďhábla, vo thom vhí? Vhyskákanej chocholhouš! Ighore, bhřestaň s thímhle, Ighore bhřestaň s onhímhle… a všhecky ty děckha, co she bhotulují kholem a shekýrjou mě…, na tyhle vhěci exishtuje jíhstá smlhouva. Stharej bhán to vhěděl! Jhá jshem shluha, a nhé nhějakej vhotrok…"

Rozhlédl se kolem sebe. K zemi se snášelo suché stéblo trávy.

Pokračoval dál v čištění koní.

Ti začali neklidně přešlapovat. "Pch! Donhes tho, podhej onho…, nikhdy anhi throšička resphektu, khdepak tho…"

Igor přerušil hřebelcování a smetl si z rukávu další stéblo sena.

"…jho, a ješthe dalšhí věhc…"

Ozvalo se zaskřípění následované závanem větru, koně se vzpínali ve stáních a Igor byl sražen k zemi, zatímco měl dojem, že mu někdo sevřel hlavu do svěráku.

"Tak a teď, když trochu přimáčknu a pokusím se dát nohy k sobě," ozval se nad ním optimistický ženský hlas, je dost pravděpodobné, že by ti mozek vystříkl nosem. Já ale vím, že něco takového se jistě nestane, protože mi něco říká, že budeme kamarádi. Řekni ano."

"'ho."

"No, pěkněji už nám to asi neřekneš."

Stařenka Oggová vstala a oprášila si šaty.

"Už jsem byla v čistějších seníkách," prohlásila. "Račte si vstát, pane Igor. A jestli máte nějaké žertovné nápady, moje společnice, co stojí támhle, drží v rukou vidle a neumí s nima moc zacházet, takže kdo ví, kam by vás s nima mohla trefit, žejo?"

"Jhe tho dhítě, co mháte na zhádech?"

"My jsme velmi moderní," odpověděla mu Stařenka. "Bereme tady porodné a bůhvíco. A teď si vezmeme i váš kočár, Igore."

"Jo?" užasla Magráta. "A kam pojedeme?"

"Je to ošklivá noc. Nechtěla bych, aby bylo dítě v takovém počasí jen tak venku, a nevím, jestli bychom byly kdekoliv v Lancre v bezpečí. Myslela jsem, že by bylo lepší, kdybychom se vydaly dolů na pláně. Mohly bychom tam být před svítáním."

"Já nechci opustit Lancre!"

"Je třeba zachránit dítě. To je vždycky ta nejdůležitější věc. Kromě toho…" jen tichým pohybem rtů Magrátě něco naznačila tak, aby to Igor neviděl.

"Tím si nemůžeme být jisté," řekla Magráta.

"Znáš způsob, jakým Bábi myslí," odpověděla Stařenka. "Jistě by si přála, abychom se postaraly především o bezpečí dítěte," dodala hlasitě. "Takže zapřáhněte koně, pane Igore."

"Jhak si bhřejete, bhaní! S bhotěšením."

"Co? To si ze mě děláš latrýnu?"

"Ale nhé, je tho radhost dhostávat rhozkazy jahsným, pevhným a authoritativním hlahsem, bhaní," odpověděl Igor a vydal se pro postroje zavěšené na zdi. "Žhádné takhové thy jejhich ‚bhyl bhys thak lhaskav' nhebo ‚mhohl bhys, phrosím…' Nehsmysly. Ighor jhe rhád, kdhyž ví, khde si sthojí."

"Není trochu… ujetý?" obrátila se Magráta ke Stařence.

"Stharý bhán mě alesphoň jedhnou denhně ztlohukl!" oznámil jim Igor pyšně.

"A tobě se to líbilo?" řekla téměř s jistotou Magráta.

"Jahsně, žhe ne! Ahle jhe to sbhrávné! Bhán byl gentlehman, jehohž bhoty jshem nebhyl hodhen bholíbit…"

"Ale líbals, co?" uštípla Magráta. Igor přikývl. "Každé ráno. Dodhávalo jhim to fantastický lehsk."

"Dobrá, jestli nám teď pomůžeš, dám tě zbičovat navoněnou tkaničkou od bot," slibovala Stařenka Igorovi hory doly.

"Mnohokrát dhěkuji, alhe jhá jshem se sthejně chyshal odejhít," odpověděl Igor a sehnul se, aby jednomu z

koní přitáhl podpěnku. "Mhám už tadhy těch bhánů bhlný zuby. Takhle bhy she tho dhělat nemehlo! Onhi jshou bhoskvrnou na čisthém šthítě cehlého shvého dhruhu."

Stařenka si otřela obličej. "Mám ráda muže, který umí dát rázně najevo, co si myslí, jednoznačně se vyslovit a je ochoten mi poskytnout ručník… é… pomocnou ruku."

"Ty mu vážně věříš?" podívala se na ni Magráta.

"Víš, já byla vždycky dobrý soudce povah," odpověděla jí Stařenka. "Pamatuj si, že chlapovi, který má šev kolem dokola celé hlavy, můžeš vždycky věřit."

"Zdůldol, zdůldol, zdůldol!"

"To recht, už je to hentam."

"Habouni!"

Z jedním ze stromů opatrně vyhlédla liška.

Hustým deštěm, který splachoval les, se velmi rychle pohyboval jakýsi člověk. Zvláštní bylo, že při tom ležel na zádech. Na hlavě měl noční čepičku, jejíž bambulka se téměř se strojovou pravidelností odrážela od země.

Ve chvíli, kdy si liška uvědomila, co se děje, bylo už pozdě. Zpod zdánlivě kouzelným způsobem ujíždějícího člověka vyskočil malý modrý mužík a přistál lišce na čenichu. Pak ji hlavou udeřil mezi oči.

"Zízáž? Mělas švy kostiska votgruntovat z placu, dokáďva byl čas."

Když se liška zapotácela, seskočil Nac mac Fígl na zem. Pak ji uchopil jednou rukou za ocas, rozběhl se za ostatními a druhou ruku se zaťatou pěstí několikrát vítězoslavně vytrčil do vzduchu.

"Kemove! Neskaj večer přepcháme bruch!"

Vytáhli postel do středu místnosti. Z jedné strany teď seděla Agnes a z druhé Ovísek a naslouchali vzdáleným zvukům, jak Červenkauva krmil ptáky. Bylo slyšet chřestění plechovek a tu a tam výkřik, když se pokoušel strhnout ptáka z nosu.

"Prosím?"

"Ano?"

"Měla jsem dojem, že jste něco šeptal," řekla Agnes.

"Odříkával jsem si… hm… krátkou modlitbičku."

"A pomůže to?" zajímala se Agnes.

"Totiž… mně to pomůže. Prorok Bruta řekl, že Om pomáhá těm, kdo si pomáhají navzájem."

"A pomáhá?"

"Abych řekl pravdu, je mnoho názorů na to, jak to myslel."

"Kolik?"

"Asi sto šedesát, od rozkolu v 10.30 z 23. února. To bylo tehdy, když se Znovusjednocení Svobodní Cheloniánci (Středová diecéze) oddělila od Znovusjednocených Svobodných Cheloniánců (Okrajová diecéze). Bylo to velmi vážné."

"Krev tekla proudem?" řekla Agnes. Skoro ji to nezajímalo, ale snažila se odvést své myšlenky od toho, co už se teď mohlo každou chvilku probudit.

"Ne, ale došlo k boxerskému utkání a děkana polili od hlavy k patě inkoustem."

"Takže to bylo, jak vidím, opravdu vážné."

"Taky došlo k velmi silnému tahání za vousy!"

"Ale božíčku!" Maniaci, dodala Perdita.

"Vy si ze mě děláte legraci," řekl vyčítavě Ovísek.

"Víte…, zní to tak trochu… prostoduše. A to se hádáte pořád?"

"Prorok Bruta řekl ‚nechť zazní tisíce hlasů'," odpověděl kněz. "Někdy si myslím, že tím chtěl říci, že je lepší se mezi sebou hádat než hubit nevěřící ohněm a mečem. Je to všechno strašně složité." Povzdechl si. "Existují stovky cest Omových. Naneštěstí mám občas dojem, že na nich někdo zapomněl hrábě. Ten upír měl pravdu. Ztratili jsme svůj původní oheň…"

"No jo, ale když jste ho měli, tak jste v něm upalovali lidi."

"Já vím, já vím…"

Agnes zachytila koutkem oka pohyb.

Zpod přikrývky, kterou přehodili přes Bábi Zlopočasnou, začala vystupovat pára.

Agnes se otočila právě včas, aby viděla, jak se Bábiny oči otevřely a několikrát přejely sem a tam.

Pak se jí jednou či dvakrát pohnula ústa.

"Jak se cítíte, paní Zlopočasná?" zeptal se starostlivě Ovísek.

"Kousl ji upír! Co to bylo za pitomou otázku?" zasyčela Agnes.

"Pořád lepší, než kdybych se jí zeptal ‚A čím se cítíte, paní Zlopočasná?'," odsekl jí Ovísek.

Bábina hlava sebou několikrát cukla. Pak Bábi napjala tělo proti provazům a hlava jí padla zpět na polštář. Agnes jí sáhla na čelo, ale rychle odtáhla ruku.

"Ona doslova žhne! Červenkauvo! Přines rychle nějakou vodu!"

"Už běžím, slečno!"

"Ale ne…" zašeptal Ovísek a ukázal na provazy. Ty se rychle rozvazovaly a rozplétaly, jako kdyby to byli hadi.

Bábi z postele napůl vypadla a napůl se vykulila a na zem dopadla na ruce a na kolena. Agnes se k ní

naklonila, aby jí pomohla se zvednout, ale dostala takový úder loktem, že přeletěla celou místnost.

Stále na všech čtyřech se stará čarodějka dovlekla ke dveřím a vyplazila se ven na déšť. Zadýchaná se zastavila, a když na ni dopadly první kapky, byla by Agnes skoro přísahala, že některé z nich zasyčely.

Bábi uklouzly ruce. Padla do bláta a pracně se pokoušela zvednout na nohy.

Z otevřených dveří stájí se vylinulo modrozelené světlo. Agnes nahlédla dovnitř. Červenkauva užasle zíral na sklenici od marmelády, v níž zářil bílý světelný bod obklopený bledě modrým plamenem, který sahal daleko mimo prostor sklenice, vlnil se a pulsoval.

"Co je to?"

"To je moje fénixí pírko, slečno. Ono na vzduchu hoří."

Zatím venku pomohl Ovísek Bábi na nohy a podařilo se mu přehodit si jednu její ruku přes ramena. "Něco řekla," upozorňoval. "Myslím, že to bylo ‚že je to', nebo tak nějak."

"Může už být upírem!"

"A teď to řekla znovu, copak jste to neslyšela?" Agnes přistoupila blíž a Bábina téměř bezvládná ruka se jí náhle sevřela na rameni. I přes mokré šaty cítila, jak žhne, a pak do sykotu deště pronesla znovu ono jediné slovo.

"Železo?" opakoval Ovísek. "Říkala železo?"

"Hned vedle je hradní kovárna," napadlo Agnes, "Vezměme ji tam."

Kovárna byla chladná a temná, protože výheň se tam zapalovala jen tehdy, když bylo potřeba udělat nějakou práci. Vtáhli Bábi dovnitř. Hned za dveřmi jim zase vyklouzla ze sevření a přistála na všech čtyřech na plochých kamenech dláždění.

"Ale… železo na upíry nepůsobí, že ne?" řekla Agnes. "Nikdy jsem neslyšela o tom, že by lidé používali železo, když…"

Bábi ze sebe vypravila zvuk, který byl něčím mezi uchechtnutím a zavrčením. Vlekla se po zemi a zanechávala za sebou blátivou stopu. Tak se doplazila až ke kovadlině.

Byl to jednoduše velký kus železa, na němž se prováděly jednoduché kovářské práce, které byly třeba k zabezpečení chodu hradu. Bábi se ho vkleče zachytila oběma rukama a opřela se o něj čelem.

"Bábi, co můžeme -" začala Agnes.

"Běžte tam, kde jsou… ostatní," zakrákorala Bábi. "Bude třeba tří… ča-rodějek, jestli tohle… špatně dopadne…, pak budete stát proti… něčemu strašnému…"

"Proti čemu strašnému?"

"Proti mně. Běž hned."

Agnes pomalu ustupovala. Na žčernalém kovu pod Bábinými prsty vyskakovaly rezavé skvrny, syčely a rychle se zvětšovaly."

"To abych raději šla. Dávejte na ni pozor!"

"Ale co když -"

Bábi najednou zaklonila hlavu, oči měla pevně zavřené.

"Vypadni!" zaječela.

Agnes zbledla.

"Slyšel jste, co říkala," vykřikla a vyběhla do deště.

Bábina hlava klesla zpět na kovadlinu. Kolem prstů po kovu poskakovaly malé jiskřičky.

"Pane knězi," řekla drsným šeptem, "někde tady musí být sekera. Doneste ji!"

Ovísek se zoufale rozhlížel. Byla tam sice sekera, dvoubřitá, ale jen malá, příruční. Ležela vedle šlapacího kamenného brusu.

"Ehm, tak jednu jsem našel -" hlásil.

Bábi zase zvedla hlavu. Zuby měla zaťaté, ale podařilo se jí přes ně pro-cedit: "Nabruste ji!"

Ovísek se podíval na brusný kotouč a nervózně si olízl rty.

"Tak už ji nabruste, jak jsem řekla!"

Svlékl si kabát, vyhrnul si rukávy, vzal do rukou sekeru a opřel se nohou o pedál brusu.

Kolo se roztočilo a od čepele začala odletovat prská jisker.

"Tak, teď najděte kus dřeva… a přisekněte na něm pořádnou špičku. A taky… najděte… kladivo…"

Kladivo našel snadno. Za brusem byla police s nářadím. Po několika vteřinách přehrabování v hromadě krámů u stěny objevil kůl k plotu.

"Madam, co po mně budete chtít -"

"Něco už se… brzo… naskytne," odpověděla Bábi. "Ověřte si, že jste… si jistý tím…, co to je…"

"Doufám ale, že po mě nechcete, abych vám usekl hlavu -"

"Já ti přikazuji, ty věřící mužíčku! Na co doopravdy věříš? Co jsi myslel…, že to všechno… je? Procházka růžovou zahrádkou? Dřív nebo… později… poteče krev…"

Hlava se jí několikrát překulila po kovadlině sem a tam.

Ovísek se jí znovu podíval na ruce. Železo kolem nich bylo černé, ale kousek od jejích prstů kov mírně zářil a rez stále ještě syčela. Neohrabaně se dotkl kovadliny, ucukl a vstrčil si prst do úst.

"Paní Zlopočasné není nějak dobře, co?" ozval se vcházející Červenkauva.

"Ano, obávám se, že to tak klidně můžete říct."

"No, to je špatné. Nedal byste si trochu čaje?"

"Cože?"

"Je to ošklivá věc. Jestli máme zůstat vzhůru, tak postavím konvici s vodou."

"Uvědomujete si, člověče, že může vstát od té zatracené kovadliny a být krvelačnou upírkou?"

"No ne?" Sokolník sklopil oči k tiché a nehybné postavě u kouřící kovadliny. "Potom si myslím, že není špatná myšlenka postavit se jí s trochou dobrého čaje v žaludku," odpověděl.

"Chápete, doufám, co se tady děje?"

Červenkauva si znovu prohlédl Bábi Zlopočasnou a kovadlinu.

"Ne," odpověděl nakonec.

"V tom případě -"

"Rozumět těmhle věcem není má práce," odpověděl sokolník. "Nebyl jsem k tomu vycvičen. Pravděpodobně to vyžaduje mnoho času, když se jim má rozumět. To je vaše práce. A její práce. Chápete snad vy, jak je možné, že vycvičený pták, kterého vypustíte, strhne kořist, ucítí krev a stejně se vrací na vaši ruku?"

"Abych řekl pravdu, tak ne -"

"No vidíte, takže je všechno v nejlepším pořádku. Tak dáte si ten šálek čaje?"

Ovísek se vzdal. "V tom případě… ano, dal bych si. Díky."

Červenkauva odběhl.

Kněz si sedl. I kdyby znal celou pravdu, stejně si nebyl jistý, zda tak docela rozumí tomu, co se tady děje. Ta stará dáma byla rozpálená tak, že téměř hořela, a trpěla bolestmi a teď… Železo se zahřívalo, jako kdyby se stará čarodějka zbavovala bolesti spolu s teplem. Cožpak tohle někdo dokáže? No, samozřejmě, proroci by to jistě dokázali, řekl si podvědomě, ale to bylo tím, že jim dal Om sílu. Ale pokud on věděl, tahle stará paní nevěřila na nic.

Teď byla velmi tichá.

Ty ostatní o ní mluvily, jako kdyby byla nějaký velký mág, ale postava, kterou poprvé zahlédl ve velké síni - to byla jen unavená a zbědovaná stará ženská. Viděl lidi tam dole, v hospicích v Cif-Erniku, trpící a duchem nepřítomné, až byla bolest příliš velká a zbyla po nich jen modlitba a pak… ani ta ne. Tam někde byla ona teď.

Byla doopravdy velmi tichá. Někoho tak tichého viděl Ovísek jen tehdy, když už dotyčnému pohyb nezbýval jako jedna z možností volby.

Nac mac Fíglové se hnali nahoru lesnatým úbočím hory a dolů zarostlou strží a zdálo se, že únos nebyl příliš promyšlený. Teď se pohybovali o něco pomaleji, protože tu a tam se od hlavního zástupu odtrhávaly skupinky i jednotliví pidimužíci, aby se mezi sebou poprali nebo se vydali na náhodný lov. Kromě krále lancreského nad vřesem poskakovala mrtvá liška, omráčený jelen, divoký kanec a lasička, kterou Nac mac Fíglové obvinili z toho, že se jim pošklebovala.

Verence omámeným zrakem pozoroval, že pidimužíci míří k vysokému břehu na konci palouku na dně strže, který byl zarostlý, opuštěný a nahoře porostlý prastarými hlohy.

Malá armáda se náhle zastavila, když se Verencova hlava ocitla pár centimetrů od velké králičí díry.

"Hosa! Tuto nepronde."

"Se zočí, ty chramostýlu!"

Verence cítil, jak mrňousové několikrát s nadějí narazili jeho hlavou do vlhké hlíny.

"Má lebeňu ani bečicu!"

"Haboun!"

Jeden z pidimužíků zavrtěl hlavou. "Nae? Nendé, he? Co tak nafedrovat ho tam po kúščkách?"

"Esli se mu něco dohodí, porobi si ta stará štyra z našich střív podvazky…"

Oproti všem zvykům Nac mac Fíglové na chvíli ztichli. Pak jeden z nich řekl: "Ni sám jeden špirk nemátolej střív…"

"Kromto nám dá ostrvo. Zaříkli smě sa. Spřísahli. Bosorbabu neoščyeš."

"Táže zvostává enem perkovať…"

Upustili Verence na zem. Chvilku slyšel zvuky kopání a vnímal, jak na něj padá vyhazovaná hlína. Pak cítil, jak je znovu zvedán a tažen rozšířenou dírou. Nosem škrtal o kořeny stromů ve stropě chodby. Za sebou slyšel zvuky, jak někdo tunel znovu zaplňoval zeminou.

A nakonec tam zase zbyl jen příkrý břeh s ústím několika nor, kde podle všeho žili králíci a v jehož horní části rostou trnité stromy. Mezi kmeny stromů tu a tam ze země vystupoval kouř, který ovšem v deštivé a temné noci nemohl nikdo zahlédnout.

Agnes se opřela o hradební zeď, po níž stékaly závěsy vody, a lapala po dechu. Bábi jí neřekla jen, aby odešla. Ten rozkaz vletěl do jejího mozku jako kbelík ledu. Pocítila to dokonce i Perdita. Neposlechnout vůbec nepřipadalo v úvahu.

Kam tak mohla Stařenka odejít? Agnes cítila neodbytné nutkání být u ní co nejblíž. Stařenka Oggová totiž vyzařovala stálé pole bude-to-dobrosti. Jestli se ale dostaly z kuchyně, mohly by být prakticky kdekoliv…

Zaslechla, jak pod obloukem průjezdu ke stájím rachotí kola kočáru. Viděla jen temný stín, který se natřásal na oblých kamenech dláždění. Postava kočího s pytlem, přehozeným přes hlavu proti dešti, se podobala Stařence. Ale na tom skoro nezáleželo. Nikdo by si nevšiml, kdyby Agnes vyběhla do deště a pokoušela se kočár zastavit.

Přitiskla se hlouběji do úkrytu pod obloukem a kočár zatím zmizel v temnotě cesty klesající od hradu. Dobrá, takže se snažily utéci. A ukrást upírům jejich vlastní kočár - to bylo jistě ve stylu Stařenky Oggové…

Někdo jí zezadu sevřel obě ruce. Podvědomě se pokusila máchnout nazpět loktem. Bylo to, jako kdyby se opírala o kámen.

"Ale, slečno Nulíčková," řekl Vlad chladně. "Malá příjemná procházka v dešti?"

"Utekly vám!" ušklíbla se mu do očí. "Myslíte? Otec by mohl ten kočár kdykoliv srazit přímo do rokle, kdyby chtěl," odpověděl upír, "ale neudělá to. Dáváme přednost osobnímu kontaktu."

"No bodejť. Od hrdla k hrdlu, co?" řekla Agnes.

"Haha. To je ono. Ale především se snaží jednat logicky. Takže se mi nepodaří přesvědčit vás, abyste se stala jednou z nás, Agnes?"

"Abych se stala někým, kdo žije jen díky tomu, že bere život jiným lidem?"

"Obvykle už tak daleko nezacházíme," odpovídal Vlad a postrkoval ji kupředu. "A když už…, pak si dáváme velký pozor, aby to byli lidé, kteří si zaslouží umřít."

"Ano? Takže pak je všechno v nejlepším pořádku, co? Já tak zrovna budu věřit v téhle věci úsudku upírů!"

"Je pravda, že moje sestra je v tomto směru… občas dost přísná, to připouštím."

"Viděla jsem ty lidi, které jste přivezli s sebou! Vždyť těm chybí jen, aby bučeli!"

"Jo ti. Ochočenci. No? On se ten jejich život ani příliš neliší od toho, který by vedli normálně. Je spíš lepší. Mají kde spát, dobře je krmíme -"

"- a dojíme."

"A to je tak špatné?"

Agnes se pokusila vykroutit z jeho sevření. Právě v těchto místech nebyla žádná hradební zeď. Nebyla zapotřebí. Stačila tady Lancreská rokle a Vlad ji vedl přímo k jejímu okraji.

"To je ale pitomá otázka!" rozčilovala se.

"Ano? Pokud vím, tak jste cestovala, Agnes?" pokračoval Vlad v rozhovoru, přestože se mu dívka bránila. "Zvláštní zkušenosti budete vědět, že spousta lidí vede jen malé životy, vždycky pod knutou nějakého krále, vládce nebo pána, který by je neváhal obětovat v boji, nebo vyhnat, když už by nemohli pracovat."

Možná, ale vždycky by ještě mohli utéct, odsekla Perdita.

"Ale mohli by utéct!"

"Vážně? Jak? Pěšky? S rodinou? A bez peněz? Obyčejně je to ani nenapadne zkusit. Většina lidí se dokáže se spoustou věcí smířit, Agnes."

"To je velmi ošklivý a cynický přístup -"

Ale přesný, řekla Perdita.

"-přes-ne!"

Vlad pozvedl obočí. "Máte tak zvláštní myšlení, Agnes. Samozřejmě, vy nejste jedna z těch… domestikovaných. Předpokládám, že to asi není žádná čarodějka. Vy máte sklony rozumět svému vlastnímu myšlení." Obdařil ji zubatým úsměvem, a u upíra to nebylo nic příjemného. "Přál bych si, abych to dokázal i já. Tak pojďte."

Bylo zbytečné odporovat mu, pokud nechtěla, aby ji vlekl po zemi.

"Víte, vy, čarodějky, jste udělaly na otce velký dojem," sdělil jí přes rameno. "Říká, že by z vás všech měl udělat upíry. Tvrdí, že už k tomu nemáte daleko. Ale já bych byl rád, kdybyste si sama od sebe uvědomila, jak je to úžasné."

"Tak úžasné? Myslíte, že bych jako neustále toužila po krvi?"

"Teď neustále toužíte po čokoládě, ne?"

"No dovolte!"

"Krev mívá nedostatek uhlovodanů. Vaše tělo si zvykne. A budete ztrácet kilo za kilem…"

"Dělá se mi z toho špatně!"

"Dokážete své tělo dokonale ovládat…"

"Já vás neposlouchám!"

"A nepotřebujete k tomu nic jiného než jedno malé napíchnutí -"

"No, vy rozhodně nebudete ten, kdo mi to udělá!"

"Hahá! Úžasné!" řekl Vlad a vlekl ji k okraji rokle. Na okamžik se tam zastavili a pak, zatímco ji svíral pevně za ruku, vrhl se s ní do propasti.

Bábi Zlopočasná otevřela oči. Tedy musela připustit, že je má otevřené. Cítila, jak se jí hýbají víčka.

Všude kolem byla tma. Byla to sametová temnota beze hvězd, černá díra do vesmíru. Ale za ní svítilo světlo. Stála zády k němu, dokázala ho cítit, viděla ho na rukou. Byla to prchající minulost, která jen zdůrazňovala temnotu - ten dlouhý černý tvar - její vlastní stín - který se táhl od jejích chodidel po…

… po černém písku. Skřípěl jí pod nohama, stačilo, aby přenesla váhu z jedné nohy na druhou.

To byla zkouška. Všechno byla zkouška. Život je před vás staví každý den. Neustále se pozorujete. Musíte se rozhodovat. A nikdy vám nikdo neřekne, které z těch rozhodnutí je správné. Ale ano, někteří knězi tvrdili, že vás za ně někdo oznámkuje později, ale k čemu je něco takového dobré?

Přála si, aby její mysl pracovala rychleji. Nedokázala správně myslet. Hlavu měla plnou mlhy.

Tohle nebylo… skutečné místo. Ne, pozor, to nebyl ten správný způsob, jak o tom přemýšlet. Bylo to neobvyklé místo. Možná, že je reálnější než Lancre. A její stín se natahoval přes ně a jako by čekal…

Pak se podívala na vysokou tichou postavu vedle sebe.

DOBRÝ VEČER.

"Oh… to už jsi zase ty."

DALŠÍ VOLBA, ESMERALDO ZLOPOČASNÁ.

"Světlo, nebo tma? To nikdy není tak jednoduché, jak to vypadá, dokonce ani pro tebe ne,"

Smrť si povzdechl. DOKONCE ANI PRO MĚ NE. Bábi Zlopočasná se pokusila uspořádat si myšlenky. Které

světlo a která tma? Na tohle nebyla připravená. Měla pocit, že to není fér. Tohle není ten boj, který čekala. Čí světlo? Jak myslí upíři? Čí bylo tohle myšlení?

To je ale hloupá otázka. Ona byla vždycky ona. Na tohle nesmí nikdy zapomenout… Takže… světlo za zády, temnotu před sebou… Vždycky říkala, že čarodějky stojí mezi světlem a temnotou. "Umírám?" ANO.

"A umřu?"

ANO.

Bábi si to nechala projít hlavou. "Ale z tvého pohledu umírá každý a každý jednou umře, že?"

ANO.

"Jak vidím, tak ty mi zrovna moc nepomůžeš, abych tak řekla."

LITUJI, MYSLEL JSEM, ŽE CHCEŠ PRAVDU. ALE TŘEBA JSI CHTĚLA ZMRZLINOVÝ POHÁR S OVOCEM?

"Pch…"

Ve vzduchu se nic nehýbalo, nebylo slyšet jediný zvuk, kromě zvuku jejího hlasu. Jen to oslňující světlo na straně jedné a těžká temnota - číhající - na té druhé…

Bábi mluvila s lidmi, kteří téměř zemřeli, ale vrátili se zpět možná proto, že je někdo udeřil do toho správného místa, nebo vykašlali ten zatoulaný kousek, který vskočil do nesprávné dírky. Občas mluvili o tom, že viděli světlo…

To je ten směr, kterým by se měla vydat, řekla jí jedna myšlenka. Jenže… bylo to světlo cestou dovnitř, nebo cestou ven?

Smrť luskl prsty.

Na písku před nimi se objevil obraz. Viděla sama sebe klečet před kovadlinou. Obdivovala ten dramatický efekt. Vždycky v sobě měla jistou dávku smyslu pro dramatičnost a divadlo, i když by to byla nikdy nepřipustila, a teď ve svém téměř bezduchém těle obdivovala způsob, jakým dokázala bolest přeměnit v tepelnou energii a vtělit do kovadliny. Celkový efekt někdo poněkud pokazil tím, že najeden konec kovadliny postavil konvici s vodou na čaj.

Smrť se sklonil a nabral hrst písku. Pozvedl ruku a nechal si písek protékat mezi prsty.

VYBÍREJ, řekl. CO SE TÝČE VOLBY, JSI DOBRÁ.

"Je tady snad něco, co bys mi poradil?" řekla Bábi.

ABYS VOLILA DOBŘE.

Bábi otočila obličej k oslňující běli a zavřela oči.

Pak ustoupila dozadu.

Světlo odlétlo do dálky, změnilo se v malý bod a zmizelo.

Všude kolem byla najednou temnota a obklopovala ji jako tekutý písek. Zdálo se, že neexistuje žádná cesta, žádný směr.

Když se pohnula, žádný pohyb necítila.

V hlavě se jí neozýval jediný zvuk, kromě tichého šumotu padajícího písku.

Pak se ozval z jejího stínu hlas.

"… kvůli tobě zemřeli lidé, kteří mohli žít…"

Slova dopadla jako bič a zanechala v jejím mozku rudý šrám.

"Ale žijí někteří, kteří jistě měli zemřít," řekla.

Temnota ji zatahala za rukáv.

"… zabila jsi…"

"Ne. Jen jsem ukázala cestu."

"…cha! Slova…"

"Slova jsou důležitá," zašeptala Bábi do noci.

"… přisvojila sis právo soudit ty druhé…"

"Dělala jsem svou povinnost. A té jsem to dlužila."

"… vím o každé špatné myšlence, která ti proběhla hlavou…"

"Já vím."

"… o každém tom malém tajemství, o kterém se nemluví…"

"Já vím."

"… kolikrát jsi toužila po tom obejmout temnotu…"

"Ano."

"… jakou moc jsi mohla dnes mít…"

"Ano."

"… obejmi temnotu…"

"Ne"

"…poddej se mi…"

"Ne."

"… Lilith Zlopočasná to udělala. Alison Zlopočasná to udělala…"

"To nikdy nikdo nedokázal!"

"… poddej se mi…"

"Ne. Znám tě. Vždycky jsem tě znala. Hrabě tě prostě vypustil, abys mě mučil, ale já vždycky věděla, že existuješ. Bojovala jsem s tebou každý den svého života a nevěř, že právě teď nade mnou zvítězíš."

Otevřela oči a upřela pohled do temnoty.

"Tak teď už vím, co jsi zač, Esmeraldo Zlopočasná," řekla. "Teď už mě nevystrašíš."

Bábi Zlopočasná setrvala v temnotě po dobu, již nedokázala odhadnout. Bylo to, jako kdyby absolutní prázdnota pohltila jak čas, tak směr a prostor. Nebylo kam jít, protože už nebylo žádné kde.

Když automaticky bojovala proti proudu, který se ji snažil unášet, zaslechla další zvuk, ten nejslabší ze všech šepotů, až na hranici slyšitelného zvuku. Zamířila směrem k němu.

Z temnoty se vynořovala jednotlivá slova jako mrskající se zlaté rybky.

Pracně mířila směrem k nim, a tím získala tvar.

Plátky světla se měnily ve zvuk.

"… a zeptám se tě, zda ve svém nekonečném soucitu vidíš nějakou cestu, která by ti skýtala možnost tady zasáhnout…"

To nebyla slova, která by za obvyklých okolností spojovala se světlem. Možná že to byl ten způsob, jakým byla řečena. Měla velmi zvláštní ozvěnu, jakýsi druhý hlas, vpletený do toho prvního hlasu, který se táhl za každou slabikou jako melasa…

"… jaké milosrdenství? Kolik lidí se modlilo u kůlů ? Jak hloupě teď vypadám, když tady takhle klečím…"

Aha… jedno vědomí rozdělené napůl. Na světě je mnohem víc takových Agnes, než si Agnes dokázala představit, pomyslela si Bábi. Jediné, co to děvče udělalo, bylo, že to něco pojmenovalo, a jakmile něčemu dáte jméno, dáváte tomu současně i život…

Nablízku bylo ještě něco jiného, záblesk o šíři sotva několika fotonů, který okamžitě, jak se za ním otočila, zhasl. Povolila na chvilku svou pozornost a pak ji bleskově přivolala zpět. A znovu zahlédla ono droboučké zablesknutí.

Něco se tady ukrývalo.

Písek přestával syčet. Byl čas.

Byl čas, aby zjistila, co je zač.

Bábi Zlopočasná otevřela oči a viděla světlo.

Agnes sledovala, jak kolem ní ubíhá strmá kamenná stěna, sklopila pohled a pod nohama spatřila divokou hladinu vzepjaté a zpěněné řeky Lancre. Když se Vlad ve vzduchu zastavil, zatočil se s Agnes svět. Voda jí olizovala boty.

"Budiž… lehkost," řekl. "Vy byste přece chtěla být tak lehká jako vzduch, že Agnes?"

"My - my máme košťata…" vydechla Agnes. Právě jí před očima proběhl celý život, a jestli nebyl nudný? dodala Perdita.

"Zbytečné, neohrabané a hloupé věcičky," zavrtěl hlavou. "A tohle s nimi nedokážete -"

Stěny rokle kolem nich proletěly v jediném rozmazaném pruhu. Hrad zmizel v hloubce. Obklopily je mokré mraky. Ty se pak rozprostřely do všech stran a ve svitu měsíce se podobaly stříbrnému ovčímu rounu.

Vlad vedle ní nebyl. Agnesin let vzhůru se zpomalil, až nakonec zoufale rozpřáhla ruce, aby se zachytila něčeho, co tam nebylo, a začala padat dolů…

Najednou se celý rozesmátý objevil a chytil ji kolem pasu.

"- že ne?" dokončil větu.

Agnes nebyla schopna promluvit. Její život, který jí probíhal před očima jedním směrem, potkal její život, který jí probíhal před očima směrem opačným. Nedokázala by teď ze sebe vypravit jediné slovo, snad až ve chvíli, kdy by si uvědomila, kdy teď je.

"A to jste ještě zdaleka nic neviděla," pokračoval Vlad. Jak letěli kupředu, mračna za nimi vířila.

Mračna pod nimi ubíhala dozadu. Možná, že skutečně byla lehká jako pára, ale jejich přítomnost, to, jak svým vzhledem napodobovaly pevnou hmotu, jí dodávalo jistoty. Teď se mračna rozdělila a hluboko dole se objevily měsícem osvětlené pláně.

"Ghng!" byl jediný zvuk, který ze sebe Agnes vypravila. Byla příliš napjatá a zděšená, než aby dokázala vykřiknout. Jupií! zajásala Perdita.

"Vidíte?" zeptal se Vlad a ukázal. "Vidíte to světlo kolem Okraje?"

Agnes se podívala, protože cokoliv bylo lepší než se podívat dolů.

Slunce bylo pod Plochou. Jenže kolem temného Okraje si světlo našlo svou cestičku nekonečným Krajopádem a vytvořilo zářící pás mezi noční temnotou oceánu a vesmírem, posetým myriádami hvězd. Bylo to, samo-zřejmě, překrásné, ale Agnes jaksi podvědomě cítila, že ona krása by byla vnímána okem pozorovatele mnohem silněji, kdyby nohy pozorovatele spočívaly na něčem solidnějším. Ve výši tří kilometrů má navíc oko pozorovatele sklony slzet.

Perdita si myslela, že je to překrásné. Agnes uvažovala o tom, jestli by v případě, že by skončila jako růžový kruh většího průměru dole na kamení, zůstala na světě alespoň Perdita.

"Cokoliv si budete přát," zašeptal Vlad. "Navěky."

"Já chci dolů," vypravila ze sebe Agnes. Pustil ji.

K jedné věci byl Agnesin tvar velmi vhodný. K padání. Automaticky se obrátila na břicho a vlasy za ní v ubíhajícím vzduchu vlály a vlnily se.

Bylo zvláštní, že teď ji veškerá hrůza najednou opustila. Byl to strach ze situace, která se jí vymkla zpod kontroly. Teď, s rozpaženýma rukama, sukní přitisknutou na nohy, s očima uslzenýma v hučícím studeném povětří, už alespoň věděla, co jí budoucnost připravila, i když si uvědomovala, že to nebude budoucnost dlouhá.

Třeba dopadne do vhodné závěje nebo do hluboké vody…

Za pokus by to rozhodně stálo, prohlásila Perdita. Zatím to nevypadá zdaleka tak špatně.

"Drž hubu."

Bylo by skvělé, kdybys přestala vypadatjako když máš pod sukní sedlové brašny…

"Drž hubu."

A bylo by fajn, kdybys nedopadla dole na kamení jako balon plný vody.

"Drž hubu. Konec konců, vidím jezero. Myslím, že bych se dokázala posunout tím směrem."

Při téhle rychlosti to bude stejné, jako kdybys dopadla na zem.

"Jak to víš? Já to nevím. Tak jak to víš ty?"

To ví přece každý.

Vedle Agnes se objevil Vlad a hověl si ve vzduchu jako na pohodlném kanapi.

"Líbí?" zeptal se.

"Zatím je to skvělé," odpověděla Agnes, aniž mu věnovala pohled.

Cítila, jak ji uchopil za zápěstí. Nezaznamenala prakticky žádný tlak nebo tah, ale pád se okamžitě zastavil. Znovu se cítila lehká jako vzduch.

"Proč tohle děláte?" řekla. "Jestli mě chcete kousnout, tak do toho, ať to mám za sebou."

"Ne ne, tohle by mi nestačilo, to já neudělám."

"Ale Bábi jste to udělali!" zamračila se Agnes.

"To ano, ale když se to udělá proti něčí vůli, jsou ti lidé pak tak… otrocky poddaní… sotva víc než myslící jídlo. Ale ti, kdož obejmou noc o své vlastní vůli… ach, to je úplně jiná věc, má drahá Agnes. A vy jste pří-liš zajímavá, než abyste byla pouhým otrokem."

"Řekněte mi," začala Agnes z jiné strany, když kolem nich prolétly vrcholky hor, "měl jste už hodně přítelkyň?"

Pokrčil rameny. "Jednu nebo dvě. Venkovská děvčata. Služebné."

"A mohu se zeptat, co se s nimi stalo?"

"Nedívejte se na mě tak. Našli jsme pro ne pak zaměstnání na zámku."

Agnes si ho zhnusila. Perdita k němu cítila jen nenávist, což je sice opačný pól lásky, ale právě tak přitažlivý.

…ale Stařenka řekla, ze kdyby v nejhorším došlo k nejhoršímu… a pak že ti bude důvěřovat… a Bábi už dostali…

"Kdybych byla upírem," odpověděla mu, "nepoznala bych dobré od zlého."

"To je trochu dětinské, nemyslíte? Jsou to jen různé způsoby, jak se dívat na jednu a tutéž věc. Nemusíte vždycky dělat jen to, co po vás chce zbytek světa."

"To si pořád ještě hraješ s ní?"

Vzduchem k nim přicházela Lacrimosa. Za ní Agnes viděla další upíry.

"Kousni ji, nebo ji pusť," pokračovala dívka. "Pro všechno na světě, vždyť je tak boubelatá. Pospěš si, chce s tebou mluvit otec. Míří k našemu hradu. Nepřipadá ti to vážně trochu hloupé?"

"Tohle je moje věc, Laci," odpověděl Vlad.

"Každý mládenec by měl mít nějakého koníčka, ale… vážně," ušklíbla se Lacrimosa a obrátila temně podmalované oči v sloup.

Vlad se usmál na Agnes.

"Pojďte s námi," vybídl ji.

Bábi ti řekla, že máš být s ostatními, připomněla Perdita.

"Ano, ale jak je najdu, až tam budeme?" řekla Agnes nahlas.

"Nebojte se, my je najdeme," odpověděl jí Vlad.

"Já myslela -"

"Tak pojďte. Nemáme v úmyslu vašim přítelkyním ublížit -"

"Ne příliš," doplnila Lacrimosa.

"Nebo… vás můžeme nechat tady," řekl s úsměvem Vlad.

Agnes se rozhlédla. Snesli se k zemi na nějakém horském vrcholku nad úrovní mračen. Cítila teplo a lehkost, což bylo špatné. Ani na koštěti by se takhle necítila, tam si vždycky uvědomovala, jak se ji přitažlivost snaží stáhnout dolů, ale teď, když ji za jednu paži držel upír, měla pocit, že by se mohla a také chtěla vznášet navěky.

Kromě toho, pokud nepoletí s nimi, čeká ji buď výjimečně pomalá a dlouhá, nebo naopak výjimečně rychlá a krátká cesta dolů.

A co víc, ty dvě by opravdu měla najít, a to těžko dokážete, když umíráte na dně nějaké horské rokle.

Nehledě na to, že i kdyby měla malé tesáky a odporné chutě, co se vest týče, zdálo se, že Vlad o ni má skutečný zájem. A to ona jistě nemá ani nijak zvlášť přitažlivý krk.

Obě její mysli se rozhodly.

"Kdybys ji přivázal na kousek provázku," ušklíbala se Lacrimosa, "mohl bys ji táhnout za námi jako balon."

Vzato kol a kolem, vždycky tady existovala možnost, že by se v některém okamžiku mohla ocitnout s Lacrimosou sama v pokoji. Kdyby se to stalo, nepotřebovala by ani česnek, kolík nebo sekeru. Jen krátkou řeč o lidech, kteří jsou příliš nepříjemní, příliš zlomyslní a příliš hubení. Stačilo by pět minut o samotě.

A možná špendlík, pomyslela si Perdita.

Někde daleko za ústím králičí nory, hluboko pod břehem, byla velká nízká místnost. Mezi kameny ve stěně se vinuly kořeny stromů.

Takových míst bylo kolem Lancre hodně. Království tam existovalo mnoho let, už od dob, kdy odsud zmizel

led. Kmeny kradly, shromažďovaly majetek, odvodňovaly, kopaly, budovaly a vymíraly. Jílové stěny a rákosové došky původních domků se už dávno rozpadly na prach a zmizely, ale pod mnoha podobnými břehy a stráněmi přetrvala obydlí mrtvých. Nikdo už nevěděl, kdo je tady pohřben. Někdy se stalo, že se v hromádce, kterou vyhrabal jezevec ze své nory, objevilo několik polámaných kostí nebo úlomek kovové zbroje. Lancreští sami neprováděli podobné výzkumy, protože si dle svého nekomplikovaného venkovského způsobu mysleli, že jistě není nutné dát si utrhnout hlavu nějakým pomstychtivým podzemním duchem.

Během těch let se stalo, že například dlouhé deště a pohyby půdy odhalily základy dvou prastarých stodol a díky mohutným kamenům, z nichž byly vybudovány, se kolem nich brzo vytvořila řada folklórních pověstí. Tak například, když jste v jedné z nich nechali stát přes noc svého neokovaného koně a na velkém balvanu uprostřed šestipenci, byla ráno šestipence pryč a svého koně už jste taky nikdy neviděli… Hluboko ve stráni hořel na jílovité zemi místnosti oheň a naplňoval prostor kouřem, který jen neochotně unikal různými neviditelnými průduchy. Vedle ohně ležel kámen tvaru hrušky. Verence se pokusil posadit, ale jeho tělo ho nechtělo poslechnout.

"Nae tak zfryška. Ale chystni sa," řekl kámen. A vystrčil nohy. Jak si Verence vzápětí uvědomil, byla to žena, nebo rozhodně alespoň samička svého druhu, modrá jako ostatní pidimužíci, ale alespoň třicet centimetrů vysoká a tak tlustá, že byla téměř kulatá. Vypadala přesně jako ty figurky vyřezávané lovci dávno za doby mamutů, kdy ještě muži u žen hleděli především na množství. Možná z cudnosti, ale možná také, aby vyznačila rovník, měla žena na sobě něco, co nemohl Verence při nejlepší vůli nazvat jinak než sukénka baletky. Celkově Verencovi připomínala kulatou dětskou káču, se kterou si hrával jako dítě.

"Keida říká," ozval se mu vedle ucha chraptivý hlas, "že se… musíš… připravit."

Verence obrátil hlavu na druhou stranu a pokusil se zaostřit na malého starého pidimužíka, kterého měl přímo před nosem. Kůži měl vybledlou. Tvář mu obrůstal dlouhý bílý plnovous. V chůzi mu pomáhaly dvě hole.

"Připravit se? A na co?"

"Dobro." Pidistařec udeřil svými holemi do země. "Včíl ho berte, habouna."

Ze stínů se vyloupli modří skřítci a vrhli se na Verence. Celé stovky. Jejich těla vytvořila lidskou pyramidu a ta zvedala téměř bezvládného Verence vzhůru a opírala ho o stěnu. Někteří z nich se při tom přidržovali kořenů vyčnívajících ze stropu a stěn místnosti a při tom ho drželi druhou rukou za noční košili a drželi ho tak ve více méně svislé poloze.

Další velká skupinka pidimužíků přeběhla po podlaze a nesla samostříl běžných lidských rozměrů. Ten opřeli nedaleko něj o kámen.

"Ehm… poslyšte…" zabručel Verence poněkud znepokojeně.

Keida se odkulila do stínů a vrátila se s pevně zaťatými pěstmi. Přešla k ohni a natáhla ruce nad plameny.

"Jun!" zvolal pididěd.

"Hele… míříte mi přesně na… " snažil seje upozornit Verence.

"Jun!" vykřikli Nac mac Fíglové sborem, "…nemohli byste to dát…"

"Dat!"

"Vážně, mohlo by to být neběž…"

"Tetra!"

Keida vhodila něco do ohně. Ke stropu s hukotem vyletěl oslňující plamen a celá místnost se změnila v černobílý obraz. Verence zamrkal.

Když se jeho oči zase přizpůsobily šeru, zjistil, že ze stěny vedle jeho ucha trčí střela.

Keida zachrčela nějaký povel, zatímco po stěnách ještě poskakovaly zbytky bílého světla. Bradatý stařík znovu zachrastil berličkami.

"Fertig máčka, a teďkom běž. No!" Fíglové Verence pustili. Ten udělal několik nejistých kroků a sesul se k zemi. Pidimužíci si ho ale nevšímali. Ohlédl se.

Na stěně, přišpendlený střelou, se kroutil jeho stín. Chvilku se zmítal, pokoušel se vytrhnout nehmotnýma rukama střelu a pak začal rychle blednout, až zmizel docela.

Verence zvedl ruku. Zdálo se, že na zemi se črtá její stín, a vypadal jako ten obyčejný, na který byl Verence zvyklý.

Mezitím se k němu dobelhal starý pidimužík.

"Nejčko už všechno epes," řekl.

"Vy jste zastřelili můj stín?" zeptal se Verence.

"Tak je, esti tomu možno pravit stín," přikývl stařík. "Ale je to ten zmam, kterým tě oplantali. Včilky brzko už budeš v richtiku a chčasnej."

"Chca…co?"

"Veselyj," vysvětlil mu pidimužík. "Takže zdravím na hyjtě, vaše králstvo. Já jsem Chlápek Velký Háty. U vás byste mě říkli nejspíš ta nějak jak Premiér vlády. Nechtěl bys čehos pořádně klůtnout? Nebo porci zapražlý ovesný kaše, co budeš čekat?"

Verence si přejel rukou po tváři. Už se začínal cítit lépe. Mlha v jeho mysli se začala rozptylovat.

"Jak vám to kdy oplatím?" řekl.

Mužíčkovi se šťastně rozzářila očka.

"Oj, je tu šňup, o kýms ta bosora Oggová přála. Že bys nám ho moh špendýrovat a přej jinač nestoji ani za vovčí bobek."

"Cokoliv," přikývl Verence.

Přišli dva pidimužíci, kteří na ramenou nesli silnou roli pergamenu, kterou před Verencem rozvinuli. A

pidistařík najednou v rukou držel psací brk.

"Menujou to podepiš," řekl, když Verence namáhavě šilhal na dro-boučké písmo. "A dej pozor, abys v tem parchamóně vodparafíroval všechny podklauzule a dodatky. My, Nac mac Fíglové, jsme jednoduchý lidi," dodával, "ale sumírujem tuto velice složitý dokumente."

Mořihněv Ovísek zamrkal na Bábi přes vršky svých zaťatých rukou. Viděla, jak mu oči zabloudily k sekeře a pak se vrátily zpět k ní.

"Nedosáhl bys na ni včas," upozornila ho Bábi, aniž se pohnula. "Měl jsi ji držet v ruce celou dobu, pak bys ji mohl použít. Modlitby jsou dobré. Cítím, v kolika místech ti pomohly srovnat myšlení. Ale sekera je sekera, ať věříš, na co chceš."

Ovísek se poněkud uklidnil. Očekával, že mu zaútočí přímo na hrdlo.

"Jestli už Červenkauva uvařil nějaký ten čaj, tak bych si ho dala, mám hroznou žízeň," pokračovala Bábi. Celá zadýchaná se opřela o kovadlinu. Koutkem okna viděla, jak se jeho ruka pomalu pohybuje. "Já ho - já se ho - já -"

"To je mužský s hlavou na svém místě, to musím o našem sokolníkovi říct. A pár keksů by taky neškodilo."

Ovískova ruka sevřela topůrko sekery. "Pořád ještě ne dost rychle," upozorňovala ho Bábi. "Ale drž se jí. Nejdřív sekera, pak modlitba. Vypadáš jako kněz. Kterého uctíváš boha?"

"Jeto…Om."

"Bůh, nebo bohyně?"

"On. Samozřejmě. Ten Om. Každopádně on." To byla kupodivu jedna z mála věcí, kvůli kterým v jeho církvi nedošlo k rozkolu. "Nevadí vám to, nebo ano?"

"Proč by mi to mělo vadit?"

"No… vaše kolegyně mi pořád připomínala, že omniánci kdysi upalovali čarodějnice…"

"To nikdy nedělali," zavrtěla hlavou Bábi. "Pravděpodobné upálili nějaké ty staré ženy, které chytili a mučením přinutili k přiznání. A postavili ke kůlu. Nevěřím, že byly upáleny nějaké čarodějky," dodala a změnila polohu. "Spíš bych věřila, že některé z těch obětí čarodějky upalovaly. My totiž nejsme všechny hodné."

Ovísek si vzpomněl, jak se hrabě chlubil svým podílem na Area Instrumentářům…

Ale ty knihy byly prastaré! Jenže to upíři taky, že? A ty knihy každý bere jako základní normu! Mrazivá čepel pochybností mu pronikla ještě hlouběji do myšlení. Kdo ví, kdo napsal prakticky cokoliv? Čemu můžeme opravdu věřit? Které spisky jsou skutečně svaté? Kde je pravda ?

Bábi se zvedla na nohy a dopotácela se k pracovnímu stolu, kde nechal Červenkauva stát svou svítící sklenici od marmelády. Pečlivě ji prozkoumala.

Ovísek sevřel pevněji sekeru. Musel připustit, že v tom okamžiku mu skutečně dodávala o něco více jistoty než modlitba. Možná by bylo vždycky lepší začínat s malými pravdami jako: v ruce mám sekeru.

"Chtě - chtěl bych mít jistotu," vypravil ze sebe nakonec. "Jste… Stala jste se… upírem?"

Zdálo se, že Bábi Zlopočasná jeho otázku neslyšela.

"Kde je Červenkauva s tím čajem?" zeptala se.

V tom okamžiku vešel sokolník s tácem.

"Jsem rád, že vás zase vidím čilou a na nohou, paní Zlopočasná."

"Jdeš právě včas."

Když si vzala nabízený šálek, třásly se jí ruce tak, že čaj vystříkl.

"Červenkauvo?"

"Ano, paní?"

"Takže ty tady máš ptáka ohniváka, že?"

"Ne, paní."

"Já tě viděla venku, když jsi ho hledal v lesích."

"A taky jsem ho našel, paní. Jenže on byl zabit.

Nezbylo po něm nic než spálená zem, paní."

"Snad bys mi to měl povyprávět hezky jedno po druhém," řekla Bábi.

"Je na to teď vhodný čas?" zeptal se opatrně Ovísek.

"Určitě," přikývla Bábi.

Ovísek si sedl a poslouchal. Červenkauva byl svérázný vypravěč a v jedné věci velmi originální. Kdyby měl vyprávět například ságu o tsortské válce, mluvil by především o ptácích, které při tom pozoroval. Všiml by si každého kormorána, zaslechl by každého pelikána, každý havran, který se objevil na válečném poli, by byl taxonomicky správně zařazen, žádný rybák neopominut. V jistém okamžiku by se v jeho vyprávění objevili lidé ve zbroji, ale jen proto, že na nich seděli havrani.

"Fénix neklade vejce," prohlásil v jedné chvíli Ovísek. To bylo v té chvíli několik chvil po oné chvíli, kdy se sokolníka zeptal, jestli není opilý.

"Je to pták," trval na svém Červenkauva. "Ptáci kladou vejce. Ještě jsem neviděl ptáka, který by nekladl vejce. Mám kus jeho vaječné skořápky."

Vyrazil dveřmi do stájí. Ovísek se nervózně usmál na Bábi Zlopočasnou.

"Asi bude mít kus nějaké drůbeží skořápky," řekl. "Četl jsem o fénixovi. Je to mytický tvor, symbol, je to -"

"Tohle člověk nikdy neví jistě," přerušila ho Bábi. "Na to jsem nikdy žádného z nich neviděla dost zblízka."

Sokolník se vrátil a v rukou nesl malou skříňku. Byla plná vlny a ve středu byla malá hromádka úlomků vaječné skořápky. Ovísek vzal dva kousky do prstů. Byly stříbřitě šedé a velmi lehoučké. "Našel jsem je v popelu."

"Ještě nikdy si nikdo netroufl tvrdit, že by našel skořápku z vejce fénixe," prohlásil Ovísek s mírnou výčitkou v hlase.

"To jsem nevěděl, pane," odpověděl Červenkauva bezelstně. "Jinak by mě nenapadlo ho hledat."

"Myslíte, že se ho vůbec někdy někdo pokusil najít?" zajímalo Bábi Zlopočasnou. Strčila prstem do úlomků. "Hmm…"

"Myslel jsem si, že třeba fénixové žili na nějakých nebezpečných -" začal.

"Když se něco sotva narodí, je pro to všude hrozně nebezpečno," řekla Bábi. "Vidím, že jsi opravdu přemýšlel, Červenkauvo."

"Díky, paní Zlopočasná."

"Škoda, že ti to nevydrželo," pokračovala Bábi.

"Paní?"

"Na té hromádce jsou úlomky z víc než jednoho vejce."

"Paní?"

"Červenkauvo," řekla Bábi trpělivě, "tenhle fénix snesl víc než jedno vejce."

"Cože? Ale to nemohl! Podle všech pověstí…, podle mytologie -" začal Ovísek.

"Mytologie, pch," odfoukla si pohrdlivě Bábi. "Mytologie jsou jen povídačky lidí, kteří vyhráli, protože měli větší meče. To jsou určitě ti praví, kteří dokážou posoudit jemné nuance ornitologie, že? Kromě toho, jedno z čehokoliv nevydrží dlouho, to je známá věc. Ptáci ohniváci mají nepřátele jako každé jiné zvíře či pták. Pomozte mi na nohy, pane Ovísku. Kolik tady chováš ptáků, Červenkauvo?"

Sokolník chvíli počítal na prstech.

"Padesát."

"A počítal jsi je teď někdy, v poslední době?" Stáli a dívali se, jak prochází kolem posad a počítá znovu. Pak strávil nějakou chvíli tím, že němě zíral na své vlastní prsty.

"Jedenapadesát?" napovídala mu Bábi. "Já tomu nerozumím, paní."

"Takže bys je teď měl raději spočítat podle druhů."

Tak se nakonec dopracovali k počtu devatenácti škarohlídů laločnatým tam, kde jich mělo být jen osmnáct.

"Možná, že jeden z nich sem vletěl, když viděl ty ostatní," ozval se Ovísek. "Jako to dělají holubi."

"To ne, pane, tak to být nemohlo," zavrtěl hlavou sokolník.

"Jeden z nich nebude uvázaný," řekla Bábi. "Dejte na mě."

Našli ho vzadu. Byl o něco menší než ostatní a pokorně se choulil na svém bidýlku.

Jen málokterý pták by dokázal sedět tak trpně a trpělivě jako lancreský jekostřáb nebo škarohlíd laločnatý, dravci, kteří neustále vyhlížejí nějaký mlsek z řad vegetariánů. Většina z nich trávila větší část života spánkem, ale když je hlad přinutil vydat se za potravou, měli sklony usednout na větev někde na větrném místě a čekat, až něco zemře. V hospodářské budově hřadovali škarohlídi v zásadě jako ostatní ptáci a pak se s paťáty pevně sevřenými přetáčeli a spali zavěšení hlavou dolů. Červenkauva je choval, protože se vyskytovali jen a jen v Lancre a líbilo se mu jejich opeření, ale většina sokolníků se shodovala v tom, že jediný způsob, jak s pomocí škarohlída získat nějakou kořist, je vystřelit ho po ní z praku.

Bábi se k němu natáhla.

"Donesu vám rukavice," řekl Červenkauva, ale zarazila ho pohybem ruky.

Pták jí vyskočil na zápěstí.

Bábi se tiše zalykala a podél celé ruky jí na okamžik vyskočily malé modrozelené plamínky, podobné světélkujícímu bahennímu plynu.

"Jste v pořádku?" zeptal se Ovísek.

"Nikdy mi nebylo líp. Budu toho ptáka potřebovat, Červenkauvo."

"Je noc, paní."

"Na tom nezáleží. Ale musíš mu dát kápi."

"Nikdy nedávám čepičky škarohlídům, paní. S těmi nikdy nejsou žádné potíže."

"Tenhle pták…, tenhle pták," opakovala Bábi, Je opeřenec, jakého ještě nikdy nikdo neviděl. Dejte mu čepičku."

Červenkauva zaváhal. Vzpomněl si na kruh spálené země, ale ještě před tím na něco, co hledalo tvar, ve kterém by mohlo přežít…

"Ale je to škarohlíd, paní, že?"

"A proč se na to ptáš?" obrátila se k němu pomalu Bábi. "Konec konců, ty jsi ve zdejším kraji jediný sokolník."

"Protože jsem našel… v lesích… Totiž viděl jsem tam…"

"No, copak jsi viděl, Červenkauvo?" Červenkauva se tváří v tvář jejímu pohledu vzdal. Když si pomyslel, že se pokusil chytit fénixe! To nejhorší, co mu ostatní ptáci mohli udělat, bylo, že by ho poklovali nebo poškrábali do krve. Co kdyby ho držel… Pocítil skutečně palčivou touhu dostat toho ptáka co nejdříve odsud.

Je zvláštní, pomyslel si, že ostatní ptáci nejsou ani v nejmenším poplašení. Každá kápí zakrytá hlava byla obrácena k nevelkému opeřenci sedícímu na zápěstí Bábi Zlopočasné. Každá čepičkou zakrytá, nevidoucí hlava.

Červenkauva vzal další kápi. Když ji upevňoval na ptačí hlavu, měl dojem, že zpod ní na okamžik zahlédl vytrysknout nazlátlou záři.

Nakonec to přešel jako něco, co není jeho věc. Přežíval v hradu šťastně a spokojeně už mnoho let především díky tomu, že věděl, co je jeho věc, a teď si najednou velmi jasně uvědomil, že tohle jeho věc není, děkuji vám

mnohokrát.

Bábi se několikrát zhluboka nadechla.

"Dobrá," řekla. "Teď půjdeme do hradu."

"Na co? Proč?" Ovísek se mírně vyplašil.

"U všech vašich bohů, proč asi myslíte, člověče?"

"Upíři odjeli," řekl kněz. "Zatímco jste byla…, co jste odpočívala. Zjistil to pan Červenka… auva. Nechali tady jen vojáky a sloužící. Bylo kolem toho mnoho hluku a odjel i kočár. Po celém hradě jsou stráže."

"Jak se tedy dostal ven ten kočár?"

"No, byl to upíří kočár a na kozlíku seděl ten jejich sloužící, ale Jasoň Ogg tvrdil, že uvnitř zahlédl paní Oggovou."

Bábi se opřela o stěnu.

"Kam jeli?"

"Já myslel, že dokážete číst jejich myšlenky, nebo co."

"Mladý muži, právě v téhle chvíli nedokážu přečíst ani své vlastní myšlenky."

"Podívejte se, Bábi Zlopočasná, je mi naprosto jasné, že jste pořád ještě velmi zesláblá ztrátou krve -"

"Neodvažuj se mi říkat, co jsem a nejsem," zamračila se Bábi. Neodvažuj se. Tak, kam by je asi Gyta Oggová odvezla?"

"Já si myslím, že -"

"Überwald," odpověděla si Bábi vzápětí. "To bude ono."

"Cože? Jak to můžete vědět?"

"Protože nikde ve vesnici nebudou bezpečné, nahoru do Pokřiveného kraje by se v takovéhle noci nevydala, nota bene když se ještě musí starat o dítě a namířit si to dolů na pláně, to by byla pěkná pitomost, protože tam není kam se ukrýt a vůbec bych se nedivila, kdyby byla cesta touhle dobou už dávno pod vodou."

"Ale to znamená, že by putovaly přímo vstříc nebezpečí!"

"Bylo by to tam nebezpečnější než tady?" podívala se na něj Bábi. "Ony přece vědí o upírech v Überwaldu. Jsou na ně zvyklé. Existují tam bezpečná místa. Slušně opevněné hostince podél cest, například. Stařenka je praktická. Tohle všechno ji okamžitě napadne. Na to bych si klidně vsadila." Zamrkala a pak dodala. "Jenže nakonec skončí v upířím hradu."

"To snad ne?"

"Cítím to v krvi," přikývla Bábi. "To je ta potíž s Gytou Oggovou. Je až příliš praktická." Odmlčela se. "Mluvil jsi o strážích?"

"Ano, zamkly se v pevnosti, paní," ozval se hlas ode dveří. Byl to Jeník Ogg a s ním zbytek davu. Popocházel pomalu kupředu a jednu ruku držel před sebou.

"Tak to budiž požehnáno," řekla Bábi.

"Jenže my se tam nemůžeme dostat, paní Zlopočasná," pokračoval Jeník.

"Tak? A můžou se strážní dostat ven?"

"No… ani ne, nemůžou. Jenže je tam zbrojnice. Všechny naše zbraně. A oni pijou!"

"A co to máš v ruce?"

Jeník sklopil zrak. "To je lancreský armádní nůž," odpověděl. "Já totiž… ehm… nechal jsem ve zbrojnici i svůj meč."

"Je na něm zařízení pro odstranění stráží z hradní pevnosti?"

"Ehm… ne."

Bábi se sklonila k jeho ruce. "Co je tady ta kudrnatá věc?"

"No to je přece nastavitelné zařízení pro získání vítězství v ontologických rozepřích," odpověděl Jeník. "Král si to přál."

"A funguje to, hm?"

"Když to správně natočíte…"

"A tohle?"

"Tohle je zařízení pro extrakci základní pravdy z daného prohlášení," odpovídal Jeník. "A to tam taky chtěl mít Verence?"

"Ano, Bábi."

"To musí být pro vojáka hrozně užitečná věcička, co?" řekl Ovísek. Podíval se na Bábi. Změnila se v okamžiku, kdy ostatní vstoupili. Předtím byla shrbená a unavená. Teď stála vzpřímeně, podpírána lešením pýchy.

"No jistěže, pane. Protože když z druhé strany křičí například ‚nakopem vám huby i ty vaše tlustý pr-'" Jeník se zarazil a zčervenal, "prasata, že si kolik dní nesednete!" doplnil pak rychle, "a takové věci…"

"No, tak co?"

"No, tak pak podle toho odhadnete, jestli se to vyplní," vysvětloval Jeník.

"Potřebuju koně," prohlásila Bábi Zlopočasná. "Je tady Chudokurův kůň, co s ním orá- " začal Jeník.

"Ten je moc pomalý."

"Já… é… prosím, mám mulu," ozval se Ovísek. "Král byl tak laskav, že dovolil, abych si ji ustájil v jeho stájích."

"Takže jedno nebo druhé, co?" zabručela Bábi. "No, jestli je dost dobrá pro tebe, je dost dobrá i pro mě. Tak ji sem doveď, mládenče, a já vyrazím, abych děvčata přivedla zpět."

"Cože? Já myslel, že se chcete dostat do svého domku? Ale do Überwaldu? A sama? To vám nemohu

dovolit!"

"Já přece nechci, abys mi něco dovolil. Okamžitě se seber a doveď tu mulu, jinak se Om bude hrozně zlobit, to mi věř."

"Ale vždyť sotva stojíte na nohou!"

"Tak to se velmi mýlíš! Jdi už!"

Ovísek se obrátil ke shromážděným zbytkům davu a hledal u nich podporu.

"Vy byste nechali tu ubohou dámu vyrazit do téhle divoké noci, aby se utkala s odpornými obludami?"

Pozorovali ho chvíli jako sovy za denního světla, očividně jen proto, aby zjistili, zda se mu nepřihodí něco výjimečně ošklivého.

Pak se ozval někdo v pozadí zástupu. "A proč bysme se měli starat o to, co se těm strašlivejm obludám stane?"

A Jeník Ogg řekl: "Vždyť je to přece Bábi Zlopočasná."

"Především je to ale stará paní!" vykřikl Ovísek.

Dav rychle o několik kroků ustoupil. Bylo jasné, že Ovísek je muž, v jehož blízkosti pobývat je nebezpečné.

"Vy byste se vydali v takovéhle noci sami ven?" řekl.

Znovu se ozval hlas v pozadí: "To by záleželo na tom, estli bych věděl, kde je zrovna Bábi Zlopočasná."

"Nemysli si, že jsem tě neslyšela, Bestiáne Povozníku," poznamenala Bábi, ale v její hlase byl jen velmi slabý náznak uspokojení. "Takže půjdete už konečně pro tu svoji mulu, panáčku?"

"Jste si jistá, že můžete chodit?"

"Samozřejmě, že ano."

Ovísek se vzdal. Bábi si vítězoslavně odfrkla směrem k davu a vyrazila jeho středem ke stájím. Ovísek jí popobíhal v patách.

Když zahnuli za roh, téměř do ní narazil, protože tam stála vztyčená a rovná jako ocelová tyč.

"Pozoruje mě někdo?" zeptala se.

"Cože? Ne, myslím, že ne. Kromě mě, samozřejmě."

"Ty se nepočítáš," řekla Bábi. "Bez urážky."

Zapotácela se a málem upadla na zem. Zachytil ji a ona ho prudce odstrčila. Škarohlíd zoufale zapleskal křídly.

"Pusť! Jen jsem špatně došlápla, to je toho!"

"Jistě, jistě, samozřejmě. Špatně jste došlápla," prohlásil chlácholivě.

"A nepokoušej se mě utěšovat!"

"Jistě, samozřejmě, dobrá."

"Je to prostě všechno o tom, že nikdy nesmíš dovolit, aby ti věci uklouzly pod rukama, abys věděl."

"Jako vám právě teď uklouzla ta noha…"

"Správně."

"Možná, že by tedy bylo lepší, kdych vás vzal za ruku, protože je hrozně blátivo a klouže to."

V temnotě tak tak rozlišoval její obličej. Byl jako obrázek, ale takový, jaký by si člověk v žádném případě nad krb nepověsil. V hlavě se jí evi-dentně odehrávala těžká vnitřní debata.

"No, jestli máte strach, že byste mohl uklouznout. .." řekla nakonec.

"Výborně, výborně," děkoval Ovísek vděčně. "Před chvilkou jsem si támhle málem pochroumal kotník."

"Já to vždycky říkám, že ti dnešní mladí už zdaleka tolik nevydrží," řekla Bábi, jako kdyby tu myšlenku opatrně zkoušela.

"To je pravda, my už zdaleka tolik nevydržíme."

"A tvůj zrak už asi nebude díky tomu dennímu čtení tak bystrý jako můj," pokračovala Bábi.

"Jo, přesně, jsem slepý jako netopýr."

"Tak, tak."

A tak - každý z vlastních důvodů a za občasného tápání ve tmě - dorazili ke koňským stáním.

Když mula zahlédla Bábi Zlopočasnou, zatřásla na ni hlavou. Poznala na první pohled, že začínají potíže.

"Je trochu vzdorovitá," upozornil ji Ovísek.

"Že by?" řekla Bábi. "Tak se podíváme, co se s tím dá dělat."

Nejistým krokem došla k hlavě zvířete a stáhla si jedno z jeho uší do výše úst. Pak něco zašeptala. Mula zamrkala očima.

"Takže tím to máme vyřízené," řekla. "A teď mi pomoz nahoru."

"Počkejte, já jí jen dám udidlo a -"

"Mladý muži, možná, že právě nejsem v nejlepší formě, ale až budu potřebovat udidlo na zvíře, na kterém bych mela jet, můžete mě rovnou položit do postele, co mi ustelete rýčem. Pomozte mi nahoru, a až to budete dělat, tak se laskavě obraťte."

Ovísek se vzdal a sepjal ruce do provizorního třmenu, aby Bábi pomohl nahoru.

"Proč nemohu jet s vámi?"

"Máme jen jednu mulu, hm? A kromě toho byste pro mě byl zátěž. Celou dobu bych se musela starat, aby se vám něco nestalo."

Tiše sklouzla po druhé straně zvířete a spadla do sena. Škarohlíd povyletěl vzhůru a usadil se na jednom z podstřešních trámů. Kdyby ho byl Ovísek pozoroval, jistě by se zamyslel nad tím, jak může oslepený pták létat s takovou jistotou.

"Ďas aby to vzal!"

"Madam, já o léčení něco vím! Vy rozhodně nejste ve stavu, kdy byste mohla cestovat v sedle!"

"No, možná, že teď ne, to připouštím," odpověděla Bábi Zlopočasná poněkud tlumeným hlasem. Smetla si z tváře všechno seno a divoce zamávala rukou, aby jí pomohl. "Musíte jen chvilku počkat, až najdu své nohy…"

"Výborně! Výborně! Co kdybych jel já a vás jsme přivázali za sedlo? Nemůžete přeci vážit víc než harmonium a s tím jsem si poradil."

Bábi na něj pomalu zamžourala, Vypadala jako sova. Vypadala, jako kdyby byla opilá a propila se do známého stadia, kdy se každá nepromyšlená věc zdá být stejně skvělým nápadem jako další runda. Pak, jak se zdálo, došla k rozhodnutí.

"Oh…, když na tom tedy trváte…"

Ovísek našel kus provazu a po jistých obtížích, způsobených Bábiným neochvějným přesvědčením, že mu dělá velkou laskavost, se mu ji podařilo pevně přivázat, abychom tak řekli, na tandem.

"Byla bych ráda, aby bylo jasno, že vás nepovažuji za nějakého sekáče, který by mě měl cestou ochraňovat, protože vaši pomoc vůbec nepotřebuju."

"Sekáč? Já?"

"No, právě že vy ne," připouštěla Bábi. "Trochu jsem se spletla, konec konců, jsme na venkově."

Ovísek chvilku mlčky zíral před sebe. Pak sesedl, sundal Bábi, přes její protesty ji opřel o mezka a zmizel v temnotě, zanedlouho se vrátil se sekerou z kovárny, opásal se kusem provazu a sekeru zasunul za pas. Pak vysadil Bábi nahoru, upevnil ji a nasedl sám.

"Učíš se, mladíku," řekla Bábi.

Když mula vykročila, pozvedla Bábi paži. Škarohlíd s pleskotem sletěl z trámu a usadil se jí na předloktí.

Kočár se skřípotem zastavil na horské cestě. Kolem kol se mu hnala voda. Stařenka vystoupila a dočvachtala k Igorovi, který stál v místě, kde nebyla cesta. Tam, kde cesta být měla, se hnal zpěněný proud vody. "Eshtli she dhostaneme bhřez?"

"Asi ano, ale níž to bude mnohem horší, tam jsou to doslova záplavy," odpovídala Stařenka. "Pláně už byly od Lancre několikrát odříznuty celou zimu…"*

Stařenka pohlédla opačným směrem. Cesta stoupla zpět do hor a bublala po ní voda, ale jinak se zdálo, že je pevná a v pořádku.

"Kde je nejbližší vesnice tímhle směrem? Aby v ní byla pevná kamenná budova? Hasvápnice, že? Je tam velký zájezdní hostinec."

"Jo, tho je bhravda, Hashvápnice."

"Pěšky se v tomhle počasí nikam nedostaneme," řekla Stařenka. "Takže musíme do Hasvápnic."

Nastoupila zpět do kočáru a cítila, jak obrací.

"Nějaký problém?" zeptala se jí Magráta. "Proč se vracíme zpátky nahoru?"

"Vepředu byla spláchnutá cesta," odpověděla Stařenka.

"Takže míříme do Überwaldu?"

"Jo."

"Ale tam jsou přece vlkodlaci a upíři a -"

"To je pravda, ale ne všude. Na hlavní cestě budeme v bezpečí. A kromě toho nemáme moc na výběr."

"Asi máš pravdu," připustila Magráta neochotně.

"A mohlo by to být horší," přikyvovala Stařenka.

"Jak?"

"No… obávám se, že by se v kočáře mohli skrývat hadi."

Magráta začichala.

"Jsem si jistá, že jsem Esme před chvilkou přebalila."

Po zbytečné kontrole dítěte nahlédly pod sedadlo. Tam ležel Silver a s nohama zvednutýma vzhůru tvrdě spal.

"No jestli to od něj není roztomilé?" rozplývala se Stařenka. "Nesmí vidět jediné otevřené dveře, aby jima neprolezl, blechavec jeden. A vždycky je rád blízko své Stařenky."

"Nemohli bychom otevřít okno?" navrhla Magráta.

"Napršelo by dovnitř."

"Ano, ale ten puch by vyšel ven." Magráta si povzdechla. "Víš, nechaly jsme tam alespoň jeden pytel hraček. Verence na ně byl moc pyšný, zvláště na ty vzdušné hýbačky."

"Já si pořád myslím, že je to přece jen trochu brzo, začít u toho drobečka se vzděláváním," řekla Stařenka, spíš proto, aby odvedla Magrátiny myšlenky od momentálního nebezpečí. Svým výrokem jí totiž umožnila udeřit na nevzdělanost.

"Prostředí je hrozně důležité," odpověděla zasmušile Magráta.

"Víš, co jsem slyšela? Že když jsi čekala, chtěl po tobě, abys četla populárně naučné knihy a poslouchala moderní hudbu? Je to tak?" vyzvídala, zatímco kola rozstřikovala pršky vody.

"No, ty knihy byly fajn, ale piano nějak nefungovalo a jediné, co jsem slyšela, bylo, jak Jeník Ogg neustále cvičí své trubkové sólo," odpověděla Magráta.

"Náš Jeník za to nemůže. Když se k němu nikdo nechce přidat…" Zachytila se sedadla, protože kočár se divoce zakýval. "Ta škatule jede dost rychle."

"Škoda, že jsme tam zapomněly vaničku," přemítala nahlas Magráta. "A myslím, že i pytel se zvířecí farmou. Plínek už taky moc nemáme…"

"Podívejme se na ni," řekla Stařenka.

Kočár uháněl a Magráta předala dítě Esme Stařence Oggové.

"No tak, ukaž, my se na tebe podíváme," řekla Stařenka.

Malá modrá očka se zaostřila na Stařenku. Růžový obličejík na malé hlavičce na ni vrhl přemýšlivý pohled, jako kdyby dítě řešilo problém, zda se má dožadovat jídla, nebo věnovat toaletě.

"To je v jejím věku skvělé," zabručela Stařenka, "v jejím věku takhle zaostřovat, to je u dětí moc neobvyklé."

"Jestli je tohohle věku," prohlásila Magráta zasmušile.

"Ale no tak. Jestli tam Bábi je, tak se do ničeho neplete. Ona se nikdy do ničeho neplete. V žádném případě by to nebyl její mozek, co by se tady ukrývalo, znáš ji, ona to dělá jinak."

"A co je to tedy?"

"Vždyť jsi ji to mnohokrát viděla dělat. Co si myslíš ty?"

"No, já bych řekla…, že jsou to všechny ty věci, které z ní dělají ji," zkusila to Magráta.

"Ano, tak nějak bych to taky vyjádřila. Hezky je všechny sbalí a uloží někam, kde jsou v bezpečí."

"Víš přece, jak dokáže svým zvláštním nenapodobitelným způsobem mlčet."

"Á, to zas ano, to ona umí. Nikdo neumí mlčet jako Esme. Je takové ticho, že v její přítomnosti člověk skoro neslyší vlastního slova."

Vůz pomalu stoupal a obě čarodějky se zmítaly a poskakovaly na sedadlech.

"Stařenko?"

"Copak, zlato?"

"Verence bude v pořádku, že ano?"

"Jasňačka. Věřím těm malým pidimužíkům ve všem a vždycky. Jediné, co bych jim nesvěřila, je sud pití nebo dobytče. Dokonce i Bábi tvrdí, že Keida je po čertech dobrá -"

"Keida?"

"To je něco jako jejich vědma. Myslím, že ta současná se jmenuje Velká Háta. Jejich žen člověk právě mnoho nevidí. Někteří říkají, že vždycky žije jen jedna jediná, říká se jí titulem Keida a má sto dětí."

"To zní velmi…" začala Magráta.

"Houby, já bych řekla, že jsou tak trochu jako trpaslíci, takže se od sebe příliš neliší, až na to, co mají pod bederní rouškou," odpovídala stařenka Oggová.

"No, předpokládám, že Bábi to musí vědět," povzdechla si Magráta.

"Ale ta o tom moc nemluví," pokračovala Stařenka. "Říká, že je to jejich věc."

"A… nestane se mu u nich nic?"

"To víš, že ne."

"On je moc… hodný, víš?" Magrátina věta zůstala viset ve vzduchu. "To je moc hezké."

"A moc dobrý král." Stařenka přikývla.

"Víš, přála bych si jenom, aby ho lidi brali víc… vážně," stěžovala si Magráta. "Je to skutečně ostuda."

"On tak tvrdě pracuje. A všechno si bere do hlavy. Jenže jak se zdá, lidé ho prostě ignorují." Stařenka přemýšlela, co teď. "Možná že by si měl dát trochu zmenšit korunu," začala tak trochu zeširoka, když kočár zaskřípěl v další zatáčce. "Nahoře, kolem Ploskolebčí hory, je spousta trpaslíků, kteří by to rádi udělali."

"Ale to je původní, tradiční koruna, Stařenko."

"To ano, kdyby neměl uši, tak by z ní měl, chudák, límeček," upozorňovala ji Stařenka. "A taky by mohl mluvit trochu silnějším hlasem."

"Oh, to udělat nemůže, protože nenávidí křikl"

"To je hanba. Lidé rádi vidí, že jejich král dovede vhodně zvýšit hlas. A kdyby si tu a tam pořádně odříhnul, taky by na tom neprodělal. Nebo uspořádal nějaké to hýření s pitkou."

"Já myslím, že on si myslí, že tohle lidé nechtějí. Má velmi přesné představy o potřebách současného občana."

"Aha, tak pak už je mi jasný, kde je problém," přikývla Stařenka. "Dneska lidi něco potřebujou a zejtra potřebujou něco úplně jinýho. Řekni mu, ať se soustředí na hýření a pitky."

"A říhání?"

"To už záleží na něm."

"A…"

"Ano, zlato?"

"Bude v pořádku, viď? Nestane se mu nic?"

"Samozřejmě. Nikdo mu nezkřiví ani vlásek na hlavě. Je to jako v tý hře, v těch šaškách. Ať bojuje hlavně královna, protože když přijdeš o krále, ztratilas všechno."

"A my?"

"Ale božíčku, my jsme přece pořád v pořádku. Nám se nikdy nic nestane. Na to nezapomínej. To my se přece stáváme těm ostatním, víš?"

Králi Verencovi se právě teď zdáli modří pidimužíci. Ležel v jakémsi vlahém prázdném omámení, a pokaždé když otevřel oči, uviděl skupinu Nac mac Fíglů, kteří ho ve svitu ohně pozorovali. Tu a tam vyslechl útržky rozhovoru, nebo přesněji řečeno, nějaké pře.

"… je to též náš králik, nae?"

"Tož, svedružně."

"Na, proč se tu tak zválá?"
"Ty verbežo! Dyť je chabrusnej, nevidíš?"
"Tys padl na lebezňu! Jak by né, dyž ho nicmo vyklútly ty zgrganě!"
Verence ucítil malé, ale silné kopnutí do nohy.
"Vočíš to, královskej? Tys zachráněnej, kapíro? No a co včíl s tou krveslopnou sberbou habounskou?"
"Jo, jo, to byla skvělá práce," zamumlal.
Vyslýchající mac Fígl si odplivl vedle Verencova ucha.
"Tože, já bych na tutoho dočasu ani chlup nezaložil, ten čeká, až mu psisko biřtl donese."
Najednou se rozhostilo ticho, což byla v prostoru, kde se nacházel alespoň jediný Fígl, skutečná rarita. Verence stočil oči stranou.
Z kouře se vynořila Velká Háta.
Teď, když ji viděl jasně, pomyslel si, že to stvoření vypadá jako tlustá a zmenšená verze Staženky Oggové. A měla v očích něco velmi zvláštního. Verence byl, technicky vzato, absolutní vládce a pravděpodobně jím i zůstane, pokud neudělá tu chybu, aby své poddané opakované nutil dělat něco, co dělat nechtějí. Uvědomoval si, že vrchní velitel jeho ozbrojených sil má sklony přijímat rozkazy spíše od své matky než od svého krále.
Na druhé straně Velká Háta nemusela dokonce ani nic říkat. Každý ji upřeně pozoroval a pak šel a udělal, co bylo potřeba.
Pak se po jejím boku objevil její muž.
"Hátuša myslí, že chceš dojista spasit králku a tvy ďúčáto," řekl.
Verence přikývl. Cítil se příliš slabý, než aby se zmohl na něco jiného. "Nuž ten čas si nemožný jak gajdy z bobu, to jak ti krev vyslopali, pra Velká Agáta. A co eště, ty zpeklasmradi do každé raný pluli cosi, po kems byl povolný jak jehňa."
Verence s nimi absolutně souhlasil. Ať řekl kdokoliv cokoliv, on s tím souhlasil.
Z dýmu se vynořil další pidimužík a nesl misku z kameniny. Přes její kraj přetékaly bílé bubliny.
"Nemůžeš kralovat ležačky, nae," řekl muž Velké Háty. "Tak ti Hátuša našprudlala slop…"
Pidimužík položil misku, která vypadala, jako kdyby byla plná šlehačky, i když na hladině se tvořily tmavé spirály. Nosič misky opatrně ustoupil.
"Co je v tom?" zakrákoral Verence.
"Mlíko," odpověděl muž Velké Háty okamžitě. "A nějaký Hátinčino medikamenty. A i různý šudýš pozdvihaný léčivý bejlí."
Verence se s díky chytil posledních dvou slov. Spolu se svou ženou sdílel dosti zvláštní, nicméně neochvějnou víru, že cokoliv v sobě má léčivé byliny, je bezpečné, zdravé a výživné.
"Tak a včíl zažiješ trachtací," pokračoval starý skřítek. "A pak ti najdeme šaršoun."
"Já nikdy nepoužíval meč," zavrtěl hlavou Verence a pokusil se zvednout do sedu. "Já… myslím, že násilí je ten poslední argument…"
"Ahá, to jou, dyž nebanuješ, že ti tá pakáža trdluje po lebezni," řekl muž Velké Háty. "Ale ništ to, teďkom si klútni, králíku. A v ten čas zízneš na všecko ináč!"

Upíři tiše klouzali nad měsícem osvětlenými mraky. Tady nebylo žádné počasí a k Agnesině úžasu ani zima.
"Já myslela, že se měníte v netopýry!" vykřikla na Vlada.
"To můžeme, kdybychom chtěli," zasmál se. "Ale otci to připadá příliš melodramatické. On říká, že bychom se neměli držet stereotypů."
Vzduchem k nim připlula dívka. Vypadala podobně jako Lácrimosa, nebo přesněji jako někdo, kdo obdivuje to, jak Lácrimosa vypadá, a proto se pokouší vypadat jako ona. Vsadila bych se, že není přírodní bruneta, ozvala se Perdita. A kdybych už já použila tolik maskary, tak bych se alespoň snažila nevypadat jako velká panda Chi-Chi.
"Tohle je Morbídia," představoval ji Vlad. "I když v poslední době, aby vypadala cool, si říká Tracy. Mor - Tracy, tohle je Agnes."
"Jak skvělé jméno!" prohlásila Morbídia. "Musíš být chytrá, když tě napadlo něco takového. Vlade, všichni by se chtěli zastavit v Povranovci. Můžeme?"
"Mám opravdu -" začala Agnes, ale její slova odnesl vítr.
"Já myslel, že letíme do hradu," odpověděl Vlad.
"Jasně, ale někteří z nás už nejedli kolik dní a ta stará ženská byla jen tak na povzbuzení chuti a hrabě nám zatím nedovolil krmit se v Lancre a říká, že jemu to nevadí, a konec konců, je to skoro na cestě."
"Aha. No, jestli otec říká…"
Morbídia odplula.
"Nebyli jsme v Povranovci už týdny," řekl Vlad. "Je to příjemné malé městečko."
"A vy se tam chcete zastavit na jídlo?" ujišťovala se Agnes.
"Není to to, co si myslíte."
"Vy přece nevíte, co si myslím."
"Dokážu to odhadnout." Usmál se na ni. "Napadlo mě, jestli otec nesvolil jen proto, abyste to viděla? Je tak snadné bát se toho, co neznáme. A pak, mohla byste nám svým způsobem posloužit jako vyslanec. Mohla byste vyprávět v Lancre, jak skutečně vypadá život za vlády Strakupírů."
"Lidé jsou vytahováni z postelí, krev po stěnách a takové věci?"
"A už zase začínáte, Agnes. To je od vás skutečně nefér. Jakmile jednou lidé zjistí, že jste upír, začnou s vámi

jednat jako s nějakou obludou." Opsali v nočním vzduchu ladnou křivku. "Na to, co vykonal v Povranovci, je otec skutečné pyšný," pokračoval Vlad. "Myslím, že to udělá dojem i na vás. A pak třeba budu moci doufat, že -"

"Ne"

"Mám pocit, že tomu všemu přestávám rozumět, Agnes."

"Napadli jste Bábi Zlopočasnou! Kousli jste ji."

"Symbolicky. Abychom ji, takříkajíc, přivítali do rodiny."

"Aha? Vážně? A tím je to všechno v pořádku. A bude z ní upír!"

"Jistě. A skvělý, řekl bych. Ale to vás děsí jedině tehdy, pokud věříte, že být upírem je strašná věc. My si to nemyslíme. I vy už brzo zjistíte, že jsme v pořádku, uvidíte," řekl Vlad. "Ano, Povranovec pro vás bude to pravé. Pro nás. No, uvidíme, co se v tom dá dělat…"

Agnes mlčela.

Usmívá se opravdu příjemně… Je to upír! Je, ale jinak - Jo ták! Tak jinak, jo? Stařenka by ti řekla, abys z toho vytloukla co nejvíc. To by možná mohla udělat se svou povahou Stařenka, ale dovedeš si představit, že bych měla tohle líbat? Jo, to bych já klidně mohla. No, připouštím, že se usmívá moc mile a v té vestě vypadá skvěle, ale podívej se, co je vlastně zač… Všimla sis? Čeho? Je na něm něco …jiného. Pokouší se jen nás obejít cestou nejmenšího odporu, nic víc. Ne… je v něm něco… nového…

"Otec říká, že Povranovec je modelová komunita," pokračoval Vlad. "Tam je vidět, co se stane, když se zapomene na stará nepřátelství a lidé a upíři žijí v míru a pokoji. Ano. Teď už do toho nemáme daleko. Povranovec je společná budoucnost."

Mezi kmeny stromů se nízko při zemi vznášela hustá mlha, a když ji zvířily mulí nohy, kroutila se a přelévala. Z mokrých větví padaly velké kapky vody. Tu a tam se ozvalo výhružné zadunění hromu, ne takové, které doprovází blesk trhající nebe nad hlavou, ale to temné, dlouhé, kdy se někde za obzorem trumfuje jedna bouře s druhou, která napáchá větší ošklivosti.

Mořihněv Ovísek se několikrát pokusil dát se do rozhovoru sám se sebou, ale problém s rozhovorem spočívá v tom, že se ho musí účastnit ještě někdo jiný. Za sebou občas zaslechl tiché pochrupování. Když se ohlédl, škarohlíd na Bábině rameni ho pleskl křídlem do tváře.

Občas chrápaní skončilo zamlaskáním, na rameno mu poklepala ruka a ta mu pak taky ukázala směrem, který byl stejný jako každý jiný směr.

Přesně to se stalo v této chvíli.

"Copak si to zpíváte?" zeptala se Bábi.

"Zpíval jsem si jen velmi potichu."

"Ale jak se to jmenuje?"

"Jmenuje se to ‚Om ve svatém svém jest chrámu'."

"Pěkná melodie," řekla Bábi.

"Udržuje mě to v duševní kondici," připustil Ovísek. Do tváře ho udeřila mokrá větvička. Konec konců, pomyslel si, je možné, že mi za zády sedí upírka, i kdyby vypadala sebehodnější.

"Čerpáte z ní klid a jistotu, že?"

"Tak nějak by se to dalo říct."

"I z toho kousku, jak tam zpíváte ‚Zdrtiti zlo tvým mečem nutno'? To by mi dělalo starosti, kdybych byla omniánkou. Vím, že když se jedná o nějakou malou lež ve prospěch věci, tak je to v pořádku, ale zaplést se s vraždou. To je něco, kvůli čemu bych já nemohla zvečera usnout."

"Tedy, abych řekl pravdu…, já bych si ji neměl zpívat vůbec. Shromáždění Ee ji vyškrtlo ze svatého zpěvníku, jako píseň, která se nesrovnává s ideály moderního omnianismu."

"Jistě šlo o ten řádek, kde drtíte nevěřící?"

"Jo, o ten taky."

"Ale vy jste si ho zpíval!"

"Je to verze, kterou jsem se naučil od své babičky."

"Ta jistě drtila nevěřící, že?"

"No, ona hlavně drtila pana Ahrima, našeho souseda, ale v zásadě máte pravdu. Myslela si, že svět by byl mnohem příjemnější místo, kdyby se trochu víc drtilo a trestalo."

"To měla asi pravdu."

"Ale i tak by to nebylo dost na její vkus, řekl bych," uvažoval Ovísek nahlas. "Moje babička, ta dala hlavně na svůj vlastní úsudek."

"Na tom není nic špatného. Soudit se je lidské."

"My ponecháváme veškeré soudy na Omovi," řekl Ovísek a tady, v noční temnotě, znělo jeho prohlášení ztracené a osamocené.

"Být lidským znamená neustále soudit," zazněl mu hlas přes rameno. "Tohle, támhleto, dobré, špatné, musíš volit den co den… To je lidské."

"A vy jste si tak jistá, že se vždycky rozhodnete správně?"

"Ne, ale dělám to nejlepší, co umím."

"A doufáte v milosrdenství, že?"

Do zad ho znovu šťouchl kostnatý prst.

"Milosrdenství je pěkná věc, ale nejdřív je třeba soudit. Jinak nevíš, proč a Čemu věnovat své milosrdenství.

Kromě toho, vždycky jsem slýchávala, že vy, omnianci, jste byli dost dychtiví, co se drcení a trestání týče."

"To bylo… v jiné době. Teď jsme zvyklí užívat jen zdrcující argumenty."

"Ostré odpovědi a špičaté narážky, co?"

"No, každá otázka má dvě strany…"

"A co děláte, když je jedna ta strana špatná?" Otázka přiletěla jako šíp.

"Já tím chtěl říct, že je nutno, abychom viděli věci i z pohledu toho druhého," vysvětloval Ovísek trpělivě."

"To jako myslíte, že z pohledu kata je mučení v pořádku?"

"Paní Zlopočasná, vy jste diskutér od přírody."

"Ne, to tedy nejsem!"

"Vy byste si moc užila na našem církevním sněmu, na synodu. Je známé, že tam se některé skupinky přely celé dny například o to, kolik andělů by mohlo tančit na špendlíkové hlavičce."

Téměř cítil, jak se myšlenky Bábi Zlopočasné rozeběhly. Nakonec řekla: "Jak velkého špendlíku?"

"Bohužel, to nevím."

"Takže pokud je to obyčejný špendlík, bylo by jich šestnáct."

"Šestnáct andělů?"

"Tak."

"Proč?"

"Co já vím? Třeba rádi tančí!"

Mula si opatrně hledala cestu dolů svahem.

"Vy jste napočítala šestnáct?" zeptal se po chvíli Ovísek.

"Ne, ale je to stejně dobrá odpověď jako každá jiná. A to jsou ty věci, o nichž vaši svatí muži diskutují, ano?"

"Obvykle ne. Teď se vede například velmi zajímavá diskuse o původu hříchu."

"A co si ty vaše kapacity myslí? Jsou proti tomu, že?"

"Tak jednoduché to není. Nic totiž není černé a nic není jen bílé. Mezi tím a tím je mnoho různých odstínů šedi."

"Houbeles."

"Prosím?"

"Není tam žádná šedá, jen bílá, která se víc nebo míň ušpinila. Udivuje mě, že to nevíš. A hřích, mladíku, je zacházet s lidmi, jako kdyby to byly věci. Včetně sama sebe. To je hřích."

"Je to zase trochu složitější, než říkáte -"

"Ale ne, vůbec ne. Když lidi říkají, že je něco mnohem složitější, než se zdá, znamená to, že se začínají obávat toho, že se jim nebude líbit pravda, která se za celou věcí skrývá. Lidé jako věci - u toho to začíná."

"Víte, jsem si jistý, že existují horší zločiny -"

"Ale i ty začínají tak, že někdo začne uvažovat o lidech jako o věcech…"

Bábin hlas se vytratil. Ovísek nechal mulu kráčet dál a po několika minutách mu tiché zamlaskání sdělilo, že se Bábi znovu probudila.

"Takže jsi silný ve své víře?" zeptala se Bábi, jako kdyby nedokázala nechat věci na pokoji. Ovísek si povzdechl. "Snažím se být."

"Ale četl jsi také mnoho knih, alespoň si to myslím. Je těžké mít víru, když člověk přečte mnoho knih, že?"

Ovísek byl rád, že mu čarodějka nevidí do tváře. Nebo mu snad četla týlem hlavy myšlenky?

"To je pravda," připustil.

"Ale pořád ještě máš víru, ano?"

"Ano."

"Proč?"

"Kdybych ji neměl, neměl bych vůbec nic." Chvilku počkal a pak se pokusil přejít do protiútoku.

"Takže vy sama, paní Zlopočasná, asi nejste věřící, že?"

Chvíli bylo ticho, zatímco si mula klidně hledala cestu mezi namoklými kameny a mechem obrostlými kořeny stromů. Ovísek měl dojem, že někde na cestě za nimi zaslechl zvuky koně, ale ten se rychle ztratil v hukotu větru.

"Víš, řekla bych, že věřím v čaj, východ slunce a takové věci," odpověděla mu Bábi.

"Já mluvil o víře."

"Tady v okolí znám jen pár bohů, jestli mluvíš o tom."

Ovísek si znovu povzdechl. "Mnoho lidí nachází ve víře velkou útěchu," řekl. Přál by si, aby mezi ně patřil i on.

"Výborně."

"Vážně? A já si myslel, že se se mnou budete přít."

"Není moje věc říkat lidem, v co mají věřit. Dokud se chovají slušně, ať si, pro mě za mě, věří, v co chtějí."

"A není víra přece jen něco, k čemu vás to přitahuje, třeba v noci, když je tma?"

"Ne. Já mám svou láhev s horkou vodou."

Škarohlíd zapleskal křídly. Ovísek upřel oči do vlhké, husté mlhy. Najednou pocítil zlost.

"A o tom vy si myslíte, že je to víra?" řekl a pokoušel se držet svoji zlost na uzdě.

"Já o tom většinou neuvažuju," odpověděl mu hlas za zády.

Znělo to mnohem slaběji. Cítil, jak se ho Bábi zachytila, aby se udržela na hřbetě muly…

"Není vám nic?" zeptal se.

"Přála bych si, aby se to stvoření pohybovalo rychleji… Necítím se tak docela ve své kůži."

"Co kdybychom zastavili a odpočali si?"

"Ne! Ještě nejsme dost daleko! Oh, já jsem ale takový hlupák…"

Zaduněl hrom. Cítil, jak její sevření slábne, a pak náraz, když se svezla ze sedla a dopadla na zem.

Ovísek seskočil. Bábi Zlopočasná, s očima zavřenýma, ležela nehybně v mechu. Vzal ji za zápěstí. Nahmatal puls, ale ten byl děsivě slabý. Ruka byla ledově studená.

Když ji opatrně popleskal po tváři, otevřela oči. "Jestli mě budíš jen proto, abys se mnou dál diskutoval o otázkách víry," zasípala, "tak ti tak zvalchuju hřbet, že se…" oči se jí zase zavřely.

Ovísek si sedl, aby znovu chytil dech. Ledově chladná… Ano, bylo na ní skutečně něco chladného, jako kdyby vždycky tak trochu odpuzovala teplo. Každé teplo, včetně vřelosti.

Znovu zaslechl zvuk koňských kopyt a tiché zvonění postroje. Obojí utichlo někde nedaleko.

"Haló?" zavolal Ovísek a vstal. Napínal zrak do temnoty a mlhy, aby zahlédl jezdce, ale viděl jen velmi nezřetelný stín, který se tyčil na cestě kus za nimi. "Vy nás sledujete? Haló!"

S hlavou skloněnou proti dešti udělal několik kroků směrem k jezdci. Postava na koňském hřbetě byla jen nezřetelný stín.

Ovíska náhle zaplavily strašlivé obavy, a proto se rozeběhl zpět k Bábinu nehybnému tělu. Strhl ze sebe promočený plášť a přehodil jej přes ni, i když si nebyl jistý, je-li to vůbec co platné, a zoufale se rozhlížel po něčem, co by mu pomohlo rozdělat oheň. Oheň, to bylo to, co potřeboval. Přinášel život a zaháněl temnotu.

Ale okolní stromy byly vysoké borovice, z nichž odkapávala voda a plnila temný mech, který rostl mezi jejich silnými kmeny. Tady nebylo nic, co by hořelo.

Zoufale se začal přehrabovat v kapsách a našel krabičku z voskovaného papíru, v níž bylo několik posledních sirek. Stačilo by pár suchých proutků a chomáč suché trávy, cokoliv dost suchého, aby to hořelo a vysušilo další hrst suchých větévek.

Dokonale promočená a studená košile se mu lepila na tělo. Vzduch byl plný vody.

Ovísek se nahrbil tak, že krempa klobouku chránila před deštěm malé místečko před jeho obličejem, a vytáhl z kapsy Knihu Omovu, už pro ten pocit částečné jistoty, který mu dodávala. V obtížných časech Om ukáže cestu svým věrným -

… tak na to už mám láhev s horkou vodou…

"K čertu s tím," sykl tiše.

Pak otevřel namátkou knihu, škrtl zápalkou a četl:

"… a v tomto čase, v zemi cyrínitské, zmnožili jest se velbloudi nebývalé…"

Sirka se sykotem zhasla.

Tak tohle mi moc nepomůže. V tomhle žádný klíč není. Zkusil to znovu.

"… a vzhlédl k Bur-ak ar-Rašídovi, naslouchal smuteční písni pouště a pak se vydal…"

Ovísek si vzpomněl na upírův zlomyslný úsměv. Kterým slovům můžete věřit? Roztřesenou rukou škrtl třetí zápalkou, znovu namátkou rozevřel knihu a ve slabém, poskakujícím světle četl:

"… i praví Bruta k Šimonovi ‚Všude tam, kde jest temnota, zažehneme veliké světlo'…"

Sirka zhasla. A byla tma.

Bábi Zlopočasná zasténala. A Ovísek kdesi v podvědomí zaslechl, jak se zvuky kopyt a cinkot postrojů znovu pomalu přibližují.

Ovísek poklekl do bláta a pokoušel se modlit, ale z nebes se neozvala žádná odpověď. Nikdy se neozvala. Bylo mu přece řečeno, aby nic takového neočekával. Takhle už Om nepracoval. Jediný ze všech bohů se poučil. Doručoval své odpovědi přímo do hlav svých věřících. Od doby proroka Bruty byl Om tichý bůh. To se alespoň říkalo.

Když jsi neměl víru, nebyl jsi nic. Pak zbývala jen temnota a ty.

V šeru se otřásl. Byl bůh skutečně tak nemluvný, nebo nebyl nikdo, kdo by promluvil?

Pokoušel se znovu modlit, tentokrát mnohem zoufaleji, připomínal si útržky dětských modlitbiček, ztrácel kontrolu nad slovy i jejich směrem, takže klopýtala jedno o druhé a odlétala všemi směry do vesmíru, adreso-vána jednoduše Tomu, jenž tam bydlí.

Z klobouku mu stékala voda.

Klekl si a čekal ve vlhké temnotě, naslouchal svým myšlenkám, pak se upamatoval a znovu vytáhl z kapsy Knihu Omovu.

A udělal velké světlo.

Když kočár projížděl mezi borovicemi kolem jezera, najel na vystouplý kořen stromu, kolo puklo kočár se převrátil a zůstal ležet na boku.

Igor se zvedl z bláta, došoural se ke kočáru a otevřel dvířka.

"Jhe mi tho Ihíto, bhaní. Obhávám se, žhe se tho vhždycky sthává, když uvnithř nehni bhán. Všhichni nha bhalubě v bhořádku?"

Z vozu vyletěla ruka a sevřela mu krk.

"Tos nás nemohl varovat?" zavrčela Stařenka Oggová. "Rozházelo nás to po celým voze! Kde to, u všech ďáblů jsme? To jsou Hasvápnice?"

Zaplála sirka a Igor zapálil silný vích, ukroucený z dlouhé slámy..

"Jshme nedhaleko hrahdu," odpověděl.

"Jakého hradu?"

"Sthrakupírovic hrahdu."

"Jsme nedaleko upířího hradu?"

"Ahno. Jhá si mhyslím, že stharý bhán hrabhě nhěco udhélal s thouhle ceshtou. Thady ubhadlo kholo bhokaždé tak jhistě, jhako žhe shlunce vycházhí. To bhrej, abhy břihlákal nějhaké turhisty, řhíkával."

"A to tě nenapadlo se o tom zmínit?" rozčilovala se Stařenka, vylezla z vozu a pomohla ven i Magrátě.

"Bhardón. Dhneska tho bhyl bhernej dhen…"

Stařenka vzala pochodeň. Plameny ozářily tabuli stlučenou z prken, na níž byl neumělý nápis. "Nepřibližujte se k hradu," přečetla Stařenka. "Je hezké, že alespoň udělají šipku tím správným směrem."

"Oh, tho dhělal ještě stharý hrahbě," vysvětloval Igor. "Jhinak bhy to hodhně lhidí bhřešlo."

Stařenka se rozhlédla po okolní neproniknutelné temnotě. "A kdo je v tom vašem hradě teď?"

"Jhen bhár shlužebníků."

"Pustili by nás dovnitř?"

"Tho nejhni žhádný bhroblém." Igor zalovil pod košilí a vytáhl obrovský starodávný klíč na řetízku.

"My vlezem přímo do toho hradu?" podívala se na Stařenku Magráta.

"Vypadá to, jako že je to jediné přístřeší široko daleko," prohlásila Stařenka a vykročila po cestě. "Kočár je zničenej. Jsme kdovíjak daleko od nejbližšího obydlenýho místa. To chceš zůstat s dítětem celou noc venku? Hrad je hrad. Bude mít zámky. Všichni upíři jsou v Lancre. A -!"

"No?"

"Je to přesně to, co by udělala Esme. Cítím to v krvi."

Kousek od nich něco zavylo. Stařenka se podívala na Igora.

"Vlkodlak?" nadhodila. "Jho, tho je někhterej z nhich."

"Takže bychom se neměli dlouho zdržovat." Ukázala na značku namalovanou na velkém kameni.

"Newydáwejte ße po této ßtezce, je to zkratka ßměřující do hradu," přečetla nahlas. "Takové myšlení musí jeden obdivovat. Byl to každopádně student lidské povahy."

"Do hradu určitě nepovede jen jedna cesta, že?" napadlo Magrátu, když všichni společně procházeli kolem cedule s nápisem: "Nepřibližujte ße k parkowišti kočárů, 20 m wlewo."

"Igore?"

"Ubhíři mhezi shebou khdysi bojhovali," odpověděl Igor. "Vhede tham jenhom jedhiná cehsta."

"No dobrá, když už to jinak nejde," povzdechla si Magráta. "Vy vezměte houpací židličku a použitý fusak. A medvídky. A tu věc, co se točí pořád dokola a vydává různé zvuky, když Esme zatáhne za šňůrku -"

Nápis nedaleko padacího mostu hlásal: "Pošlední příležitošt nepřibližovat ße k hradu" a Stařenka Oggová se smála a smála.

"Hrabě z tebe nebude moc šťastný, Igore," řekla, když jim odemykal dvířka v bráně.

"K čhertu s nhím. Jhá si sbhakuju shvý věhci a vydhám se do Blindstr-shzeva. Tham se bhro Igorha vžhdycky nhajde něhjaká tha brháce. Řhíká se, žhe ham zha rok udheří mhnohem vhíc bhlesků, nhež khamkoliv jhi-nam v hohrách."

Stařenka Oggová si otřela obličej. "Ještě že už jsme stejně promočené," prohlásila. "Dobrá, tak jdeme dovnitř. A Igore, jestli jsi nám neřekl bhravdu…, promiň pravdu, tak si z tvých střev nadělám podvazky."

Igor stydlivě sklopil oči, "Oh, tho je vhíc, nhež bhy si mohl bhořádněj chlahab bhřát," zahuhňal hlasem plným dojetí.

Magráta se zachichotala, Igor otevřel dvířka a rychle se všoural dovnitř.

"Cože?" zamračila se Stařenka.

"To sis nevšimla těch pohledů, co na tebe vrhá?" řekla Magráta, když následovaly přihrbenou postavu.

"Cože, on?" vytřeštila na ni Stařenka oči.

"Ten kvůli tobě plane jak ten vích," řekla Magráta.

"Já myslela, že ho zapálil, aby viděl na cestu!" pro-hlásila Stařenka a v hlase jí zazněl náznak paniky. "Hele, není na to vhodná doba, nemám na sobě ani svý nejlepší spoďáry a vůbec!"

"Víš, já si myslím, že je ve své podstatě romantik," uvažovala Magráta.

"No já nevím," řekla Stařenka, Já vážně nevím. Podívej, je to úžasné a jánevímco, ale víš, myslím, že bych nikdy nedovedla chodit s chlapem, kterej je tak… měkkej."

"Métítej kde?"

Stařenka Oggová se zatím považovala za šokuvzdornou, ale nic takového neexistuje. Šoky přicházejí z těch nejneočekávanějších stran.

"Jsem vdaná žena, Stařenko," usmála se Magráta při pohledu na Stařenčin nevěřící výraz. A cítila se skvěle, protože alespoň jednou dokázala postavit překážku na cestu, po níž si Stařenka tak bezstarostně hopkala světem.

"Ale to přece… myslím, že… je Verence, doufám, v pořádku, no vždyť víš, co se týče -"

"Ale jistě. Všechno je, jak má být. Ale teprve teď chápu, o čem jsou ty tvoje vtípky."

"Cože? Všechny?" řekla Stařenka tónem člověka, který zjistil, že mu z oblíbeného paklíku karet někdo vybral všechna esa.

"Všechny ne, tak například nerozumím tomu o knězi, staré ženě a nosorožci."

"No to doufám!" řekla Stařenka. "Ten jsem dokonce i já pochopila, teprve když mi bylo čtyřicet!"

Igor se přišoural nazpět.

"Jshou tham akhorát shluhové," hlásil. "Mhůžete zhůstat v mhám bhytě ve stharé věžhi. Tham jshou bhěkně shilné dvheře."

"To se bude paní Oggové líbit," řekla Magráta. "Právě teď mi říkala, jaké máte pěkné silné nohy, že,

Stařenko?"

"A bhřála byshte shi nhějakou?" rozzářil se Igor, který je vedl vzhůru po schodech. "Mhám jhich hábhádej a asbhoň bhy se uvhomilo nhějaké mhísto v chladhírně."

"Cože máte?" řekla Stařenka a zastavila se.

"Jhestli bhotřebujete nhějakej ohrgán, jshem vháš mhuž," pokračoval Igor.

Magráta ze sebe vydala podivný, přiškrceně kašlavý zvuk.

"Ty máš - kousky lidí uložené u ledu?" ujišťovala se zděšená Stařenka. "Kousky cizích lidí? Usekané? Už nejdu ani o krok dál!"

Teď se zase zdálo, že se k smrti vyděsil Igor.

"Nhé cizhích Ihidí! Všhechno jhe to rhodina!"

"Tys rozsekal svou rodinu?" ustupovala Stařenka.

Igor zoufale zamával rukama.

"Tho je thradice, bhaní!" řekl. "Khaždý Ighor odkhazuje svhoje thělo rhodině! Bhroč bhlýtvat dhobrými orghány? Bhodívejte na mhého sthrýčka Ighora. Then umhřel na bhýky, ale zbhylo bho něm nabhrosto dhokonalé shrdce a lhedviny, ktheré uhž bhyly throchu načhaté. Thaky jhedna dobhrá rhuka, tha bhyla bho dhědovi, a žhe tho bhyla shakra dhobrá rhuka, tho vhám řheknu." Popotáhl. "Bhřál bhych si ji mhít, dhěda bhyl skvěhlej chir-hurg."

"N-ó… předpokládám, že v každé rodině se říká něco jako ‚má oči po tatínkovi', že?" začala Stařenka.

"Ne-e, thy dosthal můj bhratranec z othcovy sthrany, thaky Ihgor," zavrtěl Igor smutně hlavou.

"Ale… ale… kdo provádí všechno to řezání a šití?" zajímala se Magráta.

"Jhá. Khaždý Ighor se uhčí zháklady chirhurgie už nha othcovskhých kohlenou," odpověděl Igor, "a cvihčí se bhak na dhědečkových lhedvi-nách."

"Promiň, ale na co jsi říkal, že umřel tvůj dědeček?"

"Na bhýky," odpověděl Igor a odemykal další dveře.

"To měl alergii nebo co?"

"Ne. Ušhlapalo ho sthádo bhýků. Nháhodná nhehoda. U nhás v rhodině se o nhí nemluvhí."

"Promiň, ale ty nám tady povídáš, že provádíš chirurgické zákroky sám na sobě?" podívala se na Igora tázavě Magráta.

"Tho nheni thěžké, khdyž vháte, co dhěláte. Nhěkdy bhotřebujete zhrdcadlo, tho je jashné, a nhěkdy vhám bhomůže, khdyž vám někhdo bhodrží bhrst, než utháhnete uhzel."

"Bolí to?"

"Ahle nhe. Jhá khaždhého ubhozorním, abhy dhal bhrhst bhryč, nhež tho utháhnu dhocela."

Dveře se se zaskřípěním otevřely. Byl to dlouhý, zmučený a pronikavý skřípot a pokračoval ještě několik vteřin po tom, co se dveře zastavily. "To znípříšerně," prohlásila Stařenka.

"Dhíky. Thrvalo mi tho cehlé dhni, nhež jshenj to thakhle vyhladil. Shamo od shebe thakhle nhic nezaskříbhe."

Ze tmy se ozvalo hlasité zafunění a něco se vrhlo Igorovi na prsa a porazilo ho to na zem.

"Nhech mě, thy ushlintanče!"

Byl to pes. Nebo bychom možná měli říci několik psů spojených v jednoho. Měl čtyři nohy téměř stejné délky, i když už ne, jak si Magráta všimla, stejné barvy. Jednu hlavu, i když levé ucho bylo černé a špičaté, zatímco levé hnédobílé a převislé. Co se týče uslintanosti, byl vybaven více než dostatečně.

"Thohle je Bhřešívka," řekl Igor a ve změti tlap se hrabal na nohy. "Je tho stharý hlubháček."

"Přešívka… ano," přikývla Stařenka. "Dobré jméno. Takové výstižné."

"Jhe mu shedmdesát čthyři lhet," pokračoval Igor a vedl je dál po příkrém točitém schodišti. "Theda nhěkterým khouskům."

"Moc pěkné vyvedené šití," poznamenala Magráta. "Moc mu to sluší. A veselý, jako pes se dvěma…, ale, vidím, že skutečné má dva…"

"Měl jsem jeden navíc," vysvětloval Igor a pokračoval v cestě, zatímco Přešívka šťastně skákal kolem. "Thakjshem si řhekl, khoukej, jhakje vheselý s jhedním, co všhechno bhy si mhohl užhít she dhvěma…"

Stařence se ještě nepodařilo otevřít ústa ani napůl, když ji zarazil Magrátin hlas.

"Ať tě ani nenapadá něco říct, Gyto Oggová!"

"A co?" zeptala se s tím nejnevinnějším výrazem Stařenka.

"Ty! Už ses na to chystala! Viděla jsem tě. Ty dobře víš, že mluvíme o oháňkách a ne… a o ničem jiném."

"Aha, o thanmtom jshem bhřemýšlel už dhávno," vskočil jí do řeči Igor. "Jhe to nhabfledni! Ušhetřítho obhotřebování, bhosílí vhýkon, a khdyž bhotřebuje vhýměnu, tak tho s jhedním bhořád jheště chvíhli zvhládnete. Expherimentoval jshem shám she shebou."

Zvuk jejich kroků se rozléhal kamennými prostorami.

"Tak okamžik," ozval se tichý a velmi seriózní hlas Stařenky Oggové, "o čem, ale naprosto přesně, to tady mluvíme?"

"O shrdci," odpověděl bez zaváhání Igor. "Aha, dvě srdce. Ty máš dvě srdce?"

"Ano. Tho dhruhé bhatřívalo bhanu Borhovínkovi, co bhydlel dhole na bhile, ale jheho žhena mni řekhla, žhe už ho nebhotřebuje. Tho víte, co thaky s nhím, když už bhři thé nehodhě sthejně zthratil hlavhu?"

"Takže vy jste vlastně takový selfmademan, že? Člověk, který se sám postavil na vlastní nohy, co?" prohlásila obdivným hlasem Magráta.

"Kdo ti dělal mozek?" zeptala se Stařenka. "Mhozek si človhěk shám udhělat nedhokáže," zavrtěl Igor hlavou.

"Já jen…, že máš tak krásně vyšité stehy…"

"Jo tho? Tho jshem si jhenom do hlavy bhřidělal khovovou dhestičku a khrkem jshem vhedl zadhem drhát až do mejch bot. Mám dhost všech thech blhesků, co dho mně bhravidhelně bhráskaly. Bhrosím, už jshrne thady." Odemkl další skřípající dvířka. "Tohle jhe mhoje mhalý mhístečko."

Byla to vlhká místnost s klenutým stropem, očividně obydlená někým, kdo si neliboval ve společnosti a nevěřil na návštěvy v bytě. Bylo tam obrovské ohniště, před nímž stál košík pro psa, postel s matrací a jedním polštářem a jedinou slaboučkou pokrývkou. Užší stěnu lemovaly provizorně zhotovené skříně.

"Tadhy bhod thím dekhlem je sthudna a thůhle za thěmi dvíhřky je thoaleta."

"A co je za těmihle dvířky?" zeptala se Stařenka a ukázala na jiné dveře, opatřené těžkými závorami.

"Nhic," odpověděl Igor.

Stařenka po něm vrhla rychlý pohled. Závory však byly na téhle straně a byly pečlivě zasunuty.

"Tohle vypadá jako krypta," řekla, "ve které někdo udělal dodatečně ohniště."

"Khdyž bkyl na žhivu stharý hrhabě, vžhdycky se rhád ohřál, nhež vyhrážel v nohci vhen," přikyvoval Igor. "Tho bhyly zhlaté čhasy. Ahle za tuhle bharthu bhych nedhal ani zhlámanou grhešli. Věhřily bhyste, že chtěhli, abhych se zbhavil Bhřešívky?"

Přešívka vyskočil a pokusil se olíznout Stařence tvář.

"Thaky jshem vhiděl, jhak ho Lhacrimosa jhednou khopla," pokračoval Igor s nepřátelským výrazem. Pak si zamnul ruce. "Mhohl bhych vhám, dhámy, nabhídnout nhěco k jhídlu?"

"Ne," odpověděly Magráta i Stařenka jako jedněmi ústy.

Břešívka se pokusil olíznout Igora. Byl to pes, který měl dost slin pro celý svět.

"Bhřešívka dělhal mrthvého," usmál se při té vzpomínce Igor. Pes okamžitě upadl na záda a vytrčil všechny čtyři končetiny do vzduchu.

"Vhidíte? Bhamatuje shi tho!"

"A kdyby se Strakupírovi vrátili, nebudeme tady jako v pasti?"

"Ti shem dohlů nechodhí. Tho bhro ně nhení dhost mhoderní. A i khdyby, jhou jisthé cesthy…"

Magráta vrhla pohled na zajištěné dveře. Nevypadaly jako úniková cesta, po níž by se kdokoliv chtěl vydat.

"A co nějaké zbraně?" zeptala se. "Nepředpokládám, že v upírském hradě by byly nějaké prostředky proti upírům, že?"

"Ahle jhakpak bhy ne?" odpověděl Igor. "Je tady něco takového?"

"Kholik jhen si bhudete bhřát. Na thyhle věhci bhyl stharý hrhabě mhoc bhřísný. Khdyž jshme očhekávali hosthy, vžhdycky řhíkal: ‚Ighore, dohlhídni nha tho, abhy bhyla čhistá okhna a ať mháme dosthatečnou zhásobu citrhónů a nhějaké thy věcihčky, ktheré se dhají břeměnhit v nhějaký then rheligiózní obrhazec. Stharý bhán bhyl mhoc féhr."

"Dobrá, ale to znamenalo, že taky mohl umřít, ne?" podívala se na Igora Stařenka. Otevřela jednu skříň a z té se na ni vysypala záplava svrasklých citronů. Igor pokrčil rameny. "Jedhnou vhyhraješ, jhednou bhrohraješ," řekl. "Stharý bhán vždhycky řhíkal: ‚Ighore, then dhen, khdy zhačnou ubhíři bořhád vyhrhávat - tho bhude zhačátek nhašeho kohnce, dhen, khdy se ocithneme na cehstě, odkhud nehni nhávratu.' Jedhna věhc ho dhokázala nhamíchnout - khdyž mhu lidi shem tham šthípli nhějakou thu bhonožku. ‚K shakru, vžhdyť tho bylho hedvábí, bhár sthojí v Ahnkh-Morhporku dhe-set tolarhů!' řhíkával."

"A taky určitě dost utratil za savý papír," poznamenala Stařenka. Další skříň odhalila několik polic plných přiostřených kolíků spolu s palicí a jednoduchým anatomickým nákresem lidského těla, na němž bylo na srdci vyznačeno velké X.

"Then nhákres, tho bhyl mhůj nábhad, bhaní Oghgová," chlubil se Igor pyšně. "Stharý bhán už mhěl dhost thoho, jhak Ihidi zhatloukaj kholiky, kham jhe tho nhapadne. Řhíkal, žhe mhu nevhadí uhmírání, tho žhe je thakové uklidhňující, ale vhadilo mhu, že obhčas vybhadá jakho jhehelníček."

"Ty jsi opravdu chytrý chlap, že Igore?" nadhodila Stařenka.

Igor se rozzářil. "Mám v hlahvě skvhělý mozhek."

"Vybíral sis ho sám, co? Ne, počkej, to byl jenom žert. Vím, že mozky neděláš."

"Mhám vzdhálenhýho bhratrance na Nehviditelné univehrzitě, abhyste vědhely."

"Vážně? A co tam dělá?"

"On jhe nahloženej v lhihu," odpověděl Igor pyšně. "Bhoslyšte, uhž jshem vhám vybhrávěl o sklebhě se shvěcenou vhodou? Stharý bhán měhl mhoc běknhou shbírku."

"Promiň, ale upír, a on sbíral svěcenou vodu?" řekla Magráta.

"Já myslím, že tomu začínám rozumět," přikývla Stařenka. "On byl jistě sportovec, že ano?"

"Přhesně!"

"A správný sportovec vždycky poskytne své vznešené kořisti slušnou šanci," pokračovala Stařenka. "I kdyby to mělo znamenat, že si pořídí sklep Chateau Nerv du Papst. Vypadá to, že ten tvůj bývalý pán byl docela fajn ptáček. Nějako tihle noví. Ti jsou jen přemoudřelí."

"Já nevím, o čem mluvíš," řekla Magráta. "Když někdo upíra zabije, je mu to úplně jedno," vysvětlovala Stařenka. "Upír si nakonec vždycky najde způsob, jak se vrátit. To ví každý, kdo o upírech něco ví. Jestliže není příliš složité je zabít a je to pro lidi tak trochu strašidelné dobrodružství, tak ho nakonec zabijí kolíkem nebo hodí do řeky a jdou domů. On si pak hezky nějakých deset čtrnáct dní odpočine, protože je mrtvý, a až se probere, vyleze z hrobu a všechno začne znovu. Tak ho nikdy nikdo nezničí navěky a mládenci z vesnice si při tom ještě zacvičí."

"Strakupíři po nás půjdou," prohlásila Magráta a přitiskla dítě k sobě. "Zjistí, že nejsme v Lancre, a jistě

poznají, že jsme nemohly sjet dolů na pláně. Najdou rozbitý kočár a pak najdou nás Stařenko. A najdou nás určitě."

Stařenka se rozhlédla po směsici sklenic, lahví a kolíků srovnaných podle velikosti.

"No, ale bude jim to nějakou chvíli trvat," odfrkla si. "Máme čas, abychom se… připravily."

Obrátila se s lahví svěcené vody v jedné a samostřílem, nabitým dřevěnou šipkou; v druhé ruce. V zubech měla sáček plesnivých citronů. "Eď o ueáe o én."

"Prosím?" podívala se na ni poplašeně Magráta. Stařenka vyplivla citrony. "Teď to uděláme po mém," opakovala. "Já sice nejsem v myšlení tak dobrá jako Bábi, ale jsem zatraceně dobrá, když se chovám jako já. Hlavologie je pro ty, kdo s ní umějí zacházet. My teď prostě někomu nakopeme zadek."

Nad blaty na okraji Lancre se prohánělvítr a syčel v keříčcích vřesu. Proletěl kolem prastarých pahorků, ztracených v houští, zatřásl mokrými větvemi hlohového keře a rozptýlil kouř, jenž stoupal od jeho kořenů.

Z podzemí zazněl osamělý výkřik.

Hluboko dole dělali Nac mac Fíglové, co mohli, ale síla není totéž co váha a hmota. I se záplavou skřítků na každé končetině a Velkou Hátou, která mu seděla na hlavě, bylo těžké udržet Verence alespoň v relativním klidu.

"Ty, Hátušo, nebyl ten slop špetu přechlapený?" ozval se muž Velké Háty a se zájmem pozoroval, jak se Verencovi podlévají oči krví a v koutcích úst mu vystupuje pěna. "Esi nebylo trochu násilu, špendýrovat mu padesátkrát tolik kolej si dáváme my? Nejni na to zvyklej…"

Velká Háta pokrčila rameny.

U vzdálenější stěny místnosti couvalo několik skřítků otvorem, který prorazili do vedlejší místnosti. Vlekli za sebou meč. Na to, že byl bronzový, byl velmi dobře zachovalý. Staří lancreští náčelníci si brali své meče s sebou do hrobu, aby mohli bojovat na onom světě s nepřáteli, a protože ve starém Lancre se nemohl stát náčelníkem nikdo, kdo neposlal na onen svět pěknou řádku protivníků, dávali přednost mečům, na něž se mohli opravdu spolehnout.

Pod velením starého vousatého Nac mac Fígla zamanévrovali rukojetí meče na dosah Verencovy zuřivě tápající ruky.

"Všichni přišikovaní?" řekl muž Velké Háty. "Nuž-Jun!Dat!Tetra!"

Fíglové se rozprchli na všechny strany. Verence přešel jediným plynulým pohybem z polohy vodorovné do polohy svislé, narazil na strop, chopil se meče a jako šílenec začal bušit do země nad hlavou, až si prorazil cestu na vnější svět. Pak prolezl otvorem a zmizel v temnotě.

Pidimužíci, natlačení kolem stěn místnosti, obrátili oči ke Keidě.

Velká Háta přikývla.

"Velká Hátuša praví, že lepší urobíme, dyž doočíme, aby nedošel úhony," řekl ministařík.

Zakouřeným vzduchem zablesklo tisíc malých, ale velmi ostrých zbraní.

"Všeckých vykynožiť!"

"Poslední je záprtek!"

"Nac mac Fígl!"

O několik vteřin později byla místnost prázdná.

Stařenka s náručí plnou kolíků spěchala hlavním sálem hradu a náhle zůstala stát jako ochromená.

"A co je, u všech smrdutých kozlů, zase tohle?" řekla. "Zabírá to celou jednu stěnu!"

"Oh, to bhyla radhost a phýcha stharého bhána," vysvětloval Igor. "On nebhyl mhoc modherní, ahle vždhycky řhíkal, že stholetí Ovhocého nethopýra má i svhé výhohdy. Nékhdy u nhich bhroseděl cehlé hodhiny."

Byly to varhany, to, v co doufaly vyrůst každé začínající varhany, protože to zabíralo obrovský prostor. Stařenka, téměř fanatická milovnice hudby, neodolala a šla si je prohlédnout. Byly černé, píšťaly byly podpírány a zčásti ukryty ve složitém a nádherně vyřezávaném ebenovém mřížoví, knoflíky rejstříků a klávesnice byly zhotoveny, jak říkala Stařenka, z mrtvého slona.

"Jak to funguje?" zeptala se.

"Nha vhodní bhoohn," odpověděl Igor pyšně. "Mháme thady bhodzehmní řheku. Mhistr tho nechahl vhyrobit sbheciálně bhodle shvého nhávrhu…"

Stařenka přejela prsty po mosazném štítku, přišroubovaném nad klávesnicí.

Stálo tam: POSLECHNETE DETY NOCY… JAK ÚŠASNOU CHUDBU PROFOSUJÍ. Mnftrd. by Bergholt Stuttley Johnson, Ankh-Morpork.

"To jsou johnsonovky," vydechla. "Stavěl je sám Zatracený Hlupec Johnson! Neměla jsem johnsonovky pod rukama už celou věčnost…" Naklonila se blíž. "Co je tohle? ‚Výkřik 1'? ‚Hrom 14'? ‚Vlčí vytí 5'?" A tady je celá řada rejstříků označených ‚praskající podlaha'! Dá se na tuhle věc vůbec provozovat hudba?"

"Ale jhasné. Ale stharý mhistr she sbhíše zahjímalo… efhekty."

Na stojánku stále ještě ležel štůsek zaprášených notových papírů, které se kdysi někdo za mnohého přepisování a vyškrtávání snažil vyplnit.

",Návrat pomsty nevěsty syna hraběte Strakupíra,'" přečetla Stařenka nahlas a všimla si, že poznámka "z 20 000 sáhů(?)" byla vyškrtnuta. "Sonáta pro bouři, skřípějící padací dveře a mladou ženu v nedostatečném oblečení. Byl tak trochu umělec, ten tvůj bývalý pán, že?"

"Shvým… sbheciálním zbhůsobem," přikývl Igor posmutněle.

Stařenka ustoupila.

"Magráta je, doufám, v bezpečí?" nadhodila a sebrala znovu kolíky.

"Jshou tho bhrotidavové dhveře," ujišťoval ji Igor. "A Bhřešívka je z devhíti třicetihosmin rothvajler!"

"A které části, jen tak pro zajímavost?"
"Dhvě nhohy, jedhno ucho, něhjaké zhuby a sbhodní čhelist," odpověděl Igor bez zaváhání.
"Ale mozek má z kokršpaněla."
"Mhaj tho v khostech," zavrtěl Igor hlavou. "Dokháže chythit člhověka dno zuhbů a bhak ho utlhouct svhými oháňkahmi."
"Umrská člověka k smrti?"
"Někhdy ho utobhí ve vlahstních slihnách," odpověděl Igor.

Když se upíři začali snášet dolů, vynořily se ze tmy střechy Povranovce. Ve chvíli, kdy se Agnes dotkla země, blikaly ještě v několika oknech plamínky svící.
Vlad dosedl na zem hned vedle ní.
"Samozřejmě, v tomhle počasí to nedělá ten pravý dojem," řekl. "Ale na náměstí je několik architektonicky čistých domů a překrásná radnice. Otec jim zaplatil věžní hodiny."
"No ne."
"A samozřejmě taky zvonici. Je to, pochopitelné, práce místních řemeslníků."
"Upíři musí mít pěkné peníze, co?" odpověděla Agnes. Městečko bylo dost velké a podobalo se městečkům dole na pláních, snad s tou výjimkou, že většina domků byla zdobena vyřezávanými ornamenty, takže stavení z dálky vypadala jako perníkové chaloupky.
"Naše rodina vždycky vlastnila půdu," odpověděl Vlad a ignoroval její sarkasmus. "Peníze nesou zase peníze, jak je známo. A za ta staletí… A navíc jsme neprovozovali nijak zvlášť aktivní společenský život."
"A za jídlo jste taky moc neutratili," neodpustila si Agnes.
"Ano, ano, správně -"
Někde nad nimi začal odbíjet zvon.
"Teď uvidíš," řekl Vlad, "a pochopíš."

Bábi Zlopočasná otevřela oči. Přímo před ní hučely plameny.
"Aha," vydechla, Jestli jsem nečekala, že tady skončím…"
"Tak co, už se cítíme alespoň o trochu lépe?" ozval se Ovísek.
Otočila hlavu. Pak se podívala na páru, která jí stoupala z oblečení.
Ovísek se sehnul pod větev velké borovice a přihodil do plamenů další náruč odumřelého, i když nepříliš suchého dřeva. Syčelo a kouřilo.
"Jak dlouho jsem byla… odpočívala?" zeptala se Bábi.
"Řekl bych, že asi půl hodiny," odpověděl. Mezi stromy tancovalo rudé světlo a černé stíny. Déšť se změnil v mrholení se sněhem, ale nad ohněm se voda měnila v páru.
"To jsi udělal moc dobře, že jsi v tomhle nečase zapálil oheň, mladíku," libovala si Bábi.
"Děkuji za něj Omovi," zabručel Ovísek.
"To od něj bylo velmi laskavé. Bohužel musíme… pokračovat v cestě." Bábi se pokusila vstát. "Už to není daleko. A celou cestu z kopce…"
"Mula nám utekla," oznámil jí Ovísek, aniž hnul brvou.
"Máme přece vlastní nohy, ne? Já se cítím lépe, teď když jsem… si odpočinula. Ten oheň mě aspoň trochu… oživil."
"Je příliš tma a všude strašně mokro. Počkejme do rána."
Bábi se zvedla. "Ne. Najdi nějakou hůl nebo větev, abych se měla o co opřít. Běž."
"Dobrá… Támhle na stráni je lískové křoví, ale…"
"To bude to pravé, hezká lísková větev. No tak tam tak nestůj. Cítím se minutu od minutý líp! Tak pospěš."
Zmizel v mokrých stínech.
Bábi si protřepala sukně před planoucí hranicí, aby je vystavila teplému vzduchu, a z popela se vznesl malý kousek něčeho bílého a zatančil v teplém vzduchu mezi vločkami.
Zvedla to z mechu, kam to nakonec dopadlo.
Byl to kousek tenkého papíru, ohořelý růžek knižního listu. V narudlém světle se jí taktak podařilo přečíst slova "…Omovo… pomoc k… Janerad zdrtil…". Na papíre byl vidět krátký kousek kůže z původní vazby.
Chvíli si ho prohlížela, ale pak, když praskající větévky oznámily Ovískův návrat, ho opatrně vhodila do ohně.
"Vážně myslíte, že najdete cestu?" řekl a podávala jí silnou lískovou větev,
"Určitě. Ty se mi budeš držet po jednom boku a mám tady tu hůl."
"Nezdá se mi, že byste vypadala líp."
"Mladý muži, jestli tady chceš čekat, než začnu vypadat alespoň trochu zajímavě, tak by to mohlo trvat celé roky."
Pozvedla ruku. Ze stínů se snesl škarohlíd a usedl jí na předloktí. "Ale stejně je dobře, že se ti podařilo rozdělat ten oheň," řekla, aniž se otočila.
"Už mnohokrát jsem se přesvědčil, že stačí důvěřovat Omovi, a nějaká cesta se vždycky najde," odpověděl Ovísek a vykročil za ní.
"Myslím, že Om pomůže těm, kdo dokážou pomoci sami sobě."

V městě Povranovec se začala rozsvěcovat okna a ozývaly se zvuky odemykaných dveří. A nad tím vším se

mlhou nesl zvuk zvonu.

"Obvykle se shromažďujeme na náměstí," poučoval Agnes Vlad.

"Vždyť je skoro půlnoc!" podivila se Agnes.

"To je pravda, ale nestává se to tak často. Jak stojí ve smlouvě, maximálně dvakrát do měsíce," vysvětloval Vlad. "Všímáš si, jak je to město pěkné a výpravné? Je i zámožné. Tady, v Povranovci, jsou lidé v bezpečí. Pochopili logické zdůvodnění. Žádné okenice na oknech, vidíš? Nemusí si barikádovat okna nebo se ukrývat ve sklepích, což, jak musím připustit, lidé dělají v méně… ošetřených částech země. Vyměnili strach, za bezpečí. Jsou -" zapotácel se a opřel se o stěnu. Přetřel si čelo. "Omlouvám se. Cítím se tak trochu… zvláštně… Co jsem to říkal"

"Jak to mám vědět?" odsekla Agnes. "Vyprávěl jsi o tom, jak jsou tady všichni šťastní, protože je navštěvují upíři, nebo co."

"Aha, ano. Ano. Mluvil jsem o spolupráci a ne nepřátelství. Protože…" Vytáhl z kapsy kapesník a osušil si obličej. "Protože… Podívej, uvidíme… Je tady hrozně zima, nezdá se ti?"

"Mně se zdá jen vlhko," řekla Agnes.

"Pojďme na náměstí," vybídl ji. "Jsem si jistý, že se mi udělá líp."

Náměstí bylo přímo před nimi. Zahořely pochodně. Začali se tam shromažďovat lidé, většina zabalená do přikrývek nebo s kabáty přehozenými přes ramena. Postávali v nejistých hloučcích jako lidé, kteří slyšeli požární poplach, ale nikde nevidí ani oheň, ani kouř. Jeden či dva z nich zahlédli Vlada a ozvalo se pokašlávání a šoupání nohou.

Mlhou se snášeli další upíři. Nakonec lehce přistál i hrabě a kývl na Agnes.

"Zdravím, slečno Nulíčková," usmál se nepřítomně. "Jsme tady všichni, Vlade?"

Zvonění utichlo. O chvilku později se z mlhy vynořila Lacrimosa.

"Ty ji pořád ještě máš?" ušklíbla se na Vlada a pozvedla obočí. "No, dobrá…"

"Jen si krátce promluvím se starostou," oznámil jim hrabě. "Je rád, když je o všem informován."

Agnes ho pozorovala, jak se vydal k malému obtloustlému muži, který navzdory tomu, že byl probuzen uprostřed noci, měl dost prozíravosti, aby si na krk natáhl zlatý řetěz - odznak své hodnosti.

Všimla si, že upíři nastupují do řady před zvonicí, v rozestupech zhruba metr padesát. Žertovali a volali jeden na druhého, až na Lacrimosu, která upírala zrak přímo na Agnes.

Hrabě se zabral do rozhovoru se starostou, který upíral oči na špičky bot.

Na druhé straně náměstí se začali řadit lidé. Dvě malé děti se vytrhly rodičům a s veselým smíchem se honily nahoru a dolů podél shromážděných obyvatel. A v Agnes náhle vykvetlo podezření jako velká sametově černá růže s rudými okraji.

Vlad musel cítit, jak se jí tělo napjalo, protože jeho sevření zesílilo.

"Vím, co si myslíš -" začal.

"Ty nevíš, co si myslím, ale já ti to řeknu," prohlásila a snažila se, aby se jí hlas netřásl. "Jste -"

"Poslouchej, mohlo by to být mnohem horší," přerušil ji. "Bývalo to mnohem horší -"

Hrabě se vrátil s úsměvem na tváři. "Dobré novinky," oznamoval. "Tři děti právě nedávno oslavily dvanácté narozeniny." Obrátil se k Agnes. "Vždycky před… hlavním slosováním míváme takový malý obřad. U příležitosti naší návštěvy. Abych řekl pravdu, myslím, že se na to místní lidé docela těší."

Pozoruje tě, aby viděl, jak budeš reagovat, upozorňovala ji Perdita. Vlad je jednoduše hloupý a Lacrimosa by si z tvých vlasů klidně upletla žínku, kdyby mohla, ale tenhle, tenhle by ti skočil rovnou na krk, jen kdybys mrkla v nevhodné chvíli…, věř tomu, protože i zlomky představivosti chtějí žít…

Agnes cítila, jak se jí zmocňuje hrůza. A bylo to špatné, byl to špatný druh hrůzy, ochromující, ledový, odporný pocit, který ji zmrazil na místě, kde stála. Musí něco udělat, cokoliv, zlomit to strašlivé sevření… Byl to Vlad, kdo promluvil. "Nejde o nic dramatického," řekl rychle. "Malá kapka krve… Otec zašel do školy a vysvětlil všechno o dobrém občanství…"

"Skutečně krása," zasípala vyschlými ústy. "Dostanou odznak čestného dárce?" Za tím musela být Perdita, nedokázala si představit, že by Agnes byla tak nechutná, byť v zájmu jízlivosti.

"Hah. Ne. Ale poslyšte, to není špatný nápad," pozvedl hrabě obočí a obdařil Agnes rychlým úsměvem. "Ano… odznak… nebo něco jako malá pamětní plaketa. Něco, co by si mohli schovat na památku do dalšího života. Musím si to pamatovat. Takže… začněme. Podívejte, starosta shromáždil ty drahé dětí…" Odněkud z pozadí zástupu se ozval výkřik a Agnes na okamžik zahlédla nějakého muže, který se pokoušel prodrat dopředu. Starosta pokynul několika opodál stojícím mužům. Ti se začali rychle proplétat mezi lidmi. Ze stínů se ozvalo několik tupých zvuků a šoupání nohou. Agnes měla dojem, že zaslechla ženský výkřik, který umlkl v půli. Pak se s úderem zavřely dveře.

Když se starosta obrátil zpět, potkal se jeho pohled s Agnesiným. Odvrátila se, protože se nedokázala dívat na jeho výraz. Lidé si dovedli představit ta nejstrašnější pekla, ale některá z nich si museli prožít už za života.

"Můžeme pokračovat?" ozval se hrabě.

"Pustil bys mi ruku, Vlade?" požádala Agnes sladce.

Čekají, jak zareaguješ, šeptala jí Perdita. U bohů, pomyslela si Agnes v duchu, cožpak tady opravdu musím jen tak nečinně stát a dívat se? Jako všichni ostatní? Právě jsem tě na to chtěla upozornit. Stojí tady jako dobytek, který čeká na porážku! Já myslím, že oni vědí proč, poznamenala Agnes. No dobrá… jen kdybychom tak mohly smáznout Lacrimose z obličeje ten hnusný úsměv, nic víc bych si nepřála…

Dokázali se pohybovat neobyčejně rychle. Ani výkřik by nestačil. Mohla ze sebe vyrazit jeden skutečně drtivý výkřik, ale to bylo všechno. A pak by se možná vzbudila jako upír a nedokázala by rozlišit mezi dobrem a zlem. Ale to nebylo důležité. Co bylo důležité, bylo tady a teď, protože tady a teď byla.

Viděla každou částečku vlhkosti visící ve vzduchu, cítila kouř z vlhkého dřeva, slyšela krysy v základech domů. Její smysly pracovaly přes čas, aby si těch posledních několik vteřin vychutnala co nejplněji…

"Tak to tedy nevím proč!" Lacrimosin hlas se zařízl do mlhy jako pila.

Agnes zamrkala. Dívka došla k otci, postavila se proti němu a upřela mu pohled přímo do tváře.

"Proč musíš být vždycky první ty?"

"Lacrimoso! Co to do tebe vjelo? Já jsem hlavou rodiny!"

"Ale, vážně? A to jako navěky?"

Hrabě vypadal překvapeně. "No… jistě. Samozřejmě!"

"Takže nás budeš navěky komandovat? Budeme navěky tvoje děti a nic víc?"

"Má drahá, copak tě to napadlo, myslíš, že -"

"A nezkoušej na mě ten svůj hlas! Ten může zabírat tak akorát na maso! Takže mě pošleš do mého pokoje a tam mě zavřeš, protože jsem neposlouchala? Taky navěky?"

"Dovolili jsme ti, abys měla svůj vlastní skřipec a mučidla a -"

"No jistě! A za to musím pořád jen kývat hlavou a usmívat se a být milá dokonce i na maso?"

"Zakazuji ti mluvit s otcem tímhle způsobem!" vykřikla hraběnka.

"A já ti zakazuju mluvit tak o Agnes!" zavrčel Vlad.

"Použila jsem snad slovo Agnes? Mluvila jsem o ní?" odpověděla Lacrimosa chladně. "Myslím, že nikoliv. Zmínit se o ní by mě ani nenapadlo."

"Tohle hloupé odmlouvání nepřipustím!" vykřikl hrabě.

"To je ono," ušklíbla se Lacrimosa. "My neodmlouváme! My prostě uděláme, co řekneš. Navždycky!"

"Dohodli jsme se -"

"Ne, ty jsi se dohodl a nikdo se neodvážil s tebou nesouhlasit. Vlad měl pravdu."

"Ano?" pozvedl hrabě obočí a obrátil se k synovi. "A mohu se zeptat, v čem že to?"

Vlad jednou nebo dvakrát otevřel ústa naprázdno, jak se rychle v duchu snažil sestavit nějakou souvislou, nepříliš kompromitující větu. "Možná, že jsem se nějak zmínil o tom, že celá ta záležitost s Lancre není tak docela moudrá -"

"Oh," řekla hraběnka. "Takže ty jsi teď najednou plný moudrosti, a to ti ještě není ani dvě stě?"

"Není moudrá?" naklonil hrabě hlavu ke straně.

"Já bych řekla hloupá!" vykřikla Lacrimosa. "Odznáčky? Dárky? My nikomu nic nedáváme! My jsme upíři! My si bereme, co chceme, podívejte, takhle -"

Natáhla se, chytila muže stojícího nedaleko ní a obrátila se k němu s otevřenými ústy a rozevlátými vlasy.

Pak se najednou zarazila, jako kdyby ji někdo zmrazil na místě.

Vzápětí pod ní podklesly nohy, jedna ruka jí vyletěla k hrdlu a dívka vrhla nenávistný pohled na otce.

"Cos… cos mi to udělal?" lapala po dechu. "Můj krk… Cítím… Ty jsi něco udělal!"

Hrabě si přetřel čelo a sevřel si prsty můstek nosu. "Laci -"

"A neříkej mi tak! Víš, jak to nenávidím!"

Ozval se krátký výkřik jednoho z nižších upírů, který stál za nimi. Agnes si nepamatovala jeho jméno, bylo to nejspíš něco jako Fenrir nebo Maledictus, ale vzpomínala si, že dával přednost tomu, aby ho oslovovali Gerald. Teď padl na kolena a rukama si svíral hrdlo. Ani ostatní upíři nevypadali právě nejlépe. Další dvojice, k nesmírnému úžasu shromážděných lidí, klečela a sténala.

"Já… já se taky nějak necítím dobře," řekla hraběnka a mírně se zapotácela. "Říkala jsem ti, že to víno nepovažuju právě za nejlepší nápad…"

Hrabě se otočil a upřel pohled na Agnes. Ta o krok ustoupila.

"To jsi ty, že?" řekl.

"Samozřejmě, že je to ona," zasténala Lacrimosa. "Víte, že se ta baba někam ukryla a ta dobře věděla, že Vlad má pro tohohle špekouna slabost!"

Není tady s námi, že ne? řekla Perdita. Ty o tom taky nic nevíš? pomyslela si Agnes a ustoupila o další krok. No, já si myslím, že tady není, ale kdo je tady na přemýšlení? Já ? Hele, určitě se ukryla v tom knězi, to víme. Ne, to tedy nevíme, jenom si myslíme, že by to od ní bylo chytré, schovat se tam, protože si všichni ostatní myslí, že se ukryla do toho dítěte.

"Proč jednoduše nezalezeš zpět do své rakve a neshniješ, ty odporný malý červe," obrátila se Agnes k Lacrimose. Nebylo to nic moc, ale bezprostřední urážky bývají málokdy dostatečně úderné.

Lacrimosa se na ni vrhla, ale bylo tady ještě něco, co nebylo v pořádku. Místo toho, aby prolétla vzduchem jako sametová smrt, poposkočila kupředu jako pták se zlomeným křídlem. Zuřivost ji však přece jen donesla až před Agnes, jednu ruku pozvednutou a připravenou škrábat…

Agnes ji udeřila tak tvrdě, jak to jen dokázala, a cítila, jak se k ní v tu chvíli přidala i Perdita. Prakticky bylo nemožné, aby rána dopadla, protože dívka byla dost rychlá na to, aby Agnes třikrát oběhla dřív, než se tak stane, ale přesto se to stalo.

Obyvatelé Povranovce zírali, jak se upírka zapotácela zpět a vyplivla krvavou slinu.

Starosta zvedl hlavu.

Agnes se přikrčila do boxerského postoje a zaťala pěstí.

"Nevím, kam se Bábi Zlopočasná ukryla," prohlásila, "ale možná, že je opravdu tady se mnou, hm?" Pocítila náhlý záblesk šílené inspirace a dodala Bábinými ostrými tóny: "A jestli se mě ještě jednou pokusíš uhodit, tak tě roztrhnu jako slanečka!"

"Hezký pokus, slečno Nulíčková," řekl hrabě a vykročil k ní. "Ale víte, já vám vůbec nevěřím -"

Zastavil se a ruce mu vyletěly ke zlatému řetězu, který měl najednou kolem krku.

Starosta stojící za ním se otočil, přitáhl řetěz ze vší síly přes rameno a stáhl upíra na zem.

Obyvatelé městečka se rozhlédli jeden po druhém a jako na povel vykročili.

Upíři se zvedali do vzduchu, pokoušeli se co nejrychleji nabrat výšku a odkopávali ruce, které se po nich natahovaly. Ze zdí byly strhávány pochodně. Noc byla najednou plná výkřiků.

Agnes se podívala na Vlada, který všemu v hrůze přihlížel. Lacrimosa byla obklopena kruhem lidí, který se rychle stahoval.

"Měl bys raději utéct," řekla. "Nebo tě -"

Obrátil se a zaútočil. Poslední věc, kterou viděla, byly jeho zuby.

Cesta dolů z kopce byla horší než výstup. Z každé dutiny teď vyvěrala voda a cesty se změnily v potoky.

Jak Bábi Zlopočasná s Ovískem postupovali z bláta do louží, vzpomněl si mladý kněz na jeden příběh z Knihy Omovy - byl to příběh o tom, jak prorok Bruta s Omem cestovali hořící pouští. Ta cesta nakonec navěky změnila celý omnianismus. Meče byly nahrazeny modlitbami, které měly každopádně na svědomí mnohem méně mrtvých, snad až na ty velmi dlouhé, a církev se rozpadla na tisíc skupin a skupinek, jež se neustále přely a dohadovaly mezi sebou a jejichž poslední formou byl zřejmě Ovísek, který se hádal sám se sebou.

V téhle chvíli Ovísek přemýšlel, jak daleko by se byl tenkrát Bruta v poušti dostal, kdyby se byl pokoušel postarat o Bábi Zlopočasnou. Bylo v ní něco nepoddajného, něco tvrdého jako kámen. I svatý prorok by jistě již na půli cesty cítil jisté… pravděpodobně… nutkání říci přinejmenším něco nepříjemného, nebo by si chtěl alespoň významně povzdechnout. Stará paní začala být od chvíle, kdy se ohřála, velmi vrtošivá. Zdálo se, že má něco na mysli.

Déšť ustal, ale vítr byl ostrý a tu a tam s sebou ještě přinášel zbytky deště.

"Teď už tam musíme dorazit každou chvilku," řekl Ovísek.

"To nemůžete vědět!" odsekla mu Bábi, která se brodila louží plnou černého bláta.

"Ne, máte pravdu," souhlasil Ovísek. "Řekl jsem to jen proto, abych se trochu rozveselil."

"Tak to zabralo," odsekla Bábi.

"Paní Zlopočasná, chtěla byste, abych vás tady nechal?" zeptal se Ovísek.

Bábi si odfrkla. "Vrásky bych si kvůli tomu nedělala."

"Ale já se ptám, jestli byste to chtěla?"

"Nejsou to moje hory," odpovídala Bábi, "nemám právo nikomu předpisovat, kam si může a nemůže jít."

"Jestli si to přejete, tak odejdu," nedal se odbýt Ovísek.

"Nikdy jsem tě nežádala, abys se mnou šel," odpověděla Bábi jednoduše.

"Kdybych s vámi nešel, byla byste mrtvá!"

"To přece není tvoje věc."

"Můj bože, paní Zlopočasná, vy mě trpce zkoušíte."

"Váš bůh, pane Ovísku, zkouší každého. To bohové všeobecně dělají a to je také ten důvod, proč s nimi nepeču. A taky neustále stanovují nějaká pravidla."

"Nějaká pravidla musí existovat, paní Zlopočasná."

"A které je první pravidlo, které se vy, omniánci, učíte?"

"Že věřící nesmí uctívat jiného boha než Oma," odpověděl Ovísek bez zaváhání.

"Ale jděte? Tak to máte celé ty bohy jako na dlani. Jsou velmi egocentričtí a to je pravidlo."

"Já myslím, že je to proto, aby to přilákalo pozornost lidí," snažil se jí to vysvětlit Ovísek. "Existuje mnoho přikázání o tom, jak se chovat k jiným lidem, jestli narážíte na tohle."

"Hm. A co když někdo nechce věřit v Oma, a přitom chce žít pořádně a spořádaně?"

"Podle proroka Braty žíti správné znamená věřit v Oma."

"Ohó, to je ale chytré! To vás tedy dostal!" poznamenala Bábi Zlopočasná. "Tohle musel vymyslet někdo pěkně mazaný. Skvělá práce. Co ještě tak moudrého řekl dál?"

"On neříká věci proto, aby byly moudré," bránil Ovísek zapáleně svého boha. "Ale když už se ptáte, tak například řekl ve svém dopise Simonitským, že to skrze jiné lidi stáváme se sami lidmi."

"Dobrá. Tohle řekl hezky."

"A taky řekl, že bychom měli vnášet světlo do temných míst."

Bábi mlčela.

"Myslel jsem, že o tom jsem se už zmínil," řekl Ovísek, "protože když jste byla…, no víte, když jste klečela u té kovadliny…, řekla jste něco hodně podobného."

Bábi se zastavila tak náhle, že přes ni Ovísek málem přepadl.

"Co že jsem?"

"Mumlala jste různé věci a -"

"Já jsem mluvila… ze spaní?"

"Ano, a řekla jste něco o tom, že tma je někde, kde by mělo být světlo, což si pamatuju, protože v Knize Omově -"

"Tys poslouchal?"

"Ne, neposlouchal, ale nemohl jsem neslyšet, nemyslíte? A znělo to, jako kdybyste se s někým hádala…"

"Pamatuješ si něco z toho, co jsem řekla, mladíku?"

"Myslím, že ano."

Bábi chvíli čvachtala dál mlčky, ale pak se zastavila v louži tmavé vody, která jí pomalu stoupala kolem nohou.

"A můžeš to zapomenout?"

"Prosím?"

"Nebyl bys přece tak… nelaskavý, abys dával dál řečičky nějaké staré ženské, které navíc neměly hlavu ani patu, protože ta ženská zrovna nebyla při smyslech, že ne?" řekla Bábi pomalu.

Ovísek se na chvilku zamyslel. "Co to bylo za povídání, paní Zlopočasná?"

Zdálo se, že si Bábi s úlevou vydechla.

"Aha. Ještě dobře, že ses zeptal, protože já o žádném takovém povídání taky nevím."

Zatímco se ti dva pozorovali, vystupovaly z kaluže kolem Bábiných nohou bublinky. Jak se zdálo, došlo tady k uzavření jakéhosi příměří.

"Tak mě napadlo, mladý muži, jestli bys mě mohl vytáhnout z toho bláta?"

To zabralo nějaký čas a byla k tomu zapotřebí větev z nedalekého stromu. Navzdory Ovískovu nesmírnému úsilí vyprostili Bábinu první nohu bez boty. A jakmile se s vámi v podobném slizkém bahně rozloučí jedna bota, musí ji ta druhá následovat už z pouhopouhé solidarity.

Bábi skončila na kusu něčeho, co bylo vzhledem k jejímu předchozímu postavení relativně zemí, a relativně suchou, a na nohou měla pár těch nejtužších ponožek, jaké kdy Ovísek viděl. Vypadaly, jako kdyby dokázaly odrazit i ránu kladivem.

"Byly to dobré boty," prohlásila zasmušile Bábi s pohledem upřeným na poslední bublinky vystupující na hladinu kaluže. "No, co se dá dělat. Jdeme dál."

Když vykročila, maličko se zapotácela, ale k Ovískovu nelíčenému obdivu se udržela na nohou. Začínal si tvořit další, poněkud jiný názor na starou paní, což se během jejich cesty stávalo zhruba každou půlhodinu, a tento byl zhruba takový: Potřebuje někoho, koho může bíti. Kdyby neměla po ruce nikoho, koho by mohla bíti, utloukla by zřejmě sama sebe.

"Škoda té vaší knížečky svatých slov…" řekla, když ušli další kus cesty.

Nastala dlouhá odmlka a nakonec Ovísek odpověděl.

"Snadno si seženu novou," sdělil jí klidně.

"Musí to být těžké, když ji u sebe najednou nemáte, že?"

"Je to jen papír."

"Požádám krále, aby ti obstaral další knihu svatého slova."

"Tím ho nebudeme obtěžovat."

"Strašná věc, když se všechna ta slova spálí."

"Ta, která jsou k něčemu, nehoří."

"Na to, jaký nosíš legrační klobouk, nejsi zdaleka tak hloupý," prohlásila Bábi.

"Vím, kdy si ze mě někdo dělá legraci, paní Zlopočasná."

"Výborně."

Chvíli kráčeli mlčky. Občasné spršky deště se odrážely od Bábina špičatého klobouku a Ovískovy široké krempy.

Pak začala Bábi: "Tvoje snaha obrátit mě na Omovu víru je dost zbytečná, věř tomu."

"Om mi zakazuje byť by to jen zkusit, paní Zlopočasná. Vždyť jsem vám nedal dokonce ani brožurku, všimla jste si?"

"Nedal, ale snažíš se, abych si myslela: ó, jaký příjemný mladík, jeho bůh musí být něco opravdu skvělého, když takový skvělý mladý muž, jako je on pomáhá staré ženské jako jsem já. Není to tak?"

"Ne."

"Vážně ne? No dobrá, stejně to nefunguje. Lidem věřit můžeš, někdy, ale bohům nikdy ne. A já ti řeknu jednu věc, Ovísku…"

Povzdechl si. "Ano?"

Obrátila k němu tvář, která náhle ožila.

"Bude pro tebe lepší, Ovísku, když věřit nebudu," řekla a šťouchla ho při tom kostnatým prstem do prsou. "Tenhle Om… viděl ho někdo?"

"Říká se, že ho spatřily tři tisíce lidí ve Velkém chrámu. Zjevil se tam, uzavřel s prorokem Brutou Svatou smlouvu a zachránil ho před mučením na železné želvě -"

"Ale já bych se vsadila, že teď už se hádají o tom, co to vlastně vůbec viděli."

"Tedy… ano, samozřejmě, je mnoho rozdílných názorů…"

"Dobrá, dobrá. To jsou celí lidé. Podívej, kdybych viděla já skutečně živého boha tam na tom místě, zůstalo by to ve mně jako horečka. Kdybych věděla, že existuje nějaký bůh, který se skutečně zajímá o lidi, alespoň co se za nehet vejde, který na ně dohlíží jako otec a má o ně strach jako matka…, nuže, pak bys mě neslyšel vykládat takové věci jako ‚Každá otázka má svůj rub i líc' nebo ‚Musíme respektovat víru ostatních lidí'. Nebyla bych jen všeobecně snesitelná v naději, že se všechno nakonec nějakým způsobem v dobré obrátí, ne pokud by ve mně hořel ten plamen jako neodpouštějící meč. A řekla jsem ‚hořel', Ovísku, protože tak by to skutečně bylo. Říkáte, že už lidi neupalujete ani neobětujete, ale přesně o tom je pravá víra, chápeš? Obětovat jednou denně svůj vlastní život plamem, hlásat jeho pravdu, pracovat pro něj, vdechovat jeho duši. To je víra. Cokoliv jiného je jen… slušnost. A způsob, jak vyjít se sousedy."

Poněkud se uvolnila a pokračovala o něco tišším hlasem. "Každopádně, taková bych byla já, kdybych skutečně věřila. Obávám se, že to dnes není to pravé, protože jak se zdá, vy když vidíte zlo, zamnete si ruce a řeknete

‚ale božíčku, tohle musíme prodebatovat'. Tak tohle je mé poučení, pane Ovísku. Buďte rádi, že jsou věci tak, jak jsou. Nepronásledujte víru, protože ji nikdy nechytíte." Pak dodala téměř mimochodem: "Ale možná, že můžete ve víře žít."

Zuby jí zacvakaly, když jí prudký poryv větru přitiskl látku mokrých šatů na nohy.

"Máš s sebou další knihu svatých textů?" dodala.

"Ne," odpověděl Ovísek v šoku. Pomyslel si: můj bože, kdyby ta našla svou víru, co by asi vyšlo z těchto hor a přehnalo se přes pláně? Můj bože… právě jsem řekl ‚můj bože'…

"Tak třeba knihu písní?" nedala se odbýt Bábi.

"Ne."

"Slabou knížečku modliteb vhodných pro každou příležitost?"

"Ne, ani to ne, Bábi Zlopočasná."

"K sakru." Bábi pomalu přepadla na záda a začala se skládat jako domeček z karet.

Skočil kupředu a zachytil ji dříve, než padla do bláta. Jedna drobná bílá ruka se ho chytila za zápěstí tak silně, že málem vyjekl. Pak se uvolnila a cítil, jak omdlévá.

Něco přimělo Ovíska zvednout hlavu.

Nedaleko stál velký bílý kůň a na jeho hřbetě seděla černá postava v kápi a jezdec i zvíře byli lemováni slabým namodralým svitem.

"Běž pryč!" zaječel Ovísek. "Okamžitě běž, nebo… nebo…"

Spustil nehybné tělo na pár suchých chomáčů trávy, nabral hrst bláta a hodil je směrem ke zjevení. Pak se rozeběhl tím směrem a snažil se udeřit nezřetelnou postavu, která se však náhle změnila v pouhý stín a rozplývající se mlhu.

Rychle se vrátil nazpět, zvedl Bábi Zlopočasnou, přehodil si ji přes rameno a rozběhl se dolů z kopce.

Mlha za ním se znovu zformovala do podoby jezdce na bílém koni.

Smrť zavrtěl hlavou. VŽDYŤ JÁ JSEM NEŘEKL ANI SLOVO.

Agnes cítila, jak se přes ni valí vlny černého vedra, pak se otevřela jáma a Agnes se propadala do horké, dusivé temnoty.

Cítila vzrušení. Neslo ji kupředu jako mocný proud. Dobrá, pomyslela si zasněně, konečně trochu zhubnu…

Ano, souhlasila Perdita, ale zato všechny oční stíny, které teď budeš používat, budou muset být o nějaké to deko těžší.

Naplnil ji hlad a ten ji urychloval.

Pak se za ní objevilo světlo a zářilo kolem ní kupředu. Cítila, jak se její pád zpomaluje, jako kdyby padla do neviditelného peří, a pak se svět otočil a ona začala zase stoupat a stoupala rychleji, než to dokáže orel, směrem k rozšiřujícímu se kruhu studeného bílého…

To, co slyšela, pravděpodobně nemohla být slova. Neozýval se jediný zvuk, jen tichý šustot. Byly to stíny slov, následek, který nechávala v myšlenkách po tom, co byla řečena, a Agnes cítila, jak se její vlastní hlas snaží vyplnit ten prázdný prostor, který tam vznikl. Tohle…prostě… nesnesu… Vybuchlo světlo.

A někdo se chystal prohnat jí kolík srdcem. "Echeoho!" řekla a ruku s kolíkem odrazila stranou. Chvilku bručela, ale pak vyplivla citron, který jí předtím někdo nacpal do úst. "Nechte toho!" vykřikla znovu a tentokrát se vší přísností, jaké byla schopna. "Co to, u všech ďáblů, děláte? Copak já vypadám jako upír?"

Muž s kolíkem a palicí zaváhal a pak si poklepal ze strany na krk.

Agnes zvedla ruku k vlastnímu hrdlu a nahmátla tam dva napuchlé hrbolky.

"Ale on mě přece musel minout!" řekla, odstrčila kolík a posadila se. "Kdo mi sebral punčochy? No kdo mi sebral levou punčochu? A to, co cítím, je vařící vinný ocet? A proč mám, jezuskote, podprsenku plnou máku? Poslyšte, jestli mi tu punčochu nestanovala žena, tak tady bude pěkný malér, to vám říkám rovnou!"

Lidé kolem stolu se začali rozhlížet jeden po druhém a dav tváří v tvář jejímu vzteku znejistěl. Když se něco dotklo jejího ucha, Agnes zvedla hlavu. Nad ní visela celá řada hvězd, křížů, kruhů a dalších složitějších tvarů, které poznala jako náboženské symboly. Nikdy neměla sklony přidat se k některé víře, ale jak jejich symboly vypadají, přece jen věděla.

"A tohle je dost nechutná výstavka," dodala.

"Nechová se jako upír," řekl jeden z mužů. "Vážně nevypadá jako jeden z nich. A bojovala proti těm ostatním!"

"Viděli jsme, jak ji tamten kousnul!" vykřikla jedna žena.

"Špatný cíl ve špatném světle," řekla Agnes, přestože věděla, že to není pravda. Rostl v ní hlad. Nebylo to totéž jako to neodbytné temné nutkání, které cítila v temnotě, ale i teď ještě ostré a naléhavé. Musela se mu podat.

"Za šálek čaje bych zabíjela," řekla.

Jak se zdálo, tahle slova rozhodla. Čaj nebyla tekutina, která se obvykle spojuje s upíry. "A pro všechno na světě mě nechte, abych ze sebe oklepala alespoň část toho máku," pokračovala a snažila se upravit si poprsí. "Připadám si jako maková buchta."

Část z nich uhnula a Agnes spustila nohy ze stolu. Teprve teď zahlédla upíra ležícího na podlaze. Přistihla se při tom, že na něj už už myslela jako na toho "druhého" upíra. Byl to muž ve fraku a zdobné vestě, oboje měl pokryto blátem a krví a v srdci měl zaražený dubový kůl. Přesnější identifikace by se pravděpodobně dala provést teprve tehdy, až by se zjistilo, kam místní lidé ukryli jeho hlavu.

"Vidím, že jednoho jste dostali," řekla a snažila se, aby jí nebylo špatně.

"Dostali jsme dva," oznámil jí muž s palicí. "Toho druhého jsme podpálili. Zabili starostu a pana Kryšku."

"A zbytek upírů vám unikl?" zeptala se.

"Ano. Jsou pořád ještě hodně silní, i když už jim to moc nelítá."

Agnes ukázala na bezhlavého upíra. "Ehm… je to ten, co si říkal Vlad?"

"A který to byl?"

"Ten, co… co mě kousl. Chtěl mě kousnout…" opravila se.

"To zjistíme. Piotře, ukaž jí hlavu." Mladý muž poslušně došel ke krbu, natáhl si rukavici, zvedl víko u velkého kastrolu a za vlasy z něj vytáhl hlavu.

"To není Vlad," řekla Agnes a několikrát polkla naprázdno. Ne, souhlasila Perdita. Vlad byl vyšší.

"Jistě zamíří zpět do svého hradu," uvažoval Piotr. "Pěšky! Měla jste je vidět, když se pokoušeli létat! Bylo to, jako když zpanikařilo hejno kuřat!"

"A hrad…" začala Agnes.

"Musí se tam dostat dřív, než zakokrhá první kohout," vysvětloval jí Piotr s jistým uspokojením.

"A nemohou táhnout napříč lesy kvůli vlkodlakům."

"Jak to? Já myslela, že vlkodlaci a upíři spolu vycházejí dobře," potřásla hlavou Agnes.

"Ba ne, ono to tak možná vypadá, ale neustále jedni druhé pozorují, aby zjistili, kdo první mrkne." Rozhlédl se místností. "Nám vlkodlaci nevadí." Pak za všeobecného souhlasu pokračoval: "Nás většinou nechávají na pokoji, protože neběháme dost rychle na to, abychom pro ně byli zajímaví." Prohlédl si Agnes od hlavy k patě. "Co jste to vlastně těm upírům udělala?"

"Já? Já ne - já nevím," odpověděla Agnes. "Nedokázali nás dokonce ani pořádné kousnout."

"Když odcházeli, hašteřili se mezi sebou jako houf malých dětí," přidal se muž s palicí.

"Máte špičatý klobouk," řekl Piotr, "zaklela jste je?"

"Já - já opravdu nevím." A pak přirozená pravdomluvnost narazila na profesi čarodějky. Jedna část čarodějného umění je i hlavologie, jak říkala Bábi Zlopočasná, a ta říkala i to, že je většinou nemoudré popírat svou účast na nevysvětlitelných, ale všeobecně prospěšných jevech. "Ale je možné, že ano."

"Dobrá, my se teď vypravíme za nimi," řekl Piotr. "Nemají už příliš velký náskok?"

"My se pustíme zkratkou přes lesy."

Krev barvila dešťové kapky, které stékaly přes zranění na rameni Jasoné Ogga. Osušil si je kusem plátna.

"Tak budu muset tejden nebo dva pracovat levou, řek bych," prohlásil a zamrkal bolestí.

"Mají skvělé palebné pole," ozval se Jeník, který se ukryl za velký pivní sud. "Chápeš, je to hrad. Frontální útok prostě nemá naději."

Povzdechl si a zaštítil dlaní blikající plamen svíčky, kterou hrozil každou chvíli uhasit vítr. Přesto se pokusili o čelní útok a jediný důvod, proč nebyl nikdo zabit, byl ten, že jak se zdálo, v hradě tekl alkohol proudem. Takhle to naštěstí skončilo jen tím, že dva tři lidé budou nějaký ten den kulhat. Pak zkusili to, čemu Jeník říkal zadní útok, ale zjistili, že hrad má střílny dokonce i nad kuchyní. Když se jeden muž pokusil opatrně vyšphat po stěně - boční útok, jak si to v duchu Jeník nazval -, nic se nestalo, ale protože byly všechny dveře pečlivě uzavřeny, jediným výsledkem toho bylo, že tam onen muž stál jako hlupák a nevěděl co dál.

Jeník se pokoušel najít nějakou radu ve starých vojenských časopisech generála Taktika, jehož inteligentní tažení byla tak úspěšná, že jeho jméno bylo použito jako název promyšleného provozování válečného řemesla ve velkém. V jeho díle Jeník skutečně našel stať "Co dělat, když jedna armáda okupuje dobře opevněné a zvýhodněné území a ta druhá nikoliv", ale vzhledem k tomu, že první věta pojednání zněla "Všechny výhody jsou v tomto případě na straně té armády, která je uvnitř", ztratil srdce a neměl odvahu číst dál.

Zbytek lancreské milice se ukryl za převrácenými vozy a opěrnými zdmi a čekal, kam je povede teď.

Ozvalo se uctivé zazvonění, to jak Velký Jim Býk zasalutoval svému veliteli.

"Mě napadlo," ozval se Jim Býk, "že dybysme udělali před branama pořádnej ten… fajrák, možná bysme je vykouřili jak vosy!"

"Dobrý nápad," přikývl Jasoň.

"Počkejte, to jsou královy dveře," protestoval Jeník. "Už tuhle se na mě skoro rozzlobil, protože jsem ten týden nevyčistil odpadní jámu -"

"Tak ať pošle mámě účet!"

"To je buřičská řeč, Jasoni! Za takovou řeč bych tě mohl dát, ehm - za takovou řeč bys mohl, ehm - za takovou řeč by ti mohla naše mami pěkně zatopit!"

"A vůbec, kde je král?" ozval se Věnceslav Ogg, kterému Stařenka říkala náš Věnek. "Sedí si někde v teple a nechává na naší mami, aby to za něj všechno vyřídila? A po nás se střílí, co?"

"Víš dobře, že je slabej na prsa," bránil krále loajálně Jeník. "Uvažoval dokonce velmi vážné o tom, že -"

Zarazil se, protože nad krajem se rozlehl děsivý zvuk. Měl pravěkou kvalitu zvuku z úsvitu života, byl to hlas tvora, který trpí strašlivou bolestí, ale má v úmyslu předat ji co nejdříve někomu jinému. Muži se začali nervózně rozhlížet.

Vnějšími branami s dupotem proběhl Verence. Jeník ho poznal podle výšivky na noční košili a měkkých trepek. Král držel v obou rukou dlouhý meč a mířil přímo k bráně do strážní věže. Ve vzduchu za ním zůstával viset výkřik.

Když čepel dopadla na vrata, slyšel Jeník, jak se celá konstrukce zachvěla.

"Zešílel!" vykřikl Věnek Ogg. "Pojďme ho rychle chytit, chudáka, než ho zastřelí!"

Několik mužů se opatrně vydalo k zuřícímu králi, který stál na vratech ve vodorovné poloze v marné snaze

vytáhnout meč z prastarého dřeva.

"Tak heleďte se, Vaše Veli - auvej!"

"Hé, co ty do ňho špáráš?"

Za králem zaplavily celé nádvoří malé postavičky, podobné bacilům nebezpečné choroby.

"Habouni!"

"Gibouni!"

"Nac mac Fígl!"

Ozval se další výkřik, to když Jasoň, který se pokoušel zmírnit zuřivý zápal svého vladaře, zjistil, že zatímco podle pověstí dokáže dotyk královské ruky vyléčit vlasové nedostatky lidského skalpu, králův skalp by teď jistě dokázal rozmáčknout čímkoli nos do zajímavého plochého tvaru, kdyby jen král pořádně přitlačil.

Do země kolem nich se začaly zabodávat šípy. Jeník chopil Velkého Jima za paži. "Postřílejí je všechny, opilí neopili!" vykřikl do všeobecného hluku. "Pojď se mnou!"

"Co budeme dělat?"

"Vyčistíme hajzlíky!"

Troll se poslušně vydal za ním a Jeník ho vedl kolem budov na místo, kde se proti nočnímu nebi tyčila v celé své vznešenosti Věž gongu. Ta věž byla prokletím Jeníkova života. Prakticky všechna hradní sociální zařízení ústila právě do ní. Jednou z Jeníkových povinností bylo každý týden ji vyčistit a odvézt její obsah do zahrad, kde se všechen takto získaný odpad díky Verencovým kompostovacím snahám měnil na… nuže, řekněme Lancre. Jenže v poslední době byl hrad mnohem početněji obydlen, než tomu bývalo dříve, a úsilí, které teď musel jednou týdně vynakládat s lopatou a kolečkem, už zdaleka nebyla ta tichá a klidná selanka jako dřív. Je pravda, že v posledních několika týdnech dovolil, aby se mu tady práce poněkud… nahromadila, ale cožpak od něj vážně čekali, že bude dělat všechno?

Posuňkem poslal Jima Býka ke dvířkům u paty věže. Naštěstí trollové neprojevují žádný zvláštní vztah k organickým pachům, i když na druhé straně dokážou jen čichem rozlišit různé druhy vápence.

"Až ti řeknu, tak to otevřeš," obrátil se k trollovi.

Přitom si utrhl kus košile a pruh látky obtočil kolem šípu. Pak si prohlédl kapsy a našel sirky. "A až ta dvířka otevřeš," pokračoval, když hadřík zapálil, "chci, abys utíkal, ale moc a moc rychle, co nejrychleji, jasný? Dobrá… Otevři dvířka!"

Velký Jim Býk zatáhl za madlo dveří. Ozvalo se sotva slyšitelné zasyčení a dvířka se otevřela.

"Běž!" vykřikl Jeník. Natáhl luk a spustil.

Hořící šíp vletěl do hlučné temnoty. Po několik úderů srdce se nic nedělo. Pak věž vybuchla.

Došlo k tomu docela pomalu. Modrozelený záblesk postupoval od patra k patru, dalo by se říci skoro líně, a v každém patře vyrazil několik balvanů, takže věž jako by jiskřila na všechny strany. Nakonec se rozpadla střešní konstrukce, podobná rozvíjející se sedmikrásce. Mračna, která letěla nízko nad zemí, ozářil matný záblesk. Pak se čas, zvuk a pohyb s hlasitým bááác vrátily.

Po několika vteřinách se hlavní vrata pevnostní věže otevřela a zevnitř začali vybíhat vojáci. Prvního z nich zasáhl mezi oči kámen vržený králem balistiky, Velkým Jimem.

Jeník se právě chystal rozeběhnout zpět do boje, když mu někdo skočil na záda a srazil ho k zemi.

"Ale, ale, tak tady máme jednoho z těch místních vojáčků," zašklebil se desátník Schwindell, zvedl se na nohy a tasil meč.

Když ho pozvedl, přetočil se Jeník na záda a vyrazil vzhůru svým mírovým nožíkem lancreské armády. Možná že měl dost času, aby si zvolil Prostředek k pitvání paradoxů, Zařízení k detekci malých zrnek naděje nebo Spirálovou věc potvrzující realitu bytí, ale stalo se, že dnes dal přednost právě Nástroji určenému k rychlému ukončení argumentace.

Vzápětí na Jeníka dopadla krátká sprška vlahého deště.

Tedy… sprška to byla rozhodně. I vlahá.

Agnes podobný dav v životě neviděla. Davy byly podle její omezené zkušenosti hlučné. Tenhle byl tichý. Tvořila ho většina obyvatel města a k Agnesinu úžasu s sebou lidé brali i mnoho dětí.

Perditu to překvapilo. Jdou zabíjet upíry a děti se na to budou dívat?

Výborně, pomyslela si Agnes, to je v pořádku.

Perdita z toho byla zděšená. Budou z toho mít noční můry!

Ale ne, pomyslela si Agnes. Naopak, to je těch jejich nočních můr zbaví. Občas je třeba, aby každý viděl na vlastní oči, že je příšera mrtvá, a pamatoval si to, aby to mohl vyprávět svým dětem.

"Pokusili se přeměnit lidi na předměty," řekla nahlas.

"Promiňte, slečno?" obrátil se k ní Piotr. "Oh, to nic… já jen myslela nahlas." A jak přišla na tu další myšlenku? napadlo Perditu. Na to, že řekla místním, aby poslali posly do všech okolních městeček a vesnic, aby tam vyprávěli, co se dnes v noci v Povranovci udalo. To od ní bylo neobyčejně ošklivé.

Ale dobře si pamatovala ten výraz hrůzy na obličeji a pak ten další, až obscénně šťastný, když se pokoušel uškrtit hraběte řetězem, který byl odznakem jeho hodnosti. Upír ho zabil jediným úderem, který ubohého starostu málem přerazil vedví.

Znovu si osahala zranění na krku. Byla si jistá, že upíři málokdy minou svůj cíl, ale Vlad minout musel, protože bylo jasné, že ona není upírem. Odpuzovala ji dokonce i myšlenka na nedostatečně propečený stejk. Když se lidé nedívali, pokusila se vznést, ale zjistila, že je přitažlivostí ovládána jako kdykoliv předtím. Pití krve… ne, to nikdy, ani kdyby to měla být ta nejsnazší redukční dieta, ale létat, létat by si přála.

Změnilo tě to, ozvala se Perdita.
"Jak?"
"Promiňte, slečno?"
Jsi ostřejší…, nedůtklivější… a dokážeš být zlá.
"No, možná, že už bylo načase, abych taková začala být."
"Promiňte, slečno?"
"To nic. Měli byste nějaký srp navíc?"

Upíři cestovali rychle, ale zmateně, a co se týkalo jejich pokusů o let, ty by se daly přirovnat zhruba k nadějným pokusům šampióna ve skoku dalekém.
"Vypálíme to nevděčné místo, srovnáme je se zemí," zasténala hraběnka, když znovu ztěžka dopadla na zem.
"Potom to město srovnáme se zemí," řekla Lacrimosa. "K tomu vede ta tvoje laskavost, tati. Doufám, že tě to konečně poučilo."
"A to jsi jim zaplatil zvonici," přidala se k ní hraběnka.
Hrabě si přetřel krk, na němž se rýsoval rudý šrám po zlatém řetězu. Nikdy by nevěřil, že člověk může mít takovou sílu.
"Ano, to by mohl být vhodný postup," přikývl.
"Musíme také zajistit, aby se o tom dozvědělo celé okolí."
"A ty si myslíš, že se dnešní novinky po okolí neroznesou?" nadhodila Lacrimosa, která doskočila na zem vedle něho.
"Brzo bude ráno, Laci," vysvětloval jí hrabě trpělivě. "Díky mému tréninku to budete brát jen jako další nepříjemnost a ne důvod proč se změnit v hromádku prachu a popela. Na to nezapomínej."
"To určitě udělala ta ženská Zlopočasná, že?" řekla Lacrimosa a ignorovala připomínku, která v ní měla vyvolat vděčnost. "Někam se uklidila a teď na nás útočí. V tom dítěti být nemůže. Předpokládám, že nebyla ani v té tvé tlusté holce, Vlade, co? Tam by měla místa až až. Posloucháš mě, bratříčku?"
"Cože?" ozval se Vlad nepřítomně, když vyšli ze záhybu cesty a kus před nimi se objevil hrad.
"Viděla jsem, žes to vzdal a kousl ji. Jak romantické. Stejně ji odvlekli pryč. Na to, aby zasáhli nějaký důležitý orgán, budou potřebovat opravdu dlouhý kůl."
"Musela se ukrýt někam blízko," uvažovala hrabě. "To je celkem logické. Musel to být někdo v síni…"
"Určitě to byla některá z těch dalších čarodějek," řekla hraběnka.
"To je otázka…"
"Co ten hloupý kněz?" napadlo Lacrimosu.
"To bylo jistě lákavé," přikývl hrabě, "ale myslím, že ne."
"No… snad ne Igor?" zamyslela se jeho dcera.
"To mě ani nenapadlo," zavrtěl hlavou hrabě.
"Já si stejně myslím, že to byla tlustá Agnes," trvala na svém Lacrimosa.
"Nebyla tak tlustá," ozval se Vlad uraženě.
"Nakonec by tě stejně přestala bavit a pořád by ti jen překážela jako ty ostatní," ušklíbla se Lacrimosa. "Podle tradice má být talismanem lokna jejích vlasů a ne celá hlava -"
"Ona je jiná."
"Jenom proto, že nedokážeš přečíst její myšlenky?"
"No, když už o tom mluvíme," řekl Vlad, "tak já jsem alespoň někoho kousl. Copak bylo s tebou?"
"To je pravda, chovala ses moc divně, Laci," přikývl hrabě, když došli k padacímu mostu.
"Kdyby se ukryla ve mně, poznala bych to!" zavrčela Lacrimosa.
"Nejsem si tak jistý, že ano," zavrtěl pomalu hlavou hrabě. "Stačilo by jí jen najít slabé místo a…"
"Vždyť je to jen obyčejná čarodějnice, táto. Chováme se, jako kdyby byla obdařena nějakou strašlivou mocí -"
"Možná, že to přece jen nakonec byla ta Vladova Agnes," zamyslel se hrabě. Vrhl na svého syna pohled, který byl o něco delší, než bylo třeba.
"Jsme téměř doma," řekla hraběnka, která se je pokoušela uklidnit. "Budeme se všichni cítit líp, když si dnes ráno půjdeme lehnout o něco dřív."
"Naše nejlepší rakve byly převezeny do Lancre," ušklíbla se Lacrimosa nenalezeně. "Někdo si tady byl příliš jistý sám sebou."
"Tak tenhle tón na mě nezkoušej, slečno!" zvýšil hrabě hlas.
"Už je mi dvě stě," odsekla Lacrimosa. "Promiň, ale myslím, že mohu používat takový tón, jakého se mi zachce."
"Tak se s otcem nemluví!"
"No, mami, mohla by ses třeba jen někdy chovat, jako když máš alespoň několik vlastních mozkových buněk?"
"Není to vinou tvého otce, že se to všechno tímhle způsobem zvrtlo!"
"Ale všechno se přece nezvrtlo, má drahá," uklidňoval ji hrabě. "Tohle je jen dílčí nezdar."
"Ale nebude to jen dílčí neúspěch, jestli to to povranovecké maso povykládá svým sousedům!"
"No tak, Vlade, přestaň se kroutit a podpoř mě…"
"I kdyby jim to řekli, co by kdo mohl dělat? Možná že dojde na nějaké protesty a projevy nespokojenosti, ale

postoj těch, kteří přežijí, se pochopitelně změní. A teď na nás čekají ty čarodějky. A s dítětem."

"A musíme se k nim chovat slušně, předpokládám?"

"Hm, myslím, že tak daleko zacházet nemusíme," odpověděl hrabě. "Možná bychom je mohli nechat žít -"

Něco se odrazilo od padacího mostu těsně vedle nich. Hrabě se sklonil, aby to zvedl, ale rychle to zas s výkřikem upustil.

"Ale česnek by pálit neměl…"

"Thohleje jehst vhoda ze sthudně Svhaté žehlvy Squinhtovy," ozval se hlas nad nimi. "Bhyl bhosvěcený sahmotným biskhupem, a tho v rhoce Bhstruha." Pak se ozval bublavý zvuk a zvuk, jako když někdo něco polyká. "Tho bhyl dhobrý rhok - rhok blaženhosti," pokračoval Igor. "Ahle vy mě tho nemhusíte věhřit. Uhýbhejte, vy bhodvodníci!"

Upíři se vrhli do úkrytů, když z hradeb vyletěla velkým obloukem láhev.

Rozbila se na mostě a většina jejího obsahu vystříkla na jednoho z upírů, který okamžitě chytil plamenem, jako kdyby ho zasáhl hořící olej. "Ale no tak, Kryptopere, tohle je přece úplně zbytečné," obrátil s k němu hrabě, když hořící postava začala ječet a běhat do kruhu. "To všechno je jen výplod tvé vlastní mysli. Jedině pozitivní myšlení, to je pro nás všechny jízdenka do…"

"Začíná černat," upozornila ho hraběnka. "Neuděláš něco, můj drahý?"

"No tak dobrá. Vlade, mohl bys ho laskavě skopnout dolů z mostu?"

Nešťastný, ječící Kryptoper byl strčen přes okraj mostu do hlubiny.

"Vy víte, že tohle všechno se nemělo stát," řekl hrabě a pozoroval svou ruku plnou puchýřů. "Jak je vidět, očividně nebyl opravdu jedním z nás." Zdola na most dolehlo šplouchnutí.

Když nedaleko hraběte explodovala další láhev, utekl se zbytek upírů do úkrytu pod obloukem klenby. Kapka ho zasáhla na noze a on se znechuceně zadíval na proužek kouře, který mu z onoho místa vystupoval.

"Musely se nám do celé té věci vloudit nějaké chybičky," prohlásil.

"Nikdy jsem nepatřila k těm, kteří by se drali dopředu," prohlásila hraběnka, "ale teď bych tě opravdu vážně žádala, drahý, abys rychle vymyslel nějaký jiný plán. Co takový, který by opravdu fungoval?"

"Už mám jeden takový připraven," odpověděl a zabušil klouby ruky na temné dubové dřevo brány. "Kdybyste všichni laskavě ustoupili stranou…"

Nahoře na hradbě nad branou strčil Igor loktem do Stařenky Oggové, která spustila demižon vody ze Svaté fontány Sekndhenda Sedmirukého a sledovala, kam ukazuje Igorův palec.

Mračna najednou zavířila a uvnitř se několikrát modře zablesklo.

"Zha chvíhli bhude bhouřka!" řekl. "Bhrní mě vhršek hlahvy! Uthíkejthe!"

Doběhli ke věži, když jediný mocný blesk rozčísl bránu vedví a rozdrtil dlažbu na místě, kde předtím stáli.

"No, tak to bylo snadné," řekla Stařenka, která ležela jak dlouhá, tak široká na dlažbě.

"Uhmějí konthrolovat phočasí," řekl Igor.

"Hromy a blesky!" uklouzlo Stařence. "Máš pravdu. To ví každý, kdo o upírech něco ví."

"Lhituju. Ale thohle si nethroufnou udhělat uvnithř. Pojďhte!"

"Co to tady smrdí?" zavětřila Stařenka. "Igore, hoří ti boty!"

"Mordhije! A tho jshem si bhořídil teprvhe břhed šhesti měshíci nhový nhohy," stěžoval si Igor, když Stařenčina svatá voda zasyčela na kouřící kůži. "Tho je then mhůj zathracenej dhrát! On sbhírá zbhytkový bhroudy."

"Nové nohy? Co se stalo, zase někoho ušlapali býci?" vyzvídala Stařenka, když pospíchali dolů po schodech.

"Ne, bhyl tho jhen sthrom," vysvětloval Igor trpělivě. "Mhichail Svihnič z dřevoruhbeckého táhbora tho odnehsl, chuhdák. Brahakticky nic z něhj nezbhylo, alhe jeho rhodiče řekhli, žhe si mhůžu vzhít jheho nhohy na bhamátku."

"To od nich bylo neobyčejně laskavé."

"No, jhá mu dhal rhuku, co jshem měhl navhíc, kdhyž se mhu sthala tha nehodha bhřed někholika rokhy, a kdhyž stharýmu bhánovi Svihničovi odhešla ledvhina, dhal jshem mu thu, co jshem dhostal od bhána Khoščála za tho, že jshem dhal bhaní Khoščálové nhové okho."

"Jak se zdá, tak tady v okolí lidé ani tak neumírají, jako se rozdávají."

"Bhřej a bhude ti bhřáno, dhej a bhude ti dháno," přikývl Igor.

"A ten tvůj nový plán je…?" nadhodila Lacrimosa, když přelezli trosky brány.

"Všechny zabijeme. Není to příliš originální plán, to připouštím, ale je vyzkoušený a prověřený," odpověděl hrabě. Jeho řeč se sice setkala s všeobecným souhlasem, ale jak se zdálo, jeho dcera stále ještě nebyla spokojená.

"Cože? Všechny najednou?"

"No dobrá, pár si jich můžeš nechat na potom, když už musíš."

Hraběnka ho chytila za ruku.

"Víš, tohle mi hrozně připomíná naše líbánky," řekla. "Vzpomínáš si na ty úžasné noci v Chrnjsvinji?"

"Oh, jedno z časných jiter světa, jakpak bych si nepamatoval," přikývl hrabě zasněně.

"Bylo to tak romantické... a s kolika dobrými lidmi jsme se setkali! Pamatuješ na pana Harkera a jeho ženu? Mina se jmenovala?"

"Moc rád na ně vzpomínám. Vzpomínám si, že vydrželi celý týden. Tak teď mě všichni poslouchejte. Svaté symboly nám neublíží. Svěcená voda je jen obyčejná voda - ano, já to vím, ale Kryptoper se prostě nesoustředil. Česnek je prostě jen další příslušník rodiny cibulovin. Ublíží nám snad cibule? Bojíme se šalotky? Ne. Jsme teď prostě

jen trochu unavení, to je všechno. Malicie, zavolej zbytek klanu. Uděláme si krátké nucené volno. A ráno už tady bude místo pro nový světový řád, kterému tohle všechno jinak stojí v cestě…"

Přetřel si čelo. Hrabě byl pyšný na svůj mozek a chránil si ho. Ale právě teď měl pocit, že je zranitelný, jako kdyby mu někdo nahlížel přes rameno. Nebyl si jist, zda jeho myšlenky směřují správným směrem. Nemohla se přece dostat do jeho hlavy, že ne? Měl mnohosetleté zkušenosti. Neexistoval způsob, jak by mohla nějaká venkovská kořenářka proniknout jeho obranou. To přece bylo logické…

Cítil, jak mu vysychá v krku. Rozhodně dokázal alespoň vyhovět volání své přirozenosti. Jenže to bylo tentokrát dost zvláštní.

"Máme nějaký… čaj?" řekl.

"Co je čaj?" zeptala se hraběnka.

"Myslím…, že to roste na nějakém keři," odpověděl hrabě.

"A jak se do toho zakusuje?"

"Dá se to… ehm… Hodí se to do vařící vody, ne?" Hrabě prudce zatřásl hlavou, aby se zbavil onoho démonického mámení.

"A háže se to tam živé?" ožila poněkud Lacrimosa.

"…sladké sušenky…" huhlal zmatený hrabě.

"Myslím, že by ses měl vzpamatovat, drahý," naklonila se k němu hraběnka.

"Ten… čaj…" ozvala se Lacrimosa, Je to… hnědé?"

"Ano," zašeptal hrabě.

"Protože když jsme byli v Povranovci a já chtěla kousnout jednoho z nich, objevil se mi v představách příšerný obraz hrnku plného té odporné věci," sdělovala mu dcera.

Hrabě se otřásl.

"Nevím, co se to se mnou děje," prohlásil. "Takže… držme se věcí, které známe, ano? Poslechněme volání krve…"

Druhou obětí v boji o hrad se stal Vargo, hubený mladík, který se stal upírem proto, že si myslel, že je to jistý způsob, jak se dostat k zajímavým dívkám, nebo tedy alespoň k dívkám vůbec, a kterému někdo navíc řekl, že mu sluší černá. Později však zjistil, že zájem upírů se vždycky, dříve či později, soustředí především na další jídlo, přestože až do té doby nepovažoval hrdlo zdaleka za ten nejzajímavější orgán, který se dal na dívčím těle najít.

Teď chtěl jen spát, takže jakmile se upíři dostali do hradu, vydal se tiše směrem ke svému sklepu a skvěle pohodlné rakvi. Samozřejmě, že byl hladový, protože jediné, co dostal v Povranovci do žaludku, byl kopanec, ale měl dostatečně silný pud sebezáchovy na to, aby nechal lovit ostatní s tím, že on se pak jen zúčastní hostiny.

Jeho rakev spočívala ve středu špatně osvětleného sklepení a víko bylo nedbale pohozené vedle. Nikdy se příliš nestaral o ložní prádlo, už jako člověk ne. Vargo vlezl dovnitř, obrátil se na záda a několikrát pohnul hlavou, aby se pohodlně uložil na polštáři, pak si přitáhl víko a přiklopil je.

Jak se oko vypravěče vzdalovalo od rakve na jejím stojanu, přihodily se dvě věci. Jedna poměrně pomalu, protože to byla myšlenka, která se pomalu formovala ve Vargově hlavě. Začal si totiž uvědomovat, že jeho rakev nikdy předtím polštář neměla.

Ta druhé bylo poněkud složitější. Byl to Silver, který došel k názoru, že už je skutečně pekelně namíchnutý a dál už to nehodlá snášet. Nejdřív s ním dlouhou dobu třásli v té věci na kolech, pak si na něj Stařenka sedla, což ho sice rozčililo, ale nemohl nic dělat, jelikož věděl, že nejhloupější věc, kterou by mohl udělat, by bylo poškrábat Stařenku, protože na světě neexistoval nikdo jiný, kdo by ho byl ochoten krmit. To mu samozřejmě na náladě nepřidalo.

Pak narazil na psa, který se ho pokusil olíznout. Několikrát ho kousl a škrábl, ale jediný efekt, který to přineslo, byl ten, že se pes začal chovat ještě přátelštěji.

Nakonec si našel pohodlný pelech, stočil se do klubíčka a vzápětí se někdo rozhodl, že ho použije jako polštář pod hlavu.

Nenadělalo to mnoho hluku. Rakev se několikrát zakývala a pak se převrátila.

Silver zatáhl drápy a uložil se znovu ke spánku.

"- září jasným světlem zlatým -"

Šplouch, mlask, šplouch.

"- a já v sobě se hledám…, budiž Om mi oporou."

Bubly, čvachty, šplouch.

Ovísek během cesty přezpíval všechny náboženské písně, které znal, dokonce i ty staré, které už se dnes ani zpívat nesměly, ale které si nicméně pamatoval, protože měly skvělá slova. Zpíval je nahlas a s nasazením, aby tak zahnal noc a pochybnosti. Pomáhaly mu také odvést myšlenky od váhy Bábi Zlopočasné. Bylo úžasné, jak během posledních několika desítek minut ztěžkla, zvláště když zakopl, upadl a ona mu padla na záda.

I on už ztratil jednu botu v hustém blátě. Klobouk plaval daleko za nimi v jakési louži. Šaty měl roztrhané o trnité keře…

Uklouzl a bláto pod nohama se mu rozestoupilo, takže znovu upadl. Bábi mu spadla z ramene a odkutálela se do trsu ostřice.

Kdyby ho tak teď viděl bratr Melchior…

Škarohlíd proletěl kolem a usedl na větev suchého stromu o několik metrů dál. Ovísek toho tvora nenáviděl. Připadal mu jako nějaký démon. Létal, i když evidentně nemohl vidět přes svou kuklu. A co bylo horší, kdykoliv si na něj Ovísek vzpomněl, jako například právě teď, obrátila se hlava v kukle jeho směrem, jako by si ho měřila neviditelným

pohledem. Stáhl si druhou botu, jejíž lesklá kůže teď byla poškrábaná a skvrnitá, a nezkušeným pohybem ji hodil po ptákovi.

"Zmiz, ty odporné stvoření!"

Pták se ani nepohnul. Bota ho pochopitelně minula.

Když se pak Ovísek pokusil postavit na nohy, ucítil spálenou kůži.

Z každé strany čepičky na škarohlídově hlavě vystupoval slabý proužek dýmu.

Ovísek rychle zvedl ruku ke krku, aby se dotkl posvátné želvy, a zjistil, že amulet je ten tam. Stál ho v Pevnosti pět obolů a uvědomil si, že teď je pozdě litovat, že si ho kolem krku pověsil na řetízek, který stál sotva desetinu obolu. Teď amulet pravděpodobně ležel v některé z nesčetných louží nebo bezedném tmavém bahně…

Kůže už odhořela a žlutá zář, vycházející z propálených otvorů, byla tak jasná, že se mu v ní ztrácel i ptačí obrys. Světlo měnilo okolní vlhký kraj v linky a stíny a pozlatilo okraje každého listu, stébla trávy i suchých větví a rozletělo se do okolí tak rychle, že se Ovískovy oči naplnily něčím, co připomínalo purpurový výbuch.

Když znovu chytil dech a nabyl rovnováhu, vznášel se pták nad blaty.

Ovísek zvedl bezvládné tělo Bábi Zlopočasné, přehodil si je přes ramena a rozeběhl se za plachtícím dravcem.

Když už nic, tak cesta vedla alespoň z kopce. Pod nohama mu klouzalo bláto a mokré kapradí. Z každé pukliny, z každého otvoru vytékala voda. Většinou měl pocit, že nekráčí, ale jen kontroluje klouzání a udržuje rovnováhu. Odrážel se od kamenů a projížděl mělkými kalužemi plnými studené vody a černého bláta.

A pak se před ním, v mezeře mezi stromy, objevil hrad, momentálně osvětlený klikatým bleskem. Ovísek se prodral skupinou hlohů, podařilo se mu sice udržet na nohou, když sklouzl po dlouhém svahu plném kamení, ale když dopadl na cestu, nohy už ho neudržely. Upadl a Bábi Zlopočasná už tradičně skončila na jeho zádech.

Pohnula se.

"…nucené volno…, zabijeme všechny…, tohle dál nepřipustím…" zamumlala.

Vítr jí vehnal do tváře příšku kapek spadlých z listí stromu nad nimi a ona otevřela oči. Ovísek měl na okamžik dojem, že mají rudé zorničky, ale pak se na něj zaostřil Bábin ledově modrý pohled.

"Takže jsme konečně tady?"

"Ano."

"Copak se přihodilo tvému svatému klobouku, mladíku?"

"Přišel k zatracení," odsekl Ovísek. Bábi se k němu naklonila blíž.

"A tvůj kouzelný amulet je taky ten tam," řekla. "Ten s želvou a malým mužíčkem."

"To není kouzelný amulet, paní Zlopočasná! Prosím! Kouzelný amulet je symbolem primitivních pověr vzniklých z nevědomosti, zatímco Omova želva je…je…je…, prostě naopak právě není, chápete?"

"Dobrá. Děkuju za vysvětlení, mladíku," přikývla Bábi. "Zvedni mě na nohy, ano?"

Ovísek měl tak trochu potíže se udržet. Nesl tu starou skat… škarohlídku celé kilometry, byl promrzlý na kost, a teď, když dorazili k cíli, se chovala, jako kdyby mu dělala milost.

"Jak zní magické slůvko?" zavrčel. "Oh, já myslím, že svatý muž jako ty, by se měl kouzelných slov vyvarovat," odpověděla mu Bábi. "Nicméně svatá slůvka zní ‚dělej, co ti řeknu, nebo budeš zdrcen' a tobě by měla stačit."

Plný špatně polykané zuřivosti jí pomohl na nohy, a když se zapotácela, podepřel ji.

Z hradu se ozval výkřik, který byl přerván v půli.

"To nebyl ženský výkřik," poznamenala Bábi. "Zdá se, že se, do toho děvčata dala. Tak, a my jim teď pomůžeme, co ty na to?"

Když zvedala ruku, třásla se námahou. Odněkud s pleskotem přilétl škarohlíd a usedl jí na předloktí. "Teď mě doveď k bráně."

"Prosím, to nestojí za řeč, rád posloužím," zavrčel vztekle Ovísek. Podíval se na ptáka, jehož čepička se natočila směrem k němu.

"To je… ten druhý fénix, že?" vypravil ze sebe neochotné.

"Ano," přikývla Bábi s pohledem upřeným na vchod. "Fénix. Od ničeho živého neexistuje jen jedno."

"Ale vypadá jako malý sokol."

"Narodil se mezi dravci, a proto vypadá jako dravec. Kdyby se vylíhl v kurníku, vypadal by jako slepice. To dá rozum. A zůstane malým dravcem, dokud nebude potřebovat být fénixem. Jsou to plaší ptáci. Dalo by se říct, že by se mohl stát fénixem."

"Příliš mnoho vaječných skořápek."

"Samozřejmě, pane Ovísku. A kdy naklade fénix dvě vejce? Když je to třeba. Červenkauva měl pravdu. Fénix je ptačí podstaty. Nejdřív pták a teprve pak legenda."

Vrata visela volně, železné výztuže pokroucené k nepoznání, ze dřeva ještě tu a tam stoupaly obláčky dýmu, ale zdálo se, že se je někdo pokoušel zavřít. Netopýr, vytesaný do kamene nad zbytky vstupní klenby, oznamoval návštěvníkům všechno, co o tomhle místě potřebovali vědět.

Kožená čepička na hlavě ptáka sedícího na Bábině zápěstí praskala a kouřila. Před Ovískovýma očima z kůže vytrysklo několik plamínků.

"Ví, co udělali," vysvětlovala mu Bábi. "Věděl to ještě předtím, než se vylíhnul. Fénixové mají společné myšlenky. A nestrpí zlo."

Hlava znovu obrátila k Ovískovi svůj bíle žhnoucí pohled, a ten instinktivně ustoupil a zakryl si rukou oči.

"Použij klepadlo," nařídila Bábi a kývla bradou směrem k velkému kruhu, volně visícímu z rozbitých vrat.

"Cože? Chcete, abych zaklepal na vrata? V upířím hradě?"

"Přece se nechceš dovnitř tajně vplížit? Co? Navíc, co vím, tak vy, omniánci, jste dobří v bušení na vrata."

"Tedy… ano," připustil Ovísek, "ale někdy jen proto, abychom se s někým podělili o modlitbu nebo rozdali lidem nějaký ten leták -" nechal klepadlo několikrát dopadnout a ozvěna úderů se rozlehla celým údolím, "- ne proto, abych si dal prokousnout chřtán!"

"Ber to jako obzvláště nepřátelskou ulici," radila mu Bábi. "Zkus to ještě, možná neslyšeli… nebo se schovali za kanapem?"

"Pch!

"Jsi dobrý člověk, pane Ovísku?" zeptala se Bábi konverzačním tónem, když ozvěna utichla. "I bez té své svaté knihy, svatého amuletu a svatého klobouku?"

"Ehm… pokouším se být…" odpověděl rozpačitě.

"Dobrá… teď a tady je místo, kde to zjistíš," přikývla Bábi. "Teď už to bude skutečná zkouška ohněm, pane Ovísku. Tohle je místo, kde to zjistíme oba."

Stařenka pádila vzhůru po schodišti a v patách měla párek upírů. Upíři byli poněkud nesví, protože kromě toho, že nebyli schopni vzlétnout, nebylo s nimi v pořádku ještě něco.

"Čaj!" zaječel jeden z nich. "Musím mít… Čaj!"

Stařenka otevřela dveře do sklepení. Sledovali ji a vzápětí zakopli o nohu, kterou jim nastavil Igor, jenž se vynořil ze stínů.

Pozvedl dvě naostřené nohy od stolu.

"Thak jhak si bhřejete svohje kholíky, hohši?" zvolal vzrušeně, když udeřil. "Měli jsthe říct, že se vhám líbhili mhoji bhavouci!"

Stařenka se opřela zády o dveře a lapala po dechu.

"Je tady někde Bábi," vypravila ze sebe. "Neptej se mě, co a jak, nevím, ale tihle dva řvali, že touží po hrnku čaje, a je mi jasný, že takhle někomu pomotat myšlení dokáže jedině Esme -"

Nádvořím dole se rozlehlo zadunění klepadla. V tutéž chvíli se otevřely dveře na druhé straně sklepení. Objevilo se v nich přinejmenším půl tuctu upírů.

"Chovají se velmi hloupě, nemyslíš?" obrátila se Stařenka k Igorovi. "Dej mi pár kolíků."

"Khohlíky dhošly, Sthařenko."

"Dobrá, tak mi podej láhev svěcené vody… Pospěš si."

"Už nhám žhádná nezbhyla, Sthařenko."

"To už nemáme vůbec nic?"

"Mhám pohmeranč, Sthařenko."

"K čemu?"

"Dhošly nhám citrhóny."

"A k čemu by to bylo dobré, strkat upírům do úst pomeranče?" zeptala se Stařenka a opatrně pozorovala přibližující se nepřátele.

Igor se poškrábal na hlavě. "No, thřeba bhy bhak nechythili thak snhadno chřibhku…"

Hradem otřáslo další zaklepání. Napříč nádvořím se plížilo několik upírů.

Stařenka zachytila pohledem záblesk světla kolem okrajů vrat. Instinkty převládly. Když se upíři rozeběhli, podrazila Igorovi nohy a stáhla ho na zem.

Klenba hlavní brány vybuchla a každý kámen a každé břevno byly smeteny v rozšiřující se bublině oči spalujícího záblesku. Záře zvedla upíry do vzduchu a plamen je pohltil tak rychle, že někteří z nich nestačili ani vykřiknout.

Když oslepující záře trochu zeslábla, vyhlédla Stařenka opatrně do dvora.

V rozdrceném vchodu se vzpínal pták o rozměrech domu, jehož plamenná křídla objímala celý hrad.

Mořihněv Ovísek se zvedl na ruce a na kolena. Všude kolem něj se vlnily a hrměly plameny a oheň hučel jako divoce hořící plyn. Jeho kůže už touhle dobou měla černat a odpadávat, ale proti vší logice nepálil oheň silněji než horký pouštní vítr. Vzduch voněl kafrem a kořením.

Ovísek vzhlédl. Plameny obklopovaly Bábi Zlopočasnou, ale vypadaly podivně průhledné, téměř neskutečné. Na šatech se jí sice tu a tam zaleskla zlatá nebo zelenavá jiskřička, ale jinak se kolem ní plameny zmítaly a hučely bez viditelného účinku.

Obrátila tvář k němu. "Teď jsi v křídlech fénixových," vykřikla, aby ji v okolním hluku zaslechl, "a jak vidíš, zatím jsi nebyl spálen na prach."

Pták, který třepotal křídly na jejím zápěstí, žhnul jako plamen svářečky. "Jak může takhle -"

"Ty jsi učenec! Ale samečkové ptáků jsou ti, kdož se většinou předvá-dějí, ne?"

"Sameční? Tohle je sameček fénixe?"

"Ano!"

Pták skočil. A to, co skočilo… co letělo, pokud stačil Ovísek rozeznat, byl bledý oslňující plamen ve tvaru velkého ptáka, který se táhl za malým tělem skutečného opeřence, jako se chvost komety táhne za její hlavou. V duchu sám pro sebe dodal: pokud je to vůbec skutečný pták…

Fénix se vznesl nahoru k věži. V půli přeťatý výkřik naznačoval, že upír, který se tam ukrýval, nebyl dost rychlý.

"On sám sebe nespálí?" zeptal se Ovísek omámeně.

"Myslím, že ne," zavrtěla hlavou Bábi a překročila trosky. "To by nedávalo žádný smysl."

"Pak to musí být magický oheň…"

"Říká se, že jestli tě to spálí nebo ne, záleží jen na tobě," řekla Bábi. "Jako dítě jsem je hrozně ráda pozorovala. Ukázala mi je moje babička a taky mi o nich vyprávěla. V některých chladných nocích je můžeš vidět, jak tančí nad Středem a hoří zlatě a zeleně…"

"Aha, vy myslíte středovou záři, auroru corialis," řekl Ovísek a snažil se, aby jeho hlas zněl věcně. "Ale ta je ve skutečnosti tvořena magickými částicemi, které narážejí -"

"Nevím, čím je tvořena," přerušila ho Bábi ostře, "ale co to je opravdu, to vím. Jsou to tančící fénixové." Natáhla ruku. "Měla bych tě držet na předloktí."

"Pro případ, že bych upadl?" řekl Ovísek, zatímco pozoroval ohnivého ptáka.

"Správně."

Když se o něj celou vahou opřela, pozvedl fénix nad nimi hlavu k nebi a vykřikl.

"A to si představte, že jsem si myslel, že je to alegorický pták," řekl kněz.

"No a? Dokonce i alegorie musí žít."

Upíři nejsou od přírody tvorové ochotní ke spolupráci. Nemají to v povaze. Každý další upír je potenciální konkurent u dalšího jídla. Ve skutečnosti by byl pro upíra ideální takový, svět, v němž by byli všichni ostatní upíři vybiti a nikdo z lidí už prakticky na upíry nevěřil. Upíři jsou od přírody družní jako žraloci.

On mezi žraloky a upíry není zas tak velký rozdíl, snad až na to, že ti první neumějí mluvit.

Zbytek upířího klanu rychle procházel pevností a mířil ke dveřím, které zůstaly z jakéhosi důvodu otevřené.

Kbelík obsahující směsku vod požehnanou rytířem Offlerova řádu, Nejvyšším knězem Slepého lo a mužem tak všeobecné svatým, že už se sedmdesát let nemyl a nestříhal si vlasy, polil první dva, kteří dveřmi prošli.

Hrabě a jeho rodina v téhle skupině nebyli, protože ti se oddělili a zmizeli v jedné z bočních věží. K čemu by byli sloužící, kdybyste je nenechali projít podezřelými dveřmi jako první?

"Jak můžeš být tak -" začala Lacrimosa a ke svému nesmírnému šoku dostala od otce políček.

"Teď musíme bezpodmínečně zůstat klidní," zamračil se hrabě.

"Ty jsi mě uhodil!"

"A s velkou chutí," přikývl hrabě. "Teď nás může zachránit jen přesné a logické myšlení. To nám umožní přežít."

"Všechno je špatně!" vykřikla Lacrimosa. "Já jsem upír! Čeká se, že budu sát lidem krev! A jediné, na co dokážu myslet, je hrnek čaje se třemi kostkami cukru, ať už je to, do pekla, co je to. To ta baba, ta nám to udělala, že? Copak jste si toho nevšimli?"

"To není možné," zavrtěl hlavou hrabě. "No, na člověka je pěkně bystrá, ale nedokážu si představit, jak by se mohla dostat do hlavy třeba tobě nebo mně…"

"Vždyť ty dokonce mluvíš jako ona!" vykřikla Lacrimosa.

"Buď rozumná, drahoušku," uklidňoval ji hrabě. "Vzpomeň - co nás nezabije, to nás posílí."

"Ale když nás něco zabije, zůstaneme mrtví!" zavrčela Lacrimosa. "Viděli jste, co se stalo ostatním. I ty máš popálené prsty!"

"To byl momentální nedostatek soustředění," zavrtěl hlavou hrabě. "Ta stará čarodějka nás nikterak neohrožuje. Změnila se na upíra. Je nám podřízená! Teď se bude dívat na svět docela jinak…"

"Zbláznil ses? Něco zabilo Kryptophera."

"Nechal se vystrašit."

Zbytek rodiny upíral na hraběte zmatené pohledy. Vlad a Lacrimosa se na sebe podívali.

"Cítím naprostou sebedůvěru," pokračoval hrabě. Jeho úsměv se podobal smrtelné masce, voskové a znepokojivě pokojné. "Mé myšlení je jako kámen. Nervy mám jako lana. Upír, nebo samozřejmě upírka, kteří mají v pořádku nervy, nemohou být nikdy poraženi! Cožpak jsem vás to neučil? Co je tohle?"

Vytáhl ruku z kapsy a v ní svíral obdélník bílého kartonu.

"Ale táti, tohle fakt není čas na -" Lacrimosa ztuhla, pak rychle pozvedla ruku a zakryla si obličej. "Dej to pryč! Dej to pryč! To je agateánský Chlong osudu!"

"Přesně, a současně jsou to jen tři rovné linky a dvě zakřivené linky příjemně naaranžované do -"

"- nikdy bych to nepoznala, kdybys mi to neřekl, ty starý hlupáku!" vykřikla dívka a otočila se k otci zády.

Hrabě se obrátil k synovi.

"A ty -" začal'. Vlad uskočil jako uštknutý a zakryl si oči rukama.

"To bolí!" vykřikl.

"Ale, ale, jak se mi zdá, tak jste vy dva v poslední době dost necvičili -" začal hrabě a obrátil kartičku, aby se na ni mohl podívat.

Oči se mu obrátily v sloup a rychle odvrátil obličej.

"Co jsi nám,to udělal?" zaječela Lacrimosa. "Naučil jsi nás rozeznávat tisíce svatých věcí! Jsou všude! Každá víra má nějaké jiné! A to všechno jsi nás naučil, ty, ty hlupáku! Linky a kříže a kruhy… oh, co jen budeme dělat…" Pohled jí padl na kamennou stěnu nad bratrovou hlavou a otřásla se. "Kamkoliv se podívám, vidím něco svatého. Ty jsi nás naučil, abychom ve všem dokázali objevit vzory!" S vyceněnými zuby na otce zavrčela.

"Brzo začne svítat," upozorňovala hraběnka nervózně. "Ublíží nám to?"

"Neublíží! Samozřejmě, že ne!" křičel hrabě Strakupír, když se ostatní začali poplašeně ohlížet po blednoucí obloze na východním obzoru, který byl vidět velkým oknem. "To je jen dodatečně naučená psychoromantická reakce.

Pověry! Všechno to pochází jen z našeho podvědomí!"

"A co ještě máme ve svém podvědomí, otče?" řekl Vlad odměřeně.

Hrabě pomalu kráčel dokola a snažil se nespouštět oči z Lacrimosy, která tiše vrčela a protahovala si prsty.

"Řekl jsem -"

"Ve svých myslích a svém podvědomí nemáme nic, co bychom si tam neuložili sami!" zařval hrabě. "Já jsem viděl do myšlenek a vědomí té staré čarodějnice! Slabá! Spoléhá na různé triky! Nedokáže pravděpodobně ani najít cestu dovnitř. Má někdo ještě nějaké další dotazy?"

Pak vycenil zuby na Lacrimosu.

Hraběnka se zoufale ovívala rukou. "No, myslím, že jsme všichni příliš rozčilení a nervózní," řekla. "Myslím, že bychom udělali nejlépe, kdybychom si teď na chvíli hezky sedli, a… a dali si… čaj… šálek dobrého…"

"Jsme upíři!" vykřikla Lacrimosa zuřivě.

"Tak se podle toho chovejme!" přidal se k ní hrabě.

Agnes otevřela oči, vykopla a muž s palicí a kůlem ztratil současně nejen zájem o upíry, ale i vědomí.

"Cszasstlo -" Agnes si vytáhla z úst to, co tam měla tentokrát. Byl to fík. "Copak už jednou v těch svých hloupých hlavách nedokážete pochopit, že nejsem upír? A tohle není citron, ale fík. A na toho chlapa s kůlem si dám pozor. Je s ním nějak zbytečně hbitý. Tak mám dojem, že tady působí nějaká podivná psychologie nebo -"

"Nedovolil bych mu, aby ho použil," naklonil se k jejímu uchu Piotr, "ale vy jste se chovala vážně dost divně a pak jste omdlela. Takže jsme si řekli, že uděláme dobře, když opatrně zjistíme, co se probudí."

Vstal. Občané Povranovce stáli mezi stromy kolem, pozorovali celou scénu a ve světle blikajících loučí bylo vidět jejich napjaté výrazy.

"Je to dobré," otočil se k nim Piotr. "Pořád ještě není upírem." Zavládla všeobecná úleva.

Vážně ses změnila, ozvala se Perdita.

"A na tebe to nezapůsobilo?" zeptala se Agnes.

Měla pocit, že je uvázána na jednom konci provázku, za jehož druhý konec někdo tahá.

Ne, já jsem ta tvoje část, která dává pozor, vzpomínáš?

"Cože?" podíval se Piotr na Agnes.

"Doufám, vážně doufám, že to pomine," řekla Agnes. "Zakopávám o své vlastní nohy! Špatně chodím! Celé tělo mi připadá nějaké nesprávné a cizí!"

"Ehm… myslíte, že můžeme jít do hradu?" zeptal se Piotr.

"Ona už je tam," odpověděla mu Agnes. "Nevím, jak je to možné, ale -"

Zastavila se a rozhlédla se po okruhu ustaraných tváří a na okamžik začala myslet jako Bábi Zlopočasná.

"Ano," řekla pomalu a přikývla. "Myslím…, tedy je jisté, že bychom měli jít přímo tam. Lidé by si své vlastní upíry měli zabíjet sami."

Stařenka znovu pádila dolů po schodech. "Já ti to říkala!" jásala. "Tam dole, to je Esme Zlopočasná, to si piš! Já to věděla! Mně bylo jasné, že hraje jenom o čas. Pch, ráda bych viděla toho krvochlasta, kterej by se jí dostal na kobylku!"

"Thoho já bhych theda vidhět nehchtěl!" odpověděl Igor poplašeně.

Stařenka překročila upíra, který v šeru přehlédl složitou kombinaci napjatého drátu, těžkého závaží a naostřeného kůlu, a otevřela dveře na dvůr.

"Jupíff, Esme!"

Bábi Zlopočasná odstrčila Ovíska stranou a postoupila kupředu.

"Je dítě v pořádku?" zeptala se.

"Magráta a Esm- malá Esme, jsou zamčené v kryptě. Jsou to opravdu velmi silné dveře," odpověděla Stařenka.

"A hlíhdá je Břhešívka," dodal Igor. "Jhe tho fhantastický hlíhdací bhes."

Bábi pozvedla obočí a prohlédla si Igora od hlavy k patě.

"Obávám se…, myslím, že tyhle… gentlemany neznám," řekla.

"Aha… to je Igor…, muž mnoha… částí."

"Ano, zdá se," přikývla krátce Bábi.

Stařenka vrhla nepříliš sympatický pohled na Ovíska. "Proč jsi sem přivedla tohohle?"

"Nepodařilo se mi zbavit se ho," odfrkla Bábi.

"To já se před nima vždycky snažím schovat za kanapem," zabručela Stařenka. Ovísek se odvrátil.

Odněkud ze sklepa se ozval výkřik. Fénix objevil dalšího upíra.

"Teď už to vypadá, jen jako když je potřeba zamést a poklidit," řekla Stařenka. "Nezdá se, že by byli nějak zvlášť chytří…"

"Pořád ještě je tady hrabě," zavrtěla hlavou Bábi nepřesvědčeně.

"Podívej, já bych byla pro to, abychom tady to hnízdo zapálily a šly domů," řekla Stařenka. "Ne že bych nějak zvlášť spěchala do Lancre, ale -"

"Bhlíží se sehm dhav," oznámil Igor.

"Já nic neslyším," nakrčila Stařenka čelo.

"Mhám vhelmi dobhrý shluch."

"Aha, jasně, někteří z nás si prostě nemůžou vybírat," ušklíbla se Stařenka.

Před hradem vzápětí zazněly lidské kroky a na nádvoří se objevili lidé, kteří přelézali trosky brány. "Není to Agnes?" řekla Stařenka. Za normálních podmínek by se jistě nespletla v postavě, která přelézala suť a zbytky

opevnění, ale na chůzi a chování té postavy bylo něco nezvyklého, nohy došlapovaly na zem, jako kdyby se její boty nedokázaly dohodnout se zemí. A ruce to samé, rozmachují se, jako kdyby…

"Tak tohle nesnesu!" vykřikla Agnes a přistoupila k Bábi. "Nedokážu myslet přímo. To děláš ty, že? Jsi to ty, že?"

Bábi pozvedla ruku, natáhla se a dotkla se zranění na Agnesině krku.

"Hm, je to jasné," řekla. "Jeden z nich tě kousl, že?"

"Ano! A ty jsi se mnou nějakým způsobem mluvila!"

"To jsem nebyla já. Muselo to být něco, co máš v krvi. To s tebou mluvilo," řekla Bábi. "Co je to za lidi? Proč se ten člověk pokouší zapálit zeď? To neví, že kámen nehoří?"

"Víš, to je Klód, on je takový jednodušší. Jen mě upozorni, až zase zvedne nějaký kolík, ano? Podívej, to jsou lidi z Povranovce, to je takové městečko nedaleko odsud… Strakupírovi s nimi zacházeli jako s… no… domácími mazlíčky. Houby! Jako s chovnými zvířaty! A totéž se pokoušeli zavést u nás doma!"

"Nemůžeme odejít, dokud se nevypořádáme s hrabětem," řekla Bábi. "Jinak se bude neustále vracet…"

"Ehm… odpusťte…" ozval se Ovísek, který, jak se zdálo, až dosud na něco úpěnlivě myslel. "Promiňte, ale zmínil se někdo o tom, že je královna uvězněná v hrobce?"

"Je tam v bezpečí, jako kdyby tam byla v zamčeném domě," přikývla spokojeně Stařenka. "Mohutné silné dveře a ty se dají ještě zevnitř zatáhnout mříží."

"Jak moc jsou domy bezpečné před upíry?" nedal se odbýt Ovísek.

Bábi se prudce otočila.

"Co tím chceš říct?"

Ovísek o krok ustoupil

"Aha, já vím, co tím myslí," usmála se Stařenka Oggová, "To je v pořádku, nejsme přece hluché: Ta neotevře, dokud si nebude naprosto jistá, že to nejsme my…"

"Víte, co by mě zajímalo? Jak ty dveře zastaví upíry?"

"Zastaví upíry? Vždyť jsou to dveře!"

"No a… nedokážou se přece proměnit například v něco jako mlhu, je to tak?" uvažoval nahlas Ovísek a v tu chvíli se začal opékat na spojeném roštu jejich pohledů. "Já si totiž myslel, že tohle upíři umějí, víte? Já myslel, že to ví každý, kdo o upírech něco ví…"

Bábi se obrátila k Igorovi.

"Víš o tom něco?"

Igorova ústa se několikrát otevřela a zavřela.

"Něhco thakového stharý hrabhě nikhdy neudhélal," odpověděl.

"Ano," přikývla Stařenka. "Jenže ten hrál fér."

Z hlubiny hradu se ozvalo sílící zavytí, které náhle umlklo.

"To byl Bhřešívka!" řekl Igor a dal se do běhu.

"Bhřešífka?" zamračila se Agnes. "Kdo je to Bhřešívka?" Stařenka ji chytila za ruku a vlekla ji za Igorem.

Bábi se mírné zapotácela. Pohled se jí rozostřil.

Ovísek se na ni podíval, došel k jistému rozhodnutí, s nadneseně teatrálním gestem se zapotácel a sesul se na zem.

Bábi zamrkala, potřásla hlavou a upřela na něj pohled.

"Aha! Takže toho už na tebe bylo trochu moc, co?" řekla chraptivým hlasem.

Natáhla k Ovískovi ruce s roztřesenými prsty. Zachytil se jich, a zatímco se snažil opírat se o ně co nejméně, vstal.

"Kdybyste mě mohla jen trošičku podepřít," řekl, když mu na rameno dopadla její plná váha.

"Samozřejmě," přikývla Bábi. "Tak a teď musíme najít kuchyň."

"Co? Co budeme dělat v kuchyni?"

"Po tak náročné noci, jako byla tahle, nám všem udělá dobře šálek silného čaje," odtušila Bábi.

Když závorami otřásla další rána, opřela se Magráta o dveře. Přešívka začal vrčet. Možná že to bylo v důsledku oněch rozsáhlých chirurgických zákroků, ale faktem bylo, že Přešívka vrčel půltuctem různých hlasů současně.

Pak zavládlo ticho, které bylo mnohem děsivější než předchozí údery.

Pak její pozornost přilákal slabý zvuk. Klíčovou dírkou do místnosti proudil zelený kouř.

Byl hustý a olejovitý…

Vrhla se přes místnost a uchopila nádobu, která předtím obsahovala zásobu citronů tak sportovně připravenou oním tajemným starým pánem, jehož Igor tolik uctíval. Strhla z ní pokličku a nádobu podržela pod klíčovou dírkou. Když ji kouř naplnil, hodila dovnitř několik stroužků česneku a přiklopila ji.

Nádoba se zoufale kymácela na zemi.

Pak se Magráta zadívala na poklop, který chránil studnu. Když ho zvedla, slyšela hluboko dole bublání a šum proudící vody. No, to bylo dost pravděpodobné, protože v horách muselo být mnoho podzemních řek a říček.

Podržela nádobu se zelenou mlhou nad středem otvoru a pustila ji dolů. Pak rychle přibouchla poklop.

V koutě místnosti zavrněla malá Esme. Magráta se k ní rozeběhla a potřásla jí před obličejíkem chřestítkem.

"Podívej, jaký pěkný králíček," usmála se na ni a běžela nazpět.

Na druhé straně dveří byl slyšet nesrozumitelný šepot. Pak se ozval hlas Stařenky Oggové. "Už je to v

pořádku, drahoušku, dostali jsme je. Takže můžeš otevřít, božíčku."

Magráta obrátila oči v sloup.

"Jsi to vážně ty, Stařenko?"

"Samozřejmě, drahoušku."

"Díky bohu. Tak mi řekni ten vtip o knězi, staré ženě a nosorožci."

Za dveřmi zavládlo ticho a pak se ozval další nezřetelný šepot.

"Myslím, že na takové věci teď nemáme čas, drahoušku," řekl hlas.

"Chachá, za pokus to stálo," ušklíbla se Magráta. "Jednoho z vás jsem hodila do řeky. Kdo to byl?"

Po krátké odmlce se ozval hrabě. "Mysleli jsme si, že by vás mohla hraběnka přesvědčit, abyste naslouchala hlasu logiky."

"Bohužel, v té nádobě přiklopené víkem neměla šanci," odpověděla Magráta. "A pro případ, že byste to chtěli zkusit znovu - nádob mám dost."

"Doufali jsme, že budete trochu přístupnější," pokračoval hrabě. "Bohužel…"

Dveře zaskřípěly, prohnuly se do chodby a závory se vylomily ze zdi.

Magráta chytila jednou rukou dítě, uskočila na nejvzdálenější konec místnosti a druhou ruku výhružně pozvedla.

"Přibližte se ke mně a vrazím do vás tohle!" vykřikla.

"To je plyšový medvídek," upozornil ji hrabě. "Obávám se, že by to nefungovalo, ani kdybyste ho zaostřila."

Dveře byly tak staré, že se jejich dřevo podobalo kameni s léty. Někdo se kdysi zamyslel nad tím, jaké maximální síly by mohl použít ke všemu odhodlaný dav, a vyrobil dveře schopné odolávat dvojnásobku takové síly.

Zůstaly vyvrácené ve vylomených závěsech.

"Ale vždyť jsme slyšeli, jak zastrkuje závory!" zakvílela Stařenka. Přede dveřmi se povaloval barevný chomáč. Igor si k němu klekl. "Ohni zahbili Bhřešívku! Ti… ti hnuhsáci!"

"Dostali Magrátu a dítě!"

"Bhyl to mhůj jedhiný bhřítel!"

Stařenčina ruka vyletěla kupředu a navzdory jeho velikosti vyzvedla Igora za límec do vzduchu.

"Zato budeš mít co nevidět velmi nebezpečného nepřítele, chlapče, jestli nám hned nepomůžeš. Och, pro rány boží…" Volnou ruku ponořila do hlubin svých spodních kalhot a vytáhla velký kostkovaný kapesník. "Tak a teď se hezky vysmrkej, ano?"

Ozval se zvuk, jako když někdo rozšlápl mlhový roh.

"A teď povídej. Kam je tak asi mohli odvést? Celý hrad se jen hemží rozzuřenými venkovany!" řekla Stařenka, když nastalo ticho.

"Vžhdycky bhyl bhřipravený zavhrtět oháhňkou a jheho sthudený čehnich -"

"Kam, Igore?"

Igor ukázal svým prstem, přesněji řečeno jedním z těch, které momentálně vlastnil, ke vzdáleným dveřím.

"Thy vhedou do bhodzhemí," řekl. "A mhohli brohjít až dohlů k žehlezné brháně v úhdolí. Nikhdy jhe nechythíte!"

"Ale ty dveře jsou pořád ještě zastrčeny závorami," upozornila Agnes.

"Bhak jshou bhořád v hrahdu, cohž jhe od nhich běkhně hloubné…"

Igor byl přerušen několika mohutnými varhanními akordy, při nichž se otřásla podlaha.

"Je snad některý z povranoveckých obyvatel tak dokonalým hudebníkem?" zeptala se Stařenka a položila Igora na zem.

"Jak to mám vědět?" odpověděla jí Agnes, když po odeznění další stupnice začala opadávat omítka ze stropu. "Chtěli mi vrazit kolík do srdce, uříznout hlavu a uvařit ji ve vinném octě. To nebyl právě nejvhodnější čas na to zpovídat je, co se týče jejich hudebního vzdělání!"

Hřmění varhan znovu otřáslo celým hradem.

"Proč by tady zůstávali?" řekla Stařenka. "Už mohli být dávno někde hluboko v podzemí - oh!"

"Bábi Zlopočasná by neutekla," řekla Agnes.

"Ne, ta vždycky všechno ráda dovede až do konce," usmála se mazaně Stařenka. "A oni myslí jako ona. Nějakým způsobem je přinutila, aby mysleli jako ona…"

"Ale ona taky myslí jako ona," upozornila Agnes.

"Tak musíme jen doufat," prohlásila Stařenka, "že v tom má větší praxi. Jdeme!"

Lacrimosa vytáhla rejstřík s nápisem "Tajemná tvář za oknem" a byla odměněna akordem, zaduněním hromu a poněkud kovově znějícím výkřikem.

"Díky bohům, že jsme se nezvrhli po vaší rodině, otče, víc ti neřeknu," prohlásila. "I když si na druhé straně myslím, že by to mohla být docela legrace, kdyby se nám podařilo tuhle věc nějakým mechanickým způsobem spojit s mučírnou. Tenhle výkřik nebyl příliš realistický."

"Je to absurdní," poznamenal Vlad. "Máme dítě. Máme tu ženu. Proč prostě neodejdeme? Existuje spousta hradů."

"To by byl útěk," zavrtěl hrabě hlavou.

"A způsob přežití," doplnil ho Vlad a několikrát si rukama přejel po hlavě.

"My neutíkáme," trval na svém hrabě. "A - ne, pozor, ustupte raději zpět…"

Do místnosti se začal drát dav, který se po slovech hraběte nejistě zastavil ve dveřích. Davy obvykle velmi

rychle znejistí, když zjistí, že postrádají ústřední mozek. V tomto případě byl příčinou nejistoty pohled na Magrátu a dítě.

Vlad měl šrám na čele. Dřevěná kačenka na kolečkách dovede natropit značné škody, zvláště když ji na jejím provázku dokážete pořádně roztočit.

"Dobrá, dobrá," přikývl hrabě a posadil si malou Esme na ruku. Magráta se pokoušela vymanit se ze sevření jeho druhé ruky, ale ta svírala její zápěstí velmi pevně. "Vidíte? Absolutní poslušnost. Je to tak trochu jako v šachu. Jakmile zajmete královnu, máte vlastně vyhráno. Pak nezáleží na tom, že jste přišel o pár pěšáků."

"To je moc ošklivý způsob, jak mluvíš o mamince," zamračil se Vlad.

"K tvé matce mám velmi pevný vztah a ona si jistě najde způsob, jak se vrátit, až nastane čas. Ta cesta jí jistě prospěje na zdraví. Tu nádobu určitě najde nějaký rybář, a než se stačíš vzpamatovat, bude tady, vykrmená a zdravá… Ach, tady máme neocenitelnou paní Oggovou…"

"Nechte si to svý jízlivý lísání!" vyštěkla Staženka a prodrala se užaslým davem. "Mám těch vašich jízlivostí dost, vy jízliváku, jízlivej, z Jízlivice! Teď ty dva okamžitě pusťe, nebo -"

"Aha, a podívejte se, jak rychle se dostaneme k tomu nebo," povzdechl si hrabě. "Teď vám něco řeknu já. Všichni odejdete z hradu a pak uvidíme. Možná, že vaši královnu pustíme. Ale tady - malou princeznička… Není rozkošná? Tu si tady asi nechám jako hosta. Oživí tohle smutné místo a -"

"Ta se s námi vrátí do Lancre, ty hnusný dobytku!" Mladá královna se zazmítala v upírově sevření a pokusila se ho uhodit, ale Agnes si všimla, jak Magrátě zbělela tvář bolestí, když se ruka hraběte na jejím zápěstí ještě více sevřela.

"Fuj, to je mi ale jazyk, na královnu," zamračil se hrabě. "Jsem stále ještě velmi silný, dokonce i na upíra. Ale máte pravdu. Do Lancre se vrátíme všichni. Jedna velká šťastná rodina, která bydlí na hradě. Musím říci, že tohle místo ztrácí na přitažlivosti. Oh, jen si nedávejte vinu za to, co se stalo, paní Oggová, oni to už za vás udělají jiní -"

Pak se zastavil. Zaslechl slaboučký zvuk, který byl téměř na hranici slyšitelnosti a neustále sílil. Byl to zvuk rytmický, skoro by se dalo říci filigránský.

Dav se znovu rozestoupil a propustil Bábi Zlopočasnou, která zvolna kráčela kupředu a pomalu míchala lžičkou v šálku.

"Nemáte tady žádné mléko," prohlásila. "A vlastně se tomu ani nedivím. Dala jsem si kousek citronu, ale řeknu vám, není to ono."

Pak odložila lžičku na talířek s cinknutím, které se rozlehlo celou místností, a usmála se na hraběte.

"Nejdu pozdě?"

Mohutné závory se jedna po druhé odsouvaly.

"…už tho dhošlo mhoc dhaleko," mumlal Igor. "Sthary bhán by nikhdy…"

Těžké dveře se se skvěle vyladěným zaskřípěním na nádherně prorezavělých pantech otevřely. Ze tmy vyrazil chladný, suchý vzduch.

Igor chvilku zápolil s krabičkou sirek a pak zapálil pochodeň.

"…jhe shice hezhké, kdhyž někhdo chce bhěkný dhlouhý odbhočinek, alhe thohle je osthuda…"

Rozběhl se temnými chodbami, které byly zpola vyzděny a zpola vytesány v přírodním kameni, až dorazil do další velké místnosti, úplně prázdné, obsahující jen jediný obrovský sarkofág, na jehož boku bylo vytesáno slovo Strakupír.

Zasadil pochodeň do držáku, svlékl si kabát a po jisté námaze stáhl kamenný příklop sarkofágu.

"Omhlouvám se, bháne, je mi tho mhoc lhíto…" řekl, když těžká kamenná deska dopadla na zem.

Uvnitř se ve světle louče zaleskl šedý prach.

"…žhe shem thak lehzu, všeckho bhokazím…" Igor zvedl kabát a vytáhl z kapsy svitek plátna. Ten položil na okraj kamenné rakve a ukázalo se, že je to rozvinovací pouzdro plné skalpelů, nůžek a jehel.

"…ohrohžujou mhalý děthi…, vy jshe nhic thakovhýho nikhdy nedhělal…jehenom žhenský dobrohdružný bhovahy, co jim bhylo víc nhež sedmhnáct a vybhadaly dhobře v nhočnhí khošili…, jshte dhycky řhíkal…"

Vybral si jeden skalpel a s jistou opatrností se řízl do malíčku levé ruky.

Objevila se kapka krve, zvětšovala se a pak padla do prachu. Z místa, kam dopadla, začal stoupat proužek bílé mlhy.

"Tha jhe zha Bhřešívku," prohlásil Igor s pochmurným uspokojením. Když pak došel ke dveřím, vylévala se už bílá mlha přes okraj otevřeného sarkofágu.

"Jsem už starší dáma," pokračovala Bábi Zlopočasná a přísně se rozhlédla kolem. "Ráda bych si sedla, děkuji."

Někdo spěšně přinesl lavici. Bábi si sedla a upřela oči na hraběte.

"Co jste říkal?"

"Ah, to je Esmeralda," přikývl hrabě. "Konečně jste se k nám přišla připojit. Volání krve je příliš silné, než abyste mu dokázala odolat, že?"

"To doufám," odpověděla Bábi.

"Právě se odsud všichni chystáme odejít, paní Zlopočasná."

"Vy odsud neodejdete," zavrtěla hlavou Bábi. Znovu si zamíchala čaj. Oči všech upírů se zatočily ve snaze sledovat kroužící lžičku.

"Nemáte na vybranou, musíte mě poslouchat. A sama to dobře víte," zamračil se hrabě.

"Och, vždycky existuje možnost volby," odpověděla mu Bábi.

Vlad a Lacrimosa, stojící každý z jedné strany vedle otce, se nahnuli kupředu. Bylo slyšet rychlý šepot. Hrabě zvedl pohled.

"Ne, nemůžete tomu odolat. Dokonce ani vy ne!"

"No, nemůžu říct, že mě to přišlo lacino," přikývla Bábi. A znovu si zamíchala čaj.

"My máme královnu a dítě," upozornil hrabě. "Myslím, že vám na nich opravdu velmi záleží."

Bábi pozvedla šálek napůl k ústům.

"Zabijte je," odpověděla, "ty dvě vám stejně nepomůžou."

"Esme!" vykřikly Stařenka a Magráta současně.

Bábi odložila šálek zpět na talířek. Agnes měla dojem, že zaslechla, jak si Vlad povzdechl. Ona sama cítila to mámení…

Vím už, co udělala, zašeptala Perdita. Já taky, pomyslela si Agnes.

"On blafuje," usmála se Bábi.

"Ale? Chtěli byste mít jednoho dne královnu upírku?" zavrčela Lacrimosa.

"Už jsme jednu takovou v Lancre měli," pokračovala Bábi konverzačním tónem. "Chudák ženská, kousl ji jeden z vašich lidí. Pak už se živila jen modrými bifteky a tak dál. Nikdy se nikoho zubem nedotkla, podle toho, co jsem slyšela. Jmenovala se Zachmurie Naražečka."

"Naražečka?"

"No a? Řekla jsem jen, že nepila krev, ale už jsem netvrdila, že to byla příjemná osoba," vysvětlovala Bábi. "Nevadilo jí prolévat krev, ale pít ji - to nikdy nedělala. Vy to taky nemusíte dělat."

"Co vy víte o skutečných upírech!"

"Vím toho víc, než si myslíte, a taky znám Gytu Oggovou," prohlásila Bábi. Stařenka Oggová zamrkala.

Bábi Zlopočasná znovu pozvedla šálek k ústům, ale opět ho odložila na podšálek. "Ráda se napije. Vám bude tvrdit, že to musí být jen ta nejlepší brandy…" Stařenka souhlasně přikývla, "…a to je jistě to, po čem touží, ale v zásadě se spokojí s pivem, jako všichni ostatní." Stařenka pokrčila rameny a Bábi pokračovala: "Jenže vy se nespokojíte s krvavou tlačenkou, protože to, co skutečně pijete, to je síla ovládat lidi. Znám vás, stejně jako znám sebe. A jedna z těch věcí, které vím, je, že tomu dítěti nezkřivíte ani vlas na hlavě. Tedy abych se vyjádřila přesně," Bábi znovu bezmyšlenkovitě zamíchala čaj, "nezkřivili byste jí ho, ani kdyby nějaké vlasy měla. Nedokázali byste to."

Zvedla šálek a opatrně otřela jeho dno o kraj talířku. Agnes viděla, jak se Lacrimose hladově pootevřely rty.

"Takže, aby vám bylo jasno, já jsem tady jen proto, abych viděla, jestli se vám dostane spravedlnosti, nebo milosrdenství," řekla Bábi. "Je to jen otázka volby."

"Vy si vážně myslíte, že nedokážeme ublížit masu?" procedila Lacrimosa mezi zuby a vykročila kupředu. "Tak se dívejte!"

Natáhla ruku k dítěti a náhle jí rychle ucukla, jako kdyby ji přes ni někdo udeřil.

"Nedokážete to," opakovala Bábi.

"Málem jsem si zlomila ruku!"

"Škoda, že jen málem," odtušila Bábi chladně.

"Vy jste… vložila do toho dítěte něco magického, že?" zeptal se hrabě.

"Nedokážu si představit, kdo by uvěřil, že bych udělala něco takového," prohlásila Bábi, zatímco Stařenka Oggová za ní okamžitě sklopila oči k zemi. "Takže tady je má nabídka, poslouchejte. Vy nám vrátíte Magrátu a dítě a my vám za to usekneme hlavy."

"A tomu vy říkáte spravedlnost, ano?" upřel na ni hrabě nenávistný pohled.

"Ne, to je to, čemu já říkám milosrdenství," odpověděla Bábi. Pak odložila hrneček zpět na podšálek.

"Pro všechno na světě, ženská, napijete se už konečně toho zatraceného čaje, nebo ne?" zařval hrabě.

Bábi usrkla a zaškaredila se.

"No tohle? Na co já to myslím? Tak jsem se zapovídala, že úplně vychladl," řekla a ledabyle vylila obsah šálku na zem.

Lacrimosa zasténala.

"Ono to pravděpodobně brzo pomine," pokračovala Bábi dokonale vyrovnaným hlasem. "Ale než se to stane, nedokážete prostě dítěti ani Magrátě ublížit, nenávidíte pomyšlení na pití krve a nedokážete utéct, protože nikdy neutíkáte před žádným vyzváním…"

"Co pomine?" nechápal Vlad.

"Víte, stěny vašich myšlenek jsou neobyčejně silné," řekla Bábi zasněně. "Nedokázala jsem jimi proniknout."

Hrabě se usmál.

I Bábi Zlopočasná se usmála. "Tak jsem se o to nepokoušela."

Mlha se převalovala kryptou, tekla po zemi, vlnila se a stoupala podél stěn až ke stropu. Valila se po schodech, chodbami a tunely, postupovala podzemím a její chomáče se vrhaly jeden na druhý, jako kdyby mezi nimi zuřila válka. Jakási nepozorná krysa, která se plížila po vlhkém dláždění, to už nestihla. Mlha ji obklopila. Ozvalo se zapištění, které umlklo v půli, a když se mlha přesunula dál, zbyly na kamenech podlahy jen dočista obrané bílé kostičky.

Pak se odněkud vynořily naprosto identické kostičky, ale kompletně složené a oblečené v černý plášť s kápí a vyzbrojené malou kosou, a došly na místo skonu nešťastné krysy. Kostěné párátky klepaly na dláždění.

"Kvík," zapištěl duch nebožky pateticky. "KVÍK," odpověděl krysí Smrť. Víc nepotřebovalo být řečeno.

"Samozřejmě byste chtěli vědět, kam jsem se ukryla," řekla Bábi. "Neukryla jsem se nikam. Vložila jsem své já do něčeho živého a vy jste si to vzali. Vy jste mě pozvali dovnitř. Jsem v každém svalu vašich těl a jsem i ve vašich

hlavách. Byla jsem v krvi, hrabě. Ve své vlastní krvi. Nebyla jsem poupířena. Vy jste byli pozlopočasněni. Všichni. A vy jste přece vždycky poslouchali volání své krve, že?"

Hrabě na ni zíral s otevřenými ústy.

Lžička se jí svezla z podšálku, zazvonila na zemi a zčeřila při tom řídkou bílou mlhu. Ta se valila od všech stěn ke středu místnosti, kde ve stále se zmenšujícím kruhu černobílých dlaždic stála rodina Strakupírova.

Davem se prodral Igor a zastavil se až vedle Stařenky.

"Tho je dhobré," oznámil jí. "Už jshem tho nhemohl dhéle shnést, bhylo to osthudné…"

Mlha se náhle vzepjala do bílé věže, pak se zčásti rozptýlila, v místnosti zavládl pocit pozastavovaného času a pak se za Vladem a Lacrimosou objevila postava. Byla mnohem větší než většina mužů a na sobě měla večerní oblek, který mohl být módní před mnoha lety. Vlasy měl muž prokvetlé stříbrem a sčesané za uši způsobem, který jako by říkal, že hlava onoho muže byla studií k dokonalé aerodynamice.

Dokonale ošetřené ruce sevřely ramena mladých upírů. Lacrimosa se obrátila a chtěla ho poškrábat, ale když na ni zavrčel jako hladový tygr, zděšeně se odtáhla.

Pak na sebe tvář vzala téměř lidské rysy a nově příchozí se usmál. Zdálo se, že je muž upřímně rád, že vidí všechny přítomné.

"Dobré ráno," řekl.

"Další krvavý upír?"

"Ne, ne nějakhej uphír," vrtěl horlivě Igor hlavou a nervózně přešlapoval z nohy na nohu. "Tho jhe stharý bhán! Stahy bhán Rudhé okho se vhrátil!"

Bábi vstala, ale důsledně ignorovala mocnou postavu, pevně svírající dva náhle pokorné upíry. Přistoupila k hraběti.

"Vím všechno o tom, co můžete a nemůžete," podívala se mu zpříma do očí, "protože jsi mě sám pozval. A to znamená, že nemůžeš udělat to, co nemůžu udělat já. Teď myslíš jako já, jenže háček je v tom, že já to dělám déle a jsem v tom mnohem lepší."

"Jsi jen maso," vrčel hrabě, "chytré maso!"

"A ty jsi mě pozval," zdůrazňovala Bábi. "Já nepatřím k těm, kteří by se někam cpali bez pozvání, to si buď jistý."

Dítě v náručí hraběte začalo plakat. Vstal.

"Jak moc jste si jistá, že tomu dítěti neublížím?"

"Já bych to nikdy neudělala, a proto to nedokážeš ani ty."

Tvář hraběte se pokřivila úsilím, jak současně zápasil se svými pocity a Magrátou, která ho kopala do holení.

"Mohlo by to fungovat…" řekl a poprvé za celou dobu v jeho hlase zazněla nejistota.

"Tím chceš říct, že by to mohlo fungovat u vás!" vykřikla Agnes.

"My jsme upíři. Jsme, čím jsme, nemůžeme si pomoci."

"Jenom zvířata si nedovedou pomoci a musí být tím, čím jsou," řekla Bábi. "Takže dáš mi teď to dítě?"

"A když vám…" začal hrabě, ale pak se narovnal. "Ne! Já nemusím s nikým smlouvat! Dokážu s vámi bojovat, jako jste vy bojovala se mnou. A jestliže se teď rozhodnu odsud odejít, myslím, že se nenajde nikdo, kdo by se mi odvážil postavit do cesty. Podívejte se na sebe… všichni… a podívejte se na mě. A teď se podívejte na… na něj." Ukázal na postavu svírající ramena Vlada a Lacrimosy, kteří stáli jako sochy. "Tohle chcete?"

"Promiň…, ale na koho to myslíš, abychom se podívali?" naklonila Bábi hlavu ke straně. "Aha, na Igorova ‚starého pána'? Starý hrabě Strakupír, že?" Starý hrabě elegantně přikývl. "K vašim službám, madam."

"O tom pochybuju," odtušila Bábi klidně. "Ten nikomu nevadí," ozval se Piotr stojící v davu Povranovčanů. "Ten se vždycky objevil jednou za několik let, a pokud si člověk vzpomněl na česnek, bylo všechno v pořádku. A nečekal od nás, že ho budeme mít rádi."

Starý hrabě se na něj usmál.

"Ty mi připadáš povědomý. Jeden z rodiny Cumlarescu?"

"Piotr, sire. Cirkélův syn."

"Aha, to ano. Máte velmi podobnou strukturu kostí. Pozdravuj ode mě svou babičku."

"Ta zemřela před deseti lety, pane."

"Ale ne? To je mi líto. Ten čas tak letí, když je člověk mrtev." Starý pán si povzdechl. "Dobře si vzpomínám, skvělá postava v noční košili."

"Jasně, tenhle byl docela dobrej," ozval se jiný hlas z davu. "Tu a tam někoho zobnul, ale s tím už jsme se vyrovnali."

"A to je známý hlas," usmál se starý hrabě. "Jste Jajcen?"

"Ano, pane."

"Nějaký příbuzný Arno Jajcena?"

"To byl můj… pradědeček, pane."

"Skvělý chlapík. Zabil mě před pětasedmdesáti lety. Na dvacet kroků dubový kolík přímo do srdce. Na toho můžete být pyšný."

Muž v davu se rozzářil rodovou pýchou. "Máme ten kolík pořád ještě pověšený nad krbem, vaše ctihodnosti."

"Výborně. To je skvělé. Jsem rád, když se tradice dodržují."

Hrabě Strakupír zaječel.

"Přece nedáte přednost tomuhle? Vždyť je to příšera!"

"Ale nikdy si předem nedomlouval schůzky!" vykřikla Agnes ještě hlasitěji. "Vsadila bych se, že si nikdy nemyslel, že je všechno dohodnuto."

Hrabě Strakupír se začal i se svými rukojmími pomalu přesouvat ke dveřím.

"Ne," vrčel vztekle, "takhle to nebude. Jestli tady doopravdy někdo věří, že neublížím svým milým rukojmím, tak se mě třeba pokusí zastavit? Nebo je tady někdo, kdo vážně věří té staré ženské?"

Stařenka otevřela ústa, zachytila pohled Bábi Zlopočasné, a zase je zavřela. Dav se rozestupoval a dělal hraběti, vlekoucímu své oběti, cestu ke dveřím.

Narazil do postavy Mořihněva Ovíska. "Napadlo vás někdy, abyste nechal do svého života vstoupit Oma?" řekl kněz. Hlas se mu třásl. Tvář se mu leskla potem.

"Ale… to jste zase vy?" ušklíbl se hrabě. "Jestliže dokážu vzdorovat jí, chlapečku, pak vy nejste žádný problém."

Ovísek před sebou držel sekeru, jako kdyby byla vyrobena z nějakého vzácného a jemného kovu. "Odstup, obludo pekelná -" začal. "Ale to snad ne," povzdechl si znechuceně hrabě a odstrčil sekeru stranou. "A pořád ještě jsi se nic nenaučil, ty hlupáku? Malý hloupý mužíček, který má malou hloupou víru ve svého malého hloupého boha?"

"Ale to… to všechno mi umožňuje vidět svět takový, jaký opravdu je," vypravil ze sebe Ovísek.

"Vážně? A ty si myslíš, že se můžeš postavit do cesty mně? Sekera ani není svatý symbol!"

"Oh!" Zdálo se, že Ovísek je zaskočen. Agnes viděla, jak mu poklesla ramena, když spustil sekeru.

Pak ale zvedl hlavu, zářivě se usmál a řekl: "Tak ho z ní uděláme."

Agnes viděla, jak za sebou čepel letící sekery nechává ve vzduchu zlatou stopu. Ozval se tichý, téměř hedvábný zvuk.

Sekera dopadla na dlažbu. V náhlém tichu zazvonila jako zvon. Nato se Ovísek natáhl a vytrhl hraběti z neodporujících rukou dítě. To podal Magrátě, která ho v šokovaném tichu přijala.

První zvuk, který se pak ozval, bylo zašustění Bábiných sukní, když vstala a vykročila k sekeře. Strčila do ní nohou.

"Kdybych měla já nějakou chybu," řekla zamyšleně, ale současně tak, aby bylo jasné, že tomu tak není, "jistě by nespočívala v tom, že bych nevěděla, kdy se dát na útěk. A taky bych asi neblufovala s velmi slabou rukou,"

Její hlas se rozléhal pod klenbou místnosti. Zatím si nikdo nedovolil ani vydechnout.

"Byla to opravdu ostrá sekera," řekla. "Kdo říká, že na světě není žádná spravedlnost? Stačí, když přikývneš. Někdo tě pak odnese dolů, do pěkné chladné rakve, a pak uběhne třeba padesát let a ty se možná znovu vzbudíš a budeš mít dost rozumu, abys byl jen hloupý."

Z davu, který začal pomalu ožívat, se ozval šum. Bábi potřásla hlavou.

"Jak vidím, chtějí vás ještě trochu mrtvějšího, než jste," řekla, když hrabě nepřestával zírat před sebe nehybnýma, zděšenýma očima, zatímco mezi prsty mu prosakovala krev. "A existují různé způsoby. To mi věř. Mohli bychom tě spálit na prach a ten pak rozptýlit do moře -"

Toto její prohlášení se setkalo s povzdechem všeobecného souhlasu.

"- nebo ho rozhodit do vzduchu za silného větru -"

Ozval se roztroušený aplaus.

"- nebo zaplatit nějakému námořníkovi, aby tvůj popel vyhodil přes Okraj." Po tomto výroku se ozvalo dokonce několikeré nadšené zapískání. "Samozřejmě, ty se pravděpodobně jednoho dne zase vrátíš, ale mezitím budeš nějaký ten milion let poletovat vesmírem. To mně připadá jako velmi nudná záležitost." Pozvedla ruku, aby umlčela dav.

"Ne. Padesát let na to, aby si člověk promyslel věci, to je právě tak akorát. Lidé potřebují upíry," pokračovala. "Pomáhají jim nezapomenout, k čemu jsou kolíky a česnek."

Luskla na zástup venkovanů prsty. "Tak pojďte, dva z vás ho odnesou dolů do sklepa. Ukažte trochu úcty k mrtvým -"

"To nestačí!" zvolal Piotr a postoupil kupředu. "Ne po tom všem, co nám -"

"Tak až se znovu vrátí, budete si s ním muset poradit sami," vyštěkla Bábi nahlas. "Naučte to své děti. Nevěřte lidožroutovi jen proto, že se naučil jíst vidličkou a nožem! A pamatujte si, že upíři nikdy nemohou tam, kam nebyli pozváni!"

Ustoupili. Bábi se poněkud uvolnila.

"Tentokrát je řada na mně. Já… si můžu volit." Naklonila se blíž k hraběti, na jehož obličeji ztuhl výraz hrůzy. "Pokusil ses mi vzít myšlenky a samostatné uvažování," řekla tiše. "A to je pro mě všechno. Pamatuj si to. Zkus se učit." Pak ustoupila. "A teď ho odneste."

Obrátila se k vysoké postavě. "Takže… vy jste starý pán, ano?"

"Alison Zlopočasná?" prohlásil starý pán. "Mám skvělou paměť na krky."

Bábi na okamžik ztuhla.

"Cože? Ne! Hmm… odkud znáte to jméno?"

"Ale jakpak by ne, prošla tudy, kdypak to tak… ano asi před padesáti lety. Krátce jsme se setkali, a pak mi usekla hlavu a vrazila kolík do srdce." Starý hrabě si šťastně povzdechl. "Velmi oduševnělá žena. Předpokládám, že vy jste příbuzná? Ztrácím tak trochu přehled o generacích, omlouvám se."

"Vnučka," oznámila mu omámeně Bábi.

"Igor mi řekl, že je před hradem fénix."

"Myslím, že teď odletí."

Hrabě přikývl.

"Vždycky se mi moc líbili," řekl a v jeho hlase zazněla touha. "Když jsem byl mladý, bývalo jich tolik… Díky

nim byly noci… krásné. Překrásné. Všechno tenkrát bývalo jednodušší…" Hlas se mu vytratil, ale pak se ozval ještě silněji. "Ale zdá se, že teď už jsme v moderní době."

"Ano, to se říká," přikývla Bábi.

"Nuže, madam, toho jsem si nikdy nevšímal. O padesát let později už tatáž doba zdaleka nevypadá tak moderně jako dnes." Zatřásl mladými upíry jako loutkami. "Omlouvám se za chování svého synovce a neteře. Na upíry jsou nesmírně nevychovaní. Chtěli byste si je, vy, lidé z Povranovce, zabít? To je to nejmenší, co bych pro vás mohl udělat."

"Nejsou to vaši příbuzní?" nakrčila obočí Stařenka Oggová, když se zástup vydal kupředu.

"Ale jistě. Ale my nikdy nebyli druh, který by si hrál na šťastné rodinky." Vlad se prosebně zadíval na Agnes.

"Nedovolíš jim, aby mě zabili, že ne? Nedovolíš jim, aby mi udělali něco ošklivého, viď? Třeba bychom…, mohli jsme…, nedovolíš viď? Že ne?"

Dav zaváhal. Tohle znělo jako úpěnlivá prosba. Na Agnes se upřela stovka očí.

Vzala ho za ruku. Možná, že bychom na něm mohly trochu zapracovat, řekla Perdita. Ale Agnes si vzpomněla na Povranovec, na fronty lidí na náměstí, na děti, které si hrály, zatímco rodiče čekali, a na to, jak dokáže být i zvíře zlé, když ho v noci probudíte…

"Vlade," řekla tiše a podívala se mu přímo do očí, "já jim ještě podržím kabáty."

"Hezké, sentimentální, ale nic takového nedovolím," ozvala se Bábi. "Vezměte si je s sebou, hrabě. Naučte je, jak to bývalo za starých časů. Naučte je, jak se chovat, aby vypadali hloupě."

Hrabě přikývl a obdařil Bábi zubatým úsměvem.

"Jistě. Naučím je, že k tomu, abychom mohli žít, se nejdříve musíme povznést -"

"Pch! Vy přece nežijete, hrabě. Žije fénix. Vy jen nevíte, že jste mrtví. Tak a teď pryč s vámi!"

Někdo ukrojil z času další zlomek a z místa, kde stáli tři upíři, se náhle zvedlo hejno strak. Ptáci křičeli, štěbetali, hádali se mezi sebou a vzápětí zmizeli v temnotě někde u stropu.

"Jsou jich stovky," obrátila se Agnes ke Stařence.

"Víš, upíři se dokážou přeměňovat téměř v cokoliv," přikývla Stařenka. "To přece ví každý, kdo o nich něco ví."

"A co znamená tři sta strak?"

"To znamená, že je čas rychle pokrýt nábytek povlaky," odpověděla bez zaváhání Stařenka. "A pak je na řadě pořádný velký panák."

Dav se začínal pomalu rozcházet, protože si uvědomil, že velké představení skončilo.

"Proč nám nedovolila je prostě zahubit?" sykl Piotr Agnes do ucha. "Smrt je pro ně ještě příliš dobrá!"

Ovísek se nepohnul. Stále ještě zíral přímo před sebe, ale ruce se mu třásly. Agnes ho opatrně odvedla k lavici a pomohla mu usednout.

"Já ho zabil, že?" zašeptal.

"Tak nějak," přikývla Agnes. "U upírů se to nikdy docela přesně nepozná."

"Nemohl jsem nic jiného dělat! Všechno se to odehrálo tak… Vzduch najednou zezlátl a zbýval právě jen ten jediný okamžik k tomu něco udělat -"

"Myslím, že si na vás nikdo nestěžuje," odpověděla mu Agnes. Musíš připustit, že je poměrně atraktivní, zašeptala Perdita. Jen kdyby udělal něco s tím uhrem…

Magráta si sedla Ovískovi po druhém boku a k ňadrům si tiskla dítě. Několikrát zhluboka vydechla.

"Bylo to od vás nesmírně odvážné," řekla.

"Ne, nebylo," zachraptěl Ovísek. "Myslel jsem, že něco udělá paní Zlopočasná…"

"Ona udělala," otřásla se Magráta. "To ona udělala."

Bábi Zlopočasná si sedla na druhý konec lavice a prsty si sevřela můstek nosu.

"Teď bych se chtěla vrátit domů," řekla. "Chci domů a budu aspoň týden spát." Zazívala. "Umírám touhou po hrnku čaje."

"Já myslela, že sis už uvařila!" řekla Agnes. "Vždyť tady všichni šíleli touhou po čaji, který ty piješ před našima očima!"

"A nevíš, kde bych tady asi vzala čaj? Byla to jen trocha bláta rozmíchaná ve vodě. Ale dobře vím, že Stařenka u sebe vždycky nosí zásobu." Znovu zazívala. "Uvař čaj, Magráto."

Agnes otevřela ústa, ale Magráta ji umlčela mávnutím ruky a podala jí dítě.

"Jistě, Bábi," řekla a přimáčkla Agnes zpět na lavici. "Jenom zjistím, kde má Igor konvici, ano?"

Mořihněv Ovísek vystoupil na hradby. Slunce už stálo poměrně vysoko a nad ubervaldským pralesem vál příjemný větřík. Ve větvích stromu nedaleko hradu štěbetalo několik strak.

Bábi se opírala lokty o kámen a vyhlížela do řídnoucí mlhy.

"Zdá se, že to bude překrásný den," řekl Ovísek šťastně. A ke svému úžasu se skutečně šťastně cítil. Vzduch byl svěží a ostrý a dával tušit budoucnost napěněnou možnostmi. Kněz si vzpomněl na onen okamžik, v němž máchl sekerou, když jí máchli oba společně. Třeba tady ještě existuje jistá možnost…

"Od Středu sem táhne bouře, přijde sem později odpoledne," oznámila Bábi.

"No… to je dobře, pole už potřebují vláhu," přikývl Ovísek.

Něco se jim mihlo nad hlavami. Ve světle slunce nebylo fénixova křídla téměř vidět, vypadala jako podivné chvění vzduchu, které mělo uprostřed malého sokola. Pták zakroužil kolem hradu.

"Kdo by chtěl zabít něco takového?" řekl Ovísek.

"Vždyť víte, že jsou lidé, kteří by zabili pro pouhou radost z toho, že je něco mrtvé."

"Je to skutečný pták, nebo je to něco, co existuje jen uvnitř -"

"Je to živý tvor," řekla Bábi ostře. "Hlavně si nerozlévejte alegorie po celém předním díle košile."

"Dobrá, ale cítím to jako… požehnání, že jsem ho viděl."

"Vážně? Tak takovýhle pocit mám vždycky, když vidím vycházet slunce," řekla Bábi. "A vy ho budete mít taky, mladíku, až budete v mém věku." Povzdechla si a pak jako by mluvila spíš sama k sobě. "Takže se nikdy nezvrhla ve zlou čarodějku, ať si lidé říkají, co chtějí. A na toho starého upíra si člověk musí dávat po čertech pozor. Takže se nikdy nezvrhla. Slyšel jste ho to říkat, že? Řekl to a přitom nemusel."

"Hm… ano."

"Ona by byla starší než já. To byla nějaká čarodějka, tahle Nana Alison. Ostrá jak břitva, měla své drobné nezpůsoby a chybičky, ale kdo z nás nemá?"

"Rozhodně každý, koho znám."

"Správně. Tak je to." Bábi se narovnala. "Výborně," přikývla. "Ehm…"

"Ano?"

Ovísek upíral pohled k padacímu mostu a na cestu, která v serpentinách klesala od hradu.

"Támhle je nějaký muž v noční košili, pokrytý blátem a mávající mečem," řekl, "a za ním se táhne skupina lidí z Lancre a… nějací… modří pidimužíci."

"To bude král," řekla Bábi. "Podle toho, co slyším, mu Velká Háta dala nějaký svůj lektvar. Ten konečně zachrání situaci."

"Tedy… já myslel, že situace už byla zachráněna?"

"No ano, ale on je král. Zdá se, že by to dnes opravdu mohl být hezký den, tak nechme krále, aby ho zachránil. Králi je potřeba vždycky poskytnout něco na práci. A navíc, po napití od Velké Háty nebude ani vědět, který den dneska máme. Asi bychom tam měli zajít."

"Myslím, že bych vám měl poděkovat," řekl Ovísek, když došli ke spirálovému schodišti.

"To jako za to, že jsem vám pomohla přes hory?"

"Ne, to, o čem bych chtěl mluvit, je trochu… jiné." Ovískův pohled zabloudil nad řídký opar, zelený les a fialové hory. "Kamkoliv se podívám, vidím něco svatého."

Poprvé od chvíle, kdy se s ní sešel, viděl, jak se Bábi Zlopočasná upřímně usmála. Obvykle se jí zvedla ústa v koutcích těsně před tím, než se někomu, kdo si to opravdu zasloužil, přihodilo něco ošklivého. Tentokrát se zdálo, že ji opravdu potěšilo, co slyšela.

"Tak to je začátek," souhlasila.

Strakupírův kočár byl opraven a dovlečen do hradu. Teď se s Jasoněm Oggem na kozlíku vracel zpět. Kovář se snažil vyhýbat výmolům. Po každém zhoupnutí ho zabolel každý šrám. Kromě toho vezl královskou rodinu a v tomto okamžiku k ní cítil opravdovou sympatii.

Jasoň Ogg byl nesmírně velký a silný, a proto neměl ani zuřivou, ani násilnou povahu. Nepotřeboval to. Občas ho volali do hostince, aby rozehnal vážnější pranice, což většinou dělal tak, že každého ze soupeřů uchopil jednou rukou a držel je od sebe tak dlouho, až se přestali prát. Když to nestačilo, několikrát s nimi udeřil o sebe a snažil se udělat to tak přátelsky, jak to jen šlo.

Násilí na něj obvykle nedělalo ten nejmenší dojem, ale od chvíle, kdy musel při včerejším boji o Lancre fyzicky zvednout Verence ze země, aby mu už konečně zabránil v ničení nepřátel, přátel, nábytku, stěn a svých vlastních nohou, viděl svého krále každopádně v úplně jiném světle. Šarvátka byla velmi krátká. Žoldnéři měli dost chytrosti na to, aby se vzdali, zvláště pak po Jeníkově akci. Nejtěžší boj zažili domácí ve chvíli, kdy museli Verence udržet na tak dlouho v klidu, aby jim mohli žoldnéři říci, že se vzdát chtějí.

To na Jasoně opravdu udělalo dojem.

Král Verence ve voze položil hlavu své ženě do klína, a zatímco mu otírala čelo mokrým klůckem, tiše sténal…

V příslušné vzdálenosti za kočárem jel vůz plný čarodějek, i když konkrétně v těchto chvílích ho spíše plnilo více než výrazné chrápání.

Bábi Zlopočasná měla vytříbený chrápací hlas. Byl skutečně nezkrocený. Nikdo vedle něj nespával, aby ho odkazoval do patřičných mezí mlaskáním, házením bačkorou, třesení ramenem nebo polštářem používaným jako palice. Měl za sebou celá dlouhá léta v opuštěné ložnici, kde mohl zdokonalovat své chrr, groinng, pfrrr, ngngng a podobně, neobtěžován buzením, šťouháním a příležitostnými pokusy o vraždu, které často moderují chrapot znějící příliš sebevědomě.

Lehla si na záda do sena na dně vozu, ústa otevřená, a chrápala.

"Člověk by napůl čekal, že se vůz při tomhle řezání rozpadne," prohlásila Staženka, která vedla koně. "Ale na druhé straně člověk zřetelně slyší, jak jí to dělá dobře."

"Mám taky trochu starost o pana Ovíska," ozvala se Agnes. "Pořád tam jen tak sedí a usmívá se."

Kněz seděl s nohama spuštěnýma přes zadní okraj vozu a upíral šťastný pohled k nebi.

"Nepraštil se do hlavy?" zeptala se Staženka.

"Myslím, že ne."

"Tak si toho nevšímej. Aspoň nic nezapaluje. Ale tady je náš starý přítel…"

Igor, kterému díky nesmírnému soustředění visel jazyk z koutku úst, dodával posledními doteky lesku velké tabuli u cesty. Stálo na ní: "Proč nenavštívíte náš obchod s dárkovými předměty?" Narovnal se, a když se vůz přiblížil, kývl posádce na pozdrav.

"Stharý bhán dosthal, khdyž byhyl mhrtvý, mnhoho nohvých nábhadů," oznamoval, protože měl zřejmě pocit, že je třeba nějakého vysvětlení. "Dhneska odbholedne zhačnu buhdovat luhnabhark, ať jhe tho, chojhetho."

"Tam se lidé vlastně přicházejí nejčastěji zhoupnout," vysvětlila mu zasvěceně Stařenka.

Igor se obveselil. "Ohó, mhám sphoustu bhrovazů a shmyčky, tho bylho vždhycky mhoje."

"Ale to nejsou -" začala Agnes, ale Stařenka ji rychle přerušila.

"Víš, Igore, to záleží na tom, kdo si má tu legraci užít," řekla. "No tak se měj. A nedělej nikdy nic, co bych neudělala já, pokud bys náhodou doopravdy narazil na něco, co bych neudělala."

"Je nám opravdu moc líto Přešívky," řekla Agnes. "Ale mohly bychom najít nějaké štěně a poslat ti ho -"

"Mhockrát vhám déhkuju, ahle ne. Bhřešívka byl jen jedhen jedhinej."

Mával jim, dokud vůz nezmizel za další zatáčkou cesty.

Když se Agnes otočila, uviděla za vozem znovu tři straky. Seděly na větvi nad cestou.

"Tři zjevy ptačí, pohřeb vždy značí -" začala automaticky.

Kolem hlavy jí zasvištěl kámen. Ozvalo se bolestné zaskřehotání a vzduchem se rozletěla ptačí pera.

"Ke smíchu, dvě jsou dost -" dodávala Stařenka Oggová spokojeným hlasem a otírala si zašpiněnou ruku o bok vozu.

"Stařenko, to byl podvod."

"Čarodějky vždycky švindlujou," odtušila Stařenka Oggová. Ohlédla se na spící postavu ve voze. "To ví každý - kdo ví něco o čarodějkách."

Vraceli se domů, do Lancre.

A dalo se znovu do deště. Voda sákla do Ovískova stanu i do jeho harmonia, ze kterého se teď při hraní občas ozvalo žabí zakvákání. Zpěvník začínal poněkud nepříjemně páchnout kočkou.

Vzdal se myšlenek na hudbu a obrátil se k úkolu složit své polní lůžko, které mu do krve sedřelo dva klouby na ruce a málem rozdrtilo prst a pořád ještě vypadalo, jako kdyby bylo navrženo pro člověka tvaru banánu.

Ovísek si uvědomoval, že se vyhýbá myšlení. Celkově teď byl docela šťastný. Bylo něco potěšujícího ve vykonávání jednoduchých činností a naslouchání svému dechu. Možná, že existuje i způsob, jak…

Zvenčí se ozval nejdřív zvuk, jako by něco dřevěného narazilo na něco dutého, a pak tichý šepot.

Vyhlédl chlopněmi v přední části stanu.

Polem pomalu přicházeli lidé. Několik prvních neslo prkna. Jiní před sebou kouleli sudy. Stál s otevřenými ústy, když mu před očima vyrostlo několik řad provizorních lavic a ty se začaly plnit.

Všiml si, že větší počet mužů má zalepené nosy.

Pak zaslechl skřípot kol a viděl, jak z hradní brány vyjíždí královský kočár. To ho probralo a rychle se vrátil do stanu. Z pytle vyházel prádlo a začal spěšně hledat čistou košili. Klobouk už nikdy nenašel a svrchní kabát byl pokryt blátem, kůže bot popraskala, přezky v kyselém bahně zčernaly, ale taková čistá košile by…

Někdo se pokusil zaklepat na mokré stanové plátno, a když asi půl vteřiny vyčkal, vstoupil dovnitř.

"Jste slušně oblečený?" zeptala se Stařenka a prohlédla si ho od hlavy k patě. "Už na vás všichni čekáme. Ztracené ovečky, které si přejí být ostříhány," dodala a její chování velmi jasně naznačovalo, že sice ona sama dělá něco, s čím nesouhlasí, ale i tak to dělá.

"Paní Oggová, já vím, že mě nemáte příliš v lásce -"

"No, nevím vlastně, proč bych vás vůbec měla mít v nějaké lásce," ušklíbla se Stařenka. "Po tom, co jste se tak přilepil na Esme a ona vám musela celou dobu pomáhat a vláčet se s váma přes hory, a tak…"

Ovískovi se drala na jazyk drsná odpověď, ale pak si všiml ve Stařenčině pohledu onoho vědoucího záblesku a podařilo se mu místo toho zakašlat.

"Ehm… no ano," přikývl. "To ode mě bylo hloupé, že? Hm… kolik je venku asi lidí, paní Oggová?"

"Hm, tak stovka, možná sto padesát."

Nátlakové skupiny, pomyslel si Ovísek a před duševním zrakem mu přeběhla představa obrázků ve Stařenčině ložnici. Dokáže ovlivnit mnoho lidí. Ale i ji nejprve někdo ovlivnil.

"A co ode mě čekají?"

"No, na tom plakátě je napsáno ‚podvečerní pobožnost'," odpověděla Stařenka jednoduše. "Podvečerní pivo by bylo lepší."

Vyšel tedy ven a spatřil před sebou tváře větší části lancreské populace, ozářené světlem končícího dne. Král s královnou seděli v první řadě. Verence královsky pokynul Ovískovi a naznačil mu tak, že ať se má dít cokoliv, může to začít.

Z tělesného jazyka Stařenky Oggové bylo jasné, že mu nebudou tolerovány žádné specificky omniánské modlitby, a proto musel vystačit s všeobecnými děkovnými modlitbami, určenými všem bohům, kteří jim byli ochotni naslouchat, dokonce i těm, kteří jim naslouchat ochotni nebyli.

Pak vytáhl ze stanu pochroumané harmonium a zkusil několik akordů, až ho Stařenka odstrčila stranou, vyhrnula si rukávy a vymačkala z mokrých měchů tóny, o nichž by Ovísek nevěřil, že se tam ukrývají.

Zpěv však ani tak nebyl příliš nadšený, dokud Ovísek neodložil oficiální zpěvník a nenaučil Lancreské některé z písní, které znal od své babičky, ty plné ohně a hromů, smrti a spravedlnosti, na melodie, které si mohl člověk pískat, jako "Om zdupe do prachu nehodné a pozvedne mě na nebesa" nebo "Zapalte oheň Boží". Ty se líbily. Lancreští se o víru příliš nezajímali, ale měli dost přesnou představu o tom, jak by měla znít.

Když řídil zpěv, za pomoci dlouhého ukazovátka a slov narychlo načrtnutých na stěnu stanu, rozhlédl se po svém - rozhodl se, že tomu bude říkat náboženském shromáždění. Bylo to jeho první opravdové. V lavicích sedělo mnoho žen a celá řada pečlivě vymydlených mužů, ale jedna tvář tam nebyla. Její nepřítomnost dominovala celému

shromáždění.

Když pak během písně pozvedl oči k nebi, všiml si, že vysoko nad shromážděním krouží orel, pouhá tečka na tmavnoucím nebi, který pravděpodobně pátrá po zaběhlých jehňatech.

Pak shromáždění skončilo a lidé se rozcházeli. Odcházeli tiše, s výrazy těch, kdož mají za sebou práci, která sice nebyla nepříjemná, ale prostě skončila. Talíř na milodary obsahoval dvě pence, několik mrkví, velkou cibuli, malý bochník chleba, kilo skopového, džbán mléka a sklenici se zavařenou prasečí nožičkou.

"My tady nejsme ekonomie založená na hotových penězích," řekl král Verence, který přistoupil k Ovískovi. Na čele měl obvaz.

"Bude z toho skvělá večeře, Pane," odpověděl Ovísek oním přihlouple nadšeným hlasem, kterým lidé mluví, když rozprávějí s členy královské rodiny.

"Jistě povečeříte s námi?" vmísila se do hovoru Magrát

"Já… hm… víte, měl jsem v plánu odjet při východu slunce, Sire. Takže bych si měl večer zabalit a spálit polní lůžko."

"Odjíždíte? Ale já myslel, že zůstanete tady? Udělal jsem si… takový soukromý… průzkum," prohlásil král, "a řekl bych, že tentokrát se můj názor shoduje s vůlí lidu."

Ovísek se podíval na Magrátu, jejíž tvář jasně signalizovala, že Stařenka proti tomu nic nemá.

"Dobrá, já, hm… předpokládám, že bych se tady mohl zase objevit, Sire," řekl. "Ale abych vám řekl pravdu, myslel jsem, že zamířím do Überwaldu."

"To je ale pekelné místo, pane Ovísku."

"Přemýšlel jsem o tom celý den a jsem pevně rozhodnutý."

"Oh." Zdálo se, že je Verence v rozpacích, ale králové se musí umět ovládat. "No, myslím, že vy musíte nejlépe vědět, co a jak." Lehce se zapotácel, protože mu do žeber narazil Magrátin loket. "Aha… ano… slyšeli jsme, že jste ztratil svůj, hm, svatý amulet, a tak jsme dnes odpoledne - tedy přesněji řečeno královna a slečna Nulíčková - řekli Jeníku Oggovi, aby v mincovně udělal tenhle…"

Ovísek rozbalil předmět zabalený v kusu černého sametu." Uvnitř byla na zlatém řetízku malá zlatá sekerka se dvěma břity.

Zíral na ni beze slova.

"Jeník umí ještě skvělé želvy," řekla Magráta, aby vyplnila odmlku.

"Budu ji chovat jako oko v hlavě."

"Uvědomujeme si, že to není příliš svatý předmět," řekl král.

Ovísek mávl zamítavě rukou. "Kdo ví, Sire? Svatost je tam, kde ji najdete," dodával.

Za králem stáli v uctivém pozoru Jasoň a Jeník Ogg. Oba měli zalepené nosy. Spěšně ustoupili, aby uvolnili cestu králi, který si jich zdánlivě nevšiml.

Stařenka Oggová udeřila do kláves a zahrála královskému páru a jeho doprovodu na cestu. "Když se ještě před odjezdem zastavíte v kovárně našeho Jasoně, dohlédnu na to, aby vám k té věci přidělal pořádné měchy," řekla Stařenka rezervovaně a Ovísek si uvědomil, že podle všeobecného významu projevů Stařenky Oggové je to totéž, jako kdyby mu někdo provolal třikrát slávu a sklidil poděkování většiny obyvatel.

"Udělalo na mě velký dojem, že se tady všichni shromáždili dobrovolně," řekl. "Že to bylo takové spontánní."

"Já bych na vašem místě nepokoušela štěstí," zabručela Stařenka a vstala.

"Jsem rád, že jsem se s vámi mohl seznámit, paní Oggová."

Stařenka už poodešla několik kroků, ale Oggové nikdy nenechávali věci nevyřčené.

"Nemůžu říct, že jsem z vás zrovna celá pryč," prohlásila škrobeně, "ale kdykoliv v tomhle kraji zaklepete na dveře některého z Oggů…, dostanete slušné teplé jídlo. Jste moc hubený. Už jsem viděla víc masa na tužce, kterou mi psal řezník účet."

"Děkuju vám."

"Ale s krvavou tlačenkou nepočítejte, to vás upozorňuju rovnou."

"Samozřejmě."

"Takže…" Stařenka Oggová pokrčila rameny. "Takže hodně štěstí v Überwaldu."

"Jsem si jistý, že Om mě bude doprovázet," odpověděl Ovísek. Zajímalo ho, jak moc by člověk dokázal Stařenku popudit tím, že by s ní mluvil naprosto nezúčastněně, a přemýšlel, jestli to někdy zkusila i Bábi Zlopočasná.

"To doufám," přikývla Stařenka. "Já osobně totiž ani trochu nestojím o to, aby se nám potuloval tady."

Když Stařenka odešla, podpálil Ovísek svou příšernou postel a vedle ohně postavil zpěvník, aby trochu proschnul.

"Zdravím…" Je pravda, že když se potmě potkáte s čarodějkou, vidíte z ní jen její tvář, která se, obklopena černí, pohupuje směrem k vám. Pak se přece jen objevil slabý kontrast a nakonec se ze tmy vyloupla Agnes Nulíčková.

"Dobrý večer," odpověděl Ovísek. "Děkuju vám, že jste přišla. Ještě nikdy jsem nikoho neslyšel zpívat dvojhlasně."

Agnes si nervózně odkašlala.

"Vy se vážně chcete vydat do Überwaldu?"

"Není přece důvod, proč bych se tady zdržoval, že?"

Agnesina levá ruka sebou několikrát zazmítala. Podržela si ji pravačkou.

"Zřejmě není," odpověděla slabým hlasem. "Ne! Mlč! Tohle není vhodný čas!"

"Prosím?"

"To jsem… jen tak mluvila sama se sebou," odpověděla Agnes ne-šťastně. "Podívejte, každý tady ví, že jste

Bábi hrozně pomohl. Oni jen předstírají, že to nevědí."

"Ano, já vím."

"A vám to nevadí?"

Ovísek pokrčil rameny. Agnes si odkašlala.

"Myslela jsem, že tady nějaký čas zůstanete."

"To by nemělo cenu, tady mě nikdo nepotřebuje."

"Nemyslím, že by se upíři a vlkodlaci třásli na to, aby si s vámi mohli zazpívat," řekla Agnes tiše.

"Třeba se naučí něco jiného," pokrčil Ovísek znovu rameny. "Uvidím, co se dá dělat."

Agnes chvilku nerozhodně stála.

"Mám vám dát tohle," řekla pak najednou a podala mu malý sáček. Ovísek sáhl dovnitř a vytáhl skleničku s broušenou zátkou. Ve skleničce plálo peříčko fénixe a ozařovalo pole jasným, chladným svitem.

"Je to od -"

"Já vím, od koho to je," přikývl Ovísek. "Je paní Zlopočasná v pořádku? Neviděl jsem ji tady."

"Víte…, ona dnes odpočívala."

"Tak jí za mě poděkujte, ano?"

"Ona říkala, že je to něco, co byste měl nosit do temných míst."

Ovísek se zasmál.

"Ehm… ano. Já… možná se tady ještě ráno zastavím a doprovodím vás kousek cesty…" řekla Agnes nejistě.

"To by od vás bylo moc hezké."

"Takže… zatím… víte…"

"Vím."

Zdálo se, že Agnes v nitru s něčím bojuje. Pak řekla: "A… ještě je tady něco… něco, co jsem chtěla…, možná byste mohl…"

"Ano?"

Agnesina ruka zajela do kapsy a vytáhla malý balíček v umaštěném papíru, "Je to takové těstíčko, obklad," vychrlila ze sebe. "Skvělý recept, a v knize se praví, že to vždycky zabere, a když to přihřejete a přiložíte, udělá vám to s vaším uhrem pravé divy."

Ovísek balíček přijal. "To je asi ta nejskvělejší věc, kterou jsem v životě dostal!" řekl.

"No… dobrá. To je… od nás obou. Na shledanou."

Ovísek se díval, jako Agnes opouští světelný kruh, a pak jeho pohled znovu přitáhlo něco na nebi.

Kroužící orel se zvedl vysoko nad stín hor a vletěl do světla zapadajícího slunce. Na okamžik zlatě zableskl a pak znovu zmizel v temnotě.

Ze své výšky viděl orel desítky kilometrů hor.

Nad Überwaldem propukla bouře. Nebem se křižovaly blesky. Některé z nich se klikatily kolem nejvyšší věže hradu Nepřibližujtesek a také kolem gumového klobouku, který si nasadil Igor, aby mu nerezavěla hlava. Igor stál na velké gumové podložce, v rukou držel dlouhý, teleskopicky se rozkládající kovový sloup, po němž pobíhaly slabé elektrické výboje, a vysouval ho trpělivě vzhůru.

Stožár vystupoval z podivného přístroje, který tiše bzučel vysokým napětím a u jehož paty ležel podlouhlý předmět zabalený v přikrývce. Když byl stožár vysunut do maximální výšky, Igor si oddechl a čekal.

LEHNI, HOCHU! LEHNI, POVÍDÁM! STŮJ - DEJ MI TO! SLYŠÍŠ? PUST! OKAMŽITĚ TO PUSŤ! TAK DOBRÁ, PODÍVEJ, CO TOHLE… APORT! APORT? A MÁM TO…

Smrť pozoroval, jak se Přešívka vzdaluje.

Na něco takového nebyl zvyklý. Ne že by někdy lidi nebyli rádi, když ho viděli, protože poslední okamžiky života byly často zmatené a komplikované, takže pohled na vysokou postavu v černém přicházel občas jako úleva. Jenže ještě nikdy se nesetkal s takovou dávkou dychtivého nadšení, ani, když už je o tom řeč, s takovou dávkou poletujících slin. Bylo to znepokojující. Měl z toho tak nějak pocit, že svou povinnost nevykonává, jak by měl.

HODNEJ PEJSEK… SKORO HODNEJ PEJSEK. TAK A TEĎ… PO-LOŽ. PUSŤ! PUSŤ TO, PROSÍM TĚ! NESLYŠELS, CO ŘÍKÁM? OKAMŽITĚ TO PUSŤ!

Přešívka odskotačil. To byla příliš velká legrace, než aby to skončilo.

Zpod Smrťovy róby se ozvalo tichounké zazvonění. Smrť si otřel kostnatou ruku do plátna v marném pokusu ji osušit a vytáhl přesýpací hodiny, u nichž i ta poslední zrnka už propadla do dolní poloviny. Sklo hodin bylo pokřivené, nepravidelné a plné záhybů a skleněných vypuklin a dolíků, a jak je Smrť pozoroval, naplnily se náhle praskajícím modrým světlem.

Smrť obvykle s podobnými věcmi nesouhlasil, ale když teď luskl prsty, zdůvodňoval to sám sobě tím, že je to v tomto okamžiku jediný možný způsob, jak dostat zpět svou kosu.

Blesk udeřil.

Vzduchem se roznesl zápach spálené vlny.

Igor chvilku počkal a pak pomalu došel k balíčku na zemi. Za sebou táhl vlákna škvířící se gumy. Klekl si a opatrně rozbalil pokrývku.

Přešívka zívl. Velký jazyk olízl Igorovi ruku.

Když se pak Igor s nesmírnou úlevou usmál, dolehl sem odněkud z nitra hradu zvuk obrovských varhan hrajících Tokátu pro mladé ženy v poloprůsvitných nočních košilích.

Orel se začal spouštět k obrovské míse Lancre.

Šikmé světlo ozářilo hladinu jezera a v posledních slunečních paprscích se zaleskla široká vlna ve tvaru písmene "v", tvořená obrovským množstvím malých písmenek "v", která směřovala k nic netušícímu ostrovu uprostřed jezera.

Mezi horami se rozléhal zvuk slabých, mocně hlaholících hlásků.

"Tě očím, vydro!"

"Pohnite friško. Lezete jak hmyzák z kyšky!"

"Svoboděnka, svoboda!"

"Nac mac Fígl!"

Vysoko plachtící orel se náhle začal prudce spouštět dolů. Tiše přeletěl nad lesy plnými stínů, zahnul prudkým obloukem nad vrcholky stromů a snesl se na větev stromu vedle domku na pasece.

Bábi Zlopočasná se probudila.

Tělo se nepohnulo, ale oči jí přelétly sem a tam, pohled byl rychlý a bystrý a v šeru se její nos zdál ještě zahnutější než obvykle. Pak se pořádně opřela a její ramena se narovnala, takže ztratila nahrbený tvar, jaký mají ramena hřadujícího ptáka.

Po chvíli vstala, natáhla se a přešla ke dveřím.

Noc byla skoro vlahá. Cítila, jak se nehluboko pod zemí všechno připravuje k brzkému zazelenání. Rok se lámal a začínal se vzdalovat temnotě… Samozřejmě, temnota se objeví znovu, ale taková byla přirozenost světa. Začíná mnoho věcí.

Když nakonec zavřela dveře, zapálila oheň, vytáhla ze skříně krabici svíček. Ty pak rozestavěla na talířky kolem celé místnosti a zapálila je do poslední.

Loužička vody na kuchyňském stole, která se tam nashromáždila za poslední dva dny, se zčeřila a ve středu poněkud nadzvedla. Pak se z nejvyššího bodu vypukliny zvedla kapka vody a s tichým plesknutím dopadla do vlhké skvrny na stropě.

Bábi natáhla hodiny a postrčila kyvadlo. Na okamžik vyšla z místnosti a vrátila se s obdélníkem lepenky, k němuž byl přivázán kus provázku. Sedla si do houpacího křesla a natáhla se ke krbu pro kus částečné zuhelnatělého dřeva.

Hodiny tikaly a Bábi psala. Další kapka opustila stůl a odletěla ke stropu.

Pak si Bábi Zlopočasná pověsila tabulku na krk a s úsměvem se v křesle znovu pohodlně opřela. Křeslo se chvilku pohybovalo jako v kontrapunktu k tichému pleskání kapek dopadajících na strop a k tikání hodin, ale pak začalo zpomalovat, až se zastavilo docela.

Nápis na lepence hlásal:

POŘÁD JEŠTĚ
JÁ NEJSEM MRTVÁ

Po několika minutách se na nedalekém stromě probudila sova a vznesla se nad noční prales.

CARPE JUGULUM
Copyright © 1998 by Terry and Lyn Pratchett
Translation © 2000 by Jan Kantůrek
Published 1998 by Doubleday,
a division of Transworld Publishers, Ltd.
ISBN 80-7197-145-6